

DŽUAN FALUN

LI HONGDŽI

Prevod na srpski
avgust 2021.

Sadržaj:

O DAFI (LUNJU)	7
PREDAVANJE 1.....	9
Istinski vas vodimo na više duhovne visine	9
Puno nivoa Puta	13
<i>Džen, Šan, Ren</i> kao jedina mera za dobrotu	17
Energetske prakse datiraju pre istorije	19
Energetske prakse služe za duhovni razvoj.....	23
Kad vežbanje ne donosi rezultate	25
Šta razlikuje Falun Dafu od drugih praksi.....	32
PREDAVANJE 2.....	39
Unutrašnje oko *	39
Moć vidovitosti	49
Moć poznavanja sudbine	51
Prevazići ovaj materijalni domen smrtnika	55
Problem s imanjem namera	60
PREDAVANJE 3.....	68
Sve one koji uče smatram svojim učenicima	68

Budističke energetske prakse i budistička religija	69
Ostati veran jednoj praksi	73
Natprirodne moći i duhovna moć	76
Obratna praksa i pozajmljivanje energije.....	77
Kačenje entiteta	83
Kosmički jezici	88
Šta ja činim za učenike	90
Polje koje ima naša energija	96
Kako predstaviti praksu drugima	97
PREDAVANJE 4.....	101
Cena i nagrada	101
Transformacija karme	103
Usavršavanje karaktera.....	111
Obredno pomazanje	115
Misterija mandorle*	119
PREDAVANJE 5.....	126
Znak faluna.....	126
Mistični putevi	128
Vežbanje na zlom putu.....	130
Tantričke prakse u zajednici	133
Praksa uma i tela.....	134
Duhovna tela.....	136
Osveštavanje svetih ikona.....	137

Okultno isceliteljstvo.....	144
PREDAVANJE 6.....	146
Strah od skretanja u praksi	146
Kako vežbanje izaziva zlo	154
Kako um može dovesti do zastranjivanja.....	160
Značaj snažnog uma	165
Razmišljanje vam mora biti ispravno	166
Borilačke veštine s energetsom komponentom.....	172
Hvalisavost	176
PREDAVANJE 7.....	180
Oduzimanje života	180
Ishrana mesom.....	184
Zavist	189
Isceliteljstvo	194
Savremena medicina i energetska isceljenje	198
PREDAVANJE 8.....	204
Post*	204
Krađa energije	206
Sakupljanje čija.....	208
Onaj ko vežba dobija.....	211
Kosmička orbita.....	217
Zanos.....	226

Paziti na govor.....	228
PREDAVANJE 9.....	230
Energetske prakse naspram regularnih vežbi	230
Misli i um.....	232
Čist i spokojan um.....	238
Urođeni osnov.....	242
Prosvetljenje	244
Podvižnici	250
POGOVOR	257

O DAFI (LUNJU)

Dafa je mudrost Tvorca. To je temelj stvaranja, ono na čemu su sazdana nebesa, Zemlja i univerzum. Ona obuhvata sve stvari, od krajnje sićušnih do najkrupnijih među ogromnim, dok se na različite načine manifestuje na svakoj ravni postojanja kosmičkih tela. Iz dubina kosmičkog tela najpre se pojavljuju najsićušnije čestice, a slede ih slojevi na slojevima bezbrojnih čestica, u rasponu od malih do velikih, sve do spoljnih ravni, za koje čovečanstvo zna - ravni atoma, molekula, zvezda i galaksija – i dalje od toga, do onog što je još veće. Čestice različitih veličina sačinjavaju živote različitih veličina, kao i svetove različitih veličina, koji prožimaju kosmička tela. Životi na bilo kojoj od različitih ravni čestica opažaju čestice naredne, veće ravni, kao zvezde na svom nebu, i to važi na baš svakoj pojedinoj ravni. Životima na svim ravnima univerzuma, ovo izgleda kao nešto što se nastavlja u nedogled. Dafa je ono što je stvorilo vreme i prostor, bezbroj života i vrsta, i sve što je stvoreno; sve postoji zahvaljujući njoj, bez izuzetka. Ovo su konkretne manifestacije, na različitim ravnima, osobina Dafe: džen, šan, i ren*.

Koliko kod da su ljudski metodi istraživanja svemira i ispitivanja života napredni, stečeno znanje se svodi na neke delove ove jedne dimenzije na niskoj ravni univerzuma, gde su nastanjena ljudska bića. Ljudi su još ranije istraživali druge planete, tokom civilizacija koje prethode istoriji. Ipak, bez obzira koliko visoko i daleko se dospelo, ljudska vrsta nikad nije uspela da napusti ovu dimenziju, u kojoj postoji. Prava slika univerzuma večitio će joj izmicati. Da bi shvatilo misterije univerzuma, prostor-vremena i ljudskog tela, ljudsko biće mora započeti kultivaciju istinskog Puta i dostići istinsko prosvetljenje, uzdižući svoju ravan postojanja. Kroz kultivaciju, njegov moralni karakter će se unaprediti, i jednom kad bude naučilo da razlikuje šta je uistinu dobro, a šta zlo, šta je vrlina, a šta porok, i kad iskorači izvan

* Ovaj i svi ostali termini obeleženi zvezdicom objašnjeni su u fusnotama na kraju knjige

ove ljudske ravni, ono će sagledati i dobiće pristup stvarnostima univerzuma, kao i životima sa različitih nivoa, u drugim dimenzijama.

Dok ljudi često tvrde da njihova naučna traganja imaju za cilj da unaprede kvalitet života, tehnološka trka je ono što ih pogoni. U većini slučajeva, ona su nastala tek pošto su ljudi istisli božansko i napustili moralne norme predviđene da obezbede samo-kontrolu. Iz tog razloga su civilizacije u prošlosti puno puta uništavane. Ljudska istraživanja su neminovno ograničena na ovaj materijalni svet, a metodi su takvi da se proučava samo ono što je već priznato. Istovremeno, ljudi se ne usuđuju da priđu stvarima neopipljivim ili nevidljivim u ljudskoj dimenziji, iako objektivno postoje i razotkrivaju se na realan način u ovom neposrednom svetu – kao što su duhovnost, vera, božanske reči i božanska čuda – jer ljudi su odbacili božansko.

Ako ljudska rasa bude uspela da unapredi svoj karakter, ponašanje i razmišljanje, bazirajući iste na moralnim vrednostima, civilizacija će moći da istraje, i u ljudskom svetu čak će se ponovo moći događati čuda. Mnogo puta u prošlosti, na ovom svetu su se javljale polu-božanske kulture, koje su pomagale ljudima da dođu do boljeg razumevanja života i univerzuma. Ako ljudi iskažu dužno poštovanje i uvažavaju Dafu i oblike koje ona preuzima na ovom svetu, oni, njihova rasa, tj. njihova nacija će uživati blagoslove i slavu. Dafa – Veliki Put univerzuma – je ono što je stvorilo kosmičko telo, univerzum, život i sve što je stvoreno. Svaki život koji se okrene od Dafe je istinski iskvaren. Svaka osoba koja može da se uskladi s Dafom je istinski dobra osoba, i biće nagrađena srećom i dugovečnošću. A svaki kultivator koji je sposoban da postane jedno s Dafom jeste prosvetljeni – božanstvo.

Li Hongdži

24. maj, 2015.

PREDAVANJE 1

Istinski vas vodimo na više duhovne visine

Od samog starta, moje učenje je motivisano osećajem odgovornosti prema svetu, kao i onima koji žele da nauče našu praksu. Ljudi je vrlo rado prihvataju, i praksa je naširoko imala pozitivan uticaj. Poslednjih godina je bilo puno ljudi koji su predavali energetske prakse, ali je njihova poduka uvek bila usmerena na zdravlje i rekreaciju. Naravno da u tome nema ničeg lošeg. Moja poenta je da oni nisu predavali ništa što je naprednije. Imam dobar pregled energetskih praksi u današnjoj Kini, i mogu reći da ni ovde, ni u inostranstvu, nema nikog ko nudi ovakvu praksu, koja vas istinski vodi na više duhovne visine. A zašto je tako - za to postoje krupniji, opsežniji razlozi na delu, a neki od njih dosežu daleko u prošlost i mogli bi biti kontroverzni. Ne može bilo ko predavati ovako nešto, budući da to uključuje razrešavanje složenih faktora poreklom iz drugih praksi. Problem je posebno akutan danas, kad mnogi ljudi skaču iz jedne prakse u drugu i prave kaos od svog tela, upropaštavajući svaku duhovnu aspiraciju koju su možda imali. Oni se bave svim i svačim, umesto da se posvete samo jednom, čvrstom pristupu, koji ih negde može odvesti, i svaki novi kog se dotaknu samo se sukobljava s prethodnim. A sve to samo narušava mogućnost da duhovno prosperiraju.

Mi za vas moramo raščistiti sve ove stvari. Ono što je dobro biće zadržano, a ono što je loše biće odbačeno, i to će vam omogućiti duhovni napredak. Ali postoji uslov, a to je da morate biti ozbiljni u vezi ove prakse. Ne ide ako ste motivisani pogrešnim stvarima kao što su vezanosti, ili ako želite natprirodne moći, ili ste ovde došli da zadovoljite svoju intelektualnu radoznalost. Zapamtite da je ovo što ja radim nešto jedinstveno. Teško je naići na nešto slično, i ja se ovim neću baviti večno. Zato mislim, da ako ste u situaciji da sedite ovde i lično slušate moja predavanja, vi ste

zbilja... u budućnosti ćete shvatiti značaj ovoga, shvat ćete koliku ste sreću imali. Mi verujemo u sudbinske veze, i ja bih rekao da je vaša sudbina da budete ovde.

Vredi stati i razmisliti šta to znači učiti praksu koja vas istinski vodi do “viših duhovnih visina”. To znači izbavljenje sa ovog sveta, jer vi ćete se baviti istinskom duhovnom praksom, a ne nečim što služi samo za zdravlje ili rekreaciju. To znači da postoje visoka očekivanja povodom vašeg ličnog karaktera. Ovde ste jer želite da naučite Falun Dafu, pa sebe zbilja morate videti kao deo nje, i osloboditi se svih stvari koje su vas možda inicijalno motivisale. U slučaju da postoje nečisti motivi za učenje, od ove prakse ćete dobiti vrlo malo. Zbilja, duhovno putovanje nije ništa drugo do neprestani proces učenja kako da se oslobađamo stvari ovog sveta, za koje smo možda vezani. Ako si neko ko se žestoko nadmeće s drugima, ko pokušava da vara i nadmudruje ljude, ili ko čak gazi preko drugih da bi se popeo na vrh, onda zaista moraš promeniti svoje ponašanje. To posebno važi za vas, koji ste danas došli ovamo da naučite praksu.

Ja vas neću učiti da isceljujete, jer to nije deo naše prakse. Međutim, bolesno telo je istinska prepreka za svakog ko je ozbiljan u vezi duhovne prakse. Zato ću vam pročistiti tela. Ali ovo mogu učiniti samo za onog ko je iskren u vezi prakse i učenja. Zato moram naglasiti da ćemo biti nemoćni da vam pomognemo ako ste i dalje usmereni na ozdravljenje, i tu ideju ne možete da prevaziđete. Zašto, mogli biste upitati? Jer po onom kako univerzum funkcioniše, a što je u skladu sa budističkom misli, sve u životu osobe ima uzročno-posledične razloge u pozadini, pa egzistencijalne poteškoće – poput dolaska na svet, starenja, pobolevanja i umiranja – su onakve kakve trebaju biti. Bolesti i muke kroz koje ljudi prolaze proizlaze iz njihove karme, a karma je produkt ranijih loših postupaka. Tako su teškoće s kojima se ljudi suočavaju način kako oni otplaćuju svoju karmu. Znači da to niko ne sme promeniti. Promeniti ga, bilo bi isto kao omogućiti ljudima da gomilaju svoj dug, bez obaveze da ga ikad vrate. Zato se ljudski život ne može proizvoljno promeniti, i pogrešno bi bilo učiniti takvo nešto.

Neki ljudi su pod pogrešnim utiskom da isceljivanjem pomažu ljudima. Ali kako ja to vidim, ta osoba ni u kom slučaju nije stvarno izlečena. Njene bolesti se samo odgode ili transformišu u nešto drugo, umesto da se istinski uklone. Da bi stao na put njenim mukama, moraš joj eliminisati karmu. Da bi to istinski uradio i izlečio tu osobu, moraš biti neko ko je duhovno jako napredan. A svako takav će biti svestan činjenice da se ne sme tek tako mešati u stvari na ovom svetu ljudi. Ipak, onima koji su u procesu duhovnog razvoja *jeste* dozvoljeno da izvedu nekoliko dobročinstava, isceljivanjem

nekoga, pomaganjem da povрати zdravlje - pod uslovom da ga na to navodi saosećanje. Ali, kakvo god isceljenje se obavilo, ono neće biti korenito. Ako bi se nekom uklonila bolest u korenu, rastvaranjem njegove karme i potpunim oslobađanjem od iste, to ne bi bilo u redu, jer bi on tada bio onaj isti stari, svetovni čovek, i vratio bi se svom borbenom, samoživom postojanju. Zato ne dolazi u obzir da se neko zaista izleći.

Ali za svakog ko se bavi istinskom duhovnom praksom, može se obaviti *pročišćenje*. Jer takve osobe su na većoj ceni od drugih. Želja da radiš na sebi i postaneš bolja, duhovnija osoba, predstavlja najveću želju koja postoji. To je odraz tvoje urođene božanstvenosti, pa će te viša bića podržati. Ovde malo treba objasniti stvari. Praksa kojoj ja podučavam je vrlo napredna, pa su uključena viša, krupnija pitanja. S višeg gledišta u ovom univerzumu, može se videti da životi onih na Zemlji nisu nastali ovde. Njihove duše su rođene u višim domenima univerzuma. Puno je, puno stvari u univerzumu, koje delujući u interakciji, mogu da stvore život, pa je duša svake osobe svojevremeno nastala u većem univerzumu. Univerzum je po svojoj prirodi dobar i blagonaklon, a svojevremeno kad je osoba rođena, ona je delila osobine koje ga definišu: *džen, šan, ren*. Kako je nastajalo sve više života, ljudi su stupali u društvene odnose, a neki su postajali sebični i više ne bi bili dostojni ostanka u domenima gde su se nalazili. Kako im nije bilo dozvoljeno da ostanu gde su, morali su pasti na nižu ravan. U tom novom domenu, možda su se ponovo iskvarili, pa im ni tamo nije bilo dozvoljeno da ostanu, i stoga su ponovo pali. Ovaj ciklus se ponavljao, sve dok na kraju nisu pali na ovu ravan ljudi.

Celokupno čovečanstvo je na ovoj jednoj ravni. Dospevši na ovaj nivo, ti životi su trebali, sagledano višim moćima, ili kako to vide božanska bića, biti uništeni. Ali božanska bića, delujući iz samilosti, odlučila su da tim životima daju još jednu šansu, pa su stvorila ovu jedinstvenu sredinu, ili domen, koji poznajemo. Životi u ovom domenu su drugačiji od onih u svim ostalim domenima univerzuma. Odavde se ne mogu videti životi iz drugih domena, niti se može sagledati kakav je zaista univerzum, pa ovdašnji životi kao da su začarani neznanjem. Stoga je jedini način da neko bude izlečen, oslobođen teškoća i rasterećen karme, da se bavi duhovnom praksom i vrati, čist kakav je nekad bio, svom istinskom domu. Ovo verovanje je zajedničko za sve duhovne tradicije. I to je zapravo smisao života. To objašnjava zašto se želja da se postane bolja, duhovnija osoba, smatra božanskom, i zašto se ona toliko ceni; to znači da se osoba želi vratiti svom istinskom, nebeskom boravištu i osloboditi se ovog sveta.

U budizmu dugo postoji verovanje da kad iz nekoga zasija božanstvenost, to će ganuti viša bića u mnogim ravnima univerzuma. Svi koji sagledaju tu želju će pružiti pomoć, a ta pomoć će biti bezuslovna. Viša bića žele da nas spasu sa ovog sveta i za uzvrat ništa ne očekuju; ona ne postavljaju bilo kakvu cenu, njihova pomoć uvek je bezuslovna. Na osnovu toga, za svakog ko preuzme našu praksu, mi možemo puno učiniti. S druge strane, malo se može učiniti za običnu osobu, koja jednostavno želi da živi svoj život kao ranije i možda bude izlečena. Neki žele da vežbaju ovu praksu samo ako će ih ona izlečiti. Ali vaše zanimanje ne treba da bude uslovno. Ako imate tu želju, jednostavno počnite vežbati. Prirodno, biće onih koji ulaze u praksu s bolesnim telom, sa svakojakim telesnim energijama, ili bez prethodnog iskustva u energetskim praksama; čak i oni koji se *jesu* bavili tim stvarima, možda čak decenijama, obično nisu prošli najosnovnije stadijume energetske prakse i stigli do pravog duhovnog napretka.

Pa šta mi radimo? Mi im pročišćavamo tela tako da omogućimo napredak u našoj praksi. Prva, najosnovnija faza duhovnog putovanja uključuje temeljito i potpuno čišćenje vašeg tela, kao i izbacivanje svih loših stvari iz vaše glave, oblaka karme koji vam obavija telo, i faktora koji vam ugrožavaju zdravlje. Bez ovog pročišćenja, s telom tako tamnim i zagađenim, s umom tako nečistim, teško biste mogli učiniti duhovni napredak. Naša praksa ne radi sa osnovnom energijom, poznatom kao *či**. U našoj praksi, nema potrebe baviti se takvim bazičnim stvarima. Mi vas guramo preko ovog stadijuma, tako da započinjete s telom slobodnim od bolesti. Ali istovremeno, mi vam i dalje obezbeđujemo sve što bi se normalno razvilo u tom osnovnom stadijumu prakse, i to je spremno za upotrebu. Znači da startujete iz napredne faze.

U azijskim duhovnim praksama se kaže da postoje tri stadijuma prakse, ako se računa i početni, koji uključuje *či* energiju. Ali prava praksa započinje tek posle *čija*, što znači da postoje samo dva glavna stadijuma: onaj u ljudskom domenu, i onaj izvan ljudskog domena. Ovo ne treba mešati sa religijskim konceptima odbacivanja sveta ili povratka u sekularni svet, iako možda slično zvuči. Dva izraza koje mi koristimo odnose se na dve glavne faze telesne promene koja se događa u pravim duhovnim praksama s fizičkom komponentom. U prvoj fazi, vežbanja u ljudskom domenu, telo se konstantno pročišćava, iznova i iznova, sve dok na kraju ne bude potpuno zamenjeno visokoenergetskom materijom. Druga faza, vežbanja izvan ljudskog domena, je u suštini praksa koja se izvodi s božanskim telom. To telo je sačinjeno od

visokoenergetske materije, i sve moći će se tada iznova razvijati. To su te dve faze prakse, na koje mi mislimo.

Mi verujemo u sudbinu. Pošto ste došli na ovo predavanje, ja za vas mogu učiniti ovo što je opisano. Isto bih mogao i da je prisutno ne samo dve hiljade, koliko danas ovde imamo u publici, već čak nekoliko hiljada, ili preko deset hiljada ljudi. Zato niko od vas ne treba da brine o vežbanju osnova, kao što sam rekao. Ja ću vam pročistiti tela i pogurati vas preko osnovne faze, i obezbediti vam sve što je neophodno za duhovni napredak. Znači da u startu krećete iz napredne faze prakse. Ali ovo važi samo za one koji su istinski došli da nauče ovu praksu i duhovno napreduju. Nije dovoljno nalaziti se ovde, pohađajući seminar; to vas ne čini praktikantom. Pre nego što dobijete sve malo pre opisano, u vašem načinu razmišljanja mora se dogoditi duboka, dramatična promena. I zapravo vas čeka još stvari, kao što ćete kasnije saznati. Iako ovde ne lečimo, ono što radimo, izrečeno našom terminologijom, jeste balansiranje kompletnog tela. To će vam omogućiti da se bavite našom praksom. Kad biste s bolesnim telom pokušali da se bavite ovom praksom, tada zbilja ne biste mogli da razvijete višu energiju, ili *gong*, kako se to naziva. Zato nemojte tražiti da vas lečim; ja to ne činim. Ovu praksu sam obznanio jer želim da vas istinski, stvarno odvedem do viših duhovnih visina.

Puno nivoa Puta

Kineske energetske prakse, poznate pod nazivima kao što su *čigong* ili *taiči*, uče da postoje tri stadijuma prakse – početni, srednji i napredni. Ali kako ispada, sve te prakse su osnovni stadijum, budući da rade na nižem obliku energije poznatom kao *či*. Većina onih koji su uključeni u te prakse imaju malo ili nimalo predstave o višim fazama i tome šta one podrazumevaju. S druge strane, sve o čemu ćemo mi od prvog dana učiti biće viši Put (*fa*) napredne prakse. Usput se nadam da ću doprineti da duhovna praksa dobije status koji zaslužuje. To znači da ću izneti na svetlost dana neke sporne stvari koje se tu dešavaju, i objasniti kako ih sagledati na pravi način. Učenjem višeg Puta, kao što mi radimo, dotaknućemo krupnije, šire stvari, a neke od njih su vrlo kontroverzne. Ali potrebno je obratiti pažnju na njih. Neke od stvari koje stvaraju probleme ovom svetu, posebno u sferi duhovnosti, vode poreklo iz drugih dimenzija, i mi o njima moramo govoriti pred našim učenicima, i ispraviti ih. Ako se ne pobrinem

za ove stvari, vaša praksa će u startu biti osuđena na neuspeh. Ali pobrinuti se za njih na fundamentalnom nivou podrazumeva da vas moram smatrati istinskim praktikantima. Naravno, možda niste sposobni da od prvog dana promenite svoj pogled na stvari. Ali mislim da ćete to moći u danima koji slede, i nadam se da ćete pažljivo slušati. Ja predajem na drugačiji način od ostalih u ovoj oblasti, koji tipično samo protrče kroz osnove svoje prakse, daju vam energije i nauče vas svoje vežbe. To je ono što mnogi ljudi očekuju.

Ali istinski voditi ljude zahteva više od ovog: potrebno je da postoji moralna komponenta učenja, ili Put. I to je ono što ćemo vam pružiti tokom naših deset predavanja. Detaljno ćemo predavati o dubljim procesima duhovne prakse, što će omogućiti vaš duhovni rast. Bez ovoga zaista ne biste mogli daleko dospeti. Uputi koji se dobijaju u većini drugih okruženja su jednostavno za isceljenje i fizičko blagostanje, i ne obezbeđuju viši Put, tj. učenje koje vas može voditi u naprednim fazama duhovne prakse. To je analogno pokušaju da se učeći iz udžbenika za osnovne škole završi fakultet; u tom slučaju biste imali osnovno obrazovanje. Neki ljudi su učili mnoge prakse i mogu da pokažu hrpu sertifikata, ali ih to nigde nije odvelo. Svejedno misle da su shvatili pravo značenje duhovne prakse i sve što u njoj postoji; oni ne shvataju da su samo zagrebali površinu i stekli jedva malu, parcijalnu sliku. Ali u tradicionalnim praksama poput *čigonga* i *taičija* postoji mnogo više od toga. To su oblici *duhovne prakse*, oni su nešto dalekosežno i jezgrovito. Takođe je važno znati da su Put i način na koji on vodi, drugačiji u različitim fazama prakse. Nije onako kako zamišlja većina ljudi, koji se bave osnovnom praksom – da što se više stvari nauči, utoliko bolje. Da damo analogiju, možete se ubiti od rada učeći iz udžbenika sakupljenih širom planete – iz Engleske, Amerike, Japana, Kine – ali ako su to samo udžbenici osnovne škole, pomoću njih ćete steći samo osnovno obrazovanje. U slučaju energetskih praksi, stvari stoje još gore: što više uzmete iz njih, više će vam naškoditi. Vaše telo će platiti za to.

Onda želim da naglasim da, budući da je naša praksa duhovna, od vitalnog je značaja predavati viši Put. Ovo se ne sviđa nekim budistima u manastirima, posebno u *zen* budizmu, pa odbijaju da nas saslušaju. Razlog je to što se u *zen* budizmu veruje da viša, duhovna istina, ili *darma**, kako se još naziva, nije nešto što se može predavati, jer tada više nije istina. Oni veruju da se nema šta predavati, i da se više istine mogu spoznati isključivo intuitivno. I kako sada stvari stoje, u *zenu* se više ne predaje *darma*. Ovo vodi poreklo od Bodidarme, koji je svoje ideje zasnovao na izjavi bude Šakjamunija, koji je izrekao: „Nema definitivne *darme*.“ Tako je *zen* sagrađen na

osnovu te jedne rečenice. Nama se čini da se ta disciplina u suštini vrti oko traženja dlake u jajetu, i da je završila u slepoj ulici. To kažem jer sa svakom narednom generacijom ona je bila u sve većim problemima, započinjući od ideje iz doba kad je Bodidarma započeo stvari - a koja je u startu izgledala dosta duboka i davala je dovoljno prostora za razmišljanje - do toga da je prostora bilo manje za života drugog prvosveštenika *zena*, za života trećeg i dalje je bilo malo prostora, dok za četvrtog skoro ništa nije ostalo, da bi se u doba petog praktično dospelo do kraja. Do šestog prvosveštenika, Huinenga, prvobitna ideja je eksploatisana do tačke kad ništa ne preostaje. Ako danas odete u *zen* hram, u nadi da ćete dobiti uvid u *darmu*, najbolje je ne postavljati nikakva pitanja, jer biste inače mogli dobiti po glavi tim njihovim „štapom za buđenje” – budući da istinu sam treba spoznati intuitivno. To je prilično zbunjujuće, jer cela poenta odlaska tamo je bila da se nešto nauči, a sada samostalno treba da shvatiš stvari – inače ćeš dobiti štapom po glavi! To sugerise da je *zen* zbilja dospeo u slepu ulicu i da mu ništa nije ostalo da predaje. Sam Bodidarma je rekao da će njegova učenja moći da opstanu samo do šestog prvosveštenika, što se već dogodilo stotinama godina unazad. Ali sada ima ljudi koji jednostavno insistiraju na mudrosti *zena* i drže se toga. Ali mi treba da razmislimo o tome šta bi moglo biti pravo značenje Budine izjave „Nijedna *darma* nije definitivna.” Vrlo mali broj ljudi posle Bude, uključujući tu i sveštenike koji su išli njegovim stopama, dostigao je božanski rang koji je on na kraju imao, poznat kao *tatagata*; malo ih je koji su dostigli njegov stepen prosvetljenja i misaoni domen. Zato im je bilo teško da shvate pravo značenje njegove *darme*, tj. onog što je on izrekao. Ovo važi za dugi niz konfuznih interpretacija koje se mogu pronaći – uključujući čak i ideju *zena* da ništa ne treba predavati, i da sve što se predaje nije istina. Ali Buda nije tako mislio. Kad je Buda postao prosvetljen i kad su mu ispod drveta Bodi došle sve moći, njegovo razumevanje nije bilo dostiglo njegov najviši nivo. Tokom 49 godina svog predavanja, on je nastavljao sa duhovnim razvitkom. Sa svakim narednim probojem, osvrnuvši se unazad, on bi otkrio da ono što je prethodno predavao nije bilo sasvim tačno. Ovo se nastavilo ponavljati, i svaki novi duhovni napredak je bio ispraćen preispitivanjem onog što je prethodno predavao. To se nastavilo tokom 49 godina, dok je i dalje napredovao; stalno je otkrivao da je ono što je prethodno predavao bilo pogrešno. Došao je do shvatanja da su duhovni uvidi u Put, kako ga je on poimao, na svakom novom dostignutom nivou bili specifični za te domene, da na različitim nivoima postoje različite istine, ali da ništa od onog što je on pojmió ne predstavlja krajnju Istinu univerzuma. Međutim, on je mogao da vidi

da na svakom narednom nivou, Put [u koji se on probudio] biva bliži istinskim svojstvima univerzuma. To je ono što ga je navelo da proglasi da nijedna *darma* nije definitivna.

Na kraju, Buda je takođe naznačio da on „nikad nije predavao *darmu*”. *Zen* je proglasio da ovo znači da se nema šta predavati. Kad je Buda ovo izrekao, on je bio u poznim godinama i u potpunosti je bio dostigao božansko stanje *tatagate*, pa vredi još jednom razmisliti o značenju. Ono što je mislio je da, sa svog dostignutog duhovnog nivoa, on nije u stanju da sagleda šta je krajnja Istina, šta je Put univerzuma. Zato nije želeo da oni koji budu došli posle njega uzmu ono što je on rekao za apsolutnu, krajnju Istinu, a još manje da svojim rečima ograniči ljude na njegov dostignuti nivo ili niži, i spreči da se neko probije više. Kasnije generacije su pogrešno shvatile ono što je izrekao, uzimajući da to znači da nikakvo učenje ne može razotkriti Put. Ali ono što je mislio je da Put nudi različite duhovne istine na različitim domenima, mada nijedna od njih neće biti konačna Istina univerzuma, iako Put sagledan u datom domenu služi da upravlja tim domenom. Sada znate šta je Buda hteo da kaže.

Mnogi ljudi su imali radikalni pristup kakav *zen* ima, i grešili su protiveći se ideji predavanja višeg Puta, ili *darme*. Ali kako možeš napredovati u duhovnoj praksi bez uputstava, bez ičeg da te vodi? Postoji budistička priča, koja vam je možda poznata; jedna je od mnogih u budističkoj tradiciji. Govori o čoveku koji se uzdigao na nebeski domen, gde je video poznati budistički tekst pod nazivom Dijamantska sutra. Ali ova verzija *sutre* je bila sasvim drugačija od one u ljudskom domenu, od reči upotrebljenih u njoj, do uvida sadržanih u njoj. To može zvučati zbunjujuće. Na isti način je rečeno da sveto pismo u Čistoj zemlji nema sličnosti sa svojim ekvivalentom na Zemlji, da je sve drugačije – od reči do uvida u ideje koje sadrži. Ovo znači da se način na koji se Put razotkriva menja po formi i sadržaju, u skladu sa domenom. Na taj način može da vodi vernike, na kom god nivou da su, na njihovom duhovnom putovanju.

Slično, postoji budistička knjiga, koju neki od vas možda znaju, pod nazivom *Putovanje u Čistu zemlju*. Govori o monahu čija je duša napustila telo dok je meditirao i otišla u taj čuveni raj i videla šta tamo postoji. Njegova duša je tamo provela jedan dan, ali dok se vratila u ljudski svet, proteklo je šest godina. On je zaista bio tamo, ako se pitate. Ali nije video kakav je zaista taj raj, jer to nije dopuštao njegov dostignuti duhovni nivo. Ono što je video je bila samo jedna manifestacija raja, koju mu je Put omogućio da vidi, u skladu s njegovim dostignutim nivoom. Raj poput toga je

otelotvorenje Puta, pa mu nije bilo dopušteno da ga zaista sagleda. Verujem da vam ove priče mogu pomoći da dobijete ideju šta je Buda zaista mislio izrekavši da ne postoje definitivne duhovne istine, tj. *darma*.

Džen, Šan, Ren kao jedina mera za dobrotu

„Put” je dugo bio predmet religijskih rasprava i traganja. Ali to ne znači da je u ranijim učenjima i svetim pismima već razotkriveno sve što se o Putu može znati. Kad je Buda, pre 2.500 godina prenosio svoje učenje, ono je bilo namenjeno relativno jednostavnim ljudima tog vremena, čija je civilizacija tek bila u ranim fazama, a njihovo razumevanje sveta je bilo sasvim rudimentarno. On je takođe pričao o budućem vremenu, ili „poznim danima”, kad njegova učenja više neće moći da navode duhovni razvitak ljudi – a to vreme je zapravo danas. Naznačio je da će u poznim danima, posvećenim sveštenicima u manastirima biti teško da izbave same sebe sa ovog sveta, a vernike da ne pominjemo. Tako je ono što je on predavao bilo usmereno na ljude njegovog vremena, a to nije uključivalo sve uvide u Put, koje je on stekao na svom dostignutom nivou. Takođe je rekao da u vekovima koji slede, nema načina da se njegova učenja održe nepromenjena.

Dok je civilizacija napredovala, ljudski um je postajao sve komplikovaniji, i postalo je sve teže slediti stare načine duhovne posvećenosti. Takođe treba reći da su duhovne istine u bilo kojoj tradiciji samo jedan mali deo Puta, i nikako ga ne mogu obuhvatiti u celosti. A ima i drugih, manje poznatih praksi koje na sličan način slede Put, a koje su prenošene izvan bilo kojih verskih institucija, u privatnosti, s kolena na koleno. Istine se razlikuju od jedne ravni postojanja do druge, od dimenzije do dimenzije, pošto se Put razotkriva na jedinstven način na različitim ravnima postojanja, u različitim domenima. Sve u svemu, postoji samo desetak budističkih disciplina – poput *zena*, čiste zemlje, *tientai*, *huajan* škole i *tantrizma*— a Buda je naznačio da postoji 84.000 puteva do prosvetljenja, tj. božanstvenosti. Znači da nekolicina za koje znamo nikako ne može predstavljati ceo spektar duhovnih uvida koji postoje. Ovo je povrh činjenice da, kao što sam malopre pomenuo, Buda nije javno podučavao svemu što je znao o Putu, već samo deo koji je bio pogodan za publiku tog vremena.

Šta je onda tačno Put? To je najviši izraz fundamentalnih kvaliteta koji su temelj svog postojanja: *džen, šan, ren*. To je suština Puta. Put se različito manifestuje

na različitim nivoima postojanja, i u skladu s tim služi da upravlja svakim od njih, a njegov izraz postaje izuzetno komplikovan na nižim ravnima. Osobine *džen, šan, ren* prožimaju sve što postoji, od čestica vazduha do kamena, drveta, zemlje, metala i ljudskog tela. Ove osobine se takođe nalaze u „pet elemenata” klasične kineske misli, za koje se verovalo da sačinjavaju celokupno postojanje. Oni koji se bave duhovnom praksom će moći spoznati samo manifestaciju Puta jedinstvenu za domen koji su dostigli; njegova otkrivenja odražavaju uspeh nečijih duhovnih napora, ili dostignuti domen. Na višim nivoima, Put je veoma jednostavan, jer se njegova struktura može uporediti s piramidom, gde se na vrhu sve može sažeti u tri jednostavne reči - *džen, šan, ren*—ali kako se ide naniže prema osnovi, stvari postaju sve složenije. Između čoveka i univerzuma moguće je povući paralelu, kao što je to uradila drevna kineska misao. Dato vam je fizičko telo, ali ono samo nije dovoljno da bi se sačinila kompletna osoba. Da biste bili kompletna i nezavisna individua, takođe morate imati druge nevidljive elemente poput naravi, temperamenta, ličnosti, kao i duh, ili dušu. Po istom principu, univerzum ima Mlečni put, razne planete, živa bića i vodu – sa svim takvim opipljivim aspektima stvaranja kao svojom fizičkom stranom. Ali istovremeno, iza svega ovoga, poseduje nevidljive osobine, ili duh *džen, šan, rena*. Tako ove osobine, u svojoj najdubljoj, fundamentalnoj tački, prožimaju čestice svega što postoji.

Ove osobine deluju kao merilo za dobro i zlo u ovom univerzumu. One su ono što definiše dobro i zlo, kao i ono što je tradicionalno važilo za vrlo. Ljudske moralne vrednosti su pretrpele promene, međutim, i moralni kompas mnogih ljudi sada je iskrivljen. Na primer, danas će mnogi smatrati da je glupo pokušavati naučiti nešto iz primera nesebičnih ličnosti iz prošlosti, poput nekad popularnog kineskog junaka Lei Fenga*. Ali tako nije bilo 50-ih ili 60-ih godina. Ljudske vrednosti se osipaju dramatičnim tempom, i kao da su iz dana u dan sve gore. Mnogi ljudi sada stavljaju svoju vlastitu korist ispred svega ostalog, makar to bilo na tuđ račun, i toliko su obuzeti borbom za dominaciju da će sve učiniti da pobede. Ali šta će biti s našim svetom ako se ovako dalje nastavi? Većina ljudi neće ni da čuje ako pokušaš da im ukažeš na greške; oni zaista ne mogu da vide šta to kod njih nije u redu. Jer ljudi često sebe vide kroz prizmu izopačenih savremenih vrednosti, gde sami sebi izgledaju dobro. Ali koliko god da su se ljudske moralne vrednosti promenile, osobine koje definišu univerzum se neće promeniti, i one su jedini kriterijum za jednu osobu. Kao neko ko se bavi duhovnom praksom, moraš se ravnati po njima, a ne po modernim vrednostima. Ako želiš da povратиš čistotu koju si nekad imao i vratiš se svom pravom domu, ako

želiš da se razviješ duhovno, onda moraš živeti na osnovu kosmičkih osobina *džen*, *šan*, *ren*. Svako ko se vlada po ovom je dobra osoba, a svako ko živi život u suprotnosti s njima je zapravo loša osoba. Znači da ove osobine, a ne pohvale tj. kritike vaših kolega ili koga god, jesu ono što se na kraju važi. Ako se nadaš da ćeš postati duhovno ostvareno biće, onda moraš pokušati da istinski oteloviš ove osobine. Zapravo, to je vrlo jednostavno.

U taoističkoj tradiciji Kine, praksa se fokusira na *džen* iz *džen*, *šan*, *ren*. Na taj način sledbenici uče kako da razviju svoju istinsku prirodu, govore i ponašaju se iskreno, budu istiniti, vrata se istinskom stanju čistote i na kraju postanu istinski probuđena bića. *Ren* i *šan* se takođe javljaju u njihovoj praksi, ali fokus je na *džen*. U budističkoj tradiciji, s druge strane, praksa se fokusira na *šan* iz *džen*, *šan*, *ren*. Kultivacijom *šan*, u srcu se razvija milost i postaje se osetljiv na tuđu patnju. To u budizmu pobuđuje želju da se svi životi oslobode patnji. *Džen* i *ren* se takođe javljaju u njihovoj praksi, ali fokus je na *šan*. Ono što Falun Dafu čini tako moćnom je to što mi integrišemo sve tri najveće osobine univerzuma—*džen*, *šan* i *ren*—i radimo na svima istovremeno.

Energetske prakse datiraju pre istorije

Mnogi instruktori tradicionalnih energetskih praksi pokušavali su da objasne šta su one. Moje objašnjenje je sasvim drugačije od njihovog, koje je usko; ja posmatram prakse s više, duhovnije, tačke gledišta. Neki instruktori datuju ih na dve ili tri hiljade godina unazad u Kini, ili čak pet hiljada – što je otprilike starost kineske civilizacije. Ali čak i najraniji predloženi datum, što je sedam hiljada godina unazad, i što malo prethodi kineskoj civilizaciji, ne ide mnogo izvan ljudske civilizacije. A prema kalkulacijama onih koji podržavaju Darwinovu teoriju evolucije, civilizacija u bilo kom obliku nije mogla postojati više od deset hiljada godina unazad, kad se veruje da je nastao čovek koji misli i gaji kulturu; a to će biti nakon evolucionog putovanja koje kreće od vodenih biljaka do vodenih životinja, zatim do života na zemlji, potom na drveću, i na kraju ponovnog naseljavanja na zemlji, u vidu majmuna. Ideja je da pre nastanka civilizacije, ljudi nisu imali nikakvih pisanih zabeležbi i navodno su živeli divljim životom, pokrivajući se lišćem, jedući sirovo meso, bez saznanja o vatri.

Ali s ovim gledištem postoje problemi. Širom sveta je pronađeno puno artefakata koji datiraju pre najranije ere do sada poznate civilizacije. Mnogi od ostataka ukazuju na sofisticiran zanatski nivo, kao i umetnički ukus. Umetnosti prošlosti su imale visoke estetske standarde i skoro da ostaje utisak da je savremeni čovek samo sledio njihovim stopama. A ti ostaci datiraju stotinama ili milionima godina unazad, a neki čak premašuju 100 miliona godina. Reklo bi se da je ovo radikalni izazov savremenom sagledavanju istorije, zar ne? Ali tu nema ničeg samog po sebi radikalnog. Ljudi stalno pokušavaju da pomere granice onog za šta su sposobni, dolazeći do novih spoznaja o sebi i svojoj prošlosti. Znači da inicijalni nalazi ljudi i njihov pogled na stvari nisu uvek ispravni.

Ovo nas dovodi do teme preistorijskih civilizacija, ili preistorijskih kultura, s čime ste se možda već sreli. Danas na svetu imamo Aziju, Afriku, Severnu Ameriku, Južnu Ameriku, Antarktiku, Evropu i Okeaniju, a geolozi sve ovo nazivaju kontinentalnim pločama. Ove ploče su pre više desetina miliona godina zauzele svoju sadašnju konfiguraciju. Neke kopnene mase su se izdigle sa dna okeana, a druge, koje više nisu s nama, su potonule u vode okeana. Postojeće kopnene mase nalaze se na svom mestu desetinama miliona godina. Ipak, otkrića ukazuju na drevne megastrukture na dnu nekoliko okeana. Ove strukture su prekrivene komplikovanim duborezima, koji ne liče na rukotvorine bilo koje poznate civilizacije. A mora biti da su sagrađene pre nego što su potonule na dno mora – pre mnogo miliona godina. One svakako nisu produkt ove civilizacije. Ali ko ih je onda mogao sagraditi, ako čovek, navodno, još nije bio ni na nivou majmuna? Tu se nešto ne uklapa. Još jedna enigma postoji u vezi arheološkog otkrića izvesnog fosila trilobita. To je stvorenje koje datira unazad 260 do 600 miliona godina. Ipak je jedan američki naučnik otkrio fosil trilobita s otiskom ljudskog stopala na njemu – otisak nekog ko nosi cipele. Otisak je neosporan. Ovo okreće naglavačke sve što znamo o prošlosti. Darwinov evolucionni model ne može objasniti postojanje ljudskih bića u tako davnom vremenu.

Još jedan slučaj u prilog ovome je stena u muzeju nacionalnog univerziteta u Peruu, u koju je uklesana ljudska figura. Analizom je ustanovljeno da je uklesana pre 30.000 godina. Ali ta osoba nosi odeću i šešir, na nogama cipele, i drži teleskop, kojim posmatra zvezde. Iako nam može biti teško da zamislimo da su ljudi u to doba mogli šiti takvu odeću, još je teže zamisliti prisustvo teleskopa i mogućnost da oni išta znaju o astronomiji. Ljudi su uvek smatrali da je Evropljanin Galileo, pre nekih 300 godina, izumeo teleskop. Znači da nema objašnjenja za to odakle teleskop tamo pre 30.000

godina. A puno je ovakvih nerazrešenih misterija. Još jedno su pećinski crteži otkriveni u raznim zemljama, uključujući Francusku i Južnu Afriku, kao i Alpe. Oni su znalački naslikani, veoma živopisno i realistično, upotrebom mineralnih pigmenata. Ali ono što upada u oči je da su figure odevene kao savremeni ljudi, i da nose odeću u stilu Evropljana, poput jahaćih pantalona. Neki u ruci drže nešto poput lula, dok drugi imaju štapove, ili nose šešire. Teško da su ovo stvari koje bismo očekivali od naših primitivnih predaka.

Sledeći primer je još stariji. U afričkoj zemlji Gabon postoji uranijumska ruda, ali ta zemlja nije dovoljno razvijena i oni nemaju načina da je rafinišu, pa samo izvoze rudu u razvijenije zemlje. Kad je jedna fabrika u Francuskoj, 1972. godine, uvezla nešto te rude, oni su nakon hemijske analize, sa iznenađenjem shvatili da je uranijum već izdvojen i iskorišćen. To im se učinilo dosta čudno, pa su poslali naučno i tehničko osoblje da to istraži na licu mesta. Na kraju su naučnici iz mnogih drugih zemalja takođe došli tamo. Konačno je ustanovljeno da je ono za šta se mislilo da je rudnik uranijuma, zapravo bio dobro zamišljen, ogroman nuklearni reaktor – bolje napravljen nego što je to danas moguće. Ali najčudnije od svega je bilo to što je reaktor datirao 2 milijarde godina unazad, a u radu je bio 500.000 godina. Sve ovo nema smisla unutar ovog evolucionog okvira. A zapravo je puno ovakvih anomalija. Više je nego dovoljno naučnih otkrića da se iznova napišu udžbenici. Kad im je pogled na stvari fiksiran i razvio se u način funkcionisanja i razmišljanja, ljudima je teško da prihvate nove ideje ili nalaze. Zato će oni zaobići istinu, čak i kad ispliva na svetlo dana - oni će je instiktivno odbaciti. Usled postojanja dugotrajnih predrasuda, niko u nauci ne sagledava ove stvari sistematski, i ne pokušava da objasni ovakve anomalije nalaze. Zato teorijski okviri ne održavaju korak. Novi nalazi se nastavljaju otpisivati kao „pseudo-nauka“, čak i kad su to validni, mada još nedovoljno publikovani nalazi.

Jedan broj malo hrabrijih naučnika u drugim zemljama, otvoreno je izneo svoje mišljenje da ovi nalazi govore o kulturama pre zabeležene istorije, ili civilizacije kakvu poznajemo. To znači da su one zaista postojale, a na osnovu do sada pronađenih artefakata, veruje se da ih je bilo više. Sada se veruje da je u više prilika nešto katastrofalno zadesilo civilizaciju, desetkujući populaciju. Nekolicina preživelih, u početku je morala živeti primitivnim životom, sve dok vremenom civilizacija nije ponovo narasla i iznova se razvila. A ovaj ciklus se možda ponovio puno puta, s fazama razaranja i obnove. Sve promene svega što je stvoreno sledi obrasce, baš kao što u fizici kretanje materije sledi obrasce.

Teško je zamisliti da su stvari s ovom Zemljom uvek išle glatko, dok se ona kreće unutar ogromnog univerzuma i ovog Mlečnog puta koji se okreće, i velike su šanse da se u nekom trenutku sudari s drugom planetom, ili da naiđe na neki drugi katastrofalni događaj. Ali mi smo sagledali, putem natčulnih moći, da su ovi događaji deo krupnijeg plana. Jednom sam ovo donekle detaljno istražio i našao da je čovečanstvo 81 put bilo skoro sasvim uništeno. U svakoj epizodi je preostao mali deo civilizacije i mali broj ljudi, koji bi ušli u novu fazu i živeli primitivnim životom, pre nego što se populacija obnovila i stvorila novu civilizaciju. Iako sam sagledao 81 ciklus, moglo ih se još pronaći. Postoji staro kinesko verovanje o značaju „vremena, mesta i sveukupnosti”, i tu ima nečega. Stanje ovog sveta definitivno zavisi od krupnijih, kosmičkih sila na delu, i za sve postoji pravi trenutak. Baš kao što se u fizici smatra da kretanje materije sledi obrasce, isto važi i za način kako se stvari odvijaju u univerzumu.

Razlog zašto sam zašao u sve ovo je to što energetske prakse poput *čigonga* vode poreklo iz kultura koje prethode istoriji, one nisu iz ove civilizacije. Svaka od njih je prenošena s kolena na koleno u dugom periodu vremena. Naznake za ovo možemo pronaći u nekim religijskim tekstovima. Buda, na primer, je naznačio da je on završio svoje duhovno putovanje i stekao prosvetljenje „pre mnogo eona”. Ovo je nezamisliva brojka; u budističkoj terminologiji, jedan eon je više stotina miliona godina. Ali u svetlu šire istorije civilizacija i Zemlje koju sada opisujem, to počinje da ima smisla. Buda je takođe naznačio da je pre njega bilo šest buda, i svaki od njih je imao svoje učitelje itd., a njihova duhovna prosvetljenja dogodila su se stotinama miliona godina ranije. Možda ćete se upitati da li takve autentične duhovne prakse, s tako drevnim pedigreom, i dalje postoje u današnjem svetu. Ja mogu potvrditi da zbilja postoje. Ali su retke, i njihov broj je višestruko manji od lažnih *čigong* majstora i šarlatana, koji imaju entitete prikačene na sebe i izmišljaju stvari kako im padne na pamet. A teško je reći u koju kategoriju neka praksa spada. Istinske prakse nije lako prepoznati i pronaći.

Ima i drugih stvari, koje datiraju daleko unazad, slično kao energetske prakse. Takvi primeri uključuju *taiči* simbol, mistične *hetu* i *luošu* dijagrame, *Ji Ding* i *Osam trigrama*. Sve ovo je preneto iz doba pre ove civilizacije. Zato je regularnom naučniku teško da shvati ove stvari. Njihove tajne neće se razotkriti pred onima čije je razmišljanje, ili perspektiva, iskrivljena sekularnim pogledom na svet.

Energetske prakse služe za duhovni razvoj

Ako energetske prakse imaju tako dugu istoriju, možda ćete se upitati čemu tačno služe. Ja vam mogu reći da je naša praksa napredan metod duhovne prakse u Buda-školi, pa ima za cilj da vas dovede do božanstvenosti, ili onog što se u azijskoj tradiciji zove „budinstvo”. I metodi Tao-škole, na sličan način, ciljaju na prosvetljenje, ili omogućuju da se „dostigne Put”, kako se to kaže. Ideja o postajanju bogom ne bi trebalo da se čini tako apsurdnom, ili nedostižnom, kako se možda nekima čini. Na primer, uzmite koncept bude. To je termin iz drevnog indijskog jezika, Sanskrita. Otkad je nekad davno stigao u Kinu, izraz je prošao kroz razne permutacije, a fonetički se prevodio sa *fo-tu*, *fu-tu*, i na kraju samo *fo*. Ali u svakom slučaju, taj izraz jednostavno znači „onaj ko se prosvetlio” i odnosi se na svako biće koje je duhovnom praksom došlo do probuđenja. Stoga ne bi trebalo da izgleda tako neshvatljivo.

Uzmite u obzir da natprirodne moći mogu doći onima koji se bave duhovnom disciplinom. Iako je opšte priznato samo šest natprirodnih moći, zapravo postoji mnoštvo njih. Postoje ljudi koji, dok sede na jednom mestu mogu da učine stvari koje inače zahtevaju fizičku radnju, ili koji mogu da vide manifestacije univerzuma u različitim dimenzijama i kakve su stvari zaista, i mogu da vide ono što je drugima nevidljivo. Onda je jedino ispravno priznati da su oni sopstvenim naporima dostigli neki nivo duhovne osvešćenosti. Budući da je jasno da oni nisu kao obični ljudi, jedino ispravno je zvati ih duhovno osvešćenim, svetim, božanstvenim. Odatle dolazi izraz buda, i to je ono što su ove prakse zapravo ciljale da postignu.

Neki ljudi ne mogu da zamisle zašto bi iko želeo da se bavi praksama poput *čigonga* ili *taičija* radi bilo čega drugog sem zdravlja. Ovo bi trebalo da znači da je to sve čemu one služe. Ali to je samo površno razumevanje. Ljudi se ne mogu kriviti što razmišljaju na ovakav način, jer mnogi instruktori ovih praksi daju ljudima taj utisak, i niko ne nudi poduku više, duhovne vrste. Ne mislim bilo šta loše o onom što ti učitelji rade. To je uloga koju oni igraju – da se drže nivoa zdravlja i popularišu te veštine. Ali mnogi ljudi traže više - nešto duhovno - što ih može odvesti dalje. A bez istinskog duhovnog učenja da ih vodi biće teško, i velika je verovatnoća da će naići na probleme. Poduka više vrste uključuje krupnije stvari, pa to zbilja treba raditi na način koji je odgovoran prema ljudima, tj. svetu. Zato mi svuda imamo dobre rezultate. Istina je da je ono o čemu pričamo pomalo visoko, i neki ljudi možda će teško poverovati. Zato ću se potruditi da izvučem naučne paralele, kako bih pomogao da stvari budu jasnije.

Neke od stvari o kojima ćemo raspravljati provociraju snažne reakcije kod ljudi, i oni ih brzo odbace. Oni misle da sve što nije poznato nauci, ili što nisu lično iskusili, nije moguće, da mora biti besmislica, nešto van realnog. Ali da li je to pravi način da se sagleda svet? – otpisati sve što nauci nije poznato, ili što još nije otkriveno? Meni se čini da ovakva linija razmišljanja polaže previše vere u nauku, i sama je nerealna. Kad bi svi ovako razmišljali, to bi sasvim sprečilo svako naučno otkriće, ili izum. Šire gledano, na svetu bi bilo manje razvoja. Svaki tehnološki razvoj predstavlja korak dalje od onog što je prethodno bilo poznato. Kad bi svetski izumitelji tretirali nepoznato kao „besmislicu”, danas ne bismo bili ovde gde smo. Mnogi ljudi jednostavno ne shvataju duhovne prakse poput *čigonga* ili *taičija*, i smatraju ih besmislicom. Ali to nije slučaj. Puno je naučnih dokaza koji sugerišu suprotno. Naučni instrumenti su detektovali da tela pravih majstora tih praksi emituju sve od infrazvučnih talasa do ultrazvučnih i elektromagnetskih talasa, infracrvenih, ultraljubičastih zraka, gama zraka, neutrona, atoma i metalnih elemenata u tragovima. Sve ovo je vrlo stvarno i fizički postoji. Za sve postoji fizička osnova. Isto bi sigurno važilo za druge dimenzije i domene o kojima govorimo. Nema osnova da se one otpišu kao besmislica. Pošto te prakse služe da nas učine božanstvima, svaka priča o njima će automatski dotaknuti puno jezgrovitih stvari, i mi se nećemo stideti da se s njima uhvatimo u koštac.

Zanimljivo je da takve prakse, koje imaju jezgrovit cilj, ponekad imaju nazive koji zvuče sasvim obično. *Čigong**, na primer, jednostavno znači „energetska praksa”. Ali ispravnije je reći duhovna praksa – ili kako se to zvalo u tradicionalnoj kineskoj kulturi: samokultivacija. Jer to je njihova svrha. Naravno, u različitim tradicijama i kontekstima davani su im različiti nazivi, ali u suštini bi trebalo da ih zovemo duhovnim praksama. Dosta govori to kako je *čigong* dobio svoj naziv. U vezi je sa političkim okolnostima u Kini pre nekih 20 godina, kad su te prakse počele da dobijaju na popularnosti. Kina je u to doba još uvek bila usred Kulturne revolucije, i tradicionalna misao i kultura su bili na lošem glasu. Ne zalazeći u ranije duhovne nazive za *čigong*, koji datiraju iz doba pre poznate istorije, samo na osnovu naziva koji su postojali u ovom ciklusu civilizacije, možemo sagledati problem: to su bili vrlo religiozni nazivi, sa onim što bi današnji Kinezi nazvali „feudalnim”, ili nazadnim prizvukom. Stara imena uključivala su Veliki put vežbanja Taoa, Vađrinu meditaciju, Put budističkih svetaca, Dafu budinstva, Metod eliksira u devet koraka. Svako ko bi tokom Kulturne revolucije svojoj praksi dao naziv poput ovog, bio bi odbačen i napadnut – čak i ako bi delio praksu s drugima u dobroj nameri, na primer radi

promovisanja boljeg zdravlja. Zato se niko nije usudio da koristi tradicionalne nazive. Većina instruktora je umesto toga iz tradicionalnih kineskih duhovnih tekstova izdvojila dve reči, koje jednostavno zvuče – *či* i *gong* („energija” i „praksa”), i tako nazvala svoj metod. Na taj način su izbegli kontroverze. Iako sada možete videti da neki naučnici proučavaju istoriju „*čigonga*”, tu nema mnogo šta da se pronade. To se ranije jednostavno zvalo duhovna praksa, ili samokultivacija. Znači da je termin *čigong* noviji izum, namenjen da se uklopi u moderan, sekularni senzibilitet.

Kad vežbanje ne donosi rezultate

Kad energetska praksa ne donosi rezultate kako se nadamo, ljudi to tipično pripisuju tome da nisu naučeni „pravim stvarima“. Oni obično misle da bi im se energetski nivo vinuo do neba, samo ako bi došli do najboljih tehnika, ili saznali „tajnu“. Oko 95% ljudi misli na ovaj način. Ali meni je smešan takav način razmišljanja. Jer te prakse nisu neka svetovna veština, već idu mnogo dalje od običnog. Zato je potrebna drugačija, viša logika da se to shvati. Reći ću vam da kad ljudi ne vide rezultate kojima su se nadali, to je zato što previše naglašavaju *fizički* aspekt duhovne prakse, a zapostavljaju *duhovnu* komponentu. Ključ uspeha ne leži u spoljnim, fizičkim tehnikama. Smešno je misliti da se samo snagom vlastitih ljudskih ruku, tela, ili misli može razviti jedna vrsta više energije – kako vas te tehnike navode da verujete. To je ono što mi je smešno. Neće ići ako svoje nade polažete u površinske stvari.

Duhovna praksa ne funkcioniše kao zemaljske veštine, gde možeš platiti neku cenu da naučiš neku tehniku, i onda je tvoja. To je nešto sve u svemu drugačije, jer funkcioniše na ravni izvan običnog, i stoga ima više zahteve. Objasniću. U ovakvoj vrsti prakse morate raditi na *sebi*, a ne na bilo čemu drugom. Ali mnogi ljudi čine upravo suprotno, pokušavajući da nauče jednu stvar za drugom, i čak nedre vezanosti za natprirodne moći. Ima svakojakih motiva. Neki čak žele da isceljuju energijom kako bi na taj način zaradili! Ali u pravoj duhovnoj praksi se radi na umu, tj. karakteru. Na primer, to podrazumeva naučiti da se manje brinemo za sve konflikte koji se dešavaju oko nas, i manje cenimo zemaljske stvari koje ljudi normalno žele i stalo im je do njih. Ako ste umesto toga obuzeti nadmetanjem s drugima i ako se zdušno borite da izbijete na vrh, onda ne treba da očekujete velike rezultate od svoje prakse. U tom slučaju ste kao svi drugi, i ne treba da očekujete da steknete višu energiju. Zbog toga u srce svoje

prakse treba da stavite *karakter*. Ako to možete, otkrićete da se duhovno uzdižete i da vam energija raste.

Od čega se, onda, sastoji karakter? On uključuje vrlinu (jer vrlina ima fizičko postojanje), upražnjavanje samo-kontrole, imati veru i razboritost, otpustiti ono što drugi normalno žele i za šta su vezani, i sposobnost da se dostojanstveno mučimo. Puno toga sadrži, znači. Treba da se trudimo da usavršimo svaki aspekt svog karaktera. Radeći to, učinićete istinski duhovni napredak. To je jedna od ključnih stvari za razvoj moćne, više energije.

Neki ljudi iznose primedbu da je karakter samo moralni koncept, nešto teorijsko, dok njih zanima da steknu pravu energiju, što s ovim nema nikakve veze. Ali to jednostavno nije tačno. U Kini dugo postoje filozofske rasprave o tome da li je realnost u osnovi nešto materijalno, ili je to mentalni konstrukt. Ali na kraju, ja bih rekao, mentalne i materijalne pojave su po prirodi isto. Naučnici su otkrili da misli koje nastanu u umu imaju fizička svojstva. Znači da misli *fizički* postoje, a istovremeno su *mentalni* fenomen. Ovo, onda, sugerise da su ova dva jedno isto. Slično kao ono što sam rekao o univerzumu: da je to nešto fizički, ali ima svoje vlastite osobine. Osobine *džen, šan, ren* koje prožimaju sve što je stvoreno nisu nešto što može opaziti prosečna osoba, koja boravi na ravni običnog postojanja. One postanu primetne jedino onima koji se izdignu iznad običnog. Da vam objasnim. Svaka pojedina stvar koja je stvorena, gde god bila u univerzumu, je živa i ima misli, i šta god radila, bez obzira na kom nivou postojala, predstavlja otelotvorenje Puta univerzuma. Zato nećete moći da napredujete do viših nivoa postojanja, ili dostignuća, ako se one ne saglase s tim. Njihov rezon je da vaš karakter nije dovoljno porastao. Postoji standard za svaki nivo postojanja, i ako želite tamo, vi ga morate zadovoljiti – oslobađajući se loših namera i svega nečistog u sebi.

S promenom u karakteru, dogodiće se značajna telesna promena; fizičke promene u vašem telu moraju ispratiti pozitivne promene u vašem umu. Ono što će se dogoditi je da će biti odbačene loše stvari koje su vas navele da oformite vezanosti. Da vam pomognem da predstavite sebi šta se događa, zamislite bocu napunjenu prljavštinom, dobro začepljenu. Ako se boca baci u vodu, ona će potonuti na dno. Ali ako prospeš malo prljavštine i ponovo je baciš u vodu, ovaj put će malo isplivati; i što više prospeš, plivaće bliže površini. Prospi sve i boca će isplivati na površinu. To je ono što mi u procesu duhovnog oplemenjivanja pokušavamo da izvedemo; da se oslobodimo svega lošeg u sebi, tako da se možemo uzdići. A svojstva univerzuma

deluju kao čuvar kapije. Ako ne radiš na svom karakteru, ako ne postaneš moralnija osoba i ne uklanjaš lošu materiju i misli u sebi, onda ti ovi kvaliteti neće dopustiti da napreduješ. Mislim da ćete se onda morati složiti da su materija i um jedno isto. Evo jednog smešnog scenarija, koji će vam dati poentu. Samo probajte da zamislite kakav bi to kaos bio, kad bi se običnom, prosečnom momku, koji i dalje kipti od ljudskih žudnji i emocija, dopustilo da ode gore i dobije mesto na nebu. Sagledavši lepotu anđela, on bi verovatno počeo da ima nepristojne misli. A pošto je i dalje sklon ljubomori, možda bi se počeo svađati sa božanskim bićima tamo. To je scenario koji se apsolutno nikad ne bi smeo dogoditi. Zato se osoba mora osloboditi svih loših misli i namera dok je na ovom svetu, pre nego što joj se uopšte može dopustiti da se uzdigne.

Ovo znači da se morate fokusirati na usavršavanje svog karaktera, zasnovati svoju praksu na kosmičkim osobinama *džen, šan, ren* i osloboditi se svih zemaljskih žudnji, loših misli, ili pogrešnih namera. Čak i kad se samo malo uzdigne misaoni domen, loše stvari u telu biće donekle odstranjene. Takođe morate proći kroz neke bolne stvari i iskusiti malo nedaća da biste eliminisali svoju karmu. Na taj način će vaš dostignuti nivo malo porasti, jer vas osobine univerzuma neće više toliko zadržavati. Uložite napor, a vaš učitelj će se pobrinuti za ostalo. On će vam obezbediti mehanizam za razvijanje više energije. Mehanizam će onda obavljati posao za vas, transformišući vašu vrlinu – materiju oko vašeg tela – u višu energiju. I dok nastavljate da napredujete i uzdižete se u svojoj praksi, stub energije koji imate će nastaviti da se razvija ka novim visinama. Znači da je tvoj zadatak, kao nekog ko se bavi duhovnom praksom, ovo: raditi na sebi duhovno; mukotrпно se usavršavati dok si i dalje deo ovog sveta; neprekidno raditi na uklanjanju svih vezanosti ili želja koje imaš. Ono što se smatra dobrim ili poželjnim na ovom svetu, često se vidi kao nešto *loše* na višim ravnama. Većina ljudi misli da što više materijalnih stvari tokom života stekneš svojim naporima, to bolje po tebe. Ali u očima viših bića gore, to je lošije po tebe. U kom smislu? Tvoje materijalno blagostanje će verovatno doći na račun drugih ljudi, i neće sve s pravom biti tvoje - a to će te samo više vezivati za zemaljske stvari poput statusa i bogatstva. Sve to će biti na račun tvoje vrline. Zato, ako želiš da zaradiš višu energiju kojoj mi stremimo, moraš se fokusirati na usavršavanje svog karaktera.

Religiozni ljudi su oduvek verovali da je duša besmrtna. Ideja „duše” u poslednje vreme u nekim krugovima nailazi na sumnje, ali razmislite o sledećem. Istraživanja u fizici su otkrila da je telo sačinjeno od molekula, protona, elektrona, a na dubljim nivoima od kvarkova, neutrina itd. U ovoj tački, sastav tela je već izvan onog

što se može videti mikroskopom. A ipak je daleko od ravni koja je krajnje poreklo materije, tj. vašeg života. Možda ste svesni da je za pokretanje nuklearne fisije potreban moćan sudar, a da je za nuklearnu fuziju neophodna izuzetno visoka temperatura. Pa da li mislite da kad osoba umre, atomska jezgra u njenom telu jednostavno iščeznu? To objašnjava zašto mi nalazimo da kad osoba umre, odbacuje se samo njeno molekulsko telo, telo u ovoj dimenziji. Njena tela u drugim dimenzijama zapravo nisu nestala. Samo zamislite kako pod uvećanjem izgleda ljudsko telo. Čak i ako osoba sedi i ne miče se, celo njeno telo je u pokretu. Čelije molekulskog nivoa se pokreću, i sastav celog tela izgleda labav, kao da je zrnast. Znači da telo pod uvećanjem nikako ne izgleda onako kako to izgleda golom oku. Naše oči nas na neki način obmanjuju, ne dopuštajući nam da vidimo kakvo je telo zaista. Unutrašnje oko, međutim, jednom kad se otvori, *može* da vidi pod uvećanjem. To je urođena sposobnost, iako se sada smatra natprirodnom moći. Da biste stekli ovakve moći, morate obnoviti, kroz duhovnu praksu, čistotu koju ste jednom imali.

Hajde sada da usmerimo pažnju na vrlinu, i pogledajmo u kakvoj je ona vezi s onim o čemu smo do sada pričali. Ovde ću izneti neke detalje. Svaki pojedinac ima više tela, koja postoje u mnogim dimenzijama. Najkrupnija komponenta tela, koju oči mogu da vide je ćelija, i ćelije sačinjavaju fizičko telo. Ali ako biste ušli u prostor između ćelija i molekula, ili molekula i molekula, doživeli biste prodor u drugu dimenziju. Da bi se tamo našlo, međutim, telo najpre mora zadovoljiti zahteve za tamošnje postojanje. Ipak koncepti koje ovde imamo ne bi vam omogućili da shvatite ta sasvim drugačija tela, koja ste tamo videli – tela koja mogu da se povećavaju i smanjuju. To su nezamislivo ogromni domeni. A ja samo opisujem jedan jednostavan oblik paralelnih dimenzija, koje postoje na istom mestu, u isto vreme kao naša. Osoba ima različito telo u svakoj od različitih dimenzija, a u jednoj posebnoj dimenziji ima telo koje je okruženo poljem ispunjenim vrlinom. Vrlina je zapravo bela materija, a ne samo moralni, ili teorijski koncept. Sasvim je fizička. Ovo objašnjava staru kinesku izreku o „sakupljanju“ vrline, ili „gubljenju“ vrline. U tome zaista ima nečega. Vrlina okružuje ljudsko telo i stvara polje. U taoističkoj tradiciji je zato uobičajeno da učitelj nalazi učenika, a ne obratno, jer učitelj može da vidi koliko vrline nečije telo nosi i kakva mu je duhovna perspektiva u skladu s tim. Neko s dosta vrline će biti perspektivan, a neko ko ima malo neće, i njemu bi bilo teško da razvije višu energiju.

Istovremeno, takođe postoji crni oblik materije, koju nazivamo karma, ili kako je u budizmu nazivaju, „karma usled rđavih dela“. Crna i bela materija postoje

istovremeno. Objasniću dinamiku između ova dva. Bela materija, vrlina, nam dolazi kad se mučimo, pretrpimo udarac, ili učinimo nešto dobro. Dok crna materija, karma, dolazi kad se čine rđave, pogrešne stvari, ili kad se loše postupa prema ljudima. Danas će ljudi sve učiniti za sopstvenu korist, uključujući svakojaka zla. Radi novca, ljudi ne prezaju ni od čega, oni će čak počinuti ubistvo ili unajmiti druge da ubiju umesto njih, a homoseksualizam i zloupotreba droga sada su sasvim uobičajena stvar. Ali činiti loše stvari košta osobu vrline. Mogu objasniti. Kad osoba nekoga verbalno zlostavlja, ona možda smatra da je bolja od drugoga i da se ispraznila. Ali po onom kako univerzum funkcioniše, sve ima svoju cenu, kao što smo rekli. Ne možeš dobiti nešto ni za šta, i ako sam ne budeš platio, bićeš primoran na to. Pitaš, ko će te na to primorati? To će sprovesti osobine univerzuma. Znači da ne možeš proći a da ne platiš, koliko god to želeo. Evo šta se događa u scenariju koji sam sada opisao. Kad jedna osoba vređa drugu, maltretira je, ona će joj dati vrlinu. To joj se daje kao nadoknada, pošto se ona pod ovim okolnostima smatra žrtvom, budući da je do izvesne mere patila i da je to bilo na njen račun. I dok jedna osoba u ovoj dimenziji govori uvredljive reči, u drugoj, delić njene vrline šalje se iz njenog prostora toj drugoj osobi i spušta se na njeno telo. Količina poslate vrline će biti srazmerna uvredi. Isto se dešava u fizičkom obračunu. Ako jedan čovek udari ili šutne drugog, njegova vrlina će preći na tog drugog u skladu sa ozbiljnošću udarca. Obična osoba ne može da sagleda posledice svega ovoga. Može se razjariti i uzvratiti. Kad vrati udarac, na primer, ona vraća nazad vrlinu koja joj je upravo data, a rezultat je da niko ništa ne dobija, niti gubi. Ali recimo da druga osoba smatra da neće biti dovoljno ako ne uzvрати još jednom. Ako još jednom udari, još jedan delić vrline će preleteti s njenog na telo druge osobe.

Da bismo mogli da shvatimo zašto se vrlina toliko ceni, samo na tren razmislite šta s njom biva tokom duhovnog razvoja. U religijama se dugo veruje da blagoslovi stižu vrlima, u ovom ili narednom životu. Blagoslovi, za one s puno vrline, mogu biti u obliku dobijanja željene pozicije na poslu, velikog bogatstva, ili ispunjenja životnih želja. Jer sve ovo će im doći nakon što budu uložili svoju vrlinu, da tako kažemo. Drugo verovanje je da se osoba koja je sasvim lišena vrline suočava s potpunim uništenjem duše i tela. Znači da će u trenutku smrti njena duša biti uništena, i ništa od nje neće ostati. Za one od nas koji se bavimo duhovnom praksom, međutim, vrlina ima drugačiju vrednost: može se transformisati direktno u višu energiju.

Hajde da bliže vidimo na koji se način ovo događa. U duhovnoj praksi se kaže da „čovek treba da se pobrine da uloži napor u praksi, a ostalo je u rukama učitelja.”

Ovo je u suprotnosti sa pristupom koji neki preuzimaju, ili s onim što smatraju važnim, kao što je činiti detaljne vizuelizacije alhemijskih procesa u telu. Ali ja bih rekao da to zapravo nije važno, a ako se previše misli o tome, čak može postati vezanost. Ako puno razmišljaš o tome, to je onda vezanost. Ako prihvatimo izreku da treba uložiti napor i ostalo prepustiti učitelju, onda je dovoljna početna namera koju si imao – da razviješ višu energiju i napreduješ - i dalje se nema šta razmišljati. Zaista će tvoj učitelj ostalo obaviti za tebe; to nisu stvari koje bi ti sam mogao izvesti. Jednostavno nema načina da ti, s tvojim običnim telom, razviješ sebi natprirodno telo od visokoenergetske materije. Sama pomisao na to je smešna. Procesi uključeni u transformaciju tela u drugim dimenzijama su tajanstveni i zamršeni, pa to nikako nije nešto što bi sam mogao izvesti.

Tvoj učitelj daće ti mehanizam koji razvija višu energiju. Prava viša energija koju razviješ nastaje od vrline, koja postoji izvan tvog tela. Znači da je na kraju vrlina odgovorna za tvoj stepen duhovnog dostignuća i duhovnu moć. Mehanizam koji sam upravo pomenuo transformiše tvoju vrlinu u višu energiju, koja spiralno raste uvis. Ova viša energija zapravo određuje tvoj nivo, i razvija se izvan tvog tela; ide po spirali oko njega, na više, sve dok ne stigne do vrha glave, gde se formira stub energije. Samo jednim pogledom na visinu ovog stuba može se videti koliko više energije osoba poseduje, i to označava njen nivo duhovnog dostignuća – ili božanski rang, kako se kaže u religiji. A to objašnjava kako to da duše nekih ljudi putuju za vreme meditacije do izvesnih visina, ali ne idu dalje preko određene tačke - ne bi se usudile ni da probaju. Ono što im omogućava da dostignu visine na kojima su, jeste njihov stub energije, koji ih diže tamo. To objašnjava zašto se dalje ne mogu popeti; oni su dostigli vrh svog stuba. Ovo, znači, baca svetlost na religijski koncept „božanskog statusa.”

Takođe postoji lenjir koji odmerava koliki je nečiji karakter. Ovaj lenjir i stub koji sam upravo opisao se neće naći u istoj dimenziji, mada postoje istovremeno. Hajde da vidimo šta se zbiva kad popravljáš svoj karakter. Recimo da te neko tamo u spoljnom svetu psuje ili grdi, a ti uspeš da mu ne uzvратиš ni reč, ostaneš miran. Ili recimo da te neko udari, a ti ništa ne kažeš, već samo slegneš ramenima, uz smešak. U oba slučaja, to će značiti da si unapredio svoj karakter, što je odlično. Šta ti onda, kao praktikantu, sleduje? Za uzvrat ćeš dobiti višu energiju. Nivo tvoje energije će porasti srazmerno tvom karakteru. Uvek će biti vezan za tvoj karakter, i to pravilo nema izuzetka. Ovo objašnjava zašto neki ljudi, koji su svojevremeno bili vrlo posvećeni energetskej praksi koju su vežbali, nikad nisu imali da pokažu višu energiju, ili nikad

nisu oslobođeni bolesti. Oni su možda uložili puno truda vežbajući svoje vežbe, bilo napolju ili kod kuće, ali posle toga bi se okrenuli i vratili nazad svojim običnim načinima, nadmećući se s ljudima za zemaljske stvari. Zbog toga nikad nisu imali zdravstvena poboljšanja kako su se nadali, uprkos svim svojim naporima. Energetske vežbe su namenjene *duhovnom* razvitku, što je nešto više. To nije samo još jedan oblik gimnastike. Zato karakter treba da zauzme važno mesto u praksi, da bi se dogodilo bilo kakvo izlečenje, ili dobila viša energija.

Neki ljudi veruju da je formiranje koncentrisanog grozda energije (*dan*) način da se razvije viša energija, ali nije. Kao deo svoje prakse, oni rade detaljne vizuelizacije alhemijskih promena u svom telu s ciljem da oforme grozd energije. Međutim, taj grozd sadrži samo određeni raspon energije iz celokupnog spektra, a ne celokupnu. Stavimo to u kontekst. Kao što ste sada svesni, u našoj praksi postoji fizička komponenta, i naša tela će razviti više moći i mnoge čudesne sposobnosti. Većina njih će biti zaključana i neće vam biti na raspolaganju. Kako vam svaka od mnogih, iz obilja moći, bude došla, vrlo je verovatno da će biti zapečaćena čim se oformi. Cilj je da budete sprečeni da ih slobodno koristite napolju u svetu i tako utičete na njega, ili da se nepromišljeno razmećete njima. Takvo nešto bi poremetilo stanje ovog sveta. Duhovno putovanje mnogih ljudi počiva na njihovoj *veri*, i ako biste pred njima razotkrili svoje moći, to bi bio problem. Ko ne bi verovao ili pozeleo da vežba, kad bi video tako čudesne stvari? Čak i najlošiji ljudi bi se zanimali. Sve to bi bio problem. Zato vam neće biti dopušteno da ih prikazete. Drugi faktor je da biste ih lako mogli zloupotrebiti kad biste imali slobodu da njima vladate, budući da ne možete proniknuti u dublje razloge u pozadini stvari, u njihovu suštinu. Ono što ste shvatili kao dobro, moglo bi ispasti suprotno od toga. S vašom zloupotrebom istih, pao bi i vaš dostignuti nivo, poništavajući vaše duhovne napore. Iz tog razloga, kod mnogih ljudi, moći će biti zapečaćene i neraspoložive. Šta se onda događa sa grozdom energije? Kad dođe dan za prosvetljenje osobe i oslobađanje njenih moći, grozd energije će biti upotrebljen kao bomba. Iskoristiće se da eksplozijom otvori sve što je bilo zapečaćeno, kao i akupunkturne tačke, oslobađajući sve moći te osobe. Ponekad, kad se kremira telo budističkog sveštenika, iza njega ostanu mali okrugli ostaci, kao zrnca kristala, poznati kao *sarira*. Skeptici to odbacuju kao samo kosti, ili zube. Ali to će samo pokrenuti novo pitanje: zašto toga nema kad se drugi ljudi kremiraju? To zapravo predstavlja ostatke grozda energije nakon što se raspukao, pošto je oslobođena njegova moćna energija. Taj energetske grozd je na svaki način fizički; sastoji se od materije iz drugih

dimenzija. Ali on nije imao nikakvu drugu sem opisane svrhe. Ljudi danas te predmete smatraju dragocenim, i oni zaista imaju energiju, zrače svetlost i tvrdi su. Znači, ovo vam otprilike daje predstavu šta je to.

Zatim postoji još jedan razlog zašto ljudi ne dobijaju očekivane rezultate, ili višu energiju, od svoje prakse: oni ne poznaju nikakva viša učenja, koja bi ih usmeravala. U tom slučaju duhovni napredak nije moguć. Da biste shvatili, setite se analogije koju sam malo pre koristio. Objasnio sam da učiti razne prakse ne donosi osobi nikakvo dobro. Jer ako sve što neko uči pripada osnovima, on će i dalje biti samo početnik u duhovnoj praksi. Osnovna, početnička učenja ne mogu da vode osobu u višim stadijumima duhovne prakse. Kao što sam rekao, ako pokušate da završite koledž učeći iz knjiga za osnovnu školu, nećete steći fakultetsko obrazovanje – koliko god takvih naučili. To će samo pogoršati stvari. Put nudi različite duhovne istine na različitim nivoima, i svaka od tih istina upravlja praksom u odgovarajućim domenima. Tako uvidi na nižoj ravni ne mogu da vas odvedu na više. Svi uvidi koje ćemo mi ovde ponuditi su ono što vam je potrebno za duhovnu praksu višeg reda. Ja u svoje upute ugrađujem uvide koji se rasprostiru na puno ravni, pa će ta učenja, od sada na dalje, uvek moći da vas vode. Imam nekoliko knjiga, kao i audio i video snimke mojih predavanja. Shvatićete da nakon što ih završite prvi put, pa im se ponovo vratite ispočetka, oni vam pružaju nove uvide. Garantujem da je tako. Oni će vam stalno pružati nove uvide i usmeravati vas u napretku. To je priroda istinskog duhovnog učenja. Tako da sada znate koja su dva razloga zašto ljudi možda nemaju rezultata u svojoj praksi: jedan je da ne mogu duhovno napredovati ako ih Put ne vodi; a drugi je da neće dobiti višu energiju ako ne rade na sebi, tj. ne trude se da usavrše svoj karakter. To su ta dva razloga.

Šta razlikuje Falun Dafu od drugih praksi

Naša praksa Falun Dafe je jedan od 84.000 puteva do prosvetljenja, o kojima govori budistička misao. Iako nije javno predavan tokom *ovog* ciklusa civilizacije, u prethodnom jeste, i čak je naširoko korišćen kao način za izbavljanje ljudi s ovog sveta. U ovim konačnim vremenima, ja ga ponovo obznanjujem i dajem svima na raspolaganje, pa je to prilika koju treba ceniti. Razotkrio sam način na koji se vrlina direktno pretvara u višu energiju. Sada znate da ta energija ne dolazi od vežbanja vežbi,

već od duhovnog razvitka. Mnogi ljudi bi hteli da razviju ovu energiju, ali se fokusiraju isključivo na energetske vežbe, dok zapostavljaju duh. A viša energija je uvek proizvod rada na moralnom karakteru. U našoj praksi ipak imamo prostor za vežbe, i objasniću zašto. Najpre, međutim, vredi razmisliti zašto takvih vežbi nema u budističkoj tradiciji u manastirima. Njihovi monasi se pre svega fokusiraju na meditaciju, recitovanje svetog pisma i rad na umu, a ipak uspevaju da razviju višu energiju – njen oblik koji određuje dostignuti duhovni nivo osobe. Razlog zašto ne koriste nikakve telesne vežbe je to što je Buda svoje sledbenike učio da napuste sve s ovog sveta, uključujući sopstveno telo. Okolnosti su sasvim drugačije u taoističkoj tradiciji, međutim, gde nemaju cilj da donesu korist celokupnom čovečanstvu, kao budisti – i zato se neće naći u situaciji da moraju imati posla s ljudima iz raznih sfera života, sa svakojakim stavovima prema praksi, različitih stepena duhovnog poimanja i različitih stepena sebičnosti. Taoisti su selektivni po pitanju koga će uzeti za učenika, i nije iznenađenje, na primer, ako pravo znanje dobije možda samo jedan od tri izabrana učenika. Zato će se pobrinuti da taj koji uči bude vrlo, dobra osoba, koja nije sklona nevoljama. Stoga telesne vežbe igraju važnu ulogu u taoističkoj praksi, jer oni idu na to da produže životni vek i razviju natprirodne moći, a to zahteva ovakav pristup.

Falun Dafa je praksa uma i tela, pa zato kod nas postoji komponenta vežbi. Jedan cilj vežbi je da se poveća vaša duhovna moć, koja za uzvrat, služi da ojača moći vašeg tela. Drugi cilj je da se u vašem telu razviju brojna natprirodna bića. To je ono što u višim stadijumima prakse taoisti opisuju kao „rađanje besmrtnog deteta”, a budisti nazivaju „razvijanjem neraspadajućeg tela.” U telu takođe treba razviti mnoge druge posebne moći. Da bi se sve ovo razvilo, potrebni su fizički pokreti i tehnike, i naše vežbe služe toj svrsi. Da bi se praksa legitimno smatrala praksom uma i tela, ona mora sadržati kako duhovnu, tako i fizičku komponentu. Mislim da ste sada svesni da ona vrsta više energije, koja opredeljuje vaš dostignuti nivo, na kraju nije produkt vežbi, već duhovnog razvitka. Vaše uzdizanje na više nivoe dolazi od rada na sopstvenom karakteru tokom boravka na ovom svetu, i otelovljuje osobine univerzuma, tako da vas one više ne sputavaju. Dok se ovo odigrava, vaša vrlina će se transformisati u višu energiju, i ta energija će samo nastaviti da raste dok dižete standard za svoj moralni karakter. Znači da sve ovo ide skupa.

Naša praksa je istinska praksa uma i tela. Viša energija koju ona razvija se pohranjuje u ćelijama celog tela, sve do vaših čestica u najsićušnjem i najnevidljivijem od domena, odakle započinje vaša fizička egzistencija. Gustina i moć vaše energije će

rasti dok vam raste duhovna moć. To će biti visokoenergetska materija, koja je živa i ima vlastitu inteligenciju. A pošto se pohranjuje u svakoj ćeliji vašeg tela sve do početka vašeg života, ona će vremenom poprimiti oblik i izgled vaših ćelija i jezgara, u istom molekulskom rasporedu. Vašim ćelijama će biti promjenjena supstanca; više nećete biti sačinjeni od iste fizičke materije kao ranije. Tako ćete prirodno prevazići pet elemenata. Naravno, to ne znači da je vaše duhovno putovanje okončano. Dok ste na ovom svetu, i dalje ćete morati da se duhovno oplemenjete. Znači da će vaša spoljašnjost i dalje biti normalna. Jedina razlika je što izgledate mladoliki za svoje godine. Da bi se sve ovo dogodilo, međutim, telo najpre mora biti pročišćeno od loših stvari koje sadrži, uključujući bilo kakve bolesti. Ali mi vas nećemo lečiti, već ćemo vam pročistiti telo. Mi izbegavamo reč „lečiti” i to jednostavno nazivamo „pročišćenjem”. Ovo je nešto što radimo za svakog ko je iskren u vezi naše prakse. Ne radi se za one koji dolaze samo radi lečenja. Teško bolesnim ljudima ne dopuštamo da pohađaju naša predavanja, jer će njihov um biti okupiran mislima o isceljenju; oni neće moći da se oslobode toga, što je razumljivo, budući da je njihovo stanje ozbiljno i prouzrokuje bol. U tom stanju je vrlo teško misliti o duhovnom razvoju. Zato smo oduvek imali strogo pravilo da ozbiljno bolesni ne mogu dolaziti na naša predavanja. Naša predavanja govore o duhovnoj praksi, što njima nije ni na kraj pameti. Oni možda mogu naći druge da im daju uputstva, ali naš pristup nije takav. Ipak ima dosta ljudi s normalnim bolestima, koji jesu iskreni u vezi naše prakse, i mi im možemo pročistiti telo.

Nakon nekog vremena vežbanja naše Falun Dafe, promene u vašem izgledu mogle bi biti dramatične. One uobičajene uključuju to da će koža postati mekana i glatka, rumena i sjajna, a starijima će se smanjiti bore – ponekad drastično. Ja ne iznosim neosnovane tvrdnje, jer ovo će potvrditi mnogi koji sede ovde i koji neko vreme vežbaju. Još jedna promena koja će se dogoditi je da će se starijim ženama povratiti menstrualni ciklus, jer za tu krv je vezana esencijalna energija potrebna u praksi uma i tela. Iako će one ponovo imati ciklus, to neće biti obilno; taman toliko da u ovoj fazi kultivacije posluži svrsi. Ovo je uobičajeno, jer bi razvoj tela bez toga bio ometen. Muškarci, istovremeno, mlađi i stariji, će takođe doživeti promene, poput osećaja da vam je celo telo lagano. Opisane promene ćete doživeti ako ste iskreni u svojoj praksi.

Naša praksa se zasniva na nečem velikom – nečem jednostavno ogromnom, zapravo. Sasvim je u suprotnosti sa mnogim praksama koje baziraju svoje vežbe na

pokretima divljih životinja. Učenja koja su predstavili Buda i taoistički mudrac Lao Ce, bila su ograničena na principe unutar Mlečnog puta. Ali praksa Falun Dafe je utemeljena na procesima u pozadini transformacije širom univerzuma, i bazira se na njegovom najvišem pojavnom obliku: osobinama *džen, šan, ren*. To je standard koji nas vodi u našoj praksi. Zato je domet naše prakse toliko velik da ga možete zvati kosmičkim.

Zatim postoji još jedna osobina Falun Dafe koja je sasvim jedinstvena i zbilja nas izdvaja. Sve energetske prakse danas na svetu, koje su predstavljene u javnosti, idu pristupom razvoja grozda energije, kao što sam opisao. Ali tim pristupom je jako teško dostići prosvetljenje i realizaciju moći, dok je osoba i dalje deo sekularnog sveta. Mi u Falun Dafi preuzimamo drugačiji pristup. U našoj praksi razvijate *falun** na poziciji donjeg stomaka, i ja vam ga lično dajem tokom naših predavanja. Dok predajem praksu, mi ga sistematski obezbeđujemo svakom od vas, bilo da to osećate ili ne. Većina ljudi to može da oseti, ali svako telo je drugačije. Znači, naša praksa razvija *falun*, a ne grozd energije. *Falun* je u suštini minijatura univerzuma i može sve što može univerzum, pa sam može automatski da se okreće. Jednom kad vam se postavi, on će se večito vrteti u predelu vašeg donjeg stomaka, i to će se nastavljati bez prekida, iz godine u godinu. Kad se okreće u pravcu kazaljke sata, on automatski vuče energiju iz univerzuma, transformiše je za vas i doprema je u svaki deo vašeg tela, kojem je ta energija potrebna za razvoj. Kad se okreće u suprotnom smeru (kontra smeru kazaljke sata) on odašilje svu energiju koja više nije potrebna vašem telu, da bi posle toga bila uneta nova energija. Dodao bih da će odašlana energija koristiti svima u vašoj blizini. Ovo je u skladu sa budističkim verovanjem da treba pomoći celom čovečanstvu, spasiti sav život – a ne samo vlastiti. Zato drugi mogu imati raznih koristi, poput toga da će im telo biti dovedeno u balans ili izlečeno, iako vi to niste nameravali. Ali dok se ona odašilje, vi nećete gubiti energiju. Kad se *falun* okrene u pravcu kazaljke, biće ponovo uneta nova energija. Sigurno je da će se ovo dogoditi, pošto se on neprestano okreće.

Nekim ljudima je teško da zamisle kako *falun* može da se okreće, a da ne stane. Njima je to teško da shvate, iako su možda navikli na ideju da energija može da se kondenzuje u grozd, kao u drugim praksama. Možda će ova paralela pomoći da se to objasni. Univerzum se kreće, kao i Mlečni put i galaksije; devet planeta našeg Sunčevog sistema se okreću oko Sunca; a sama Zemlja rotira oko svoje ose. Ali vi nećete moći da shvatite kako se oni kreću, ili šta ih pogoni, ako to pokušavate da

shvatite uobičajenom logikom našeg sveta. U pozadini jednostavno postoji mehanizam na delu. Isto važi i za naš *falun*. Jednostavno se okreće. Čineći to, on produžava vreme trajanja naših vežbi i rešava problem pronalaženja dovoljno vremena za vežbe dok se i dalje živi normalnim životom. Kako? Konstantnim okretanjem, on vam omogućava da neprekidno uvlačite energiju iz univerzuma i transformišete je. Kad odete na posao, na primer, on će umesto vas obavljati zadatak vežbanja. Ovo ne važi samo za *falun*, naravno, već takođe za mnoge mehanizme i sposobnosti koje dajemo vašem telu, koje će automatski raditi i kretati se u vezi s *falunom*. Znači da je ovo praksa koja vas automatski transformišete, što nas navodi da kažemo da „mehanizmi vežbaju umesto nas” i da „Put radi za nas”. Čak i kad ne vežbate vežbe, mehanizmi će raditi za vas, baš kao kad vežbate. Ti mehanizmi će raditi na transformaciji tela čak i kad jedete, spavate, ili ste na svom poslu. Ovo vas može navesti da se zapitate zašto onda uopšte vežbamo. Vežbanje ojačava *falun*, kao i mnoge sposobnosti i mehanizme koje vam dajem. To je osobina duhovne prakse u višim stadijumima - da nema potrebe da usmeravate ili kontrolišete stvari svojim umom, ili tehnikama disanja, a fizički pokreti koje izvodite će jednostavno slediti postavljene mehanizme.

U našoj praksi takođe ne treba da brinete za vreme i mesto gde se rade vežbe. Ponekad me pitaju koje doba dana je optimalno za vežbanje – npr. kasno uveče, rano ujutru ili sredinom dana. Za našu praksu doba dana je nevažno. Mehanizmi koje imate će uvek biti u radu, vežbajući za vas, bilo da je večer ili jutro, bilo da spavate, hodate ili ste na poslu. Kao što možete zamisliti, to u mnogome skraćuje vreme potrebno za vežbanje. Mnogi ljudi ulaze u našu praksu sa iskrenom željom da steknu prosvetljenje, što je naravno cilj duhovne prakse – na kraju postati prosvetljen, tj. božanstvo. Ali neki od tih pojedinaca mogu se suočiti sa problemom, a taj je da njihovom životu ne preostaje puno godina, pa neće biti dovoljno vremena da postignu taj cilj. Falun Dafa može da razreši ovo pitanje skraćivanjem toka duhovne prakse. Pored toga, naša je praksa uma i tela, pa dok osoba nastavlja da praktikuje, njen život će se produžavati. To znači da bi oni koji su stariji i imaju dobar urođeni temelj trebalo da imaju dovoljno vremena. Ali u ovom scenariju postoji jedan uslov: dani koje ćeš možda dobiti povrhu onih koji su ti prvobitno bili dodeljeni, daju ti se isključivo da bi mogao da nastaviš da vežbaš. Zato možeš biti u riziku ako tvoje razmišljanje skrene s puta, jer tvoj život je već trebalo da se okonča. Izuzetak od ovog pravila je kad neko napreduje u praksi do faze kad više nije podložan zakonima ljudskog domena, što je već drugo pitanje.

Takođe se ne treba opterećivati stvarima poput toga u kom pravcu se okrenuti za vreme vežbi, ili na koji način „odjaviti” vežbe, kao u drugim praksama. Naš *falun* se neprekidno okreće i nema potrebe da se ikad „odjavljuje”. Ako je potrebno, naše vežbe se mogu prekinuti odjednom, na primer kad se treba javiti na telefon, ili otvoriti vrata. Jer kad na ovaj način počnete nešto drugo raditi, *falun* će momentalno reagovati okretanjem u pravcu kazaljke i povlačenjem energije koja je u tom času raspršena oko tela. Nasuprot ovome, u drugim praksama, koje uključuju stvari poput usmeravanja energije u krunu glave, u slučaju da odjednom prekinete vežbe, energija će biti izgubljena, bez obzira koliko dugo ste vežbali. Razlika je u tome što *falun* ima svoju vlastitu inteligenciju i zna šta je potrebno učiniti. Istovremeno nas ne zanima u kom smo pravcu okrenuti, jer naša praksa se ravna prema velikom univerzumu. Čak i ako želite da naciljate istok, zapad, sever, jug, to nećete moći na skali s kojom mi radimo, budući da je sav univerzum u pokretu, planete našeg solarnog sistema se okreću oko Sunca, a sama Zemlja se okreće oko sopstvene ose. Gde god se okrenuli dok vežbate, isto je kao da ste se okrenuli u svim pravcima istovremeno. Još jedna osobina Falun Dafe je da će učenici biti zaštićeni. Ovo treba detaljnije objasniti. Falun će zaštititi one koji istinski upražnjavaju našu praksu. Moji koreni su usađeni u ovaj univerzum, i onaj ko bi hteo da naudi vama, morao bi biti u stanju da naudi meni, što znači da mora imati moć da naudi ovom univerzumu. Ne brinite ako ovo zvuči pomalo nezamislivo. Kasnije će imati smisla, kad malo bolje budete shvatili praksu. Mogao bih reći više, ali ne želim da otkrivam stvari koje su mnogo iznad vašeg nivoa. Mi ćemo vam sistematski objasniti više uvide Puta, od jednostavnih stvari, do jezgrovitih. Ali stvari možda neće ispasti dobro ako nešto s vaše strane nije kako treba, i ako imate neke druge namere. Video sam mnoge učenike koji su vežbali neko vreme, ali su deformisali *falun*. Kako je to moguće? Oni su dodavali stvari iz drugih praksi, koje im se sviđaju. Falun vas nije zaštitio od tih stvari jer vam je dat i pripada vama, pa je sledio vašu volju. Princip ovog univerzuma je da si *ti* taj koji odlučuje šta želi. Pa ako ne želite istinski da vežbate, niko vas neće terati; to bi zapravo bilo loše učiniti. Niko nikog ne može naterati da promeni svoju želju, na kraju. Ti si taj koji postavlja standard za sebe. Kad počneš da „uzimaš dobre stvari” iz drugih praksi i učiš svašta od drugih, obično te pogoni želja da se izlečiš. Ali na kraju nikad ne uspe. U najboljem slučaju će poslužiti da odgodi tvoju bolest. U naprednoj praksi se moraš posvetiti jednoj disciplini i predati joj se svim srcem. Prihvatljivo je učiti nešto drugo samo pod uslovom da si dostigao prosvetljenje i dobio sve moguće moći u jednoj praksi, jer ćeš se potom baviti sasvim

novim sistemom. Svaka autentična duhovna praksa prenošena je pažljivo tokom mnogih vekova i način na koji transformiše telo će biti krajnje kompleksan. Zato je glupo misliti da možeš kombinovati sofisticirane prakse poput ovih i otkriti nešto novo samo sledeći ono što ti se dopada. Istinske promene kroz koje telo prolazi u duhovnoj praksi događaju se u drugim dimenzijama, i krajnje su zamršene i jezgrovite, bez tolerancije na greške. Ti procesi nisu ništa manje egzaktni od sklapanja preciznog instrumenta, gde ako dodaš jedan pogrešan element, rezultat će biti kvar. U našoj praksi, vaša tela u različitim dimenzijama prolaze promene i to je izuzetno jezgrovito, pa ni tu nema tolerancije na greške. Ono što sam ranije rekao važi i ovde: vi treba da radite svoje vežbajući, a učitelj će se pobrinuti za ostalo. Ako po volji dodate stvari drugih ljudi, energija koju oni nose će poremetiti stvari naše prakse, vi ćete skrenuti s kursa i problemi koji se dešavaju u drugim dimenzijama će se manifestovati u vašem regularnom životu, a biće slični problemima kakve imaju oni koji nisu praktikanti. Ali kao što sam rekao, vi ste ti koji odlučujete šta želite. Ako je to ono što želite, onda mogu reći samo da postoji problem s vašim rasuđivanjem. Sve što dodate u praksu će poremetiti mehanizme koje sam vam dao, i znaćete da duhovni napredak više nije moguć. Ali ja nikad nisam rekao da svako mora vežbati Falun Dafu. Ako ne vežbate našu Falun Dafu, nemam ništa protiv da vežbate neku drugu, legitimnu praksu. Ali samo ću vas podsetiti da se morate predati jednoj disciplini ako želite istinski duhovni napredak i dostizanje višeg domena. Još nešto bih ovde rekao. Trenutno nema nikog drugog ko nudi ovakve upute, koji istinski vode ljude do viših duhovnih visina. Jednog dana ćete shvatiti šta ja radim. Zato se nadam da ćete učiniti pravi izbor. Mnogi ljudi čeznu da postanu bolji, duhovniji ljudi i odu na nebo. Ja ovo sada stavljam pred vas, nudeći ono što imam – mada vi to možda ne shvatate. Možete potrošiti bogatstvo putujući svetom uzduž i popreko, tražeći duhovnog mentora, ali ovako nešto nikad nećete pronaći. Ja vam to danas stavljam u krilo. Samo se nadam da ćete shvatiti šta je to! Od vas, na kraju, zavisi možete li biti spašeni ovog sveta, i započinje sa vašom razboritošću.

PREDAVANJE 2

Unutrašnje oko *

Unutrašnje oko (*tianmu*) je nešto o čemu su govorili mnogi duhovni učitelji. Međutim, treba se setiti da se Put razotkriva u skladu s dostignutim duhovnim nivoom svakog pojedinca. Zato će svako moći da vidi samo stvari koje odgovaraju stadijumu do kog je napredovao; takav nikad neće moći da vidi više stvarnosti, niti da veruje u njih. Zato će možda verovati da to što na svom nivou vidi predstavlja apsolutnu istinu. Sve dok on sam u svojoj praksi ne dostigne više domene, biće mu teško da zamisli da te stvari postoje, i da su uopšte moguće. Tako njegov dostignuti nivo deluje kao ograničavajući faktor, jer ograničava njegov misaoni domen. To je razlog zašto postoji toliko različitih objašnjenja unutrašnjeg oka, što unosi zabunu. Zato ga niko do sad nije sasvim objasnio. Ovo ipak nije toliko čudno, jer unutrašnje oko nije nešto što oni na niskom dostignutom nivou mogu valjano objasniti. Struktura unutrašnjeg oka se smatrala tajnom nad tajnama i nečim što se ne može otkriti neposvećenima, pa je kroz istoriju malo toga o njemu otkriveno. Ja se ovde neću baviti idejama iz prošlosti, već ću koristiti savremenu nauku i najjednostavniji postojeći jezik da ga objasnim. Ići ću do same njegove suštine.

Kad koristimo izraz „unutrašnje oko“, mi zapravo mislimo na tačku malo iznad i između obrva, koja je spojena sa vašom moždanom epifizom. Ovo je glavni kanal. Puno je očiju svuda po telu, a u taoističkoj misli se veruje da svaki otvor na telu može biti oko. Taoisti nazivaju akupunkturne tačke na telu otvorima, ili skraćeno „akutačkama“. Budistička misao smatra da svaka pora kože može biti oko. Ovo bi moglo

pomoći da se objasni kako to da je bilo ljudi sposobnih da čitaju ušima, dlanovima, potiljkom, ili čak stopalima ili stomakom. Sve ovo jeste moguće.

Pre nego što dalje nastavimo s unutrašnjim okom, hajde najpre da govorimo o ovom paru fizičkih očiju, koje mi ljudi imamo. Danas postoje ljudi koji veruju da je ono što njihove oči mogu da vide sve što postoji u ovom objektivnom, materijalnom svetu. Tako neki ljudi danas tvrdoglavo veruju da je stvarno samo ono što se može videti golim očima. Oni ne veruju u ono što se ne vidi. Ovakvi ljudi su ranije smatrani „slabovernim“, mada je danas ljudima teško da objasne kakve veze vera ima s tim. Na kraju krajeva, ne verovati u ono što se ne vidi, zvuči sasvim logično. Ali bićima na samo jednoj ravni postojanja iznad, to ne izgleda baš logično. Drugi svetovi postojanja su jednako materijalni kao ovaj, jedino što se razlikuje njihov fizički oblik i način na koji se bića tamo manifestuju.

Da vam ilustrujem. Duhovne tradicije su nas učile da su pojave u ljudskom svetu opsena, da nisu stvarne. Ali kako to, neko se može zapitati. Ko bi rekao da jedan čvrst predmet pred nama nije stvaran? Ono kako se predmeti manifestuju se razlikuje od onog kakvi su zaista. Ali naše oči imaju sposobnost da stabilizuju pojavu predmeta u ovoj dimenziji, tako da oni izgledaju onako kako ih mi vidimo. Ali to zapravo nije njihovo pravo stanje, čak ni u ovoj našoj dimenziji. Na primer, kako bi osoba izgledala pod uvećanjem? Celo telo bi izgledalo kao da je sačinjeno od labavih molekula, koji se kreću, kao zrna peska. Elektroni kruže oko atomskog jezgra, dok celo telo pulsira i pomiče se. A površina tela je neravna, nije glatka. Isto važi za bilo koju stvar u univerzumu – čak i gvožđe, čelik i kamen. Molekuli koji sačinjavaju sve stvari se kreću, samo što vi ne možete da vidite celu sliku. Ništa, zapravo, nije statično. Čak i ovaj sto ispred mene se kreće, samo što naše oči ne mogu sagledati njegovu realnost. Naše oči nas mogu zavesti.

Ne radi se o tome da mi ne možemo videti ono što je nevidljivo, da smo nesposobni za to. Mi imamo urođenu sposobnost da do izvesne mere sagledamo domene nevidljive golom oku. Međutim upravo zbog naših očiju u ovoj fizičkoj dimenziji, dobijamo lažnu sliku stvarnosti i ne možemo da vidimo izvan toga. Zato se tradicionalno kaže da oni koji ne veruju u ono što se ne vidi imaju, kako to kažu vernici u religijama, „slabu veru“ – jer ih krivo navode lažne pojave ovog sveta, i oni su se izgubili ovde. Ljudi od vere su ovo odavno sagledali, i to izgleda logično i iz naše perspektive.

Ove oči služe malo čemu sem da stabilizuju stvari u ovoj fizičkoj dimenziji, tako da izgledaju onako kako ih sada vidimo. Slike koje mi vidimo se zapravo ne oformljuju u našim očima. Naše oči su samo kao oprema, nešto poput objektiva kamere. Kad kamera snima udaljenu sliku, objektiv se izduži, baš kao što će se naše oči podesiti prema daljini; kad je tamno, naše zenice će se raširiti, slično kao što se blenda kamere širi u uslovima slabog osvetljenja da bi omogućila adekvatnu ekspoziciju. I obratno, naše zenice se sužavaju kad izađemo napolje na svetlost dana, da ne bismo bili zaslepljeni. Isti je princip s kamerom, jer blenda na sličan način mora da se suzi kad je puno svetlosti. Znači da kamera samo hvata sliku predmeta. To je samo alatka. Kad vidimo oblik osobe ili predmeta, slike se zapravo formiraju u mozgu. Slika samo ulazi putem očiju, da bi se optičkim živcem prenela do moždane epifize, u stražnjem delu mozga. Tu se pretvara u sliku. Ovo sugerise da kad se oformi slika i mi nešto vidimo, to se zapravo odvija u području moždane epifize. Ovo je shvatila i savremena nauka.

Mi verujemo da je otvaranje unutrašnjeg oka zaobići optički živac i otvoriti kanal između obrva, koji će omogućiti moždanoj epifizi da direktno vidi napolje. Neki ljudi mogu misliti da ovo nije realno, i tvrdiće da fizičke oči igraju važnu ulogu, budući da hvataju slike i stoga su nam neophodne. Ali medicinska nauka je otkrila putem disekcije da prednji deo moždane epifize poseduje kompletnu strukturu ljudskog oka. Budući da raste unutar lobanje, oni to smatraju zakržljanim okom. Oni od nas koji se bave duhovnom praksom bi mogli imati rezerve prema ovom tumačenju, ali kako god bilo, nauka je došla do razumevanja da u središtu lobanje postoji oko. Kanal koji mi otvaramo ide tačno na to mesto. Znači da je anatomski konsistentno. Ovo oko vam neće dati lažnu sliku stvarnosti, kao naše normalne oči. Ono može da vidi dalje od pojavnog oblika stvari i događaja, da bi ih sagledalo onakvim kakvi zaista jesu. Neko kome je unutrašnje oko otvoreno na visokom nivou može da vidi druge vreme-prostore, izvan ove dimenzije, i sagleda ono što je običnim ljudima nevidljivo. Ako oko nije na tako visokom nivou, ono i dalje može imati moći poput sposobnosti da vidi kroz zidove i unutar tela.

Budistička misao smatra da postoji pet nivoa vida, naime: nivo golog vida, nebeskog vida, vida mudrosti, vida *darme* i božanskog vida. Ovo su pet nivoa unutrašnjeg oka, i svaki je podeljen na viši, srednji i niži nivo. U taoističkoj misli postoji devet puta devet, tj. 81 nivo duhovnog vida. Iako vam ovde svima otvaramo unutrašnje oko, mi ga nećemo otvoriti na nivou nebeskog vida, ili nižem. Jer iako ste,

dok ovde sedite, započeli duhovno oplemenjivanje, vi ste tek počeli da ostavljate iza sebe svoj obični svet, pa i dalje imate puno vezanosti kojih se treba osloboditi. Kad bi vaše oko bilo otvoreno na nivou nebeskog oka ili nižem, imali biste ono što se obično naziva psihičkim moćima i mogli biste da vidite kroz zidove, ili unutar ljudskog tela. Kad bismo takve moći podelili na širokoj osnovi, svima otvarajući oko na ovaj način, to bi ozbiljno poremetilo ovaj svet i njegove načine. Državne tajne bile bi ugrožene; odeća ne bi bila dovoljna da se pokrije ljudsko telo; mogli biste da vidite ljude unutar njihove kuće, kroz zidove, i videli biste koji će tiket dobiti na lutriji. To bi zbilja bio problem. Kad bi svako imao nebeski vid, to bi promenilo lice ovog sveta, zar ne? Međutim, sve što ozbiljno remeti ljudski svet je strogo zabranjeno. Kad bih vam zaista na taj način otvorio oko, možda biste odmah postali *čigong* „majstori“ - nešto za čim ste uvek žudeli. Sa otvorenim unutrašnjim okom, sada biste bili u savršenoj poziciji da radite isceljenja. U tom slučaju bih vas vodio putem koji bi vas upropastio.

Na kom ću vam, onda, nivou otvoriti oko? Ravno na nivou vida mudrosti. Za otvaranje na višem, vaš karakter ne bi odgovarao, a kad bi bilo otvoreno na nižem, to bi ozbiljno uticalo na stanje sveta. Ali ako vam se otvori na nivou vida mudrosti, onda nema rizika da ćete gledati kroz zidove ili unutar ljudskog tela, jer pomoću njega se to ne može. Međutim, mogli biste videti stvari u drugim dimenzijama. Korist od ovog je što bi vam to moglo ojačati veru u praksu. Zapravo biste videli stvari koje su drugima nevidljive, i shvatili biste da su te stvari stvarne. Videli jasno ili ne, vaše oko se otvara na nivou vida mudrosti, i to će koristiti vašoj duhovnoj praksi. Oni koji su iskreni u svojoj praksi Dafe i striktni u popravljanju svog karaktera će samim čitanjem ove knjige doživeti ovo što je opisano.

Šta obično određuje nivo unutrašnjeg oka? Jednom kad se unutrašnje oko otvori, nije moguće videti sve. Zavisi od nivoa na kom je oko. To određuju tri faktora. Prvi faktor je ono što mi nazivamo esencijalnom energijom. Ova energija ispunjava prostor od unutrašnjosti unutrašnjeg oka ka van, i neophodna je da bi se moglo videti. Funkcioniše slično TV ekranu: ekran, koji u sebi ima fosfor, je ono što omogućava televizoru da prikazuje slike; bez njega bi on bio jedva malo više od sijalice. Fosfor je taj koji omogućuje sliku. Ova analogija, naravno, nije idealna; mi vidimo stvari direktno, dok se slike na televizoru prikazuju preko ekrana. Ipak vam ovo može dati okvirnu ideju. Esencijalna energija koju opisujem je izuzetno dragocena, jer se izdvaja iz vrline i nečeg najkvalitetnijeg. Skoro svako ima drugačiju količinu ove energije; tek dvoje među 10.000 bi mogli imati jednaku količinu.

Nivo vašeg unutrašnjeg oka je direktna manifestacija Puta. On u sebi ima duhovnu dimenziju, i blisko je povezan s karakterom osobe. Neko sa slabijim karakterom će imati niži nivo unutrašnjeg oka. Razlog je njegov slab karakter, koji ga je koštao njegove esencijalne energije. S druge strane, neko ko ima odličan karakter nikad se neće zaplesti u zemaljske stvari poput statusa i novca, konflikata među ljudima, lične koristi, ili osećanja i žudnji, pa je verovatno da će njegova esencijalna energija biti bolje očuvana. Znači da će jednom kad mu se unutrašnje oko otvori vrlo jasno videti stvari. Deca od šest godina ili mlađa, imaju lucidne vizije kad im se otvori unutrašnje oko, a to je lako izvesti. Jedna rečenica je dovoljna.

Ljudski svet lako kvvari ljude, i teško je odoleti njegovim snažnim strujama. Pod njegovim uticajem ljudi često mešaju dobro i loše. Prirodno je želeći dobar život, ali ta tendencija može navesti nekog da uzima tuđe stvari, ili da postane sebičniji; ili može profitirati na račun drugih, iskoristiti ih, ili im nauditi. Ali boriti se i nadmetati za vlastitu korist je protivno prirodi univerzuma. Znači da ono što ljudi smatraju dobrim, ne mora biti dobro. Želeći im uspeh u životu, roditelji često uče svoju decu da, u zemaljskom smislu, „budu pametna“. Ali sa stajališta univerzuma, pogrešno je biti „pametna“ na ovaj način. Mi verujemo da treba dopustiti da stvari idu svojim tokom i da ne treba brinuti hoće li nam ishod odgovarati, dok će neko ko je naučio da bude proračunat uvek pokušavati da kontroliše stvari. Ono je možda naučeno da [se ne miri sa stvarima i] ako ga drugo dete prevari, treba mu napraviti problem i prijaviti nastavnicima ili roditeljima; ako na ulici nađe novac, treba ga strpati u džep. I dok odrasta, što više uči takve stvari, ono postaje sve sebičnije. Takvo loše tretiranje ljudi će ga koštati vrline.

Kad se gubi vrlina, koja je fizička stvar, ona se neće jednostavno rastvoriti. Ona prolazi kroz transformaciju i prenosi se osobi kojoj je učinjeno zlo; međutim, esencijalna energija se u takvim slučajevima rastvara. Neko ko je bio lukav od detinjstva do zrelosti, ko je vrlo sebičan i uvek sebe stavlja ispred drugih, obično će naći da njegovo unutrašnje oko, jednom kad se otvori, ne funkcioniše, ili ne funkcioniše dobro. Ali to ne znači da nikad neće funkcionisati. Jer mi se trudimo da se kroz spiritualnu praksu vratimo u izvorno stanje čistote, i dok vežbamo, esencijalna energija će se stalno nadopunjavati i obnavljati. Znači da je naš karakter presudan za ovo, i mi ističemo da se vaša celokupna ličnost mora popraviti i uzdići se. Dok se vaš karakter usavršava, sve stvari će se istovremeno popravljati. Ali ako vam se ne popravi

karakter, vaša esencijalna energija, koja pogoni unutrašnje oko, neće se nadopuniti. Sada bi veza trebalo da vam bude jasna.

Postoji i drugi faktor koji treba istražiti. Ako im je urođeni osnov dobar, neki ljudi bi mogli naći da im se oko otvorilo, iako vežbaju samostalno. Često je strašno kad se unutrašnje oko prvi put otvori. Ljudi često izaberu da meditiraju, ili vežbaju energetske vežbe, kasno uveče, kad je sve mirno. U trenutku dok vežbaju, odjednom se niotkuda pred njima pojavljuje veliko oko, i oni se uplaše. Dovoljno je jezivo da ih spreči da ponovo vežbaju. Neverovatno uznemirujuće – tako veliko oko, trepće i gleda u njih, i sve se vidi tako živo. Zbog toga ga neki nazivaju „demonskim okom“, mada ga neki drugi zovu „božanskim okom“. Ali to je zapravo tvoje sopstveno oko. Setite se da čovek treba samo da uloži trud u duhovnu praksu, a ostalo je u rukama učitelja. Zamršen proces razvoja više energije za praktikanta događa se u drugim dimenzijama. I ne samo u jednoj dimenziji, već u svim dimenzijama povezanim s osobom; njegovo telo će proći kroz promene u svakoj od njih. To je očito nešto što ne biste mogli sami. Te stvari su u rukama učitelja; on je taj koji to radi. Zato se kaže da je potrebno samo se fokusirati na praksu, a učitelj će obaviti ostalo. On je, zapravo, taj koji obavlja stvari, čemu god se ti nadao, ili pokušavao da postigneš.

Neki ljudi samostalno vežbajući dožive otvaranje unutrašnjeg oka. Dok ga mi smatramo njegovim vlastitim okom, to nije nešto što osoba može sama razviti. Ono što se dešava je da će im učitelj – pod uslovom da ga imaju - kad vidi da im je unutrašnje oko otvoreno, razviti nešto što se naziva „pravim okom“. Ili u drugim slučajevima, kako možete zamisliti, osoba nema stalnog učitelja, ali može imati učitelja u prolazu. U religijama se veruje da su viša bića toliko brojna da su sveprisutna, svuda su. Takođe se veruje da su duhovi toliko brojni da se nalaze kraj vas. Prolazni učitelj bi se mogao zainteresovati za nekog kad vidi da je taj dobro vežbao i da ima otvoreno unutrašnje oko, ali mu nedostaje pravo oko. I ovo se smatra okom koje je rezultat prakse te osobe same. Bića poput tih su mnogo superiornija u odnosu na bilo koje zemaljske uzore ili heroje, jer ona su motivisana isključivo milošću i željom da spasu ljude sa ovog sveta, pa će ona nesebično pomagati drugima bez ikakve naknade, bezuslovno, ne pomišljajući da za to treba da budu nagrađena ili priznata.

Kad se nekome prvi put otvori unutrašnje oko, njegove ljudske oči će biti zaslepljene svetlošću. Ali nisu oči ono čemu svetlost ne godi, već moždana epifiza. Samo postoji *osećaj* da to smeta očima. Ovo označava da osoba još uvek nema pravo oko; jednom kad dobije pravo oko, svetlost joj više neće smetati. Deo nas će moći da

oseti ili vidi pravo oko. Njegova priroda je ista kao univerzuma, pa je ono nevino i radoznalo, i gledaće unutar da vidi da li vam je unutrašnje oko otvoreno i da li može da vidi. Ono će netremice gledati unutar vas. Pošto vam se unutrašnje oko otvorilo, možda ćete neočekivano ugledati prizor svog pravog oka kako zuri u vas, i uplašićete se. Ali ono je sada, zapravo, deo vas. Ovo oko će vam na dalje omogućavati da vidite druge domene. Bez njega ne biste mogli imati vizije, čak ni sa otvorenim unutrašnjim okom.

Treći faktor, koji zaista određuje na kom nivou će vaše unutrašnje oko funkcionisati, su promene koje se događaju u vama u svim dimenzijama, dok vaš nivo napreduje. Kad ljudi vide svojim unutrašnjim okom, oni koriste ne samo glavni kanal, već takođe i mnoge sporedne kanale. U budističkoj misli se smatra da svaka pora tela može biti oko, baš kao što se u taoističkoj misli veruje da svaki otvor, ili akupunkturna tačka tela može biti oko. Oni misle da je ovo moguće u jednoj vrsti promenjenog telesnog stanja koje donosi Put, u kom se može videti bilo kojim delom tela.

Ali mi smatramo da postoji još stvari vezanih za nivo unutrašnjeg oka. Pored glavnog kanala, koji sam pomenuo, takođe postoji nekoliko važnih pod-kanala, a oni su iznad obrva, ispod i iznad očnih kapaka, i u akupunkturnoj tački *šangeng* u korenu nosa. Sposobnost da se ovi pod-kanali koriste zavisi od proboja kroz nivoe unutrašnjeg oka. Naravno, za prosečnog vernika je prilično velik uspeh ako može da koristi ove kanale. Ima i ljudi koji svojim golim očima mogu da vide domene izvan ovog, nakon što kroz duhovnu praksu u njima razviju razne moći. Ali ako se ove moći ne koriste kako treba, osoba će videti samo predmete u jednoj dimenziji, a ne i u drugim, ili samo u drugim dimenzijama, ali ne i u našoj, što nije idealno. A neki ljudi će koristiti jedno oko za ovu dimenziju, a drugo za dimenziju izvan ove. Sad, ovo oko (desno oko) nema sporedni kanal ispod sebe, iz razloga koji je u direktnoj vezi s Putem: ljudi obično koriste desno oko kad čine loše stvari. Moje dosadašnje primedbe su vezane za glavne pod-kanale koje ljudi razviju tokom prakse u kojoj su i dalje podređeni zakonima ljudskog domena.

U vrlo naprednom stadijumu prakse, kad se ode izvan ljudskog domena, osoba takođe može da razvije jednu vrstu složenog oka. Može se razviti veliko oko koje zauzima gornju polovinu lica, s nebrojenim malim očima unutar. A neka božanstva koja su dostigla vrlo visoke ravni su razvila toliko očiju da im se nalaze svuda po licu. Sve ove oči će videti preko jednog, većeg oka, i može se videti sve što se poželi; jednim pogledom, ovim okom se mogu sagledati sve ravni postojanja. Zoolozi i entomolozi

koji se bave izučavanjem muva su mikroskopom otkrili da muve imaju krupno oko, sačinjeno od nebrojenih manjih očiju. Ovo se naziva „složenim“ okom. Ovako nešto može nastati kad se dostigne izuzetno visok nivo duhovnog dostignuća, ali to mora biti nivo koji prevazilazi nivo *tatagate*. Regularni ljudi neće moći da vide ove oči, međutim, niti će to moći tipičan praktikant. Ovde će sve izgledati normalno, jer te oči su u drugoj dimenziji. Ovo treba da pruži ideju šta se dešava kad se izvrši proboj ka višim nivoima, ili drugim dimenzijama.

Uglavnom sam vam objasnio strukturu unutrašnjeg oka. Mi koristimo spoljnu silu da vam otvorimo unutrašnje oko, pa se to dešava dosta brzo i lako. Dok vam objašnjavam unutrašnje oko, svako od vas bi trebalo da oseća kako mu se koža na čelu zateže i kao da buši unutar. Sigurno ćete ovo osećati. Ako ste u stanju da se oslobađate svojih vezanosti i učite Falun Dafu, svi ćete to osećati. Sila koju ćete osećati da potiskuje ka unutra trebalo bi da bude jaka. Mi odašiljemo energiju posebno namenjenu otvaranju unutrašnjeg oka, i ona samo to radi, dok istovremeno šaljemo *falun* da vam ga popravi. Dok predajem o unutrašnjem oku, mi ćemo ga otvoriti svakom od vas, pod uslovom da vežbate Falun Dafu. Neće obavezno svi imati jasnu viziju, ako će uopšte imati ikakvu. Ovo zavisi od nekih vaših stvari. Ipak, to ne treba da vas brine. Nije ništa naročito ako u ovom času ne možete da vidite; to će postepeno doći s duhovnim oplemenjivanjem. Dok postojano napredujete, vizije će postepeno dolaziti, i one će evoluirati od maglovite do jasne vizije. Ako ste iskreno predani praksi, sve što ste izgubili biće obnovljeno.

S druge strane, vrlo je teško samostalno otvoriti unutrašnje oko. Hajde da vidimo kako se to događa. Jedan način uključuje posmatrati unutar čela mesto gde se unutrašnje oko nalazi, za vreme meditacije. Za onog ko to radi, u početku će u čelu biti mračno i tu ničeg neće biti. Vremenom, međutim, postepeno će biti manje mračno. I dok se sve više vremena ulaže u praksu, u čelu postepeno postaje svetlije, dok konačno ne počne imati crveni sjaj. U tom času će izgledati kao da se čelo rascvetava, slično kao kad se pupoljci skoro momentalno otvaraju u filmovima o prirodi. Crveni deo čela, koji je ranije izgledao ravan, odjednom će u centru početi da štrči, i rascvetavaće se iznova i iznova. Ako osoba samostalno pokuša da prođe kroz ovaj proces, možda joj neće biti dovoljno ni osam, ili deset godina, jer celokupno unutrašnje oko je u početku bilo blokirano.

Unutrašnje oko, kod nekih ljudi, nije potpuno blokirano i imaju otvoren kanal, ali tu nema energije, jer oni nikad nisu radili duhovne vežbe. I zato kad počnu da ih

rade, nešto tamno, okruglo će im se odjednom pojaviti pred očima. U nastavku prakse, postepeno će postati svetlije, do tačke kad će to možda smetati očima. Neki ljudi možda misle da su videli Sunce ili Mesec. Ali ono što su videli, zapravo, nije nijedno od ta dva; to je zapravo bio njihov kanal. Čim im se da pravo oko, neki pojedinci mogu da vide druge domene, jer se brzo probijaju kroz nivoe. Ali drugima će možda biti teško da vide. Dok se kreću kroz kanal, oni će naći da je to kao da se nalaze u tunelu, ili možda u bunaru, kroz koji jure da izađu napolje, i to se događa svaki put dok vežbaju svoje vežbe, ili čak dok spavaju. Iskustva su drugačija od osobe do osobe, i to može izgledati kao bilo šta, od jahanja do letenja, trčanja ili jurcanja automobilom. Ali uvek će se činiti da je nemoguće stići do kraja. To je zato što je vrlo teško samostalno otvoriti unutrašnje oko. Taoistička misao može pomoći da se ovo razjasni. Kod njih se smatra da je ljudsko telo kao mikro univerzum, a ako je telo zaista takvo, onda samo možemo zamisliti kolika je razdaljina od čela do epifize. To objašnjava zašto neki ljudi osećaju kao da stalno jure napred kroz kanal, ali nikad ne stižu do kraja.

Taoistička ideja da je ljudsko telo minijaturni univerzum je sasvim logična. To ne znači da su sastav i struktura tela isti kao oni u univerzumu; ne radi se o telu u ovoj fizičkoj dimenziji. Da bismo ovo razumeli, treba da uzmemo u obzir šta današnja nauka zna o telu na nivou ispod ćelijskog. Oni nalaze da tu postoje razni molekuli, a manji od molekula su atomi, protoni, atomska jezgra, elektroni, kvarkovi i neutrimi – a ovo poslednje je najmanja čestica do sada otkrivena. Ali koja je na kraju najmanja čestica? To zbilja nije nešto na šta istraživanja mogu dati odgovor. U svojim poznim godinama, Buda je zapazio da je univerzum istovremeno „beskonačno velik i beskonačno mali“. Ovo sugeriše da čak i za božansko biće poput njega, univerzum je istovremeno toliko velik da mu se ne može sagledati granica, i toliko mali da se ne može razaznati njegova najsitnija čestica. Zato je dao takvu izjavu.

Kroz svoje učenje o mnoštvu svetova, Buda je opisao golemost univerzuma. Objasnio je kako unutar galaksije Mlečni put ovog univerzuma postoji tri hiljade planeta s bićima koja imaju smrtna ljudska tela slična našim, i kako čak i unutar zrnca peska postoji mnoštvo svetova. Ovo onda znači da je zrnca peska kao univerzum, s inteligentnim bićima poput ljudi i svetovima poput našeg, s planinama i rekama. Jasno mi je da bi ovo moglo zvučati nezamislivo. Ali ako jeste tako, onda se može očekivati da u tim manjim svetovima ponovo postoji pesak, pa biste onda unutar ovog ponovo mogli očekivati da pronađete još svetova. A onda u tim svetovima ponovo možete

očekivati da pronađete pesak, a unutar njega ponovo mnoštvo svetova. Čak je i Budi, na njegovom duhovnom nivou, izgledalo kao da tome nema kraja.

Ono što je rečeno o pesku, takođe se može reći za ljudske ćelije i molekule u njima. Ljudi se pitaju koliko je velik ovaj univerzum. Ja vam mogu reći da ovaj univerzum ima granice, iako će biću na nivou Bude izgledati beskrajan, neuporedivo velik. Mada je možda teško zamisliti, unutrašnjost ljudskog tela, koja postoji u rasponu od molekulskog nivoa do nivoa najsićušnijih među nevidljivim česticama koje sačinjavaju telo, zapravo je po veličini jednaka univerzumu. U trenutku stvaranja života čoveka, ili bilo kog bića, sastav jedinstven za njegovo biće, i njegove urođene osobine, oformiće se u najmikroskopskijim domenima. Ovakva vrsta stvari je daleko izvan dometa savremene nauke - nauke koja je ništa u odnosu na nauku naprednih životnih oblika koji postoje na drugim planetama širom univerzuma. Naša nauka ne može da se probije čak ni do drugih dimenzija koje postoje u isto vreme, na istom mestu kao naša, dok svemirski brodovi sa drugih planeta mogu da putuju kroz različite dimenzije. Prostor i vreme su sve u svemu drugačiji od onog kakve ih znamo, pa ta bića mogu da dođu i odu u trenu – toliko brzo da to ljudi ne mogu da shvate.

Govorim o ovome u vezi sa unutrašnjim okom jer možda ste imali osećaj, jureći napolje svojim kanalom, da se proteže u nedogled. Neki od vas možda su videli nešto drugačije. Možda niste imali utisak kao da se krećete kroz tunel, već idete širokim, beskrajnim putem, s planinama, vodenim površinama i obrisima gradova sa strane. Znam da je to teško zamisliti. Padaju mi na pamet reči jednog učitelja: da se unutar jedne jedine pore vašeg tela može pronaći grad, s vozovima i automobilima koji se unutra kreću. Neki ljudi koji su ovo čuli, bili su iznenađeni i teško su mogli poverovati. Ali razmislite o ovom; šta kad bi istraživanje otišlo dalje od jednostavnog proučavanja čestica poput molekula, atoma i protona, i razotkrilo nam *ravan* svakog od tih nivoa, a ne samo izolovanu česticu – kad bismo mogli da vidimo ravan molekulskog nivoa, atomskog nivoa, protonskog nivoa i nivoa nukleusa, a ne samo izolovanu česticu – videli bismo kakve su stvari zaista u drugim dimenzijama. Svaka fizička stvar, uključujući naše telo, postoji paralelno i u vezi sa raznim ravnima drugih dimenzija univerzuma. Istraživanja savremene fizike čestica proučavaju samo izolovane čestice nakon njihovog deljenja fisijom, da bi posle toga pokušavala da vidi kakva materija nastaje kao rezultat cepanja jezgra. Kad bi umesto toga postojao instrument koji bi nam razotkrio sve što postoji na ravni atoma i molekula, i dao nam kompletnu sliku, to bi

predstavljalo proboj u drugu dimenziju, i mi bismo sagledali realnost tog sveta. Ljudska tela korespondiraju s drugim dimenzijama, koje su ovakve kako sam ih opisao.

Kad osoba samostalno otvara svoje unutrašnje oko, mogu se dogoditi i neke druge stvari. Do sada sam govorio samo o onim uobičajenim. Manje je uobičajeno da ljudi vide kako im se unutrašnje oko okreće, ali i to se događa. Ovo najčešće postoji u taoističkim energetskim praksama, gde postoji *taiči* disk, koji se mora rascepiti i otvoriti pre nego što učenik može videti stvari. Ali ta osoba nije imala *taiči* u svojoj glavi. Njen učitelj je na samom početku ugradio stvari u nju, kako bi omogućio njenu praksu, a jedna od njih je *taiči*. Učitelj je pomoću *taičija* zapečatio njeno unutrašnje oko. Onda, kad je došlo vreme da se unutrašnje oko otvori, *taiči* disk se rascepio. Znači da je učitelj to priredio za njega, a nije nešto što je prvobitno bilo u njegovoj glavi.

Takođe postoji mali broj ljudi koji žele da otvore svoje unutrašnje oko, ali što se više trude, manja je verovatnoća da će se to dogoditi. Oni, međutim, nisu svesni šta se događa. To ne ide pre svega zato što unutrašnje oko nije nešto čemu treba težiti, inače će to umanjiti šansu da se otvori. Tvoje unutrašnje oko se neće otvoriti ako čezneš da ga imaš. Umesto toga, iz njega će iscuriti sivkasta materija, i prekriti unutrašnje oko. Ako to potraje, sve više i više te materije će curiti, prekrivajući veliku površinu. A ako nastaviš da želiš unutrašnje oko, iako se ono neće otvoriti, više ove materije će iscuriti, toliko da bi mogla omotati celo telo. Čak bi se moglo oformiti gusto, veliko polje. Pa čak i kad bi tada otvorio svoje unutrašnje oko, i dalje ništa ne bi mogao da vidiš jer je tvoje unutrašnje oko zapečaćeno usled tvoje vezanosti. Tek kad prestaneš da misliš o unutrašnjem oku i sasvim se oslobodiš te vezanosti, ta materija će početi da se raspada. Ali da bi uklonio ovu materiju, moraćeš proći kroz dugu i bolnu fazu prakse – što je situacija koja inicijalno nije trebalo ni da nastane. Ipak, neki ljudi ne shvataju ništa od ovog, oni neprekidno ignorišu upozorenja svog učitelja da ne treba pokušavati otvoriti unutrašnje oko, pa završavaju s rezultatom suprotnim od onog kom su se nadali.

Moć vidovitosti

Vidovitost je jedna od natčulnih sposobnosti u direktnoj vezi sa unutrašnjim okom. Postoji osoba koja tvrdi da dok sedi na jednom mestu može da vidi stvari u Pekingu, u Americi, ili na drugoj strani sveta. Ljudima je teško da prihvate ove tvrdnje, budući da one nemaju potporu nauke. Zato ostaju da se pitaju da li je to moguće. Postoji

ne mali broj teorija o tome, ali nijedna nije uverljiva. Deo problema leži u tome što su one nastale pod pretpostavkom da je to natprirodna moć, što nije slučaj. Ljudi koji vežbaju duhovnu praksu u stadijumu u kom su i dalje podređeni zakonima ljudskog domena, nemaju prave nadljudske moći. Ono što vide pomoću vidovitosti, ili drugih moći, događa se samo unutar određene dimenzije. Maksimalan domet njihovih sposobnosti ne prevazilazi ovu fizičku dimenziju u kojoj mi postojimo, i obično ne ide izvan dimenzija koje pripadaju njihovim telima.

U jednoj određenoj dimenziji, telo ima polje. To polje nije isto što i polje vrline. Ona ne zauzimaju istu dimenziju, iako im je domet isti. To polje ima analogiju s univerzumom, pa se u njemu može pojaviti odraz svega što postoji u univerzumu. Ali ovo su samo odrazi, a ne konkretne stvari. Na primer, na ovoj Zemlji postoje Amerika i Vašington, pa se u tvom polju može pojaviti njihov odraz, ali to i dalje neće biti ta stvar. Ipak, ovi odrazi imaju fizičko postojanje. Ono što se pojavljuje u tvom polju će se menjati u skladu sa onim što se događa u univerzumu, budući da su ova dva analogni. Znači da je ono što ljudi nazivaju vidovitošću pitanje sposobnosti da se vide stvari prisutne u onim dimenzijama, koje su u vezi s njegovim vlastitim telom. Ali jednom kad dostigneš stadijum prakse koji je izvan ljudskog domena, više nećeš videti na ovaj način. Tada ćeš direktno videti stvari, i to je zapravo božanska sposobnost, koja je neuporedivo moćna.

Hajde da dublje zađemo u to kako vidovitost funkcioniše u stadijumu prakse unutar ljudskog domena. U dimenziji gde postoji tvoje telo, na mestu čela nalazi se ogledalo. Kod ljudi koji ne vežbaju, ono je okrenuto licem na dole, a kod onih koji vežbaju je prevrnutu na drugu stranu. Kad osoba treba da dobije vidovitost, ono počinje da se vrti. Kao što možda znate, na filmu pokret izgleda neprekinuto sa 24 slike u sekundi, a bilo šta manje od toga daje isprekidane pokrete. Ogledalo se okreće brže od 24 slike u sekundi, hvatajući na svojoj površini slike svega što mu se nađe na putu, i okreće se prema vama da to možete videti. Kad se ponovo obrne, sve slike koje je malo pre uhvatilo se brišu. Ono to radi iznova i iznova – hvata slike, obrće ih i briše. I zato ono što vidite izgleda pokretno. Ono vam omogućava da vidite stvari koje ono uzima iz drugih dimenzija koje su u vezi s vašim telom, a te slike će biti duplikat konkretnih stvari u većem univerzumu spolja.

Možda ćete se zapitati da li tako malo ogledalo može da uhvati sve što se nalazi oko tela. Kao što smo ustanovili, kad se unutrašnje oko osobe otvori na nivou iznad nebeskog vida i treba da dostigne vid mudrosti, ono će prevazići ovu dimenziju.

Upravo u času kad je blizu proboju, s unutrašnjim okom dogodiće se promena: ono više neće videti fizičke stvari ove dimenzije, bilo da su to predmeti, ljudi, ili čak zidovi; sve će nestati. Konkretnije, kad svojom vizijom prodreš malo dublje u tu drugu dimenziju, tvoje telo se tu više neće videti. Tu će biti samo ogledalo, postavljeno u prostoru koji odgovara tvojoj dimenziji. A ovo ogledalo, dok je u tom prostoru, će sasvim ispunjavati prostor koji odgovara tvojoj dimenziji. I zato, dok se tu vrti, nema šta ne može da uhvati. Dok god je ono što se nalazi u prostoru koji odgovara tvojoj dimenziji analogno univerzumu, ogledalo može da ga uhvati i sasvim ti ga razotkrije. Ovo je naše viđenje vidovitosti.

Naučnicima koji istražuju natčulne moći teško je da verifikuju ovu sposobnost. Evo zašto. Recimo da zatraže od vidovnjaka da pokuša da im kaže šta rođak izvesne osobe radi kod kuće u Pekingu. Oni daju vidovnjaku ime rođaka i neke opšte činjenice, i on uskoro dobije viziju. On će opisati zgradu, put kojim se ide do vrata i kako je soba nameštena. Sve to će biti tačno. Onda ga istraživači upitaju šta rođak radi, a vidovnjak odgovara da ta osoba trenutno piše. Radi provere, oni rođaka pozovu telefonom. Ali on im kaže da upravo jede, što je u kontradikciji s onim što je vidovnjak video. Scenariji poput ovog su naveli ljude da odbace ovu sposobnost. Ali ono što zbunjuje je to što je vidovnjak besprekorno opisao fizički izgled stvari. Sve ovo se može objasniti činjenicom da postoji razlika u vremenu ove naše dimenzije, tj. „vreme-prostoru“, u odnosu na onaj u kom se moć nalazi. Vreme kako ga mi poznajemo se razlikuje na ta dva mesta. U scenariju koji sam opisao, ispada da rođak osobe *jeste* pisao nešto ranije, ali da je u trenutku poziva ručao. Postoji vremenski raskorak. Ako istraživači natčulnog, svoje ideje i istraživanja budu zasnivali na konvencionalnim teorijama, u doglednom vremenu neće daleko dospeti. Ove pojave dosežu izvan ovog sveta, pa je potrebno promeniti način razmišljanja da bi se mogle shvatiti. Ljudi ne treba da nastave da ih tumače kao do sada.

Moć poznavanja sudbine

Postoji još jedna moć koja je u direktnoj vezi sa unutrašnjim okom, koja se naziva „moć poznavanja sudbine“. Danas se na svetu priznaje šest natčulnih moći, među kojima su unutrašnje oko, vidovitost i poznavanje sudbine. Moć poznavanja sudbine odnosi se na sposobnost da se sagleda budućnost i prošlost osobe. Neko čija

je moć razvijena, može da predvidi uspon i pad društva; a ako je posebno napredna – zakonitosti promena koje upravljaju čitavim kosmosom. S moći poznavanja sudbine, sve je to moguće. To je zato što su na delu principi vezani za kretanje materije, pa predmeti koji postoje u datoj dimenziji, takođe istovremeno postoje u različitim oblicima, u mnogim drugim dimenzijama. Ovo možemo ilustrovati posmatrajući šta se dešava kad čovek pokrene svoje telo. Sve ćelije njegovog tela se takođe pokreću s njim, a u nevidljivim, mikro domenima, svi njegovi molekuli, protoni, elektroni, kao i najsićušnije od njegovih čestica – sve od čega je sazdan – takođe se pomeraju. Iako svaka čestica postoji nezavisno, kretanje svake od njih se odražava u njegovim telima u tim drugim dimenzijama i domenima.

Setite se principa očuvanja materije. Sve što osoba uradi na ovom svetu ima fizičko postojanje u jednoj određenoj dimenziji. Sve što uradi će tamo ostaviti sliku i informaciju. Ovo se čuva u toj dimenziji, i tamo će ostati da postoji večno. Oni sa psihičkim moćima mogu da znaju šta se u prošlosti dogodilo samo kad pogledaju odgovarajuće prizore, koji su tu i dalje prisutni. Jednog dana, ako imate moć poznavanja sudbine, moći ćete da vidite predavanje koje danas držimo, jer ono će tamo i dalje postojati; u ovom trenu ono tamo već postoji. Od momenta rađanja, ceo vaš život već postoji na drugom mestu, u posebnoj dimenziji gde ne postoji vreme kakvo mi poznajemo. Za neke ljude tu je više od jednog života.

Nekim ljudima bi ovo moglo biti teško da prihvate, jer bi to značilo da njihova borba da postignu nešto i promene svoj život na bolje malo vredi. Ali zaista, veliki naponi koje ljudi ulažu menjaju samo manje stvari u njihovom životu. I zapravo, upravo tim nastojanjima da se promene stvari, možda ste proizveli karmu. Kad ljudski naponi ne bi uistinu ni na šta uticali, onda ne bi bilo prilika da se u životu čini loše, pa ne bi bilo načina da se proizvede karma. Kad forsirate stvari da se dese na vaš način, to će biti na tuđ račun, pa ste na taj način učinili loše. Zbog toga se u duhovnoj praksi stalno ističe da stvari treba prihvatati onakve kakve su. Nastojanjem da stvari budu po vašem, možda ćete nauditi ljudima. Ako na kraju svojim naporima uzmete nešto što je trebalo da pripadne drugom, vi ćete mu ostati dužni.

Obični ljudi ne mogu značajnije promeniti svoj život, koliko god se trudili. Jedini izuzetak je kad čine isključivo zlo, i nemaju moralnih skrupula. Ali iako to može promeniti život, ono što u budućnosti sledi je totalno uništenje. S viših nivoa, mi vidimo da kad osoba umre, ljudska duša ne nestaje. Kako to? Evo šta smo mi zapazili. Telo preminulog, preneto u mrtvačnicu, sastoji se samo od ćelija u ovoj dimenziji.

Celokupno telo je odbačeno, uključujući unutrašnje organe i tkivo, to jest sve ćelije u ovoj dimenziji. Ipak u drugoj dimenziji, ta osoba ima telo sačinjeno od čestica manjih od molekula, atoma, ili protona, koje je sasvim živo i nastavlja da živi tamo, u toj nevidljivoj, mikro dimenziji. Ali ono što sledi onima koji su bezobzirno činili zlo je totalna dezintegracija njihovih ćelija na svim nivoima, ili ono što budizam naziva „propast tela i duše“.

Postoji još jedan način da se promeni život, što je zapravo jedini moguć način: poći putem duhovne prakse. Ali zašto bi to omogućilo da vam se život promeni? I ko ima moć da to učini? Vaša namera da praktikujete zasjala je kao zlato i odjeknula širom univerzuma, tj. onog što se u budističkoj misli naziva „deset pravaca svetova“ – i to je ono što to čini mogućim. Jer u očima viših bića, cilj ljudskog življenja nije da se bude čovek. Kako oni to vide, vaš život je nastao u jednoj od dimenzija tamo u univerzumu, i u to doba je delio njegove osobine: bio je dobar i ispravan, usklađen s fizičkim svojstvima *džen, šan, ren*. Ali dok životi poput ovih ulaze u zajednice i stupaju u interakciju s drugima, oni bi se mogli iskvartiti i pasti. A posle pada u nižu ravan postojanja, oni bi se ponovo mogli iskvartiti i na tom mestu ne bi mogli ostati, već bi pali na još nižu ravan. Ovaj proces padanja može se ponavljati iznova i iznova, dok na kraju ne padnu na ovaj ljudski svet.

Svako biće koje padne na ovu ravan trebalo bi da bude uništeno, iskorenjeno. Ipak su ih viša bića spasila tako što su, iz svog velikog milosrđa, stvorila ovu posebnu dimenziju i ljudski svet. Ovde je tim bićima dato dodatno, smrtno telo, zajedno sa ovim parom očiju, koje su ograničene na to da vide samo ovaj materijalni svet. To je kao da su na ta bića bačene čini neznanja, koje ih sprečavaju da vide pravu sliku univerzuma, što ni u jednoj drugoj dimenziji nije slučaj. Međutim, u ovom stanju neznanja, data im je prilika. Ovde je izuzetno bolno, dok su ljudi izgubljeni i zbunjeni, a ljudsko telo je stvoreno da pati. Ali ako osoba u ovim uslovima želi da pronađe put natrag svom istinskom domu, kako to neke tradicije opisuju, ili ode na nebo; ako se želi posvetiti duhovnoj praksi, to znači da je njena urođena božanstvenost zasjala iz nje, pa će joj viša bića pomoći, jer ona takvu nameru cene više od svega. Pošto želi da se vrati natrag, to znači da ta osoba nije izgubila svoj put, čak ni u tako teškim uslovima. I tako će joj viša bića bezuslovno pomoći, na svaki moguć način. To je razlog zašto toliko toga možemo učiniti za one koji vežbaju, ali ne i za druge.

Onda ti ne možemo pomoći ako si samo regularna osoba, koja traži isceljenje. Kod regularne, svetovne osobe, nema ničeg posebnog, i ona treba da živi u ljudskom

stanju. Mnogi ljudi veruju da je božanska volja pomagati čovečanstvu i biti milostiv prema svima. Ali ovo ne treba poistovećivati s lečenjem ljudi, i to nije utemeljeno na svetim pismima. Lažni energetske iscelitelji su ti koji su u novije vreme proizveli konfuziju kod ljudi. Autentični učitelji energetskih praksi u Kini, koji su utabali put, nikada nisu sugerisali da treba lečiti druge. Oni su jednostavno učili ljude kako da rade energetske vežbe i poprave svoje vlastito zdravlje. Zbilja je pogrešno misliti da bi ti, kao regularna osoba, posle nekoliko dana učenja sam mogao lečiti druge. Čineći to, vi biste obmanjivali ljude. To bi vas učinilo samo još više vezanim. Pokušavali biste da iskoristite svoje više moći da promovirate sebe i izvučete korist iz toga, što nikad ne bi uspelo. Ovo objašnjava zašto neki ljudi nikad ne dobiju moći kojima su se nadali; kad bi ih dobili, to bi podrilo ljudsko stanje.

Princip ovog univerzuma je da ako želiš da se vratiš svom istinskom domu, viša bića će ti pomoći. Kako ona to vide, vaša duša ne treba da ostane na ovom svetu, već treba da se vrati natrag. Kad bi vas neko oslobodio bolesti, kad bi život bio divan, ideja odlaska na nebo bi izgubila svoju privlačnost. Možda mislite da bi bilo sjajno biti slobodan od bolesti i muka, kad bi sve bilo po vašem, kad biste vodili čaroban život. Ali ovako daleko ste pali jer ste činili loše, pa ovde ne treba da bude ugodno. U ovom stanju neznanja, ljudi lako čine loše stvari, a za njihove prestupe stići će ih ono što budisti nazivaju „karmičkom kaznom“. Teškoće kroz koje ljudi prolaze, ili nedaće koje doživljavaju su često slučajevi otplate karme. Ljudi se često pitaju kako to da božanstvo, koje se po verovanjima u mnogim religijama nalazi svuda oko nas, ne izleči svo čovečanstvo - posebno ako je za to dovoljan jedan potez rukom. To je zato što teškoće s kojima se ljudi suočavaju vode poreklo od njihovih vlastitih rđavih dela i dugovanja. Ako ih neko leči natprirodnim sredstvima, to je jednako podriivanju zakona univerzuma. To bi značilo da oni mogu činiti loše stvari, mogu gomilati dugove koje ne moraju platiti, što nije dozvoljeno. Sva viša bića se trude da očuvaju ljudsko stanje, a ne da ga poremete. Ako zaista želite da uživete lagodan život bez bolesti, postoji samo jedan način: kroz duhovnu praksu! Navesti ljude da se bave istinskom duhovnom praksom je nešto što koristi čitavom čovečanstvu.

Onda se možete zapitati, kako objasniti sva energetska isceljenja koja se tamo negde izvode i uče? U većini slučajeva, u to su uključeni ljudi koji su pošli pogrešnim putem. Pravi majstori energetskih praksi kao što je *čigong*, s druge strane, tokom svog duhovnog napretka razvijaju saosećanje i postanu osetljivi na ljudske patnje. Zato je tom majstoru dopušteno, kad je to slučaj, da pomogne nekom ako želi. Ali to što on učini,

neće izlečiti osobu. On za sada može samo ublažiti bolest, ili je odložiti za neko vreme u budućnosti; ili je može preneti na nekog drugog u porodici bolesnika. On toj osobi ne može rastvoriti karmu. To se ne sme slobodno činiti regularnoj osobi; može se učiniti samo za ljude koji se bave duhovnom praksom. Znači da u svemu ovome postoje principi na delu.

Budistička učenja o „spašavanju svih živih bića“ govore zapravo o vođenju ljudi na više ravni, gde će biti izvan ljudskog stanja i njegovog bola, oslobođeni, bez muka. I to je ono na šta je Buda mislio pominjući „prelazak preko“, u *nirvanu*. Ali kad bi vaš život na Zemlji bio pun radosti, u bogatstvu, bez ikakvih teškoća, onda vas takva, duhovno uzdignuta egzistencija, ne bi ni zanimala. Znači da se tok vašeg života *može* promeniti ako se bavite duhovnom praksom – i to je jedini moguć razlog.

Moć poznavanja sudbine uključuje imati mali ekran, slično televizoru, na poziciji čela. Nekim ljudima je na čelu, nekima je malo udaljen od čela, a nekima je unutar čela. Neki ljudi će moći da ga vide samo zatvorenih očiju, dok će neki, ako je moć jaka, moći da ga vide otvorenih očiju. Neće biti vidljiv drugim ljudima, budući da postoji u drugoj dimenziji koja je u vezi s telom. Ipak je potrebno imati još jednu moć, koja deluje kao nosilac i omogućava slikama uhvaćenim u drugim dimenzijama da se odraze na ovom ekranu i budu vidljive unutrašnjem oku. S moći poznavanja sudbine ćete moći da znate prošlost i budućnost ljudi, i to vrlo precizno. Oni koji predskazuju ne mogu da razaberu detalje onog što vide, koliko god bili vični tome. Ali s ovom moći ćete vrlo jasno moći da vidite stvari, uključujući vremenski period i detalje kako se stvari menjaju. To je moguće jer ono što vidite biće tačan odraz osoba i stvari u drugim dimenzijama.

Ja otvaram unutrašnje oko svakom praktikantu Falun Dafe. Međutim, ostale moći o kojima smo pričali neću vam staviti na raspolaganje. Dok budete napredovali u praksi, moć poznavanja sudbine će vam spontano doći; to će biti nešto što ćete doživeti usput. I zato sam vam ovo predavao – da biste jednom kad vam moć bude došla znali šta se događa.

Prevazići ovaj materijalni domen smrtnika

Pomalo je delikatno govoriti o duhovnim konceptima poput prevazilaženja ovog materijalnog domena smrtnika, ili [kako se to kaže u kineskoj misli]

„prevazilaženja pet elemenata“ i „tri domena“. Mnogi učitelji energetskih praksi, koji su načeli ove teme, imali su problem da daju odgovor skepticima. Često ih obaspu neugodnim pitanjima poput: „Koga možete imenovati da je postigao te stvari?“ Neki od tih učitelja nisu majstori, međutim, mada zamišljaju da jesu. Ali oni pokušavaju da odgovore na pitanja onda kad bi trebalo da ćute; oni nisu u poziciji da daju odgovore, i zato ostanu bez teksta. Ovo je naškodilo kredibilitetu duhovnih praksi generalno i zamutilo vodu. Ljudi koriste epizode poput ovih kao povod za diskreditovanje tih praksi. Izrazi vezani za prevazilaženje pet elemenata i tri domena su duhovne prirode i vode poreklo iz religije; oni su došli iz religijskog konteksta. Znači da je važno biti svestan istorijske pozadine ovih izraza.

Šta znači prevazići pet elemenata ovog materijalnog sveta? Fizika drevne Kine, baš kao i današnja fizika, verovala je da je teorija o pet elemenata validna. I zbilja je slučaj da pet elemenata - metal, drvo, voda, vatra i zemlja - sačinjavaju sve što postoji, pa i mi podržavamo ovu teoriju. Prevazići pet elemenata, rečeno na savremeni način, znači prevazići ovaj poznati fizički svet. Shvatam da je ovo pomalo teško za poverovati. Ali imajte na umu da pravi duhovni učitelji nose višu energiju, poznatu kao *gong*. Ja sam prošao kroz energetska ispitivanja, kao i mnogi učitelji *čigonga*. Sada ima puno instrumenata koji mogu da detektuju materijalne elemente više energije, koju ti učitelji emituju; sve što je potrebno imati je odgovarajući instrument. Instrumenti sada mogu da detektuju zračenja, uključujući infracrveno, ultraljubičasto, ultrazvučno, infrazvučno, elektricitet, magnetizam i gama zrake, kao i atome i neutrone. Pravi *čigong* učitelji emituju sve ovo, i više – samo što to instrumenti još uvek ne mogu da detektuju. Sve što je potrebno su odgovarajući instrumenti, i sada je ustanovljeno da ti učitelji emituju puno vrsta materije.

Duhovni učitelji zrače moćnu, divnu auru, koja se može videti pod dejstvom odgovarajuće vrste elektromagnetskog polja. Što je jača nečija energija, veća je njegova aura. I obični ljudi imaju auru, ali ona je zbilja mala. Iz istraživanja u fizici visoke energije, znamo da su energija zapravo stvari poput neutrona ili atoma. I tako su mnogi *čigong* učitelji testirani; to važi za skoro sve poznate. I mene su testirali i pronađeno je da je količina gama zraka i termalnih neutrona koje emitujem, 80 do 170 puta veća od onog što se normalno emituje. I to je bilo samo dokle je oprema mogla da izmeri, jer je indikator dostigao svoj maksimum. Istraživačima je ovo bilo teško da poveruju - tako moćni neutroni. To ne bi trebalo biti moguće za ljude. Zato možemo reći da je sada naučno potvrđeno da majstori energetskih praksi zbilja imaju energiju.

Da bi se prevazišlo pet elemenata, potrebna je praksa uma i tela. Prakse koje ne rade na telu će razviti takvu vrstu energije koja omogućuje duhovni napredak, ali prevazilaženje pet elemenata u fizičkom smislu ih ne zanima. Prakse uma i tela, s druge strane, skladište energiju u svakoj ćeliji tela. Kad većina učenika na startu razvije višu energiju, čestice energije koje emituju su grube i niske gustine, s razmakom između njih. Zbog toga im moć nije velika. U naprednijoj fazi prakse, gustina energije može biti čak sto puta, hiljadu puta, ili čak sto miliona puta veća od one koju ima voda na molekulskom nivou. Sve je moguće, jer vaša energija dobija višu gustinu i sitnije čestice, i sve je moćnija kako napredujete. Energija se smešta u svaku ćeliju tela. I ne samo tela u ovoj dimenziji, već takođe u tela u drugim dimenzijama. Energija će ispuniti vaše ćelije, od ravni molekula do atoma, neutrona, elektrona, sve do ćelija na ekstremno subatomskom nivou, i vremenom će vam telo kipteti od više energije.

Ova viša energija ima inteligenciju, i vrlo je moćna. Dok je sve više dobijate i njena gustina raste, ona će ispunjavati sve ćelije vašeg tela i lako će ih kontrolisati, s obzirom da su one slabe u poređenju. Ovo će dovesti do prestanka vaših metaboličkih procesa, jer je visokoenergetska materija zamenila materiju koja je ranije sačinjavala vaše ćelije. Iako je ovo lako opisati, proces potreban da bi se došlo do ove tačke u duhovnom oplemenjivanju je dug. Ali kad se to dogodi, celo vaše telo će na molekulskom nivou biti zamenjeno visokoenergetskom materijom. Vaše telo tada više nije sačinjeno od pet elemenata. Umesto toga, sačinjavaće vas materija izvan ovog sveta – imaćete telo od visokoenergetske materije sakupljene u drugim dimenzijama. Inače, i vrlina je takođe na sličan način sačinjena od materije iz drugih dimenzija i nije podložna vremenu ove dimenzije.

Nauka sada smatra da vreme ima polje, i da se dejstvo vremena ne može proširiti izvan njega. Vreme u jednoj dimenziji ne može delovati na stvari u drugim dimenzijama, gde vladaju potpuno drugačije zakonitosti vremena i prostora. Tako ovdašnje vreme jednostavno neće imati uticaja na materiju u drugim dimenzijama. Isto važi za vaše telo, koje više neće biti smrtno u bilo kom pogledu. Ono je tada, kako se ranije govorilo, „prevazišlo pet elemenata“. Ali drugim ljudima, vaše telo neće izgledati drugačije. Jer uprkos dramatičnim promenama u vama, vaša praksa nije okončana. I dalje se treba probijati na više domene. Da bi to bilo moguće, potrebno je nastaviti praksu na ovom svetu. Biti nevidljiv ljudima, nije od neke pomoći.

Šta se onda dalje događa? Do ove tačke u praksi, sve vaše ćelije na molekulskom nivou su ispunjene visokoenergetskom materijom. Ali atomi na prvom

nižem nivou imaju specifičnu konfiguraciju, baš kao i molekuli i atomska jezgra; njihova konfiguracija se ne menja. Molekulske konfiguracije ćelija čine ih mekanim na dodir; molekuli kostiju su konfigurisani s većom gustinom, pa su kosti tvrde na dodir; dok je gustina molekula krvi vrlo niska, tako da je krv tečna. Na osnovu vašeg izgleda, međutim, drugi neće moći da sagledaju promene kroz koje ste prošli, pošto na molekulskom nivou vaše ćelije zadržavaju svoju prvobitnu strukturu i konfiguraciju. Znači da se energija unutar vas promenila, iako ćelijska struktura nije. Ovo znači da više nećete biti podložni starenju. Ćelije vam se više neće raspadati i izumirati, i večit ćete ostati mladi. Duhovna praksa vam može doneti mladolik izgled, koji do kraja ostaje takav.

Prirodno je da će ovakvo telo i dalje moći da ima frakture, ili da će krvariti ako se poseče nožem. Jer se njegove molekulske konfiguracije nisu promenile, iako ono više ne stari i nema metabolizam. Ovo je naše tumačenje prevazilaženja pet elemenata. Utemeljeno je i naučno objašnjivo. Žalosno je što izrazi poput ovog bivaju označeni kao religijske fantazije, kad ih nesmotreno koriste ljudi koji ne znaju o čemu pričaju. Ljudi ne poznaju ove termine jer oni vode poreklo iz religije i nisu obavezno današnji idiomi.

A sada pogledajmo šta znači „prevazići ovaj smrtni domen“ – ili „tri domena“, kako se takođe kaže. Kao što sam juče objasnio, usavršavanje vašeg karaktera je ključ za razvoj više energije. Osobine univerzuma vas više neće sputavati, budući da vam postepeno definišu karakter. A dok se um uzdiže, vaša materijalna vrlina se transformiše u višu energiju. Dok bude rasla i sve više se penjala, konačno će se ta energija oblikovati u stub. Što je stub viši, veća je vaša energija. Mi volimo da kažemo da je „sve moguće u Dafi“. Sve zavisi od toga koliko si iskren i posvećen. Svaka visina je moguća ako imaš dovoljno istrajnosti i čvrstine. Čak i ako jednog dana transformišiš svu svoju belu materiju, dodatna se može dobiti transformacijom crne materije kroz muke. Ako ni ovo nije dovoljno, možeš preuzeti na sebe grehe bliskih prijatelja ili članova porodice koji ne vežbaju, i na taj način povećati svoju energiju. Ali ovo je moguće samo ako si uznapredovao do ekstremno naprednog stadijuma. Ako si tek nedavno ušao u praksu kao obična osoba, ne treba ni da pomišljaš na preuzimanje tuđih greha. Tolika karma će većini ljudi upropastiti praksu. Uputi koje ovde dajem odnose se na različite stadijume prakse.

„Tri domena“ je termin iz religija, koji opisuje tri hijerarhijska domena postojanja – naime, „domen“ nižih božanstava, ovaj svet, i podzemni svet. Unutar ova

tri postoji devet glavnih ravni postojanja; ukupno trideset tri ravni. Veruje se da se sve unutar tri domena, bez obzira na kojoj ravni, ciklično reinkarnira i da se može ponovo roditi na bilo kojem od mogućih puteva. Znači da čovek u ovom životu može postati nešto drugo u sledećem, na primer životinja. Zato se u budizmu uči da život ljudskog bića treba iskoristiti na najbolji način, jer možda neće biti nove prilike za duhovnu praksu. Ovo kažu jer je životinjama zabranjeno da vežbaju, ili da čuju put. Ili ako životinja jeste naučila praksu, ona nikad ne može ubrati božanske nagrade za duhovne napore; jednom kad razvije previše energije, viša bića će je ubiti. Možda ste stotinama godina, ili više, čekali ljudsko telo, a sad kad ste ga konačno dobili, ne umete da ga cenite. Ako se reinkarnirate kao stena, možda će proći eoni pre nego što se oslobodite – ako ćete ikad. Nikad se nećete osloboditi ako se stena ne slomi, ne istroši ili ne erodira. Nije lako naići na ljudsko telo! Osoba koja istinski uči Dafu, tj. „Veliki Put“ ima beskrajnu sreću. Ovo treba da vam predoči koliko je teško doći do ljudskog tela.

U duhovnoj praksi postoji nešto poput dostignutih „nivoa“, i oni su jednostavno rezultat toga koliko dobro radite. Ako želite da uživate večni život, onda nastavite vežbati, a kad vaš stub energije bude dostigao veliku visinu, bićete izvan ciklusa reinkarnacije – ili „tri domena“. Ima ljudi kojima duša napusti telo dok meditiraju ili se mole, i uzdigne se. Jedan od mojih učenika je pisao o svom napretku, i opisao je svoju posetu nebeskim domenima i šta je tamo video. Rekao sam mu da pokuša da se penje dalje. Ali on je rekao da ne može da ide dalje, i to zaista nije mogao. A zašto je bilo tako? Te domene je posetio uzdižući se na svom stubu energije; to je onoliko koliko je u tom času mogao da se popne. Uzdići se na veće visine, kao što sam sugerisao, bi značilo da je dostigao - da iskoristimo termin iz religije - „božanski status“. Ali za praktikante su moguće još veće stvari. Koju god visinu da si dostigao, i dalje možeš nastaviti da se usavršavaš i napreduješ u svojoj praksi. Ako se u tom procesu tvoj stub energije probije kroz spoljne granice tri domena, onda si ih zaista „prevazišao“. Jednom smo merili i odredili da tri domena, kako se opisuje u nekim religijama, leže unutar dometa devet planeta; a ovde treba da dodam da je tvrdnja da postoji deset planeta neosnovana. Video sam da je stub energije nekih ranijih učitelja dostigao velike visine i probio se izvan granica Mlečnog puta, što znači da su oni daleko premašili tri domena. Sada bi trebalo biti jasno da je to pitanje dostignutog duhovnog nivoa.

Problem s imanjem namera

Mnogi s namerama ulaze u praksu. Vidimo svakojake motive, od želje za psihičkim moćima, do nade da će se čuti nove teorije, izlečiti bolest, ili dobiti *falun*. Ljudi su čak nudili da nam plate ulaznicu za seminar da bi dobili *falun* za nekoga u njihovoj porodici, ko nije prisutan. Zamislite, očekivati da se s malo novca kupi *falun* – nešto nastalo trudom mnogih generacija u zapanjujućem nizu godina. Ali ako je toliko vredan, zašto ga *vama* dajem bez ikakve naknade? Jer ti si neko ko želi da se bavi duhovnom praksom, a ta želja je vrednija od bilo kojih para. *Falun* se može dati samo u ovakvim slučajevima, gde se pokazala vaša urođena božanstvenost.

Treba da se zapitate jeste li ovde zato što očekujete da nešto dobijete iz ovog. Moja duhovna tela* u drugim dimenzijama znaju sve što pomislite. Tamo su prostor i vreme drugačiji, pa se vaše misli, dok ih moja duhovna tela promatraju, vrlo sporo formiraju. Još pre nego što pomislite, moja tela znaju svaku vašu misao. Poenta je da treba da promenite svaku misao koja nije na mestu. Pošto naša disciplina pripada Budaškoli, mi verujemo u sudbinu, i ja bih rekao da vas je providenje dovelo do ove prakse. Možda vam je bilo namenjeno da je naučite. Zato savetujem da je cenite i oslobodite se svih zemaljskih namera, koje su vas možda u početku motivisale.

U religijskoj praksi, budisti su tradicionalno isticali koncept „praznine“, dok su sledbenike učili da um održavaju praznim od misli i klone se sekularnog sveta. Taoisti su, na isti način, isticali ideju „ništavnosti“, zahtevajući od svojih sledbenika da se odreknu materijalnih poseda i da ne pokušavaju da ih steknu. To je slično onom kako vas u energetskej praksi uče da se usredsredite na praksu, a ne na energiju koju ćete steći u njoj. Ako dok vežbate možete biti bez namera, jednostavno se fokusirajući na usavršavanje svog karaktera, imaćete duhovne proboje i prirodno ćete doći do svega što vam je namenjeno. Sve što vam okupira um, ili čega se držite, možemo zvati samo „vezanošću“. Od prvog dana, učenja koja ja nudim su vrlo napredna, pa prema vama imam visoka očekivanja po pitanju karaktera, a to uključuje moju nadu da ste ovde došli bez namera.

Ja osećam odgovornost da vas odvedem u pravom smeru, a to znači da svoja učenja moram u potpunosti izneti. Kao što sam pominjao, namera nekih ljudi da im se otvori unutrašnje oko samo ga blokira, i dovešće do toga da bude zapečaćeno. I kao što sam naznačio, svaka moć koju čovek dobije dok i dalje vežba na ljudskom nivou nije ništa više do urođena sposobnost, iako se sada naziva „psihičkom moći“. One

funkcionišu samo u ovoj dimenziji i deluju samo na regularne ljude. Zato ne vidim nikakav smisao u pokušajima da se dobiju te niže stvari. Ako jednog dana vaša praksa dostigne viši nivo, izvan ovog sveta, videćete da one tamo ništa ne vrede i da ne zaslužuju trud. U tom stadijumu, sve niže moći poput tih će morati biti odbačene, sklonjene u dublji prostor, gde će biti sačuvane i služiće samo kao podsećanje na vaše duhovno putovanje.

Kad uznapredujete do više faze prakse, izvan ovog sveta, vaše putovanje kreće ispočetka. Vaše telo je prevazišlo ovaj materijalni svet, tj. „pet elemenata“, kao što smo upravo rekli, i ne možemo ga drugačije zvati nego svetim. Vaše sveto telo će se iznova morati kultivisati i razviti nove moći, ali sada ih treba tretirati kao svete moći Puta. Njihova snaga je nemerljiva i one mogu da funkcionišu u više dimenzija. One zbilja imaju dejstvo. Niže, zemaljske sposobnosti, su ništa naspram ovih. Ono zbog čega privlače ljude je to što se mogu iskoristiti radi lične koristi na ovom svetu, ili pokazati za šta je neko sposoban, ali sem toga ničemu ne služe. Osim toga, one su manje korisne od, na primer, lepog predmeta, koji se barem može upotrebiti za ukras, budući da je opipljiv i vidljiv. Garantujem da ako ih želite, na nekom nivou to je s ciljem da ih iskoristite za nešto. Zapamtite da one nisu kao normalne veštine na ovom svetu koje se mogu steći poštenim radom. Psihičke moći su nešto sve u svemu više, i ne služe za razmetanje pred ljudima. Želja za razmetanjem je jaka vezanost, loša namera, nešto čega neko s duhovnim aspiracijama treba da se oslobodi. Još je gore ako želiš da iskoristiš te moći da zaradiš novac, da se obogatiš, ili da postigneš neki zemaljski cilj kojim naginješ. Na taj način bi upotrebom viših sredstava poremetio stanje ovog sveta, a ta ideja je još gora od hvalisavosti. Iz tih razloga nikome nije dozvoljeno da na ovom svetu slobodno koristi više moći.

Natčulne moći obično dođu onima na dve strane životnog spektra - deci i starijima. Najčešće su među starijim ženama, koje imaju postojan karakter i manje od drugih ljudi su vezane za ovaj svet. Kad im moći dođu, one će se dobro vladati, budući da nemaju ideju da se razmeću i promovišu sebe. Mlađi ljudi, s druge strane, imaju manje šanse da razviju više moći – posebno mladići. Jer oni i dalje imaju želju da ispune svoje ciljeve u životu i radi ovog će iskoristiti svaku stečenu moć, kao da je to alat za postizanje stvari. Ali zabranjeno je tako ih koristiti, pa takvim ljudima neće doći nikakve moći.

Ovakve duhovne stvari su svete, i ne treba ih tretirati kao igračke ili normalne veštine. Ako vam je ideja da negde dospete u duhovnoj praksi, vaš um treba da boravi

na višoj ravni. Samo zamislite kakav bi haos nastao kad bi neko ko ne shvata ovo uspeo da dobije moći za kojima žudi. Duhovni napredak je poslednje što bi mu bilo na pameti, i ko zna kakva bi sva zla on mogao počinuti, budući da su njegove misli vezane za ovaj svet, a moći su mu došle na pogrešan način. Možda bi na magičan način pokupio novac iz banke, ili dobio premiju na lutriji. Ipak se ovakve stvari nikad nisu dogodile, i treba razmisliti zašto nisu. Ja se ne slažem s onim učiteljima koji tvrde da je velika šansa da će ljudi koji nisu puni vrline činiti loše stvari jednom kad dobiju natprirodne moći. To nikako nije slučaj. Oni koji nisu vrli i ne trude se da postanu bolji ljudi nikad neće steći takve moći. Slučaj najbliži ovome bi bio s nekim ko ima dobar karakter i dobio je moći, ali se ne vlada dobro i učini nešto što ne bi trebalo. Ali ako ih bude zloupotrebljavao, njegove moći će oslabiti, ili čak nestati. Svaki takav gubitak će biti permanentan. Još ozbiljniji rizik je da postane vezan za njih.

Neki učitelji tvrde da ljudi mogu da rade isceljenja posle samo tri ili pet dana učenja njihove energetske prakse. To je kao reklama – kao da su energije njihov biznis. Ali zastanimo da razmislimo: može li prosečna osoba izlečiti nekoga samo slanjem malo osnovne energije [kako oni to reklamiraju]? Obe strane, u ovom slučaju, imaju samo osnovnu energiju poznatu kao *či*, s jedinom razlikom u tome što je jedan od njih upravo počeo da vežba, i budući da mu je otvorena akupunkturna tačka *laogong* na dlanu, u stanju je da prima ili odašilje energiju. Pa ako jedan od ta dva pokuša da izleči drugog, ne može se znati koji od njih će lečiti kojeg, budući da oba imaju *či*! Nema razloga da energija jednog bude jača od energije drugog. Energija kao što je *či* ne leči. Druga stvar je to što će osoba biti povezana sa onim ko pokušava da izvede isceljenje, i moguće je da će bolesna energija iz tela pacijenta preći na telo iscelitelja, tako da je on na kraju svu ima na sebi. Mada koren bolesti neće biti prebačen, iscelitelj će se ipak možda razboleti. Osim toga, jednom kad poveruje da može da isceljuje, čoveku je lako da postane vezan. Možda će osnovati praksu gde će svi biti dobrodošli. Koliko će biti srećan – sposoban je da isceljuje! Ali on nije razmislio šta mu to omogućuje. Ispostavlja se da ovakvi lažni iscelitelji dobiju energiju od entiteta koji su se prikačili na njih. Onda se okrenu i podele malo te energije s onima koji im dolaze na predavanja, kako bi zadobili njihovo poverenje. Ali nakon što obave nekoliko isceljenja, energija tih učenika će zauvek nestati. To malo energije koju su imali će nestati, jer se ona na taj način troši. Ono što koriste nije viša energija, jer oni je nisu ni imali. Učitelj poput mene je vežbao praksu decenijama, a u prošlosti to zbilja nije bilo lako. Za one koji

nisu pronašli istinsku praksu, duhovni napredak je veoma težak, jer u nižoj praksi je teško dogurati daleko.

Priznati majstori energetskih praksi morali su da vežbaju decenijama da bi dobili to malo više energije koju poseduju. Zato je pomalo naivno misliti da se ona može steći pohađanjem kratkog seminara, bez bavljenja duhovnom praksom. Osim toga, s tih seminara o isceljenju oni izađu s vezanostima. A onda, kad im pokušaji isceljenja ne uspeju, oni su uzrujani. Neki ljudi, kad rade isceljenja, toliko se brinu za svoju reputaciju, da će čak pomisliti da prime na sebe bolest pacijenta kako bi isti ozdravio – možete li to poverovati? Ali ovo ne dolazi iz milosrđa. Milosrđe se teško može javiti u umu koji je okupiran stvarima poput novca i ugleda. Želja da se preuzme nečija bolest da bi se sačuvalo ugled ukazuje na *ozbiljnu* vezanost! I tako oni dobiju šta su tražili. To zbilja u ishodu može preneti bolest na njegovo telo, gde će ostat. I dok je bolesna osoba možda sada dobro, oni koji rade isceljenje će u nastavku patiti. Oni su čak zadovoljni sobom, oduševljeni. Oni misle da su izlečili nekog i ljudi ih nazivaju „majstorom“. Ali očito je da je to vezanost. Činjenica da su stvarno utučeni onda kad im ne ide dobro je očigledan znak da su ego i novac njihova motivacija. I kao da to nije dovoljno loše, oni na svoja tela prenose patogenu energiju. Pseudo-majstor koji ih je navodno učio isceljenju možda je tvrdio da se patogena energija može „očistiti“, ali ja znam da ljudi to ne mogu, jer regularni ljudi nemaju sposobnost da dobru energiju razlikuju od loše. Vremenom će im telo iznutra postati crno od karme.

Ako takva osoba u nekom trenutku poželi da se bavi istinskom praksom, to će biti teško - nema jednostavnog rešenja. Biće joj užasno teško i bolno da svu tu karmu transformiše u belu materiju. Oni koji imaju bolji urođeni osnov podložniji su ovakvim neprilikama. Neki ljudi jednostavno insistiraju da rade isceljenja. Duhovi životinja mogu da vide ovu nameru i prilepe se za telo osobe, što se naziva kačenjem entiteta. Oni vide da osoba želi da se bavi isceljenjem, pa će pomoći. Ali oni ne pomažu besplatno, jer sve ima svoju cenu. Zbog toga je opasno. Samo zamislite koliko je duhovni napredak težak kad se na sebe navuče životinja. Svi vaši duhovni napori će biti uzalud.

Neki ljudi razmene svoj dobar urođeni osnov za tuđu karmu, isceljujući te ljude. Bolesnici imaju veliku količinu karme. Neko ko isceljuje će se posle toga osećati jadno. Mnogi koji isceljuju su to iskusili; onaj drugi se oporavi, dok se oni posle toga ozbiljno razbole. Ako nastave s tim, na njih će biti preneti velika količina karme, na račun njihove vrline. Ali to je cena koju oni plaćaju. Mada je bolest ono što oni žele, principi

razmene i dalje su na delu: čak i da bi se dobila karma, mora se platiti vrlinom. Tako funkcioniše univerzum. Ako je to ono što želite da činite, odluka je na vama i niko se neće umešati – mada to ne mora značiti da odobrava. Postoji načelo u ovom univerzumu: svako ko ima karmu je rđava osoba. A ljudi kakve sam opisao razmenjuju svoj osnov za karmu. Sa svom tom karmom, biće vrlo teško baviti se duhovnom praksom. Oni će upropastiti svoje osnove. Kakva užasna perspektiva. Iako se ljudi koje su izlečili sada dobro osećaju, oni sami moraju da se muče. I samo zamislite koliko je opasno kad se izleči, na primer nekoliko bolesnika od raka – iscelitelj će morati da umre umesto njih. Većina ljudi ne shvata kako ovo funkcioniše.

Koliko god da su neki lažni majstori poznati, to ne mora značiti da dosta znaju. Većina ljudi lako nasedne na propagandu. Iako može izgledati da ovim lažnim majstorima sve ide kako treba, oni ne škode samo sebi, već i drugima. Videćete šta će s njima biti za godinu ili dve. Nikome nije dozvoljeno da zloupotrebljava ove stvari, koje služe za duhovno oplemenjivanje. I dok duhovno oplemenjivanje može doneti isceliteljske moći, one ne služe tome. To je nešto više, i nije obično ljudsko dostignuće. Zato je strogo zabranjeno koristiti takve moći po volji, na način koji podriva duhovnu praksu. Neki pseudo majstori sada prave opasan kaos, koristeći rad na energijama kao način da steknu sledbenike i zarade novac. Te bezočne grupe, koje su oni oformili, konstantno šire svoj uticaj, i te tzv. majstore sada sledi daleko više ljudi nego prave. Greška je misliti da su *čigong* i energetska isceljenja onakvi kakvim ih oni predstavljaju, čak i ako su mnogi, koji ne znaju bolje, već naseli. Sada znate šta se zaista događa.

Iz sebičnih razloga, u interakciji s drugima na ovom svetu, prosečna osoba će činiti pogrešne stvari i gomilati dugove, koje će morati da otplati, trpeći posledice. I onda, čak i kad bi neko zaista imao sposobnost da izleči koga hoće, to nikako neće biti dozvoljeno. Viša bića su svuda oko nas, pa zašto onda to ne čine, zar ne? Mislite da bi bilo divno kad bi ona celom čovečanstvu podarila zdravlje. Ali ona to ne čine. Pošto ljudi moraju otplatiti svoju karmu, nijedno biće se ne usuđuje da prekrši ovaj zakon. Za nekog ko se i dalje duhovno razvija u redu je da pomogne osobi tako što će joj iz samilosti malo olakšati muke. Ali čak i tada, on samo odlaže bolest za kasnije. Zato će se osoba sada možda dobro osećati, ali će posle morati da se muči; ili će umesto bolesti to preuzeti formu gubitka novca, ili nekih drugih neprilika. Da bi se osoba istinski izlečila, karma te osobe se mora očistiti u jednom mahu. To se može izvesti samo za one koji se bave duhovnom praksom, a ne za bilo koga drugog. Ovo što ovde

objašnjavam ne važi samo za našu praksu, već za ceo univerzum. Ovo bi vam trebalo dati ideju šta je zaista uključeno u mnoge duhovne stvari.

Mi vas ovde nećemo učiti da isceljujete, već ćemo vas odvesti do nečeg krupnijeg – do velikog Puta, istinskog puta – i uzdići vas. I zbog toga ja stalno, na svojim predavanjima naglašavam da praktikantima Falun Dafe nije dozvoljeno da vrše isceljenja. Ako lečiš ljude, onda nisi s nama. Mi vam ukazujemo na vrli put, i ja vam iznova i iznova čistim tela. To ću nastaviti da činim sve dok vežbate na ovom svetu, sve dok telo ne bude sasvim transformisano u visokoenergetsku materiju. Ali ako stalno na svoje telo gomilate mračne stvari, kako bilo gde možete dospeti? To je karma! Neće biti nade za duhovni napredak. Svu tu karmu nećete moći da podnesete i bol će biti prevelik da biste mogli vežbati. Znači da postoji razlog zašto imamo ovo pravilo. Možda još niste shvatili koliko je ova praksa posebna, budući da je javno iznosim. Ali ja svejedno imam načina da je zaštitim. Ako se bavite isceljenjem, moja duhovna tela će uzeti natrag sve ono što je vašem telu dato radi vašeg duhovnog oplemenjivanja. Mi vam ne možemo dopustiti da brzopoleto upropastite tako dragocene darove, dok stremite zemaljskim ciljevima. Ako ne slediš učenje Falun Dafe, onda nisi jedan od nas. Pošto si izabrao da budeš običan čovek, tvoje telo će biti vraćeno u obično stanje i sve loše stvari koje je nosilo će ti biti vraćene natrag.

Od juče su mnogi od vas posle časa počeli da osećaju da im je telo lagano. Ali nekolicina pojedinaca s ozbiljnim zdravstvenim problemima od juče se loše oseća. Nakon što sam vam iz tela uklonio loše stvari, većina vas juče se osećala divno i sasvim rasterećeno. Ali u ovom univerzumu postoji zakon da sve ima svoju cenu, pa vam ne možemo sve ukloniti; definitivno nešto morate sami podneti. Ono što smo uradili služi da ukloni korene svih bolesti i lošeg zdravlja. Ali i dalje će ostati polje bolesti. Ako vam je otvoreno unutrašnje oko, čak i na nižem nivou, unutar svog tela mogli biste videti grumene tamne, mutne, patogene energije, što je skoncentrisana masa guste, mračne energije. Kad bi se oslobodila, ova energija bi se raširila po celom telu.

Neki od vas će od danas osećati jezu u celom telu, kao da imate tešku prehladu, i čak biste mogli imati kostobolju. Većina vas će naći da im nešto nije dobro; to bi mogao biti bol u nozi, ili vrtoglavica. Ili vam može izgledati da se povratila bolest za koju ste mislili da je izlečena energetskom praksom ili isceljenjem. Jer to vam nije istinski rešilo problem. Samo je odložilo bolest, i ona je ostala da postoji na svom prvobitnom mestu, spremna da se kasnije povрати. Zato je mi moramo isterati na površinu i istisnuti je iz vas, ukloniti celu tu stvar u njenom korenu. Ovo vas može

navesti da pomislite da se bolest povratila, ali ono što se događa je da se uklanja karma u njenom korenu. Zato ćete imati reakcije. One mogu biti u bilo kojem delu tela, u bilo kom obliku. Ali to je normalno. Koliko god se loše osećali, ja vas ohrabrujem da se zaista potrudite da nastavite dolaziti na časove. Kad stignete na čas, simptomi će nestati, i nećete biti u riziku. Teško je naići na istinsko duhovno učenje, i zato ne dopustite da na vas utiče nešto što fizički podnosite. Što se gore osećate, tačka preokreta je bliža, i celo telo biće vam, i *mora biti*, potpuno očišćeno. Koreni bilo kog oboljenja koje ste imali su izvađeni, a sve što ostaje je nešto mračne energije koja sama izlazi napolje i pravi vam malo jada ili nepritika, jer ne možete proći sasvim bez posledica.

Možda živite boreći se i pokušavajući da sebi izgradite ime, ili obezbedite dobar život, a vaše telo možda plaća cenu jer se retko hranite i spavate kako treba; u drugoj dimenziji čak su vam i kosti možda pocrnele. Kad se telo brzinski pročišćava, kako mi to radimo, to ne može proći bez reakcija. Zato treba očekivati reakcije. Nekima od vas bi se moglo dogoditi da povraćate, ili da vam se prazne creva. Učenici odasvuda su mi pisali u svojim esejima o tome kako su morali da traže toalet svuda na putu kući s našeg časa. Ovo se dešava jer vam se unutrašnji organi moraju pročistiti. Nekolicina vas bi mogla zaspati tokom časa, i probuditi se tek na završetku. Ovo se događa jer ste u glavi imali nešto što ne valja, pa se to moralo regulisati. Da ništa ne biste osetili, bilo je potrebno anestetizirati vas. U nekim slučajevima čulo sluha nije narušeno, tako da ni reč niste propustili, iako ste čvrsto spavali. Posle toga ćete se osećati okrepljeno, i možda vam san neće biti potreban nekoliko dana. Ovde možda dolazite sa svakojakim bolestima. Ali koje god bile, one se moraju razrešiti, jer vam se celo telo mora pročistiti.

Ako iskreno želite da vežbate Falun Dafu, od danas ćete doživljavati fizičke reakcije dok iza sebe budete ostavljali vezanosti. Neki ljudi ne mogu da ih ostave, čak i ako su drugima rekli da su to već učinili, a u tom slučaju teško je pročistiti im telo. Takođe bi moglo biti ljudi koji tek na kraju časa shvate stvari i onda prevaziđu svoje vezanosti, pa im se telo tada pročisti. Drugi su već osetili da im je telo olakšano, dok će ovoj grupi tek tada početi da se uklanjaju bolesti, njima neće biti dobro. Na svakom seminaru ima onih koji ne napreduju tako brzo i koji zaostaju. Sve što doživite je normalno. Svuda gde sam predavao, uvek je bilo nekih koji su se toliko bolesno osećali da su ostajali na svojim sedištima, zgrčeni, ne želeći da odu. Oni se nadaju da ću kad siđem s bine prići da ih iscelim. Ali ja to neću učiniti. Ako ne možete preći ovu malenu

prepreku, brinem se šta će biti s vašom praksom kad se kasnije budete susreli s ozbiljnim poteškoćama. To malo neprijatnosti zbilja ne bi trebalo da bude ništa naročito, i to sigurno možete prebroditi. Zato vas molim da mi više ne dolazite radi isceljenja. Mi to ne radimo, i ja bih najviše voleo da ne čujem reč „bolest“.

Teško je izbaviti ljude s ovog sveta. Na svakom času uvek ima 5 - 10% onih koji zaostaju za ostalima. Ne može svako dostići prosvetljenje. Ostaje da se vidi da li oni koji se drže prakse mogu ostati posvećeni duhovnom razvitku, i mogu li uspeti u njemu. Ne može svako postati božanstvo. Jednake koristi ćete imati od čitanja ove knjige, kao da ste prisustvovali času, i ništa vam neće nedostajati dok god ste iskreni u vežbanju Dafe.

PREDAVANJE 3

Sve one koji uče smatram svojim učenicima

Iako mnogi to ne shvataju, sve koji uče ovu praksu ja smatram svojim učenicima i vodim ih, a to važi i za one koji samostalno uče, a iskreni su povodom prakse. Ako bih drugačije postupao, to bi zapravo bilo neodgovorno i rizično, budući da su ovo učenja koja vode ljude na veće duhovne visine. Mi vam dajemo toliko toga i razotkrivamo vam tolike stvari koje prosečna osoba ne može znati. Ja vas učim Put, i biće vam dato puno toga. Ja vam čistim tela i rešavam mnoge druge stvari. Zato bi zbilja bio problem kad vas ne bih tretirao kao svoje učenike; to bi bilo kao da razotkrivam tolike tajne ne-praktikantima, što je zabranjeno. Ali danas su se vremena promenila i više nam nisu potrebni obredi koji uključuju metanisanje i klanjanje. Mi ne izvodimo te obrede. Kod nas to nema nikakve svrhe i izgledalo bi suviše religiozno. Pored toga, ako biste se posle toga vratili svojim starim, zemaljskim načinima, boreći se za stvari poput statusa i bogatstva, to ne bi imalo smisla. Ta ceremonija ne bi mala nikakvu svrhu. Čak biste mogli dalje grešiti i narušiti ugled Dafe čineći pogrešne stvari, dok istovremeno tvrdite da imate veze sa mnom.

U pravoj duhovnoj praksi sve zavisi od toga koliko ste rešeni da radite na sebi. Ako ste u stanju da vežbate, i to činite sigurnim koracima, posvećeni, ja ću vas smatrati svojim učenicima; drugačije ne bi bilo u redu. Neki ljudi ne vide sebe kao praktikante i ne nastavljaju praksu – za neke to nije moguće. Ali za mnoge od vas jeste, i ja ću vas smatrati svojim učenicima i voditi kroz praksu.

Šta je onda sa onima koji svakodnevno samo rade naše vežbe – smatraju li se oni učenicima Falun Dafe? Ne obavezno, jer ako se neko ne trudi da razvija svoj

karakter onako kako ga ja učim, ako to ne radi ozbiljno, onda to nije istinsko vežbanje. Ako samo vežbate vežbe, a ne radite na svom karakteru, onda neće biti moćne energije da ojača sve stvari, i to se neće smatrati duhovnom praksom. U tom slučaju te ne možemo smatrati učenikom Falun Dafe. A ako nastaviš na ovaj način, radeći vežbe ali ne popravljajući svoj karakter u skladu s učenjem Falun Dafe, i držiš se starih načina u interakciji s ljudima, onda mogu naići dodatne nevolje. Još gore, čak bi mogao tvrditi da je Falun Dafa ono što ti je donelo te nevolje. To se zbilja može dogoditi. Pravi si praktikant samo ako istinski radiš na svom karakteru, kako mi to učimo. Sad kad sam ovo ovako opisao, nadam se da više nećete dolaziti da mi tražite ceremoniju inicijacije. Dok god istinski vežbate, ja ću vas smatrati svojim učenicima. Koliko god učenika imao, budite uvereni da ću brinuti o vama, jer ja imam brojna duhovna tela koja mogu pomoći.

Budističke energetske prakse i budistička religija

Treba jasno naznačiti da budističke energetske prakse nisu isto što i budistička religija, kao što ni taoističke energetske prakse nisu isto što i taoistička religija. Neki od naših praktikanata često mešaju ova dva. Neki budistički monasi, ili čak laički budisti, smatraju da dobro poznaju budizam, pa ga čak promovisu u krugovima naših učenika. Ali ja vam to ne savetujem da činite, jer se radi o drugačijim disciplinama, koje treba da ostanu razdvojene. Ono čemu ja sada učim predstavlja duhovni deo naše discipline, pa tu nema religijskih obreda, kakvih bi moglo biti u formalnim religijama. Samo oni pripadnici Falun Dafe koji su već zamonašeni, treba da se angažuju u verskim obredima. Znači da našu praksu ne treba poistovećivati s budizmom iz poznih dana.

Učenja budizma su samo malen deo većeg Puta univerzuma. Postoje i mnoga druga jezgrovita učenja, a na svakoj ravni postojanja postoje drugačije istine i uvidi. Buda je naznačio da postoji 84.000 puteva do prosvetljenja, dok se unutar budizma može pronaći samo nekoliko, kao što su *tjantai*, *huajan*, *zen*, *čista zemlja* i *tantrizam*. Ovo se ne može nazvati čak ni malim delom svega. Znači da budistička učenja ne obuhvataju celokupan Put, već su samo malen deo njega. Naša Falun Dafa je jedan od 84.000 pomenutih puteva, ali nikad, od najranijih dana budizma do ovih poznih

vremena, nije bila povezana sa budističkom religijom, niti ima išta sa današnjim religijama.

Ono što je poznato kao budizam, začeo je Buda pre 2.500 godina, u drevnoj Indiji. Pošto je dostigao prosvetljenje i moći su mu oslobođene, on se setio šta je ranije vežbao i to je izneo u javnost radi spašavanja ljudi. Iako postoje hiljade budističkih *sutri*, njegova praksa se može sažeti u samo tri reči: zapovesti, koncentracija, mudrost. U budizmu, zapovesti služe da se stane na put svim željama koje ljudi normalno imaju; one sadrže zabrane za monahe, koje ih odvajaju od svega svetovnog s ciljem da raskinu sa svojim sebičnim žudnjama, između ostalog. Tako um učenika postaje prazan, i omogućuje se stanje duboke meditacije. Na taj način zapovesti i koncentracija idu ruku pod ruku. Do srži prakse se stiže kad se tokom meditacije utone u duboku koncentraciju; napredak počiva na koncentraciji. U njihovoj praksi, *tu* se odvija pravi duhovni rad. Oni ne uče ništa što iziskuje fizičke pokrete ili tehnike, ili što transformiše urođeno telo osobe, već vežbaju samo radi one vrste više energije koja je vezana za duhovno dostignuće. Znači da oni rade isključivo na karakteru, a ne i na telu, i ne bave se transformacijom energije koja će koristiti njihovom fizičkom telu. Kroz meditaciju, praktikant budizma može da poveća svoju moć koncentracije, kao i da u tom procesu kroz muke odradi svoju karmu. Termin mudrost se odnosi na postati prosvetljen, steći višu inteligenciju i duhovni uvid. S prosvetljenjem, verniku će biti otkriveni principi univerzuma, i on će u potpunosti sagledati njegove brojne dimenzije. Takođe će nastati čudotvorne moći. Ovaj proces dolaska do veće mudrosti, ili postanka prosvetljenim, takođe se naziva oslobađanjem moći.

U doba kad je Buda zasnovao svoju disciplinu, u Indiji je bilo aktivno osam religija. Jedna od njih, pod nazivom bramanizam, bila je dobro ukorenjena. Celog svog života, Buda se borio protiv drugih religija i njihovih doktrina. *Darma* koju je on predavao je bila istinsko otelotvorenje Puta, pa je tokom njegovog života postala još jača i prosperitetnija. S druge strane, ostale religije su neprekidno opadale, slabile, pa je čak i bramanizam, uprkos tome što je imao oslonac u Indiji, bio na ivici nestanka. Nakon Šakjamunijeve nirvane, međutim, ostale religije su povratile popularnost, a posebno bramanizam. I šta se onda tačno dogodilo s budizmom? Neki sveštenici su doživeli oslobađanje svojih moći do različitih stepena, ali nijedan od njih nije bio naročito napredan. Mnogi sveštenici nikad nisu dostigli status *tatagate*, koji je Buda imao.

Na svakoj ravni postojanja Put se različito manifestuje, a više ravni su bliže njegovom pravom obliku, dok su niže dalje. Kad su ovi sveštenici dostigli prosvetljenje i kad su im moći oslobođene, na nižim dostignutim stadijumima oni su reči Bude tumačili na osnovu sopstvene ograničene vizije univerzuma. Tako je postojao širok dijapazon razumevanja Budinog učenja. Neki sveštenici su propovedali ljudima sopstvena tumačenja, pripisujući ih Budi, umesto da prenesu šta je on originalno rekao. Na ovaj način su njegova učenja promenjena do neprepoznatljivosti, i postala su nešto sve u svemu drugačije od onog što je Buda svojevremeno predavao. Ovo je na kraju dovelo do toga da njegovo učenje nestane iz Indije. Istorija nam je ostavila ozbiljnu pouku, i ovo objašnjava zašto je budizam kasnije nestao iz Indije. Pre toga je prošao više reformi, da bi se na kraju pomešao s doktrinama bramanizma, postajući nov religijski pokret u Indiji, pod nazivom hinduizam. U njemu se više ne veruje u Budu, čak ni u nekog drugog budu; tu se obožavaju drugi entiteti. To je ono što se dogodilo s hinduizmom.

Budizam je prošao kroz nekoliko značajnih reformi. Jedna se dogodila nedugo posle smrti Bude. To je bilo stvaranje *mahajane*, ili budizma „Velikih kola“, koji je zasnovan na naprednijim učenjima Bude. Njegovi začetnici su smatrali da je Buda javno predavao samo ono što je bilo namenjeno prosečnom slušaocu, a to je moglo dovesti isključivo do samo-oslobađanja, tj. dostizanja nebeskog ranga *arhata*, budući da nije zastupalo spašavanje svih živih bića. Zato su ovu javno predavanu *darmu* nazivali *hinajanom* ili „Malim kolima“. Ali to jeste bila izvorna praksa iz Budinih dana, i zapravo je forma koju monasi u jugoistočnoj Aziji i dan danas slede. U Kini se naziva *hinajanom*. Naravno, monasi iz jugoistočne Azije možda to ne misle – to jest da su „mali“ – budući da veruju da oni slede Budina izvorna učenja. I tu su u pravu. U velikoj meri, oni su očuvali forme prakse iz njegovih dana.

Mahajana, kao reformisana verzija budizma, preuzela je svoj oblik nakon što se proširila u Kinu, i to predstavlja budizam koji danas postoji tamo. Ali to nije ništa slično budizmu iz Budinih dana. Sve se promenilo, od monaških odora i toga kako ljudi uče i stiču prosvetljenje, do načina duhovne prakse. U budizmu je originalno obožavan samo Šakjamuni, kao njegov utemeljitelj, dok sada ima mnoštvo buda i bodisatvi. Ljudi veruju u mnoge *tatagata* bude, poput Amitabe, Bude Isceljenja, Vairokane, a u tom panteonu takođe je puno velikih bodisatvi. Sve ovo čini budizam radikalno drugačijim od onog koji je Šakjamuni začeo.

Zajedno sa ovim promenama dolazi još jedna reformacija, kad bodisatva po imenu Nagarduna u Indiji razotkriva jednu ezoteričnu praksu, koja će kasnije biti prenetu u Avganistan i konačno pronaći put do provincije Šindijang, iz koje će se proširiti u unutrašnjost Kine. To se dogodilo u doba Tang dinastije, pa je praksa postala poznata kao Ezoterični Tang budizam. Zahvaljujući nasleđu konfučijanizma, ljudi u Kini imaju drugačije moralne vrednosti i koncepte od većine drugih naroda. Ezoterični budizam uključuje praksu muškarca i žene u *tantričkoj* zajednici – nešto što u to doba nije bilo društveno prihvatljivo. Zato je u eri Huičanga, u Tang dinastiji, proteran iz unutrašnjosti Kine. U Japanu još uvek postoji škola ezoteričnog budizma, poznata kao *šingon*, ali njen utemeljitelj, koji je naučio praksu u Kini, nikad nije prošao kroz obredno pomazanje. Ezoterični budizam smatra da svako ko nauči njegovu *darmu*, a prethodno nije pomazan, krade njegova učenja, pa neće biti priznat kao legitimni naslednik. Druga grana, poreklom iz Indije, dospela je na Tibet preko Nepala. Naziva se tibetanskim *tantričkim* budizmom i prenosi se do danas. Ovo samo treba da vam da skicu kako je nastao budizam koji mi poznajemo. Usput su nastajale druge budističke discipline, poput *zen* budizma, koji je osnovao Bodidarma, i *huajan* budizma. U svakom slučaju, začetnik je bio pojedinac koji je došao do određenog shvatanja nečeg što je Buda nekad predavao, pa se sve to smatra reformisanim budizmom. Svaka od desetak ili više postojećih budističkih veroispovesti poprimila je oblik religije, i treba je smatrati budističkom religijom.

Nove religije, nastale u ovom veku, su po svemu lažne, kao i mnoge koje su začete poslednjih nekoliko vekova. Božansko biće koje dolazi da spašava ljude mora imati svoje vlastito nebesko carstvo, i to važi za svakog budu koji nudi oslobađanje, od Šakjamunija do ostalih poznatih, poput Amitabe i Vairokane. Samo u ovoj galaksiji Mlečni put postoji više od stotinu takvih rajeva, a naša Falun Dafa ima svoj sopstveni raj, poznat kao Falun raj.

Kuda onda odlaze sledbenici lažnih religija, koje nemaju raj, ako su zbilja spašeni? Ove religije ne mogu spašavati ljude, jer ono što predaju nije Put. Naravno, kad su ove religije svojevremeno začete, njihov začetnik možda nije imao nameru da obavlja đavolji posao, podrivajući istinske vere. Takva osoba možda je dospela do neke faze prosvetljenja, moći su joj oslobođene i dobila je uvide u stvarnost, mada nepotpune. Njen duhovni napredak je bio vrlo ograničen i daleko od božanske sposobnosti da spašava ljude. Ona je samo stekla uvid u neke aspekte stvarnosti i sagledala neke od problema ovog sveta. Zato su takve osobe savetovale ljude da budu

dobri, i barem u početku nisu bile suprotstavljene etabliranim religijama. Kasnije, međutim, ljudi su polagali veru u ličnosti poput ovih i odavali im počasti, budući da su ih njihova učenja privlačila. Vremenom bi njihova vera u tu osobu rasla, tako da bi oni na kraju verovali u nju, a ne u istinsku religiju. Njena želja za zemaljskim uticajem bi porasla i dovela do toga da usvoji ovu ili onu duhovnu titulu, s kojom bi na kraju začela svoju sopstvenu, novu veru. Ja vam mogu reći da se to onda smatra za jeres. Iako te vere neće otvoreno nauditi ljudima, one su i dalje loša stvar, budući da udaljavaju ljude od istinskih vera. Prave vere nude spasenje, dok njihove to ne mogu. I vremenom će oni u tajnosti činiti stvari. Mnoge ovakve religije su se u novije vreme proširile Kinom, poput tzv. „Čuan Jin metode“. Zato na svaki način budite na oprezu. Jedna zemlja u istočnoj Aziji navodno ima preko 2.000 ovakvih praksi, a u jugoistočnoj, kao i zapadnoj Aziji ima svakojakih verovanja. U jednoj zemlji postoji nešto što otvoreno nazivaju crnom magijom. Sve ovo su đavolja posla u poznim vremenima. Izraz „poznata vremena“ ne odnosi se na okolnosti samo jedne religije, već na opadanje koje se događa u mnogim domenima, od niskih do visokih. Odnosi se na opadanje Puta u istinskim religijama, kao i na činjenicu da je čovečanstvo izgubilo svoj moralni kompas i samo-kontrolu koja s njim dolazi.

Ostati veran jednoj praksi

Mi kažemo da treba biti veran jednoj praksi. Za koju god se disciplinu opredeliš, u svoju praksu ne treba da mešaš druge stvari i kvariš je na taj način. Na primer, neki laici pored naše Falun Dafe upražnjavaju ono čemu uči budizam. Ali ovo će proizvesti da na kraju ništa ne dobiju; tu je problem s vašim razmišljanjem, kao i pitanje vernosti jednoj disciplini. Imaš samo jedno telo, pa koju od dve energije će tvoje telo razviti? Kroz koju će transformaciju tvoja energija proći? I gde pokušavaš da odeš? Disciplina koju vežbaš će te odvesti u njen vlastiti domen. Vežbanje budizma Čiste zemlje, na primer, vodi u Raj beskrajnog blaženstva bude Amitabe, baš kao što ćeš dospeti u Lapis Lazuli raj ako slediš školu bude Isceljenja. Ovo o čemu govorimo je princip u svim religijama, koji se pominje kao „samo jedan put“.

U duhovnoj praksi, sve što je uključeno u razvitak više energije odvija se prema specifičnostima same discipline. Tako oni koji mešaju različite prakse, i nisu shvatili kuda su se uputili, na kraju ništa neće dobiti za svoj trud. Baš kao što ne treba mešati

energetske prakse i religijske prakse, tako ne treba mešati ni dve duhovne discipline, dve različite energetske prakse, ili čak dve religije. Ne treba kombinovati čak ni različite škole unutar iste religije. Moraš se opredeliti za jednu. Ako vežbaš praksu Čiste zemlje, onda je Čista zemlja i ništa više; isto važi ako izabereš *tantrički* budizam ili *zen*, na primer. Oni koji učestvuju u više praksi će malo dobiti. Čak i discipline unutar budizma treba da budu ekskluzivne i da izbegavaju mešanje drugih doktrina, ili praksi. Te vere su takođe sredstvo za razvoj više energije, i jednako se kvalifikuju za duhovnu praksu, pa način kako se kod njih formira energija sledi način specifičan za njihovu praksu. Način na koji viša energija nastaje u drugim dimenzijama je izuzetno zamršen, jezgrovit i tajanstven, i nije nešto s čim se treba igrati unoseći strane stvari u svoju praksu.

Kad neki laički budisti čuju da je ovo praksa Buda-škole, oni pokušavaju da odvuku naše učenike u hram da se preobrate. Ako to iko ovde radi, više *nemojte*. Na taj način ćete prekršiti načela naše prakse, kao i propise u budizmu, ometajući naše učenike i proizvedeći da ništa ne dobiju. Sve ovo su problemi. Duhovna praksa je ozbiljna stvar, i mora se ostati veran jednoj praksi. Iako onaj deo naše prakse kojim se bavi opšta javnost* nije religija, mi imamo isti cilj kao religije, jer svi stremimo probuđenju i duhovnom savršenstvu.

Buda je rekao da će u poznim danima čak i monasima u manastirima biti teško da dobiju spasenje, a kamo li laičkim budistima, o kojima viša bića više ne vode računa. Možda si formalno postao učenik nekog učitelja, ali ako se taj ne bavi pravom duhovnom praksom, onda neće biti drugačiji od samog tog učenika; bez rada na umu duhovni napredak nije moguć. Ceremonije preobraćanja su ljudska posla, i nikako ne mogu biti sve što je potrebno da postaneš budista, na primer, i uživaš zaštitu i brigu Bude. Ne ide to tako. Niti će usrdne molitve i klanjanje pred statuom, toliko da te telo zaboli, ili paljenje hrpe sveća išta promeniti. Potrebno je istinski i sa velikom predanošću raditi na svom srcu i umu. U poslednje vreme, univerzum se dramatično promenio, i čak su mnoga mesta obožavanja u lošem stanju. Oni sa posebnim moćima (uključujući one u manastirima) su sagledali ovo. U ovom času, ja sam jedini, bilo gde, koji otvoreno predaje ono što se legitimno može zvati Putem. Nikad niko nije radio ovo što ja radim, a još manje nešto gde su svi dobrodošli, i to u poznim danima. Prilika poput ove je inače, veoma, veoma retka. Ali vaše oslobađanje sa ovog sveta je u vašim rukama, i zavisi od toga da li imate ono što je potrebno za duhovnu praksu. Ono što ja predajem pokriva enorman raspon univerzuma.

Moja poenta nije da morate učiti Falun Dafu, već želim da saopštim princip. Naime, u duhovnoj praksi treba ostati veran jednoj disciplini. Inače jednostavno neće ići. Prirodno, ako vas naša duhovna praksa ne zanima, mi ni na koji način nećemo pokušati da vas primoramo; učenje je namenjeno onima koji su iskreni povodom vežbanja. Znači da se morate posvetiti jednoj praksi i ne smete mešati ni koncepte iz drugih. Niti treba da ubacujete bilo kakve tehnike vezane za um. Naša Falun Dafa to ne koristi, i to nije nešto čemu ja učim. Ovo zbilja treba istaći. U našoj disciplini se u osnovi ne koriste nikakve mentalne tehnike. Ovo je u skladu sa budističkim verovanjem u „prazninu“ i taoističkom idejom „ništavila“.

Jednom prilikom sam dopustio da mi um bude povezan sa umovima četiri, pet prosvetljenih na veoma visokim nivoima. Njihov dostignuti nivo je bio toliko visok, da bi ne-praktikanti mislili da preterujem kad bih to opisao. Oni su hteli da mi pročitaju misli. Drugima to nije moguće, s obzirom na to koliko godina vežbam; njihove moći nemaju načina da prodru u moj prostor. Niko me ne može poznavati, niti znati šta mislim. U ovom slučaju, ja sam se ipak složio s njihovom željom da mi vide misli, pa sam svoj um na neko vreme povezo s njihovim. Ali jednom kad je veza uspostavljena, shvatio sam da to teško podnosim. Jer bez obzira na moj nivo, ja sam deo ovog sveta smrtnika i delujem s ciljem – da bih spasio ljude – pa mislim o tome. Dok su njihovi umovi bili toliko mirni, da je to uznemirujuće. Da je tu bilo samo jedno biće s umom tako mirnim, to ne bi bilo toliko strašno, ali tu ih je sedelo četiri ili pet, mirni kao stajaća voda u jezeru, i ja nisam mogao da osetim ništa što dolazi od njih. Tih nekoliko dana, zbilja sam se nelagodno osećao; teško je opisati taj osećaj. Ta vrsta totalne praznine, odsustvo bilo kakve namere, je nešto što većina ljudi ne može da zamisli, niti da doživi.

U naprednoj praksi, um se ni na koji način svesno ne usmerava. Kad ste započinjali, vi ste bili u početnoj fazi, pa je bilo potrebno postaviti temelje. Temelji su vam već postavljeni, međutim. Normalno, do vremena kad se dostignu naprednije faze, svi mehanizmi povezani s telom će postati potpuno automatizovani, i naša praksa je dobar primer ovoga: dokle god radite na svom karakteru, vi ćete razvijati višu energiju, nezavisno od vežbanja. Naše vežbe služe samo da ojačaju energetske mehanizme, dok nas meditacija, koja je bez pokreta, dovodi u stanje potpunog odsustva delovanja. Iako možete videti taoističke prakse kako uče fizičke pokrete, mentalne vežbe i načine mentalnog usmeravanja energije, ja vam mogu reći da se sve ovo odbacuje čim učenik prođe fazu osnovnog *čija*; dalje se više ne koristi vizuelizacija. Ali nekim od naših

praktikanata je teško da se maknu dalje od metoda disanja i mentalnih aktivnosti, koji su im poznati iz prethodnih energetske prakse. Ja im nudim fakultetsko obrazovanje, da tako kažem, dok se oni raspituju za elementarne stvari poput „vođenja energije“ i „usmeravanja svesti“. To je za njih postala norma. Prave energetske vežbe za duhovni razvitak su drugačije od onog kako to oni zamišljaju.

Natprirodne moći i duhovna moć

Mnogi ne vladaju dobro duhovnom terminologijom i mešaju neke termine. Jedan primer je kako ljudi mešaju termin „natprirodne moći“ sa „duhovnom moći“. Viša energija koja dolazi od rada na karakteru je u skladu sa svojstvima univerzuma, i izdvaja se iz vrline. Ova energija je ključna, jer određuje vaš dostignuti duhovni nivo, kao i vašu duhovnu moć i božanski status. Normalno je da se tokom duhovne prakse javi natprirodne moći, i mi ih ukratko nazivamo „moćima“. Viša energija, koju sam pomenuo, koja određuje vaš dostignuti nivo, je ono što se naziva vašom duhovnom moći. Što vam je viši dostignuti nivo, energija će biti veća, a moći jače.

Kad se pojave natprirodne, tj. psihičke moći, one su samo nusproizvod na duhovnom putovanju. Njihovo prisustvo ili odsustvo ne govori ništa o vašem dostignutom nivou, niti o vašoj duhovnoj moći; nekima su one jednostavno više na raspolaganju nego drugima. Niti ove moći treba tretirati kao glavni cilj prakse; to nije nešto što se može ostvariti trudom. One se mogu razviti samo kroz iskrenu duhovnu praksu. Ali one i dalje ne treba da budu cilj koji motiviše. Ako jesu, onda treba da se upitate zašto je tako. Želite li da ih koristite među ljudima? Zabranjeno je na taj način ih koristiti, i što ih više želiš, manja je verovatnoća da će se one pojaviti. Pošto ih želiš, i to će biti vezanost. A vezanosti su upravo ono što duhovna praksa cilja da ukloni.

Puno ljudi je dostiglo velike duhovne visine, a da im nisu došle nikakve moći. Njihovi učitelji su im zapečatili moći strahujući da neće moći da se uzdrže i da će ih zloupotrebili; njihovi učitelji su ih sprečili da koriste svoje moći. Ovo je bio slučaj za mnoge pojedince. Vaše misli upravljaju vašim moćima. I zato, kad moći ne bi bile zaključane, u snu biste lako mogli izgubiti kontrolu nad njima, da biste ujutru shvatili da je svuda oko vas pustoš. To se, naravno, ne sme dogoditi. Pošto se naša praksa odvija u sekularnom svetu, koje god sjajne moći neko imao, generalno mu neće biti dopušteno da ih koristi. Velika većina će biti zaključana. Ali ovo nije čvrsto pravilo.

Mnogim pojedincima koji čine postojan duhovni napredak je dopušteno da dožive neke od svojih moći, budući da imaju dobru samo-kontrolu. To su ljudi koji bi odlučno odbili da ih prikažu, ako bi to drugi od njih zatražili. Oni su sposobni da se kontrolišu.

Obratna praksa i pozajmljivanje energije

Ima ljudi koji se nikad nisu bavili energetsom praksom, ili su na času *taičia* ili *čigonga*, iz zdravstvenih razloga, a ne radi duhovnog razvoja, naučili tek nekoliko tehnika, da bi onda preko noći neočekivano dobili energiju. Želim da zajedno istražimo kako nastaje ova energija. Postoji nekoliko načina.

Jedan način se zove obratna praksa. Događa se kad neko stariji želi da se bavi duhovnom praksom, a nije mu ostalo dovoljno vremena da od nule započne svoje putovanje. Nedavno, dok je *čigong* u Kini bio na vrhuncu, bilo je starijih koji su želeli da vežbaju, kao i svi ostali. Znali su da to može dovesti ne samo do vlastitog unapređenja, već da može koristiti i drugima. Tako su bili motivisani da vežbaju i unaprede se. Ali setite se da dok je zanimanje za te prakse raslo, učitelji koji su se bavili ovim su služili samo da bi ih popularisali; nijedan nije nudio prave upute s višeg nivoa. Do dan danas ja ostajem jedina osoba koja istinski, javno, prenosi višu praksu. U to doba, ljudi koji su se obratno kultivisali, imali su preko 50. Bili su malo stariji, ali su imali odličan urođeni osnov, i ono što su njihova tela nosila je bilo odlično. Skoro da su bili dovoljno dobri da budu izabrani za učenike ili naslednike učitelja. Ali ti ljudi su starili, i zbilja bi im bilo teško da vežbaju. Teško bi bilo pronaći sposobnog učitelja koji će ih učiti. Njihova želja da vežbaju, međutim, sijala im je iz srca poput zlata, odjekujući širom univerzuma. To znači da je njihova božanska priroda, da upotrebimo opšte priznati izraz, isijavala iz njih.

Život osobe, gledano sa viših domena, nije namenjen da se bude čovek. Njen život je proizveden u dimenziji univerzuma, pa je prirodno usklađen s osobinama univerzuma *džen, šan, ren* i prvobitno je bio dobar i blag. Ali kako bića stvaraju međusobne odnose, i dok se njihov broj uvećava, neki u grupi postanu sebični, loši. Tada više ne mogu da ostanu u višem nebeskom domenu gde su nastali, i moraju pasti na niži. Ako ponovo postanu loši, u tom nižem domenu, oni ponovo moraju pasti, a ovaj proces se ponavlja sve dok konačno ne padnu u ovaj svet smrtnika. Posle pada na ovu ravan postojanja, ti životi su trebali biti uništeni. Ali viša bića su iz samilosti

odlučila da daju čoveku poslednju šansu, stavljajući ga u ovo najteže okruženje. I tako je nastala ova dimenzija.

U drugim dimenzijama, ljudi nemaju tela poput ovog, oni mogu da lebde, da se povećavaju i smanjuju. U ovoj dimenziji, s druge strane, ljudi su opterećeni fizičkim telom koje mi sada imamo. S ovakvim telom se nećeš dobro osećati ako je previše toplo ili hladno, i teško ti je kad si umoran ili gladan. Bol je nešto neizbežno. S bolešću dolaze jadi, i ti si podložan ciklusu rađanja, starenja, nemoći i smrti. Sve ovo služi da se kroz muke otplati karma. Data ti je još jedna šansa da se vratiš, i zato se nalaziš na ovom mestu opsene. Kad si pao ovde, dobio si par očiju kakve sad imaš, koje te sprečavaju da vidiš druge dimenzije, ili da vidiš kakav je materijalni svet. Oni koji uspeju da se vrate, međutim, će naći da su najgore muke koje su ovde propatili, baš ono najdragocenije. Vežbati pouzdavajući se u veru, za vreme boravka na ovom konfuznom mestu, je izuzetno teško, ali je istovremeno nešto što može da obezbedi brz povratak na nebo. Ali ako umesto toga ovde postaneš još gori, duša će ti biti uništena. Znači da smisao ljudskog postojanja, kako to viša bića vide, nije biti čovek, već obnoviti svoju izvornu čistotu i vratiti se svom nebeskom domu. Ali obična osoba ovo ne shvata, jer sve što ona poznaje je ovaj sekularni svet, i ono što je okupira je kako da napreduje i kako da živi dobar život. Ali što joj je bolje, ona će možda biti sve sebičnija i pohlepnija, u kom slučaju dalje skreće od prirode univerzuma i ide ka uništenju.

Takav je pogled na stvari, s viših domena. Ono što vi vidite kao *napredovanje*, možda je zapravo *nazadovanje*. S naukom koja ide ka novim granicama, ljudi misle da napreduju, dok se stvari jednostavno odvijaju prema kosmičkim obrascima. Čak i među Kinezima, malo je njih koji znaju zašto je lik iz taoizma, poznat kao majstor Džang Guo, jahao svog magarca unatraške. Odlučio je da ga jaše unatraške pošto je shvatio da je kretanje napred zapravo kretanje nazad. Zato viša bića smatraju jako vrednom želju osobe da se bavi duhovnom praksom, i bezuslovno će joj pomoći. Na sličan način, ja ću učiniti sve što mogu da pomognem onima koji danas sede ovde, i koji odluče da vežbaju. Ali ako si samo kao obična osoba koja dolazi radi isceljenja, ili s drugim motivima, ja ne mogu pomoći, to neće ići. Jer u tom slučaju samo želiš da budeš regularna osoba, a regularni ljudi moraju prolaziti kroz ciklus rađanja, starenja, obolevanja i smrti. Tako treba da bude, i u pozadini ovoga su dublje stvari koje ne treba narušavati. Ranije, duhovna praksa možda nije bila deo tvog života. Ali sad kad si odlučio da je prihvatiš, život pred tobom se mora preurediti, pa mi imamo osnov da ti rebalansiramo telo.

Znači da kad osoba želi da se bavi duhovnom praksom, viša bića vide tu nameru i smatraju je naprosto dragocenom. Ali [u novije vreme] tim višim bićima nije bilo moguće da podrže ljude tako što će im pronaći učitelja na ovom svetu, da ih vodi. Osim toga, ti ljudi su imali preko 50 godina, i starili su. Viša bića ne mogu doći i direktno učiti ljude, razotkriti se i podučavati ih Putu i vežbama. Bilo bi to isto što i odavanje nebeskih tajni, i za to bi im božanski rang bio umanjen. Ljudska bića su pala u lavirint zbog toga što su loše postupala, pa se moraju osloniti na veru i prosvetljavanje dok ovde vežbaju. Iz ovog razloga, viša bića ih ne mogu učiti. Kad bi se božansko biće ukazalo u svoj svojoj slavi da ih uči Put i vežbe, čak i oni koji su skrivili neoprostive grehe bi došli da uče, i svako bi verovao. Vera i prosvetljavanje u stvari više ne bi bili uključeni. To bi bio problem, jer svi su usled vlastitih postupaka pali u ovaj lavirint i trebalo je da budu uništeni – jedino što im je data šansa da pronađu svoj put nazad. Oni koji mogu će to učiniti, oni koji ne mogu će prolaziti kroz nastavljenu reinkarnaciju, dok na kraju ne budu uništeni.

Duhovno putovanje uvek mora biti vlastito putovanje. Šta onda ta viša bića mogu učiniti da pomognu, kad neko želi da vežba? Ona su smislila pristup. Kao što sam pomenuo, u to doba su energetske prakse bile popularne, što je bio rezultat kosmičkih promena. U skladu sa ovom kosmičkom plimom, viša bića bi takvu osobu na osnovu njenog karaktera opskrbila energijom. Ona bi na njeno telo priključila jednu vrstu mekanog creva, što bi funkcionisalo po principu slavine za vodu: energija bi krenula svaki put kad on pusti slavinu. On bi otkrio da mu energija dolazi svaki put kad poželi da je emituje, a u suprotnom ne. Ovo je ono što se naziva „obratnom“ praksom, tj. osoba ide ka duhovnom savršenstvu obratno: od onog što bi normalno bilo viša faza prakse, prema osnovnoj.

Obično će osoba napredovati u praksi od osnovne faze do naprednijih faza, sve dok ne bude imala svoje moći na raspolaganju i dok ne dostigne duhovno savršenstvo. Ali u slučajevima obratne prakse, osoba je starija i nema dovoljno vremena da sledi progresiju standarda od osnovnog do naprednog; ako bi počela direktno od napredne faze, tada bi napredak bio brži. Ova pojava je bila proizvod tog vremena. Osoba bi morala imati odličan karakter, i to bi odredilo koliko će joj energije biti dato. Ali koja je onda bila svrha svega ovoga? Za početak, da se podrži kosmički razvoj koji se tada događao. Takođe, osoba bi morala da se suočava s teškoćama, dok čini dobra dela [svojim novootkrivenim moćima]. Budući da se nalazi među običnim ljudima, možda će morati da bude u interakciji sa svakakvim ljudima. Na primer, možda neko ne shvata

njegovo isceliteljstvo. Iako je uklonio puno loših stvari iz tuđih tela dok ih je isceljivao, izlečio im njihove bolesti, možda to u startu nije očigledno. Zato bi oni mogli biti nezadovoljni, i možda neće pokazati nimalo zahvalnosti. Možda će ga čak optužiti za prevaru. Teški scenariji poput ovog bi tako služili da očvrstnu um praktikanta. Znači da je druga svrha davanja energije bila da se omogući praksa i duhovni rast čoveka. Istovremeno, dok bi činio dobra dela, on bi mogao razviti svoje moći i povećati svoju energiju. Ovo, međutim, ne bi shvatio svako ko bi to doživeo. Ali kao što sam rekao, oni nisu mogli biti podučavani Putu, i teško im je bilo da shvate šta se dešava. To je bilo pitanje poimanja. Tako se ništa ne bi moglo učiniti za one koji nisu mogli shvatiti šta se događa.

Kad bi im došla energija, neki bi jedne noći, u snu, iznenada osetili nepodnošljivu vrućinu, i morali bi ostati otkriveni. Ustavši narednog jutra, osetili bi statički elektricitet u svemu što bi dotakli. Shvatajući da sada poseduju energiju, oni bi je mogli iskoristiti da pomognu nekome u bolu, na primer masirajući bolno mesto rukama, i izgledalo je da to funkcioniše. Oni bi znali da će im ta energija na dalje biti na raspolaganju. Zato bi se ponašali kao majstori i započeli isceliteljsku praksu, proglašavajući sebe stručnjacima i praveći od toga biznis. U početku, kao dobri ljudi, oni bi odbijali novac i darove koji su im nuđeni za isceljenje. Ali vremenom bi se ispostavilo da je negativan uticaj ovog sveta na njih prevelik, i oni bi skončali zagađeni. Uzrok ovome je činjenica da oni koji su se bavili obratnom kultivacijom nisu prošli proces iskrenog rada na vlastitom karakteru, i bilo im je teško da se dobro vladaju. Oni bi postepeno prešli put od prihvatanja malih izraza zahvalnosti, do prihvatanja krupnijih poklona, da bi ih u nekom trenutku čak vređalo ako bi pokloni bivali premali. Na kraju bi možda odbili bilo kakav poklon, tražeći novac umesto toga. Pravili bi problem u slučaju da im se ne ponudi dovoljno novca. Usled svih pohvala koje bi dobijali, oni bi postali puni sebe, i više ne bi poštovali prave učitelje. Bilo kakva kritika bi im smetala. Narasle bi njihove vezanosti za zemaljske stvari poput statusa i bogatstva, i oni bi mislili da su bolji od svih drugih, da su posebni. Oni su greškom verovali da mogu postati majstori i obogatiti se, kad im je to zapravo bilo dato da im se omogući duhovna praksa. Ali dok su postajali sve prizemniji, želeći novac i slavu, njihov karakter se samo kvario.

Setite se da će vaša energija biti jaka samo onoliko koliki je vaš karakter. Nekome kome je potonuo karakter, ne može se dati puno energije, jer ona se daje na osnovu karaktera - ta dva su proporcionalni. Što su jače nečije zemaljske želje, on

dublje tone u ovaj svet, i energija mu srazmerno opada. Kad dotakne dno, energija mu više neće biti davana, i on će biti ostavljen bez imalo iste. Poslednjih godina, ovo je bio slučaj s mnogima, a velik broj njih bile su žene preko 50. Tipičan slučaj uključuje zreliju ženu koja se bavi energetsom praksom, ali nikad nije dobila pravo učenje; u najboljem slučaju, na času je naučila nekoliko vežbi za lečenje. Ali onda iznenada, jednog dana joj dolazi energija. Njen karakter ipak nije postojan, pa ona počinje da teži statusu i bogatstvu, i na kraju završava padom, bez ičeg za uzvrat njenom trudu – čak i bez energije. Mnogi koji su iskusili obratnu kultivaciju pali su na ovaj način, i samo nekolicina je zadržala energiju. Njihov neuspeh je bio u tome što nisu shvatili da je energija koja im je davana služila za duhovni razvoj, dok su je oni pogrešno smatrali sredstvom da dođu do zemaljskih stvari, da ostvare karijeru uvaženog majstora i uživaju bogatstvo i slavu. Ali u stvarnosti, to im je davano radi duhovne prakse.

Druga pojava uključuje ljude koji su pozajmili energiju. U ovom slučaju godine nisu faktor, ali da bi joj se to dogodilo, osoba je morala imati posebno plemenit karakter. Tipično, ta osoba će znati da u energetskej praksi postoji nešto duhovno, i nju će to privući. Ali uprkos njenom zanimanju, gde bi uopšte mogla početi da traga za dobrim učiteljem? Pa čak i ugledni učitelji koji *jesu* bili tu pre nešto godina, nudili su samo upute za lečenje i održavanje zdravlja. Nije bilo nikog ko je predavao praksu koja vodi do viših duhovnih domena; niko to nije činio.

Dok smo na temi pozajmljivanja energije, nešto bih hteo da iznesem. Ljudska bića imaju ne samo istinsku dušu (svestan um), već takođe i sporednu dušu (podsvesni um). Osoba može imati od jedne do pet sporednih duša. Njihov pol ne mora nužno biti isti kao pol same osobe, jer one mogu biti muške ili ženske, i to se razlikuje od osobe do osobe. A zapravo, ni istinska duša ne mora nužno biti istog pola kao fizičko telo. Mi zapažamo da sada ima neobično mnogo muškaraca sa ženskom dušom, kao i žena sa muškom dušom. Ovo se slaže sa taoističkim verovanjem da usled kosmičke zamene *jina* i *janga*, u ovim vremenima dominiraju sile *jina*.

Sporedna duša obično dolazi sa više ravni nego istinska duša, a neke dolaze sa izuzetnih visina. Sporedne duše nikad ne treba mešati sa opsedajućim entitetima. Te duše su kad i ti rođene iz majčine materice, i one imaju isto ime kao ti jer su fizički deo tebe. Normalno je da istinska duša odlučuje šta misliš i radiš. Glavni zadatak sporedne duše je da spreči istinsku dušu da greši. Ali kad je istinskoj duši zapelo do nečega, sporedna duša nema moć da pomogne. Sporedna duša nije zavedena ovim zemaljskim svetom, dok istinska duša lako pada na njega.

Neke sporedne duše stižu iz vrlo visokih domena, i moguće je da su na ivici da dostignu božanski status. Sporedna duša želi da se bavi duhovnom praksom, ali ona to ne može ako istinska duša ne želi. U doba kad je zanimanje za energetske prakse u Kini bilo na svom vrhuncu, događalo se da istinska duša osobe jednog dana poželi da se bavi duhovnom praksom. Ta misao je bila jednostavna i čista, naravno, nezagađena žudnjama za zemaljskim stvarima. Sporedna duša bi bila oduševljena, jer ona je odavno želela da se bavi duhovnom praksom ali nije mogla doći do reči, a sada to želi i sama osoba. Ali gde ta osoba da pronađe nekog ko će je istinski voditi? Sporedna duša je vrlo snalažljiva i napušta telo da potraži viša bića koja je poznavala u svom ranijem životu; pošto možda dolazi sa vrlo visokih domena, ona može da napusti telo. Došavši u posetu višim bićima, ona bi iskazala svoju želju da vežba i zamolila bi da joj pozajme energiju. Bića poput ovih bi videla da je ta osoba veoma dobra, i prirodno im je bilo drago da pomognu, budući da je to u svrhu duhovne prakse. Na taj način bi sporedna duša pozajmila energiju. Često bi ta energija bila raspršena vrsta energije, i toj osobi bi se isporučila putem provodnika nalik na cevovod. U nekim slučajevima ono što se pozajmljivalo je dolazilo u gotovom obliku, i uz to bi tipično stigle i natprirodne moći.

S obzirom na ovo, osoba bi zajedno s energijom možda dobila moći i doživela nešto poput onog što sam ranije objasnio, gde za vreme spavanja noću oseti nepodnošljivu vrućinu, a sledeće jutro se budi s energijom. Ona bi osećala statički elektricitet šta god bi dotakla i otkrila bi da može da isceljuje ljude. Znala bi da joj je došla energija, ali ne i odakle. Imala bi osećaj da je došla odnekud iz univerzuma, ali ne bi tačno znala kako. Njena sporedna duša joj ne bi rekla, budući da je ona ta koja se bavi praksom, a ne istinska duša. Sve što bi osoba znala je da joj je došla energija.

U određivanju ko će pozajmiti energiju, starost obično nije bio faktor. Oni koji su poslednjih godina pozajmili energiju bili su obično mlađi ljudi u dvadesetim, tridesetim i četrdesetim, kao i stariji. Ali mlađim ljudima teško je da se savladaju. Pod normalnim okolnostima su možda bili dobri ljudi, i dok nisu postali posebni, malo su marili za zemaljske stvari. Ali kad bi osetili ukus uspeha, oni bi lako postali plen stvarima poput statusa i bogatstva i razvili bi životne ambicije, želeći da uskoče u borbu i izbore se za svoj deo kolača. Sasvim je moguće da bi svoje moći i novostvorene sposobnosti smatrale sredstvom da postignu sebične, ovozemaljske ciljeve. Ali to je problem. Te moći ne treba koristiti na taj način, jer će to koštati energije. I tako bi ti

pojedinci skončali lišeni bilo kakve energije. Još više njih iz ove grupe je palo; koliko znam, nijedan nije preostao.

U oba opisana scenarija, uključene osobe su u startu imale odličan karakter. Njihova energija nije bila rezultat njihove prakse, već su je omogućila viša bića. Zato je prirodno energija bila dobra.

Kačenje entiteta

Mnogi od vas možda su u raznim religijskim tradicijama čuli kako se životinjski duhovi - na primer lisice, lasice, ježa ili zmije - kače na ljudsko telo, i pitali se šta je to. Ljudi tvrde da energetske prakse mogu da razviju psihičke moći, ali to ne ide tako; ono što ljudi smatraju psihičkim moćima su zapravo urođene sposobnosti ljudskih bića. Samo se radi o tome da dok svet ide napred, ljudi se sve više fiksiraju na opipljive stvari ove fizičke dimenzije i sve više su zavisni od savremene tehnologije. Ovo je dovelo do stalnog slabljenja urođenih sposobnosti, do tačke gde smo sada, kad sasvim nestaju.

Da bi stekao psihičke moći, najpre moraš obnoviti svoje originalno stanje čistote kroz disciplinovanu duhovnu praksu. Životinje, s druge strane, nemaju tako komplikovano razmišljanje kao ljudi. Zato kroz njih protiču osobine univerzuma, i na raspolaganju su im njihove urođene moći. Neki ljudi tvrde da zmije ili druge životinje znaju kako sakupiti energiju. Ali to nije slučaj; i one počinju bez ikakvog znanja o tome. Samo što su im na raspolaganju njihove urođene moći. Ipak, životinje mogu da steknu energiju, ili čak psihičke moći, onda kad su uslovi pravi, kad je okruženje pravo, i kad ima dovoljno vremena.

Na ovaj način životinja može doći do nekih sposobnosti, koje smo pominjali kao psihičku energiju, ili posebne moći. Običnim ljudima ovakve životinje mogu izgledati strašno, kao nešto što lako dominira ljudima. Ali ja bih rekao da one nisu ništa slično. One su ništa u odnosu na pravog praktikanta. Čak i ako su vežbale hiljadu godina, dovoljan vam je mali prst da ih zgromite. I dok mi verujemo da životinje mogu imati neke urođene moći i mogu steći sposobnosti, u ovom univerzumu i dalje postoji zakon da životinje *ne smeju* vežbati, a kamo li uspjeti u tome. Zbog toga u drevnim knjigama možete čitati o malim i velikim nepogodama koje svakih nekoliko vekova potamane životinje. Ako u nekom trenutku životinja uspe razviti energiju, ona bi mogla

biti eliminisana gromom ili slično. Njima je zabranjeno da vežbaju jer nemaju ljudsku prirodu i ne mogu vežbati kao ljudi. Njima nedostaju osobine koje ljudska bića imaju, i kad bi vežbale i uspele u tome, sigurno bi postale demoni. Zato im to nije dopušteno, a kad bi to činile, stigao bi ih božanski gnev. One se boje toga. Kao što sam naznačio, međutim, svet se užasno iskvario, pa ima ljudi koji čine svakakva zla. Mislim da bi trebalo da se složite da je čovečanstvo u opasnosti.

Ali klatno se uvek vraća natrag. Mi smo otkrili da svaki put kad je u preistoriji ljudsko društvo ciklično uništavano, to se događalo u času kad su ljudske moralne vrednosti bile strašno izopačene. Dimenzija u kojoj sada postojimo je u neposrednoj opasnosti, kao i mnoge druge; isto važi i za ostale dimenzije na ovoj ravni. Životinje žele da što pre pobegnu i popnu se na više ravni jer misle da će tako biti bezbedne. Ali nije tako jednostavno, jer za duhovni napredak neophodno je imati ljudsko telo. Ovo je jedan razlog zašto su neki duhovni praktikanti postali plen entitetima.

Neki ljudi se možda pitaju zašto ovo ne spreče viša bića ili moćni majstori. Jer po tome kako ovaj univerzum funkcioniše, niko te neće sprečiti ako si odlučio da nešto učiniš. Ovde vas jednostavno učimo kako da vežbate na ispravan način i objašnjavamo vam učenje u dubini, dok vama prepuštamo da iz toga nešto izvučete. Sami odlučite da li želite učiti praksu. Kao što je rečeno: „Učitelj podučava zanatu, ali umeće šegrta zavisice od njegovog truda.“ Niko te neće terati da vežbaš, jer to je uvek tvoja lična odluka. To znači da niko neće pokušati da te razuveri jednom kad odlučiš da kreneš u nekom pravcu, ili pokušaš da promeniš ono što želiš, ili se nadaš dobiti. Drugi samo mogu probati da te ohrabre da učiniš ono što je najbolje.

Kad se neki ljudi bave energetskom praksom, svu korist zapravo pokupe prikačeni entiteti. Koliko je onda ovo uobičajeno na nacionalnoj skali, i kako su ti entiteti uopšte dospeli na ljude? Toliko je često da je broj alarmantan. Kad bih vam dao brojke, mnoge ljude bi strah oterao iz tih praksi. Ovo onda nameće pitanje kako je taj problem uopšte nastao – nešto tako ozbiljno kao što su entiteti duhova ometa svet. Ispada da je to nešto što su ljudi sami sebi doneli. Zla bića sada vrebaju odasvuda, jer ljudi su izopačeni. Ta bića na telima lažnih učitelja su jasan primer, i ti učitelji zapravo to šire kad predaju praksu. Nikad u istoriji nije dopuštano da se životinjski duhovi kače na ljudska tela. Svaki koji bi to pokušao bio bi ubijen. Ali u današnjem svetu, ljudi im se mole, traže ih i čak obožavaju. Sad, dok možda mislite da vi nikad niste svesno tako nešto činili, možda jeste hteli da dobijete natčulne moći. Božanstva koja nadziru autentične duhovne tradicije vam nikad ne bi dala takve moći, jer vaša žudnja je

zemaljska vezanost koju treba odbaciti. Daće vam ih samo životinje i demoni iz drugih domena. Ti entiteti će vam doći onda kad pokušavate da dobijete posebne moći, jer to je jednako kao pozvati ih.

Bili biste iznenađeni kad biste znali koliko ljudi započinje praksu iz pogrešnih razloga. U duhovnoj praksi, osoba se mora truditi da bude vrlo, da čini dobro, i da u svakom trenutku, na svakom mestu, bude dobra. Uprkos tome što svi ljudi vežbaju u parku ili kod kuće, malo njih razmišlja na ovaj način. U nekim slučajevima, ja čak ne znam šta oni rade. Oni će ćaskati sve vreme dok vežbaju, i čak se žaliti na stvari poput toga koliko njihova snaja ne vodi računa, ili koliko im je svekrva loša. Neki ljudi pričaju o svemu i svačemu, od problema na poslu do državnih afera, i čak se ljute kad nešto ne odobravaju. Ali može li se to smatrati vežbanjem? Drugi primer može biti neko ko vežba stojeću meditaciju toliko dugo da mu noge drhte, ali um mu ne miruje. On će se možda brinuti o tome koliko je danas sve skupo, brinuti da li će njegova firma imati da isplati plate, što ga navodi na razmišljanje o natprirodnim moćima i kako bi, u slučaju da ih ima, postao iscelitelj i obogatio se. Kad vidi kako drugi dobijaju moći, samo će se još više nervirati, i još više će pokušavati da dobije moći poput višeg vida, ili isceliteljskih moći. Pomislite samo koliko je ovo daleko od osobina univerzuma—*džen, šan, ren*. Sasvim je suprotno. Može se reći da je njegova praksa postala rđava. Ali on toga neće biti svestan. A ako njegov um ode dalje tim putem, misli koje on emituje će samo postati lošije. Ali to je neko ko nije naučio Put, ili koliko je važno imati vrlinu. Zato on pogrešno misli da će dobiti moći ako se bude trudio da vežba, i da sve što želi može dobiti svojim nastojanjima.

Samo time što misli tog čoveka nisu dobre, on privlači loše stvari. Duhovi životinja vide kad neko želi da vežbanjem stekne slavu, bogatstvo ili moć. Oni će biti oduševljeni ovim, jer možda je fizički sastav njegovog tela dobar i možda to telo nosi u sebi sjajne stvari. Oni će videti da su njegove misli grozne, budući da on teži paranormalnim sposobnostima. Ali oni se neće uplašiti čak i ako on ima učitelja. Oni znaju da što više neko želi moći, njegov učitelj će biti sve odlučniji u tome da mu ih ne da; posebno majstor istinske prakse, koji će u tome videti vezanost koju treba slomiti. Jake vezanosti samo će učiniti manje verovatnom mogućnost da ta osoba dobije posebne moći. Ali ako on to ne shvati, on će s tim nastaviti i njegove misli će samo postati gore. Na kraju, budući da za njega nema nade, njegov učitelj neće imati drugog izbora sem da ga napusti. Neki pojedinci koji nemaju učitelja, možda imaju učitelja u prolazu, koji ih pomalo drži na oku. Ovo je uobičajeno, s obzirom na to

koliko viših bića postoji u drugim svetovima. Kad zapazi osobu, on će je jedno vreme posmatrati. Ali samo posle jednog ili nekoliko dana praćenja i posmatranja osobe, biće jasno da ona nema šta je potrebno, i majstor će otići. Sutradan bi se s nekim drugim mogao odigrati isti scenario, samo da bi i taj majstor otkrio da ova osoba ne odgovara, pa će i on otići.

Životinja zna da učitelj toj osobi, bilo da je njegov vlastiti ili u prolazu, neće dati ono što ona želi. Životinje ne mogu da vide domene viših bića, pa se ne boje tih bića i koriste jedno od načela univerzuma, naime da niko nikog ne treba da sprečava da dobije ono što želi. Tako životinja shvata da nema ništa loše u tome da se osobi da ono što ona želi, pa upravo to i čini. U početku životinja neće smeti da se nakači. Umesto toga, ona osobi za probu daje pomalo energije. I tako jednog dana, neočekivano, osoba zaista dobija energiju kako se nadala, i čak može da je koristi za isceljenje. Ali ovo je samo uvod, da tako kažemo. Životinja će videti da joj dobro ide i da je osoba prijemčiva, pa odlučuje da se popne na njeno telo pod opravdanjem da će tako moći da joj da više energije, direktnije. Videće da ta osoba želi da joj se otvori unutrašnje oko, i rado će joj sve dati. I tako se ona kači na to telo.

Toj osobi se otvara unutrašnje oko, baš ono za čim je čeznula, i ona dobija sposobnost da projektuje energiju, pored drugih slabijih moći. Ona je oduševljena svim ovim i misli da je konačno postigla ono zbog čega je vežbala. Ali istina je da ništa od ovog nije rezultat prakse. Niti joj je unutrašnje oko otvoreno, iako joj se čini da može da vidi unutar tela drugih ljudi i otkrije bolest. Radi se o tome da životinja manipuliše njenim umom. Životinja zapravo prenosi u mozak te osobe ono što vidi sopstvenim očima, što osobu navodi da veruje da joj je unutrašnje oko otvoreno. I sigurno je da će pokušati da emituje energiju. Ali ono što se događa je da kad on pruži ruku da pošalje energiju, životinja pruža šapu iz njegovog tela; ili možda, u nekim slučajevima, zmija je ta koja se nakačila na osobu, pa pruža račvasti jezik iz svoje male zmijske glave prema mestu gde se nalazi bolest ili tumor, da ga poliče. Mnogi slučajevi kačenja bića pripadaju ovoj kategoriji, kad se radi o nečem što osoba sama natovari na sebe.

I tako, kao rezultat žudnje za zemaljskim stvarima, ta osoba sada ima natčulne moći, može da vrši isceljenja i vidi svojim unutrašnjim okom, što je čini vrlo zadovoljnom. Životinja će možda shvatiti da ona teži novcu, pa će pomoći u tome. Umom običnog čoveka neverovatno je lako manipulirati. Životinja može da uputi gomile ljudi da dođu da posete ovog čoveka radi energetskog isceljenja. Dok on ovde isceljuje, životinja manipuliše medijima da mu daju publicitet. Ona može da natera

obične ljude na to. Ako mu oni koji dođu na isceljenje ne plate dovoljno, životinja im može zadati glavobolju, ili učiniti šta treba da iz njih izvuče više para. Tako mu stižu i status i novac; ne samo da dobija puno novca, već takođe uživa pomalo slave, kao neka vrsta majstora. Ljudi na koje se ovo odnosi obično ne paze na svoj karakter i iznose neobuzdane izjave, kao da je samo bog viši od njih. Čak bi mogao reći da je on Nebeska Kraljica Majka, Car Žada, ili čak Buda. Ovo odražava činjenicu da nikad nije prošao kroz proces ozbiljnog rada na svom karakteru, i da je njegova praksa motivisana žudnjom za psihičkim moćima. I tako on završava sa životinjskim duhom nakačenim na telo.

Neki koji ovo slušaju možda misle da to nije ništa naročito, s obzirom na sav prestiž i novac koji na ovaj način dolaze. Nemali broj ljudi misli ovako. Ali ja vam mogu reći da životinja ima vlastiti cilj, i da ti neće ni za šta dati nešto. Po onom kako univerzum funkcioniše, sve dolazi po nekoj ceni. Tu mora postojati nešto za tu životinju, kako sam naznačio, a to je prilika da dobije ograničenu količinu esencije koju vaše telo ima. Ovo se onda može iskoristiti da se razvije ljudsko obličje; oni žele da uzmu esenciju ljudskog tela. Ali tvoje telo ima samo ograničenu količinu esencije, a tvoj duhovni napredak počiva na njoj. Ako dopustiš životinji da je uzme, možeš zaboraviti na praksu, jer nećeš imati ono što je neophodno; jednostavno neće biti potrebnog materijala. Napredak jednostavno neće biti moguć. Sad, neki ljudi možda odbacuju ovakvu brigu, jer ih ionako ne zanima duhovna praksa, već isključivo novac. Ali kad budem objasnio neke stvari, mislim da ćete još jednom razmisliti. Evo zašto. Kad ti životinja napusti telo, tvoji udovi će osećati slabost, čak i ako nije dugo boravila na tebi. Budući da ti je uzela previše esencije, ovo će ostati trajno stanje. Što je još gore, ako ti napusti telo kasnije, postaćeš biljka, vezan za krevet ostatak života, dok ti život visi o koncu. Čak i ako si postao bogat i slavan, možeš li uživati u tome? To je užasna perspektiva.

Ovo što sam opisao je ozbiljan problem među ljudima koji se danas bave energetskim praksama, i puno je takvih slučajeva. Ta bića ne samo da se kače na telo, već ubiju dušu osobe; ona se ukopaju u *nivan* palatu i ostanu tu. I mada osoba možda izgleda kao čovek, ona to nije. Ovo jasno odražava stanje današnjeg sveta. Ima ljudi koji vam neće verovati ako zapazite da čine loše i ukažete im na to, jer moralno tkanje čovečanstva se promenilo. Oni misle da je beskrajna težnja bogatstvu savršeno opravdana, i pregaziće i povrediti druge, ne prezajući ni pred čim. Ali ti duhovi, koji žele da vam uzmu stvari iz tela, neće vam dati da besplatno uživate takvo bogatstvo –

sve ima svoju cenu. Znači da ove probleme donose sami ljudi; oni proizlaze iz ljudskih misli koje nisu ispravne, nisu vrle.

Pogledajmo kako se ovo odnosi na Falun Dafu. Baveći se našom praksom, vi nećete doživeti nikakve probleme o kojima smo sada govorili, sve dok možete kontrolisati svoje misli, jer dobro je mnogo jača sila od zla. Ali ako ne možete održavati svoje misli čistim i ako se umešaju druge namere, onda tražite nevolju. Neki ljudi jednostavno ne mogu da se oslobode stvari koje su ranije vežbali. Mi vas učimo da je potrebno posvetiti se jednoj praksi, baš kao što će vam biti rečeno u svakoj legitimnoj disciplini. Ne treba da imate tako visoko mišljenje o učiteljima praksi koje su publikovane. Ja vam mogu reći da su njihove knjige u nekim slučajevima pune stvari iste vrste kao što je njihova praksa – to su zmije, lisice i lasice. Ako čitate te knjige, životinje će iskočiti iza reči. Kao što sam naznačio, brojčano, šarlatani višestruko premašuju prave majstore, a vi ih ne možete razlikovati. Vrlo je važno da ovo shvatite. Moja poenta ovde nije da vi morate vežbati Falun Dafu. U redu je da vežbate koju god praksu želite. Ali postoji stara izreka: bolje je hiljadu godina biti bez istinskog učenja, nego jedan dan učiti lažno. To je savet koji definitivno želite da poslušate. S istinskom praksom pravog Puta ništa ne treba mešati – čak ni mentalne tehnike. Nekim ljudima *falun* se deformisao. Ako ispitate zašto, oni će reći da nisu vežbali ništa drugo, ali kad rade naše vežbe, oni u svom umu dodaju stvari iz svojih prethodnih praksi. Prirodno je da će to doneti strane stvari u praksu. Samo ovoliko ću reći na temu kačenja entiteta.

Kosmički jezici

Postoji pojava koja se ponekad pominje kao govor „kosmičkim jezicima“. Događa se kad osoba spontano može da govori jednom vrstom konfuznog brbljanja, koje čak ni ona sama ne može da razume. Neko s telepatskim sposobnostima mogao bi imati opšti utisak, ali neće moći da razabere detalje onog što je rečeno. Neki ljudi mogu da govore više jezika. Takvi misle da je to posebna moć ili dar, i ponose se time. Ali to nije moć ili dar koji praktikant želi da ima, i ne označava nivo duhovnog dostignuća. Pa šta je to, onda? To je slučaj kad biće iz druge dimenzije preuzme nečiji um. Ipak bi ljudi mogli misliti da je ovo nešto sjajno, biti zadovoljni kad to dožive, biti srećni zbog toga. A što su srećniji, to biće ih čvršće drži u šaci. Mislim da ćete se složiti da jednom praktikantu ne pristaje da dopusti da ga ovakvo nešto kontroliše. Osim toga,

ta bića dolaze s jako niskih nivoa. Pošto se bavimo duhovnom praksom, mi ne želimo da prizivamo ovakve nevolje.

Čovek predstavlja najdragoceniji oblik života i najviše je od svih bića. Zato nikako nije u redu dopustiti da ta bića preuzmu kontrolu. Kako je to žalosno kad se izgubi kontrola nad vlastitim telom! Neka od tih bića se kače na ljudsko telo, a neka ne, ali ostaju blizu i ipak uspevaju da vas kontrolišu. Ova bića daju sposobnost onima koji žele da govore njihovim jezikom, i ti ljudi će tada početi da pričaju besmislice. Ova sposobnost može da se prenese s osobe na osobu. Možda posmatrač želi da ga nauči, i on skupi hrabrost, zine i otkrije da može da govori. Ali u stvarnosti, ono što se događa je da te stvari dolaze u rojevima, i ako neko želi da govori tim jezicima, jedno od njih će se nakačiti na njega i to omogućiti.

Kako je nastala ova pojava? Slično kako sam ranije objasnio, ta bića žele da odu na više nivoe, ali pošto u njihovoj dimenziji nema muka, ona nemaju način da se uzdignu praksom. Tako su smislila pristup da pokušaju činiti dobro za ljude. Ali ona nisu znala kako to da izvedu, iako *jesu* znala da energija koju emituju može blagotvorno delovati na bolesnika i privremeno mu olakšati bol, čak i ako ga ne može izlečiti; ona su shvatila da ovo mogu da postignu koristeći ljudska usta za emitovanje svoje energije. O tome se radi. Ljudi to nazivaju božanskim jezikom, ili jezikom buda. Ali to je bogohuljenje i totalni apsurd.

Znate da božanska bića progovaraju samo kad je to neophodno. Kad bi progovorila u ovoj dimenziji, to bi na svetu moglo pokrenuti zemljotrese. S takvom grmljavinom, bilo bi strašno. I dok bi neki ljudi mogli tvrditi da su svojim unutrašnjim okom videli da im se obratilo više biće, to zapravo nije ono što se dogodilo. Isto važi za slučajeve gde ljudi veruju da su im se moja duhovna tela obratila. Ono što se događa je da misli koje oni projektuju prati stereo zvuk, pa se vama čini kao da su oni govorili. Oni mogu da govore u svojoj dimenziji, ali ako bi ih ljudi s našeg sveta direktno čuli, njima bi to zvučalo nerazgovetno. Ovo je posledica razlike u vreme-prostoru između dve dimenzije: dva sata u ovoj dimenziji mogla bi trajati godinu dana u velikim dimenzijama gde se oni nalaze. Vreme našeg sveta je sporije od tamošnjeg.

Postoji izreka da je „dan na nebu jednak hiljadi godina na Zemlji“. Izreka se odnosi na nezavisne svetove gde ne postoji nešto takvo kao vreme i prostor, naime na svetove gde borave božanstva, poput Raja beskrajnog blagoslova, Falun raja i Lotos raja. Vreme u velikim dimenzijama koje sam pomenuo je, naprotiv, brže od ovog našeg. Kad biste imali sposobnost da primite i čujete šta je reklo jedno biće tamo - kao

kad bi vam bilo otvoreno nebesko uho - mogli biste čuti ta božanstva kako govore. Ali ne biste mogli razabrati šta kažu. Ono što biste čuli bi zvučalo kao ptičji cvrkut, ili gramofonska ploča koja se prebrzo okreće. Ne biste mogli razaznati ni reč. Naravno, ima ljudi koji mogu da čuju muziku ili govor iz drugih dimenzija. Ali da bi to bilo moguće, oni moraju imati moć koja služi kao prenosnik i ispravlja vremensku razliku, i tek tada, kad se prenese do ušiju, oni će to jasno čuti. Tako to ide. „Kosmički jezici“ sasvim sigurno nisu neka vrsta božanskog govora, nasuprot onom kako se tvrdi.

Kad se sretnu dva božanska bića, dovoljan je osmeh da prenesu ono što žele. Oni bi mogli koristiti vrstu nečujne telepatije koja u ušima primaoca preuzima oblik stereo zvuka. Jednim osmehom ona mogu razmeniti misli. Ponekad koriste druge načine, međutim, umesto da se oslanjaju na samo jedan metod. Možda vam je poznato da lame u tibetanskom budizmu visoko cene *mudre*. Ako ih upitaš, reći će ti da su *mudre* vrhovna joga. Ako se dalje raspitaš, shvatićeš da im nije poznato ništa dalje od toga. *Mudre* su pokreti rukama, što je zapravo jezik bogova. U prisustvu brojnije publike, božanstva će koristiti veće *mudre*, koje su izuzetne i raznolike; u prisustvu manje grupe će koristiti manje *mudre*, koje su takođe ugodan prizor za oči i vrlo su raznovrsne. *Mudre* su vrlo sofisticirane i bogate, jer one su jezik, na kraju krajeva. Sve ovo je bila strogo čuvana tajna, ali sam je sada razotkrio. Tibetanske *mudre* predstavljaju samo nekolicinu od mnogih postojećih, one su izdvojene iz svega i sistematizovane za upotrebu u Ezoteričnoj praksi. To je samo jezik usvojen u cilju prakse, i postoji samo nekolicina ograničenih formi u vezi s ovim. Prave *mudre* su zapravo veoma kompleksne.

Šta ja činim za učenike

Kad me ugledaju, neki ljudi me zgrabe za ruku i dugo se rukuju, jednostavno ne želeći da me puste. A drugi, kad ovo vide, žele se rukovati sa mnom na normalan način. Ja znam koje su misli u pozadini oba slučaja. Neki učenici su jednostavno srećni što mogu da se rukuju sa svojim učiteljem, ali za druge je to želja da dobiju energiju, i zbog toga mi čvrsto stisnu ruku i neće da je puste. Ali moram vas podsetiti da istinska praksa počiva na vama. Mi nismo tu da vas lečimo ili vam popravljamo zdravlje, i zato vam nećemo davati energije, ili vas isceljivati. Mi se ne bavimo tim stvarima. Svaku bolest koju imate ja ću lično ovde eliminisati, dok će se moja duhovna tela pobrinuti

za one koji uče praksu na vežbalištima, ili sami uče knjigu. Smešno je, zar ne, misliti da ljudi mogu dobiti višu energiju samo dodirujući moju ruku?

Viša energija dolazi isključivo od rada na karakteru. Neće rasti ako iskreno ne radite na sebi, jer kvalitet vašeg karaktera je ograničavajući faktor. Bića u višim domenima mogu da vide da se viša energija razvija kad uklonite svoje vezanosti i njihovu materiju, i da vam se iznad glave materijalizuje merni lenjir. Taj lenjir postoji na isti način kao vaš stub energije, i njegova visina će odrediti kolika vam je energija. On označava koliko ste odgajili i odražava kvalitet vašeg karaktera. To nije nešto što vam iko može pojačati. Čak i kad bi se dodao malen delić, on se ne bi održao već bi spao. Ja vas momentalno mogu dovesti do stadijuma prakse poznatog kao „tri cveta skupljena na kruni“, ali ta energija će spasti čim odete odavde. Ona ne bi bila vaša jer je niste odgajili, pa se ne bi zadržala. Niko vam ne bi mogao dodati energiju, jer vaš karakter nije dospao do tog stadijuma. To mora biti plod vaših vlastitih duhovnih napora, vašeg vlastitog oplemenjivanja uma. Duhovni napredak je moguć samo ako postojano radite na višoj energiji, neprekidno se popravljate i usklađujete se s osobinama univerzuma. Zbog toga nisam voljan da dajem autograme onima koji ih traže. U suprotnom bi se oni hvalili pričajući drugima o tome, i nadali bi se da će ih energija autograma čuvati. Ali nije li to ponovo vezanost? U duhovnoj praksi morate obaviti svoje, pa nema svrhe nadati se energijama koje će vas štititi. Neko ko je dosta napredovao u praksi se uopšte neće zanimati za takve stvari. Te stvari ne znače puno i imaju značaja samo za ljude koji se energetskim praksama bave radi zdravlja.

Na dubokom, subatomske nivou, viši oblik energije koju razvijate kroz duhovnu praksu je sačinjen od čestica u vašem liku. Jednom kad vaša praksa ode izvan ljudskog domena, razvijaćete božansko telo. Vaša energija će tada imati lik božanskog bića, a to biće će sedeti na cvetu lotosa i biće izuzetno lepo. Svaka sićušna čestica će biti takva. Energija koju imaju životinje, s druge strane, je uvek u liku malih lisica ili zmija, a takve su čak i njene sićušne čestice na dubokom, subatomske nivou. Druga stvar je što neki ljudi piju čaj koji navodno u sebi nosi „psihičke energije“, ne razmišljajući kakva je to vrsta energije. Većina običnih ljudi su srećni kad odlože, ili potisnu svoje zdravstvene probleme, samo ako mogu dobiti privremeno olakšanje. To se da očekivati. Ali koliku god štetu oni nanose, to i dalje nije naša stvar. Ja vam ove stvari razotkrivam samo zato što ste praktikanti. Više ne treba da se zimate za psihičke energije, ili da težite takvim stvarima. Ne želite da učestvujete u tome. Neki učitelji energetskih praksi tvrde da mogu preneti psihičke energije na ljude širom

zemlje. Ali ja ne znam kakvo dobro možete očekivati od toga. Mogu vam reći da vam to neće puno značiti, pa čak i ako u tome ima nečeg pozitivnog, to služi samo za zdravlje. Kao ljudi koji se bave duhovnom praksom, u razvoju energije mi se moramo osloniti na sopstvene napore; bilo kakva spiritualna energija koja vam se navodno pošalje neće ništa učiniti za vaš duhovni razvoj. To samo pomaže zdravlju regularnih ljudi. Jako je važno razmišljati na ispravan način. Niko umesto vas ne može raditi duhovnu praksu. Napredak može doći samo od vaših vlastitih, iskrenih napora.

Verovatno biste hteli znati šta vam ja onda dajem. Mnogi među nama ovde nikad ranije nisu vežbali i, kako možete pretpostaviti, imaju razne bolesti. Takođe ima puno onih koji su se ranije bavili energetskim praksama, čak godinama, ali koji i dalje oklevaju na osnovnom stadijumu *či* energije, i nemaju nimalo više energije. Naravno da bi među vama moglo biti i nekih koji rade isceljenja, a ne shvataju šta to uključuje. Dok sam govorio o problemu kačenja entiteta, ja sam skinuo sve te stvari s vaših tela, bez obzira gde su se nalazile, unutar ili spolja. Više ih nema u telima onih koji su iskreni u vezi vežbanja Dafe. Na sličan način ću pročistiti telo svakom ko postane iskren u ovome, a samostalno uči. Vaše kućno okruženje treba očistiti, takođe. Treba da uklonite sva svetišta duhovima, koji su možda zapravo lisice i lasice; ti duhovi sada su očišćeni i više ih nema. Budući da imate želju da vežbate, mi možemo učiniti sve što sam opisao i maksimalno vam olakšati stvari. Ali ovo važi samo za one koji su iskreni u vezi ovoga. Naravno, neke ljude zapravo ne zanima duhovna praksa, oni čak i sad još uvek ne shvataju o čemu se radi. Zato ne možemo voditi računa o njima. Samo o onima koji su iskreni u vezi prakse možemo voditi računa.

Takođe ima ljudi kojima je u nekom trenutku rečeno, ili su to sami osetili, da su im se entiteti prikačili na telo. Ja sam ovo uklonio, ali oni se i dalje brinu da je problem ostao, da je to i dalje tu. Ali ovo se smatra za vezanost, i naziva se *sumnjom*. Ako ovako nastave, oni bi ponovo mogli prizvati ta bića. Zato treba da prestanu sumnjati, i treba da znaju da sam tokom mojih predavanja očistio te stvari iz njih. Sve te stvari su uklonjene.

Rane faze taoističke prakse zahtevaju da se postave određeni temelji koji, između ostalog, uključuju formiranje kosmičke orbite i energetskog centra. Mi vam ovde postavljamo *falun*, energetske mehanizme i širok spektar stvari potrebnih za duhovni razvitak – hiljade i hiljade njih. Sve to vam se mora dati, i to se sadi kao seme. Jednom kad se vaše bolesti očiste, za vas će biti učinjeno sve što treba učiniti, i sve što treba da vam se da biće vam dato u celosti. Samo tada će vam biti moguć istinski

duhovni napredak u našoj praksi. Ako bismo učinili išta manje od toga, ova praksa bi služila samo zdravlju. I zapravo, svakom ko nije ozbiljan u vezi karaktera bolje bi bilo da radi regularne fizičke vežbe.

Mi preuzimamo odgovornost za istinske praktikante. Sve opisano će biti učinjeno za vas ako ste iskreni u vezi duhovnog razvoja, čak i u slučaju da samostalno vežbate. Kao što sam rekao, mi vas sve moramo smatrati učenicima i ozbiljno vas voditi. Pored ovog, neophodno je temeljito učiti Put viših domena i znati kako ga vežbati. Ja ću vas na samom startu naučiti kompletnom setu naših vežbi, svih pet, i vi ćete ih sve savladati. Na kraju ćete možda dospeti do duhovnih visina kakve niste mogli ni zamisliti, i čak će biti moguć božanski rang. Dok god nastavljate da učite, nalazićete da učenje stalno nudi upute potrebne u različitim fazama, jer u onom što predajem postoje mnoge dimenzije.

Sad kad vežbate, tok života će vam biti promenjen. Moja duhovna tela će preurediti stvari za vas. Objasniću vam. Ima nekih ljudi kojima preostaje ograničeno vreme života, iako oni to ne shvataju; za šest meseci ili godinu dana može ih ophrvati ozbiljna bolest, i to bi moglo potrajati godinama; ili mogu dobiti moždani udar, ili će se dogoditi nešto drugo, što će ih ostaviti nepokretnim. Ali s takvim životom pred sobom, praksa ne bi bila moguća. Zato vam mi moramo očistiti sve te stvari i osigurati da se one ne dogode. Ali ima nešto: ovo se može učiniti samo za one koji su iskreni u vezi svoje prakse. Kad bih slobodno činio takve stvari za regularne, zemaljske ljude, to bi bilo pogrešno. Za životne teškoće kojima su ljudi podvrgnuti postoje razlozi, i one se ne mogu naglo ukloniti.

One koji se bave duhovnom praksom, mi smatramo najdragocenijim među ljudima, pa se njima može promeniti život - ali isključivo njima. Evo kako to funkcioniše. Ako učitelj ima veliku duhovnu moć, tj. ako je snaga njegove energije velika, onda vam on može rastvoriti karmu. Učitelj čija energija ima veliku snagu, može rastvoriti velik deo, dok onaj čija to nema, može da rastvori samo manji deo. Da vam to opišem, recimo da sakupimo na jedno mesto različite vrste vaše karme koja vas očekuje u životu, i rastvorimo deo – recimo polovinu. Ali čak i samo polovina bi vam bila previše, jer bi i dalje bila veća od planine. Šta ćemo onda? Mnogi ljudi mogli bi imati koristi od toga što ćete vi jednog dana doživeti prosvetljenje, pa će im biti dat deo karme, da je podnesu umesto vas. Obično to za njih nije ništa, jer će karma takođe biti raspodeljena mnogim drugim entitetima – od mnogih natprirodnih bića koje ćete razviti unutar svog tela, do mnogih drugih *ja* koje imate u drugim dimenzijama, a da

ne pominjem vašu istinsku i sporedne duše. Ovo znači da će za vas ostati relativno malo da podnesete kroz teškoće. Koliko god bilo malo, to je i dalje znatna količina, i ne biste je mogli podneti svu odjednom. Rešenje je, onda, da se karma podeli na puno, puno manjih delova i da se oni rasporede u različitim fazama vaše prakse, tako da možete usavršiti svoj karakter i razviti svoju energiju dok odrađujete karmu.

Treba reći da duhovna praksa nije laka. Po mom mišljenju, to je vrlo ozbiljna stvar. Veća je od bilo čega u zemaljskom svetu i teža od bilo čega poznatog. Nadilazi ovaj svet, zar ne? Zato su zahtevi koje postavlja pred vas veći od bilo čega poznatog ljudima. Ovo je delimično zato što je duša svake osobe besmrtna. Tako je vaša duša, u različitim inkarnacijama, verovatno činila loše stvari ljudima. Možda ste ubijali, zaduživali se, zlostavljali ili povređivali ljude. Oni o koje ste se ogrešili, u drugim dimenzijama će jasno videti vaš napredak u praksi ovde. Da vežbate samo radi telesnog zdravlja, oni o tome ne bi razmišljali, znajući da na taj način samo odlažete vraćanje svojih dugova, koje ćete kasnije platiti još više. Zato im neće smetati ako u ovom trenutku ne platite.

Međutim, ako započnete *duhovnu* praksu, njima se to neće svideti. Misliće: „Ti pokušavaš da se baviš duhovnom praksom i odeš odavde, ali kad budeš imao višu energiju, ja te više neću moći ni pipnuti.“ Zato oni to ne mogu da prihvate, i učiniće sve moguće da vas spreče da vežbate i sve će preduzeti da vam stanu na put. Oni će vas napasti na razne načine, pa bi čak mogli pokušati da vas ubiju. Naravno, oni vas neće moći obezglaviti dok meditirate, na primer, jer na ovom svetu se takve stvari ne događaju. Zato se može dogoditi da vas udari auto kad izađete na ulicu, da padnete s krova, ili naiđete na neku drugu vrstu opasnosti – a svaka od njih će biti vrlo rizična. Prava duhovna praksa nije tako laka kako ste možda zamišljali; sama želja nije dovoljna da bi se napredovalo. Zato ćete, jednom kad istinski započnete svoje duhovno putovanje, možda naići na neposrednu, smrtnu opasnost. Iz ovog razloga, velik broj učitelja neće ni pokušati da povede svoje učenike na više stadijume prakse. Oni nemaju načina da ih zaštite.

Mnogi raniji učitelji su mogli voditi samo jednog po jednog učenika, jer samo jednog su mogli da zaštite. Većina ne bi pokušala da preuzme i zaštititi onoliko koliko ih mi imamo. Ali kao što sam naznačio, ja to mogu jer imam nebrojena duhovna tela, a svakom od njih poverene su velike moći Puta koje ja posedujem, i ona mogu da se služe njima, poduprta snagom Puta. Takođe, u ovom što danas radimo ima više nego što se može videti golim okom; ja nisam nepromišljeno preduzeo ovaj poduhvat. Mogu

vam reći da puno viših bića fokusira svoju pažnju na ovo, jer u poznim danima, ovo je poslednje prenošenje istinskog Puta. U nečem tako krupnom poput ovog što mi radimo, imperativ je ne skrenuti s pravog kursa. Niko se ništa neće usuditi da brzopleto uradi dok god vaša praksa ide u pravom smeru. Osim toga, vi imate zaštitu mojih duhovnih tela. Zato vam se ništa loše neće dogoditi.

Ipak, računi se moraju plaćati, pa je moguće da će se na vašem duhovnom putovanju dogoditi neke opasne stvari. Ali ti događaji vas neće uplašiti, niti će naneti bilo kakvu ozbiljnu štetu. Daću vam neke primere. Jedna žena je pohađala naš seminar u Peking. Prelazila je ulicu biciklom kad je auto iza krivine naišao na nju. Ova žena je bila stara preko pedeset godina. Auto ju je iznenada udario, i sudar je bio grozan. Glavom je lupila o haubu auta, uz glasan prasak. Udar je bio toliko iznenađen i jak da je ona još uvek bila na biciklu u trenu kad joj je glava udarila u auto, a ipak nije osetila nikakav bol. I ne samo to, već nije bilo nimalo krvi, čak ni otoka. Vozač je bio van sebe od straha. Iskočio je iz auta i upitao je da li je povređena, nudeći se da je odveze u bolnicu. Odgovorila je da je dobro. Podrazumeva se da je ovo bila osoba odličnog karaktera. Nije želela da vozač ima problema. Iako je ona bila dobro, kako je rekla, sudar je ostavio udubljenje na autu.

Događaji poput ovog ciljaju na vaš život, ali vi nećete biti ugroženi. Daću vam još jedan primer, poslednji put kad sam držao seminar na univerzitetu Jilin, bio je jedan učenik koji je upravo izlazio iz kruga fakulteta, vozeći bicikl kroz kapiju. Dok je prelazio ulicu, niotkud su se pojavila dva automobila, i umalo da se našao u sendviču. Ipak, on u tom trenutku nije bio ni najmanje uplašen. To je uobičajeno za naše praktikante u ovakvim situacijama. Kako je ispalo, automobili su se zaustavili pre nego što će ga udariti, i s njim je sve bilo u redu.

Još jedan incident se dogodio u Peking. Tamo se zimi rano smrkava i ljudi se vrlo rano povlače na počinak. Ulice su tada obično prazne i mirne. Neko ko je učio praksu je biciklom išao kući, i jedina stvar pred njim na putu je bio jedan džip. Odjednom je džip zakočio. Naš učenik to nije zapazio i nastavio je da okreće pedale, pognute glave. Ali džip je odjednom pošao unazad, i približavajući se velikom brzinom pretio je da će ga udariti. Sudar dve sile bi mu oduzeo život. Ali baš kad je trebalo da se sudare, odjednom se pojavila sila koja je povukla bicikl više od pola metra unazad, a džip je odjednom zakočio u času kad je dotaknuo točak. Možda je vozač shvatio da se neko nalazi iza njega. Kad se ovo dogodilo, učenik nije bio uplašen. To važi i za sve ostale koji su prošli kroz ovakve stvari; u najgorem slučaju oni su se kasnije plašili. U

ovom slučaju, naš učenik je bio jedva iznenađen i njegova prva misao je bila da treba da se zahvali onom ko ga je povukao nazad. Okrenuo se da to učini, da bi shvatio da je ulica tiha, bez žive duše na vidiku. Odjednom mu je sinulo da je zapravo njegov učitelj taj koji ga je zaštitio!

Bio je još jedan incident, ovaj put u gradu Čangčunu. U blizini kuće nekog ko je učio praksu je bilo gradilište. Danas se grade zbilja visoke zgrade, a skele za gradnju se sastoje od čeličnih cevi prečnika 5 cm, dužine 4 metra. Taj praktikant nije daleko odmakao od kuće, kad je čelična cev pala vertikalno sa skele na jednoj od takvih zgrada, i pošla ravno njemu na glavu. Videvši to, prolaznici su zanemeli od straha. Ali u sledećem času, naš učenik je upitao ko ga je to potapšao, misleći da ga je neko potapšao po glavi. Okrenuo se i ugledao veliki *falun* kako mu se vrti iznad glave. Tek tada je shvatio da je pala cev i samo mu okrnula glavu, za dlaku ga promašivši. Prizemljila se s tolikom silom da se uspravno zabola u zemlju. Samo zamislite šta bi se dogodilo da ga je udarila svom tom silinom – to bi bilo kao kad se voće nabode na čačalicu. Bila bi to katastrofa.

Ovakvih incidenata je bilo nebrojeno, ali opasnost se nikad nije realizovala. Neće svako nužno proći kroz ovako nešto - samo će neki među nama. Ali kako god bilo, ja vas uveravam da naši praktikanti neće biti u pravoj opasnosti. Ima nekih ljudi, međutim, koji ne mare za svoj karakter, suprotno onom kako mi učimo. Oni samo vežbaju vežbe, a ne rade na svom umu, u kom slučaju se ne mogu smatrati praktikantima.

Sada znate šta vam ja kao vaš učitelj dajem. Moja duhovna tela će vas neprekidno štititi dok ne dođe dan da se sami možete zaštititi, a u tom trenutku bićete blizu da u svojoj praksi prevaziđete zemaljski svet i prosvetlite se. Ali da bi to bilo moguće, sebe morate videti kao pravog praktikanta. Ako ste iskreni u praksi, onda nikad nećete biti kao osoba koja je jednom hodala ulicom mašući mojom knjigom, uzvikujući kako ima „zaštitu učitelja Lija“, ne plašeći se saobraćaja. Ovo nanosi štetu Dafi, i neko takav neće dobiti zaštitu.

Polje koje ima naša energija

Dok radimo vežbe, oko nas se formira polje. Ljudi daju različite opise šta je to tačno - od toga da je to *či* polje, magnetno polje, ili električno polje. Ali ništa od ovog

ne odgovara istini, jer polje oko nas se sastoji od ekstremno raznolikih vrsta materije. U toj vrsti više energije koju mi razvijamo, zapravo se nalaze sve vrste materije koje sačinjavaju dimenzije univerzuma. Zato više pristaje zvati ga *energetskim poljem*, i obično ga tako zovemo.

Hajde da vidimo šta to polje tačno radi. Kao što znate, mi vežbamo istinski Put koji obuhvata milost i koji je savršeno u skladu sa osobinama univerzuma *džen, šan, ren*. I tako mnogi od vas znaju, tj. doživeli su da nemaju loših misli dok se nalaze na našem predavanju; oni koji su pušači neće ni pomisliti da zapale. U ovom prostoru je vrlo uzvišeno i ugodno. Takva je energija praktikanata istinskog puta, i takav je osećaj u njihovom prisustvu. Do kraja ovog predavanja, velika većina vas će imati pravu, razvijenu višu energiju, jer ja vam dajem ono što je potrebno za autentičnu praksu, dok vi, s vaše strane, radite na svom karakteru u svetlu naših učenja. I dok to nastavljate da činite, istrajavajući u praksi, vaša energija će samo bivati sve moćnija.

Mi verujemo u spašavanje svih živih bića, a ne u samo svoje vlastito oslobođenje. I tako *falun* koristi vama dok se okreće ka unutar, a drugima dok se okreće ka van. Kad se okrene ka van, on rasipa energiju, u korist drugih. Tako će svako ko se nalazi u dometu vašeg polja imati koristi, i čak može naći da se oseća izuzetno ugodno. Vi ćete možda imati ovakav efekat na ljude gde god se nalazili, bilo na ulici, na poslu, ili kod kuće. Možda ćete nesvesno rebalansirati telo svakog ko je u vašem prisustvu, budući da ona ima moć da ispravi sve što ne valja. To uključuje bolesti u telu, jer ljudsko telo ne bi trebalo da ima takve stvari; bolest nije normalno telesno stanje. Na sličan način, vaše telo bi moglo imati moć da promeni neprilične misli u umu nemoralnog čoveka u vašem prisustvu. Ili da navede nekog ko je nameravao da upotrebi ružne reči da se odjednom predomisli i ne uradi to. Ali ovo je moguće samo u slučaju polja koje potiče od istinske duhovne prakse. Sada bi trebalo da možete razumeti staru budističku izreku, koja kaže: „Obasjani božanskom svetlošću, dela i misli postaju ispravni.“

Kako predstaviti praksu drugima

Posle pohađanja naših predavanja, mnogi ljudi imaju visoko mišljenje o praksi, i žele da je podeli s porodicom i prijateljima. To je u redu. Možete je podeliti sa svima. Ali jedno moram objasniti. Sve što ja za vas činim nema cenu. To se čini isključivo na

osnovu toga što vežbate, i drugačije ne bi bilo moguće. To znači da kad delite praksu s drugima, ne treba da pokušavate da imate bilo kakvu ličnu korist. Znači da ne možete naplaćivati onako kako to ja činim na našim seminarima. Mi moramo naplatiti da bismo pokrili troškove štampe knjiga i materijala, kao i svih putnih troškova vezanih za predavanje prakse. Ono što mi naplaćujemo je najmanje u zemlji, dok kao što znate nudimo više od svih drugih, jer mi istinski vodimo ljude na veće duhovne visine. Kad predstavljate praksu ljudima, za vas kao učenike Falun Dafe, mi imamo sledeća dva pravila.

Prvo pravilo je da ne smete naplaćivati. Sve što vam mi dajemo služi da vas spasi i pripremi vas za duhovnu praksu – a ne da vam donese zemaljske koristi. Ako naplatite, moja duhovna tela će vam oduzeti sve što vam je dato, i prestaćete da budete praktikanti Falun Dafe. U tom slučaju nećete učiti ljude Falun Dafi. Treba da je predstavljate ljudima bez ikakve namere da na taj način dobijete nešto za sebe. To treba da bude volonterski čin u službi drugih. Naši učenici odasvuda su preuzeli ovaj pristup, a naši volonteri u lokalnim sredinama su dali dobar primer. Svi koji su zainteresovani su dobrodošli da dođu i nauče praksu, i mi ćemo im uvek pomoći bez naknade.

Drugo pravilo je da ne smete brkati istinsku Dafu sa svojim vlastitim iskustvima, ili tumačenjima iste. Na primer, kad predstavljate praksu, treba jednostavno da objasnite Falun Dafu pojmovima iz same prakse, a ne onim što ste videli svojim unutrašnjim okom, ili do čega ste došli pomoću posebnih moći. Ti ograničeni uvidi koje ste stekli u sadašnjoj fazi prakse zbilja nisu ništa naročito, i po svojoj jezgrovitosti ne mogu se porediti sa konkretnim učenjima. Kad od sada na dalje budete predstavljali praksu, veoma je važno pripaziti na ovo. Na taj način moći ćemo da sačuvamo integritet učenja Falun Dafe.

Takođe vam nije dozvoljeno da predajete praksu poput mene, obraćajući se širokoj publici kao kad ja držim seminar, jer Put nije nešto o čemu vi sami možete predavati. Ono što se predaje je duboko i dalekosežno, sadrži u sebi mnoge dimenzije. Vi, međutim, i dalje krčite put kroz razne faze prakse, i dok nastavljate da slušate snimke naših predavanja, shvatićete da nastavljate s napretkom i dolazite do novih uvida, dok vas čekaju nove nagrade. S čitanjem knjige, to je još više slučaj. Puno je slojeva u onom što ja predajem, pa to nije nešto što biste vi mogli. Niti treba da koristite moje reči kao svoje sopstvene, jer bi to bilo jednako plagiranju mojih učenja. Treba da citirate reči koje sam ja izrekao, uz naznaku da je to nešto što sam ja rekao ili napisao. To je zapravo jedini način. Jer kad na ovaj način govorite, to će nositi moć Dafe. Ali

ako s druge strane saopštite ljudima svoje vlastite ideje kao da su one sama Falun Dafa, onda to što delite s njima zapravo nije naša praksa, i jednako je podriivanju iste. Vaše vlastite ideje i mišljenja nisu učenja Dafe i nemaju moć da spašavaju ljude, ili da bilo šta učine. Niko od vas ne može da predaje Put onako kako ja to činim.

Vi možete predstaviti praksu puštanjem audio ili video snimaka na vežbalištu, ili gde god držite obuku, a posle toga ih volonter može naučiti vežbe. Takođe možete imati grupne diskusije u kojima učite jedni od drugih i delite svoje uvide. To su formati koje mi koristimo. Takođe ne treba nazivati „učiteljem“ ili „majstorom“ bilo kojeg učenika koji prezentira Falun Dafu. Ova praksa ima samo jednog učitelja. Svi ostali su praktikanti, bez obzira koliko dugo vežbaju.

Neki od vas možda se brinu da neće moći dati *falun* ljudima kad im predstavljaju praksu, ili im dovesti telo u balans, kako to ja činim. Ali ne brinite. Kao što sam naznačio, svakog od vas prati jedno ili više mojih duhovnih tela, pa ona obavljaju te stvari. Ako je to njena sudbina, osoba će dobiti *falun* na licu mesta, dok joj dajete uputstva. Ali ako joj to još nije sudbina, ipak bi ga mogla dobiti, doduše postepeno, dok vežba i dok moja duhovna tela vraćaju njeno telo u balans. Ljudi koji ne prisustvuju seminaru, tj. ne uče od nas lično, takođe mogu dobiti sve što treba, uveravam vas u to. To će biti moguće pod uslovom da istinski smatraju sebe praktikantima i uspevaju da sami uče učenja i vežbe – bilo iz knjiga, gledanjem videa, ili slušanjem naših audio snimaka.

Takođe vam ne dozvoljavamo da radite isceljenja. Svakom ko uči Falun Dafu, strogo je zabranjeno da leči ljude. Mi vas učimo kako da napredujete ka višim domenima i ne želimo da formirate nove vezanosti, ili da naškodite svom telu. Priključiti se našim grupnim vežbama je bolje od bilo čega sličnog što biste vi sami mogli, i dok vežbate, videćete da to pomaže vašem zdravlju više nego bilo kakva terapija. Moja duhovna tela sede u krugu, a iznad vežbališta je štit s masivnim *falunom* na njemu i gigantskim duhovnim telom koje iznad štita pazi na ovo vežbalište. Ovo nije kao većina vežbališta na kojima se okupljaju regularni ljudi da vežbaju svoje vežbe, već mesto za duhovno oplemenjivanje. Mnogi od nas koji imaju vančulne moći su videli da svuda gde se okupljamo da vežbamo Falun Dafu, to mesto je obavijeno štitom crvene svetlosti, i sve unutar se kupa u svetlosti.

Moja duhovna tela [koja vas prate] mogu direktno dati *falun* ljudima, ali vi ne treba da se vezujete za tu ideju. Kad učite nove ljude našim vežbama, oni bi mogli osetiti da su dobili *falun* i to vam uzbuđeno saopštiti. A vi biste mogli pomisliti da je

to vaše delo, iako nije. Ovo vam govorim da bih sprečio da oformite ovu vezanost. Posao obavljaju moja duhovna tela. Sada bi trebalo da imate dobru predstavu kako praktikanti Falun Dafe treba da šire ovu praksu.

Svako ko menja vežbe Falun Dafe šteti našoj praksi i našoj disciplini. Jedan primer je osoba koja je promenila naša uputstva za vežbe tako da se rimuju, da se lakše mogu zapamtiti. To je sasvim pogrešno. Svaka prava duhovna praksa je prenesena iz vremena pre zabeležene istorije, i datira iz daleke prošlosti. Stvorila je nebrojena božanska bića. Normalno se niko ne bi usudio da išta promeni. Tako nešto se može dogoditi samo u ovim poznim danima. Nikada u prošlosti se takve stvari nisu događale. Zato treba da pazite na ove stvari.

PREDAVANJE 4

Cena i nagrada

O ceni i nagradi se često govori u vezi sa religioznim životom, kao i šire među ljudima. Ono kako mi gledamo na to razlikuje se od onog kako to većina ljudi čini. „Nagrade“ koje ljudi obično očekuju za svoj trud sastoje se od zemaljskih stvari, poput ugodnijeg i prosperitetnijeg života. Za nas koji vežbamo, međutim, nagrade kojima se nadamo su sasvim drugačije prirode, i one su nešto što regularni ljudi nikad ne mogu dobiti, čak i kad bi želeli – osim ako ne usvoje duhovnu praksu.

Mi se trudimo da dajemo u mnogo većoj meri nego što ljudi obično mogu zamisliti. Ljudi obično smatraju davanjem kad učine dobročinstvo, kad pruže ruku ljudima u nevolji, ili možda pomognu beskućniku. Ovo je jedan aspekt davanja, naravno, i zbilja uključuje žrtvu. Ali to samo znači da si manje vezan za novac, ili materijalne stvari. Mi stremimo mnogo većim žrtvama od tih, iako su i ove značajne. Tokom našeg duhovnog oplemenjivanja, cilj nam je da se oslobodimo širokog raspona vezanosti, od hvalisavosti do ljubomore, od borbenosti do oduševljenja. Mi želimo da se oslobodimo svake moguće stvari koje se držimo. Znači da je „cena“ duhovne egzistencije za nas nešto šire nego što ljudi normalno mogu zamisliti, jer to uključuje oslobađanje od svih vezanosti i želja uobičajenih na ovom svetu.

Ovo bi neke od vas moglo zabrinuti, jer zvuči kao da mi preuzimamo zavet siromaštva poput monaha, s tim što je on za nas još manje izvodljiv budući da mi treba da živimo i vežbamo kao deo ovog sveta. Ali u našoj praksi, svi mi koji smo još uvek deo ovog sveta trudimo se da živimo svoj život što normalnije, dok se bavimo našom duhovnom praksom. Zato se od vas ne traži da izgubite bilo šta u materijalnom smislu.

Možete biti na visokom položaju ili izuzetno bogati sve dok za to niste vezani, i to je kod nas ključna stvar.

Naša praksa cilja direktno na vaše vezanosti. Ključna stvar je da pokušamo da manje brinemo za sopstvenu korist i konflikte koji mogu nastati s drugim ljudima. Duhovna praksa u manastiru ili u divljini ima za cilj da te odseče od sveta i na silu ti slomi vezanosti za svet; uskraćuje ti materijalno blagostanje i na taj način te tera da se oslobodiš vezanosti za isto. Duhovna praksa u svetlu, s druge strane, ima drugačiji pristup. Zahteva da pronađete način da malo marite za materijalne stvari - dok živite regularan život. Naravno, ovo je teško, ali predstavlja suštinu naše prakse. Zato značenje „cene“ u našoj praksi nije onakvo kako ljudi obično shvataju. Treba pomenuti da dobročinstva i dela dobre volje [možda nisu tako smisljena kako izgledaju], jer neki od prosjaka danas su profesionalci i možda imaju više novca od vas. Mi treba da proširimo svoje vidike i imamo veće ciljeve, a ne da se kačimo za sitnice. U duhovnoj praksi treba s pouzdanjem da se fokusiramo na ono što je bitno. Na kraju ćete shvatiti da su loše stvari jedina „cena“ duhovne prakse.

Ljudi obično veruju da je ono što žele dobro, dok se iz više perspektive može videti da to služi samo neposrednim, ličnim interesima. Svetske religije uče da bogatstvo i uticaj, koliki god bili, traju samo nekoliko decenija i ne idu s vama u naredni život. Ono što višu energiju koju dobijamo kroz praksu čini tako dragocenom je to što se ona gomila i čuva na vašoj duši, i ona s vama ide iz života u život. Šta više, ona ima potencijal da vam zaradi božanski rang, pa nije nešto što je lako pronaći. Sve što ćete žrtvovati su nepoželjne stvari, a čineći to moći ćete da povratite čistotu koju ste nekad imali. „Nagrade“ za naš trud su stoga velike i uključuju ne samo uzdizanje duše, već priliku da jednog dana dostignete duhovno savršenstvo i istinski postanete božanstvo. Na taj način se rešava fundamentalni problem postojanja. Naravno, nije realno očekivati da se preko noći oslobodite svih zemaljskih želja i dostignete standard za istinskog praktikanta. Mora postojati proces. Ali ovo ne treba koristiti kao opravdanje da se praksi pristupi na nemaran, opušten način. Iako dopuštamo postepeno napredovanje, morate biti strogi prema sebi. Niko ne postaje božanstvo preko noći. Potreban je proces, i vremenom ćete stići dotle.

Naši duhovni naponi zapravo nas „koštaju“ nečeg što ionako ne želimo: karme. To je nešto što odlazi zajedno s vezanostima. Na primer, kad neko ima sve vrste nezdravih vezanosti, on će se sebično ponašati i biće naveden da čini loše stvari. A za njegove postupke, jedina nagrada biće crna materija poznata kao karma. Znači da je

karma direktno povezana s vezanostima. Ako želite da je se oslobodite, najpre ćete morati promeniti svoj način razmišljanja.

Transformacija karme

Crna i bela materija se mogu transformisati jedna u drugu i zameniti jedna drugu. Konflikt s drugom osobom je jedna od stvari koja pokreće ovaj proces. Dobra dela će vam doneti belu materiju, vrlinu, dok će vam rđava dela doneti crnu materiju, karmu. Karma se takođe može preneti drugima. Ona ne dolazi samo iz ovog života, kako ljudi zamišljaju, već se nakuplja kroz više života. Dugo postoji verovanje da je duša besmrtna. Onda je vrlo verovatno da je u prethodnim inkarnacijama ostala dužna drugima, da je iskoristila druge, ili učinila neke druge pogrešne stvari, poput toga da je uzela život – a svaki od ovih činova će rezultovati karmom. Karma je nešto što se akumulira u drugim dimenzijama i uvek vas prati, isto kao vrlina. Postoji još jedan moguć izvor, iz porodične linije, a to su preci. Starije generacije su pominjale sakupljanje vrline ili blagoslova i kako su to nečiji preci činili, ili kako neko „gubi“ ili „traći“ ove. Sasvim je tačno to što su govorili. Većina ljudi danas ne pridaje značaj takvim komentarima. Mladi danas neće ozbiljno shvatiti ako pokušate da im ukažete da im nedostaje vrlina. Ali takvi komentari su zapravo vrlo mudri, jer ako neko ima puno vrline, to ne znači samo da razmišlja plemenito, ili da ima uzorno moralno vladanje, kako ljudi misle. Ona ima fizičko postojanje, i obe vrste materije koje opisujem prate naše telo.

Pitali su me sprečava li nas crna materija da napredujemo na više stadijume prakse. Moglo bi se reći, jer kad imamo previše ove materije, to utiče na našu sposobnost da verujemo. Jer će se formirati polje koje okružuje telo i obmotava osobu, razdvajajući je od osobina univerzuma, *džen*, *šan*, *ren*. Rezultat je da će ona verovatno imati slabu veru. Zato će priču o duhovnim ili energetskim praksama smatrati naivnom, i neće verovati u bilo šta u tome; čak će joj možda biti smešno. U najmanju ruku, ovo je čest slučaj. Ali to ne znači da će joj duhovna praksa biti teška, ili da neće puno postići ako pokuša. Mi smatramo da je s Dafom sve moguće, pa svako ko ima želju može vežbati. Kao što je rečeno: majstor te može naučiti zanatu, ali na šegrtu je da uradi konkretnu stvar potrebnu da bi napredovao. Svako ko je spreman da strpljivo istraje, uloži šta treba, i malo se pomuči, naći će da je duhovna praksa izvodljiva. Nema ničeg

što ne možete prebroditi ako ste duboko posvećeni, i ja mogu reći da vaša karma neće biti problem.

Onima koji imaju više crne materije obično je potrebno da ulože više napora od onih sa puno bele materije, jer ova druga je po svojoj prirodi sinhronizovana sa osobinama univerzuma *džen, šan, ren*. Zato će neko sa više bele materije dobiti višu energiju jednostavno ako uzdigne svoje misli i karakter; to se, na primer, može dogoditi samo ako se dobro vladamo u konfliktima s drugima. Oni sa više vrline imaju više vere, mogu da podnesu teškoće, da trpe fizički i disciplinuju volju; oni će i dalje povećavati svoju energiju čak i ako se muče više fizički nego psihički. Ovo se, međutim, ne može reći za one s više crne materije. Oni najpre moraju proći proces u kom se ta materija transformiše u belu materiju, a to iskustvo je veoma bolno. Zato je obično slučaj da ljudi slabije vere moraju više ispaštati, jer to govori da imaju više karme. Tako je za njih duhovna praksa mnogo teža.

Pogledajmo konkretan primer kako se to događa u nečijoj praksi. Budistička meditacija zahteva da se noge dugo vremena drže prekrštene u lotosu, i kako se vreme produžava, kao da neko počinje da vas bode iglom. To predstavlja mentalni pritisak i strašno je teško. Teško je kako za um tako za telo, i ne godi ni na koji način. Neki ljudi ne mogu da podnesu bol pa spuste noge, umesto da istraju do kraja; neki duže izdrže, ali na kraju ih opet spuste. Ali ovo čini njihov trud uzaludnim. Nema smisla ako se protegnu noge i otrese bol, pre nego što se nastavi dalje. Jer kako mi to vidimo, bol koji se oseća u nogama dolazi od crne materije koja napada noge. Crna materija je karma, a muke imaju moć da je eliminišu i pretvore je u belu materiju. Kad se javi bol u nogama, to znači da se rastvara karma, a veći bol označava jači otpor karme. Znači da bol koji se oseća u nogama nije bez razloga. Bol koji se doživljava u meditaciji obično dolazi u naletima. Bol bi mogao nadoći u toj meri da ga je jako teško izdržati, ali jednom kad prođe, stvari se ponovo smiruju, da bi kasnije ponovo usledio bol. Obično ide tako.

Pošto se karma eliminiše deo po deo, noge će se bolje osećati pošto se jedan deo rastvori, i ponovo će boleti kad se pojavi sledeći deo. Crna materija ne nestaje nakon što se eliminiše. I ovde važi princip očuvanja materije, tako da se rastvorena karma pretvara direktno u belu materiju, tj. vrlinu. Ovakva konverzija je moguća zbog toga što se osoba mučila, uložila trud i podnela bol. Mi smatramo da vrlina dolazi onima koji trpe bol, podnose teškoće i čine dobra dela. Neki ljudi spuste noge i ispruže ih čim se javi bol, i protresu ih pre nego što ih ponovo prekrste. Ali time se ništa ne

postiče. Isto važi kad ljudi rade vežbe i moraju da drže ruke u vazduhu, ali ih spuste kad se umore. Šta je to malo bola? Za duhovno dostignuće potrebno je mnogo više od jednostavnog držanja ruku u vazduhu. Ovo je nešto što se događa kad su meditativne vežbe deo prakse.

Ovo nije glavni pristup u našoj praksi, iako igra neku ulogu. Kod nas se veći deo karme transformiše preko interpersonalnih stvari koje vas iskušavaju. Kad vas ljudi s kojima se ne slažete zbilja iritiraju, to može biti još teže od fizičkog bola. Ja bih rekao da je fizički bol mnogo lakše podneti, jer mogu se stisnuti zubi i istrpeti. Mnogo je teže podneti kad se neko uroti protiv vas.

Da ilustrujemo, recimo da neko ko uči našu praksu stigne na posao i slučajno čuje kako dvoje loše govore o njemu. Ono što govore je zbilja neprijatno, i bes počinje da plamti u njemu. Ali kao što smo učili, praktikant treba da se uzdrži da ne uzvrat i uvek treba da se drži visokog standarda. Tako će se on setiti da sam ga ja učio da su praktikanti drugačiji i da treba da se pridržavaju visokih standarda, pa on neće započeti raspravu sa kolegama. Ali često ovakve tenzije nemaju svrhu i ne postižu šta treba ako vas uistinu ne uznemiravaju - ne pomažu vam da napredujete. Iz tog razloga taj praktikant to ne može da smetne s uma, to ga iritira, i možda će zaista biti isprovociran. On ne može da se odupre da se osvrne i baci pogled na ono dvoje kolega koji loše govore o njemu. Ali kad ugleda izraz njihovih lica, on to neće moći podneti i bes će provaliti iz njega. Ako ga bes savlada, čak bi tu na licu mesta mogao ući u svađu s njima. Kad se s nekim ne slažeš, bes je teško kontrolisati. Iako bi bilo fino i lako odraditi to meditacijom, to nije uvek moguće.

Ovo znači da ćete napredujući u svojoj praksi nailaziti na sve vrste teškoća. Ali samo pomislite, da li bi bez njih bio moguć duhovni napredak? Vaš karakter se ne bi razvijao kad bi se svi dobro slagali s vama, kad se s vama niko ne bi svađao iz sebičnih pobuda, i kad vas zemaljske vezanosti nikad ne bi vrebale. Da biste napredovali u praksi, morate se istinski čeličiti kroz prava, konkretna iskustva. Neki ljudi ne shvataju zašto imaju toliko teškoća kad započnu praksu, a te teškoće su iznenađujuće obične. Ali to je zato što vi upražnjavate praksu u svetu. Nećete doživeti ništa tako radikalno kao kad bi vas nešto odjednom povuklo uvis, naglavačke, da vas muči. Neće se dogoditi ništa van običnog. Vaše teškoće će uvek imati oblik običnih događaja, poput toga da vas neko provocira, ljuti, loše postupava prema vama, ili vas iz čista mira uvredi. Sve ovo služi da se vidi kako ćete reagovati.

S ovim stvarima se susrećete zbog svojih vlastitih karmičkih dugova, iako smo mi znatno umanjili vaša dugovanja. Ono malo što preostaje je dodeljeno različitim fazama vaše prakse i preuzeće formu teškoća. Služi da se razvije vaš karakter, ojača vaša volja i slome vaše vezanosti. To su teškoće skrojene samo za vas, i mi ih koristimo za usavršavanje vašeg karaktera. Mi vam takođe možemo pomoći da ih prebrodite. Dok uzdižete svoj um, sve one se mogu prebroditi. Ako ste odlučni, trebalo bi da možete da ih prevaziđete. Znači, od sada na dalje nemojte misliti da su problemi s ljudima koje doživljavate slučajni. Oni to nisu, čak ni onda kad nastanu iz čista mira. Oni služe da usavrše vaš karakter. Ako se vladate kao praktikanti, uspećete da se snađete u njima.

Prirodno je da nećete biti unapred upozoreni kad se na vašem putu nađu izazovi ili tenzije. Kad bi vam se sve razotkrilo, duhovni rast ne bi bio moguć, i ti događaji ne bi imali nikakvog smisla. Oni će obično doći neočekivano, da bi se ispitao vaš karakter i pomoglo vam da rastete; kroz to će vaš karakter biti razotkriven. Znači da se tenzije s drugima ne događaju slučajno. Tokom cele vaše prakse događaću se situacije pune iskušenja, koje će pomoći da transformišete svoju karmu. One su daleko teže od fizičkog bola, nasuprot onom kako ljudi zamišljaju. Nije realistično misliti da se viša energija može razviti isključivo kroz duge sate meditacije ili vežbanja, ili stajanjem u nekom posebnom položaju dok ruke i noge bole. To služi samo za transformaciju vašeg urođenog tela. I dalje vam je potrebno ojačanje energijom s više ravni; duhovni rast nije moguć samo vežbanjem vežbi. Ključ za pravi duhovni napredak je trenirati svoju volju. Da je fizički napor sve što je potrebno, dalo bi se očekivati da svaki kineski seljak bude velik svetac, s obzirom na trud koji ulaže. Šta god vaše telo izdrži, to se ne može porediti s njihovim naporima, dok rade na njivi iz dana u dan pod suncem koje prži, umorni i istrošeni. Nije tako jednostavno. Kako ja to vidim, ovladati umom je pravi ključ za duhovni napredak, i ono što istinski čini napredak mogućim.

Dok se karma transformiše, treba da se trudimo da zadržimo saosećanje i blagonaklonost. Ako tako budete postupali, vaše rasuđivanje neće biti pomućeno situacijom na licu mesta i navesti vas da pogrešno postupite, što bi se ljudima inače dogodilo. Moći ćete da se suočite s bilo čim nepredviđenim što naiđe. Ako vam je srce uvek vrlo dobro i saosećajno, imaćete prostora da udahnете i razmislite onda kad se situacija neočekivano dogodi. S druge strane, ako ste većito svadljivi i ako imate neslaganja s ljudima, onda mislim da je neizbežno da se posvađate onda kad se pojavi

problem. Kako ja to vidim, sve tenzije koje doživljavate služe da crnu materiju vašeg tela pretvorite u belu, vrlinu.

Kako je čovečanstvo dospelo do ove tačke, skoro svako se rađa s karmom na karmi iz prethodnih života, i svako telo nosi znatnu količinu. I tako, često je slučaj da dok se vaša karma transformiše, vaša energija i karakter se paralelno razvijaju. Pa ako nađete da vam neko testira karakter, to bi mogao biti odraz tog procesa na delu. Ako istrajete u tome, karma će vam biti umanjena, karakter će vam porasti, a energija će se povećati. Oni idu skupa. Ljudi su u prošlosti imali puno vrline i plemenit karakter, i mala teškoća bi bila dovoljna da dobiju višu energiju. Ali ljudi danas nisu takvi. Čim nađe teškoća oni izgube entuzijazam za duhovnu praksu, i posle toga još manje veruju u nju, što dalje otežava stvari.

Konflikti i nepravde s kojima se susrećete u svojoj praksi mogu biti iz jednog od dva scenarija. Jedan je da si se možda loše ponašao prema drugoj osobi tokom prošlog života. Možda ta situacija vrebava u tvom umu i ne možeš da veruješ da se neko tako može ponašati prema tebi. E, onda u prošlosti nije trebalo da se ponašaš na isti način prema toj osobi. Možeš reći da tada nisi znao bolje i da ovaj život nema nikakve veze s prošlim. Ali ne možeš to tek tako otpisati. Druga stvar je da se karma sigurno odražuje sa svakim konfliktom u koji stupite, pa mi treba da budemo velikodušni i da se ne ponašamo kao većina ljudi. Ovo važi u kancelariji ili gde god radite, pa čak i ako imate sopstveni biznis. Interakcije koje imate s javnošću nisu drugačije. Ne možete izbeći da imate neku vrstu interakcije sa svetom. Ako ništa drugo, imate kontakte sa susedima.

U interakciji s drugima kao delom društva, doživete razne teške susrete. Za one od nas koji vežbaju u svetu, nije važno koliko ste možda bogati ili moćni, da li ste samozaposleni i radite sami, ili imate biznis koji treba voditi, ili kojim se biznisom bavite; ključ je u tome da budete poštteni i delujete s integritetom. Na ovom svetu treba da postoje različite struke i profesije. Srce je ono što je važno, a ne zanimanje. Ljudi dugo imaju percepciju da je većina biznismena nepoštena, ali to nije baš dobro shvatanje. Ja bih rekao da problem leži u ljudskom srcu. Ako imaš dobro srce, onda ćeš pošteno raditi posao, a ako zaradiš više od drugih, to će biti rezultat tvog truda. Zaradio si novac koji si stekao. Biti plaćen za pošten rad je nešto što sledi iz principa cene i nagrade. U bilo kojoj društvenoj sferi možeš biti dobra osoba. Svaka klasa ima svoje sopstvene, jedinstvene međuljudske probleme, a to uključuje i višu klasu. Ali uvek postoji ispravan način da se postupi. U bilo kom društvenom sloju možeš biti

dobar čovek i imati malo želja i vezanosti. Duhovni napredak je moguć u svakom segmentu društva i uvek se možeš pokazati kao dobar čovek.

Odnosi među ljudima u Kini sada su sasvim nenormalni, kako u državnim preduzećima, tako i drugde. To nije nešto što se da videti u drugim zemljama, ili što bi se dogodilo u prošlosti. Dok pokušavaju da dođu do koristi, ljudi ulaze u oštre sukobe i spletkare jedni protiv drugih radi beznačajnih stvari. Misli koje ljudi imaju i taktike kojima pribegavaju su grozne. Tamo je teško biti dobar čovek. Na primer, jedan dan stigneš na posao i vidiš da nešto nije u redu. Kasnije saznaš da je neko jako loše govorio o tebi i požalio se šefu na tebe, tako da izgledaš loše. Shvatiš da te kolege gledaju na čudan način. Prosečna osoba ne bi mogla da podnese to poniženje. Ona bi pokušala da uzvрати onom ko je to prouzrokovao i pridobije ljude na svoju stranu. Ovakva reakcija će možda osvojiti poštovanje svetovnih ljudi, ali to je ispod nivoa praktikanta. Kad se svetiš kao obična osoba, onda postaješ kao obična osoba, ili još gori — u slučaju da se iznerviraš više nego što je uobičajeno.

Kako onda da se ponašamo u ovakvim situacijama? Kad smo u sporu s nekim, najpre treba da ostanemo mirni i ne ponašamo se kao drugi. Naravno, u redu je ako u dobroj nameri pokušamo da objasnimo stvari; nema ničeg lošeg u tome da pokušamo da razjasnimo stvari. Ali ako to radite s previše vezanosti, onda neće ići. Kad se suočimo s takvim situacijama iskušenja, mi ne treba da reagujemo na jednak način. Ako se spustiš na nivo te druge osobe, onda nisi drugačiji od nje. I ne samo da ne treba da reaguješ kao ona, već ne treba ni da osećaš mržnju, ili da zameraš. To iskreno mislim. Gorčina prema drugoj osobi znači da te je bes savladao. U tom slučaju nisi uspeo da zadovoljiš standard za *ren*, a još manje za *šan*. A mi vežbamo *džen*, *šan*, *ren*. Zato se ne smeš ponašati kao onaj drugi, i zbilja se ne smeš ljutiti — čak i ako su proizveli da izgledaš toliko loše da ne smeš podići glavu. Umesto da budeš ljut na drugu stranu, u svom srcu treba da se zahvališ, i to iskreno. Zemaljski ljudi bi mogli smatrati da te ovakva reakcija čini budalom koja zavarava sebe. Ali ja vas uveravam da to nije slučaj.

Iz ovog sledi da treba da se pridržavaš visokog standarda, budući da si praktikant. Ne možeš raditi stvari kako to rade drugi. One koji se bave duhovnom praksom čekaju velika blaga, i zato morate živeti po višim principima. Ako se ponašate kao osoba s kojom imate problem, onda ste isti kao ona. Ja kažem da treba da budete zahvalni toj osobi, a ne ogorčeni. Da biste shvatili razlog, samo razmislite šta ćete dobiti iz toga. Zakoni ovog univerzuma kažu da se ništa ne može dobiti bez da se nešto

plati; sve ima svoju cenu. Ta druga osoba možda je proizvela da loše izgledate i izvučete deblji kraj, pa je na taj način dobila u zemaljskom smislu. Međutim, što lošije izgledate zbog njenog postupka i što je veći haos proizvela, vi ste više morali da trpite i ona će izgubiti odgovarajuću količinu vrline – a sva ona se prenosi vama. Dok to trpite, moguće je da ćete za to malo mariti i da vam neće biti teško.

Još jedan princip univerzuma je da će karma nekog ko jako pati biti transformisana. U opisanom scenariju, ti si taj koji je iskorišćen, pa će tvoja karma biti pretvorena u vrlinu, onoliko koliko si istrpeo. A vrlina je naravno nešto što praktikant želi. Pa je tu druga korist, a ta je da će tvoja karma biti umanjena. Takođe, bez situacija kakvu je ta osoba stvorila bilo bi teško usavršiti karakter. Kad bi se svi dobro slagali s nama, i kad bismo svi meditirali kao jedna srećna porodica, tada ne bismo mogli očekivati da nam poraste energija. Zapravo si zahvaljujući situaciji koju je ta osoba stvorila imao priliku da radiš na svom karakteru i rasteš. Pod pretpostavkom da jesi, to će onda biti treća korist. A pošto si praktikant, tvoja energija će rasti svaki put kad se tvoj karakter uzvisi. Za jednu stvar si dobio četiri. Kako onda da mu ne budeš zahvalan? Zbilja treba da osećaš zahvalnost prema toj osobi, i to ozbiljno mislim.

Naravno, namera onog drugog je bila loša, inače ti ne bi dao vrlinu. Ali on ti jeste omogućio priliku da ojačaš svoj karakter, a za nas bi to trebalo da bude suština duhovne prakse. Jer duhovni rast je moguć samo ako se oslobađamo karme i pretvaramo je u vrlinu, a sve ovo se događa dok radimo na svom karakteru. Zato oni idu ruku pod ruku. Oni na višim domenima gledaju na događanja na ovom svetu sasvim drugačije nego prosečna osoba. Ako ih sagledaš sa više ravni, stvari će ti izgledati radikalno drugačije. Ono što se nama ovde u zemaljskom svetu čini „ispravnim“, možda se sagledava drugačije. Samo ono što se s viših ravni vidi kao ispravno, zaista je takvo.

Detaljno sam vam objasnio principe univerzuma pa se nadam, sad kad su vam jasni, da ćete ih iskreno primeniti u svojoj duhovnoj praksi. Budući da ste i dalje u ovom svetu, nekima od vas bi moglo biti teško odoleti privlačnim stvarima ovog sveta. Zemaljski svet previše utiče na neke ljude i oni ne streme višim standardima. Naravno, ako neko samo želi da bude dobar čovek na normalan način, onda nema ničeg lošeg u tome da se divi herojima i uzorima. Ali ovi mogu biti primer samo onima koji nisu praktikanti. Uspešna duhovna praksa zavisi od toga s koliko srca joj pristupate i koliko je razumete. Nema obrasca za slediti. Imate velike sreće da vam je objašnjena Falun Dafa, dok ranije ovakvo nešto nikad nije otvoreno predavano, pa ni onima koji su

stremili duhovnom rastu. Sa znanjem koje posedujete, sada možete primeniti Falun Dafu u praksi, i nadam se da ćete u tome biti dobri. Od vas zavisi kako će vam ići i koliko daleko ćete napredovati.

Naravno, transformacija vaše karme neće se uvek dešavati onako kako sam opisao; ima i drugih mogućnosti. Može se dogoditi i u spoljnom svetu, i na domaćem terenu. Mogli biste naleteti na teškoće dok hodate ulicom, ili na nekom drugom javnom mestu. Bićete naterani da se oslobodite svih zemaljskih vezanosti kojih se držite. Svaka pojedina vezanost koju imate mora se raskinuti, i to će se odigrati kroz bilo koji od brojnih scenarija u kojima ćete biti navedeni da se sapletete i padnete, i na osnovu toga dođete do novih duhovnih uvida. Na ovaj način ćete se probiti i uspeti.

Evo primera jednog dosta tipičnog scenarija. Puno je ljudi čiji bračni partner zbilja počne da se nervira dok vežbaju naše vežbe. Čim kreneš s vežbama, on, tj. ona započinje svađu. Kad radite druge stvari, to im ne smeta. Kad biste previše vremena gubili na kartanje, partner možda ni tada ne bi bio presrećan, ali ne bi bio ljut kao kad vežbate. Vaša praksa mu ne može smetati i trebalo bi je sagledavati kao nešto dobro, budući da vodite računa o svom telu. Ali čim počnete da vežbate, on eksplodira. U nekim slučajevima to je stiglo dotle da parovi razmišljaju o razvodu. Ipak, retki su praktikanti koji istinski razmisle zašto se to događa. Ako ga zamoliš da objasni svoj bes posle jedne od takvih epizoda, tvoj partner neće imati objašnjenje. On to zaista neće moći, i složiće se da se ne bi trebalo toliko uzbuđivati i dopuštati besu da se rasplamsa. Pa šta se onda zbilja događa? Dok vežbate, vaša karma se mora transformisati. Da bi se to desilo, mora se platiti. Ali neka vas uteši činjenica da koliko god koštalo, doneće nešto dobro.

Pogledajmo još jedan moguć scenario, u kom vam vaša žena pravi probleme čim uđete na vrata. Ako strpljivo uspete izdržati ovakvu vrstu situacije, tog dana ste učinili napredak u praksi. Ali moglo bi se ispostaviti da je to previše za vas, čak i ako ste kao par obično u dobrim odnosima, budući da vam je jasno koliko je vrlina važna stvar. Njen nastup besa bi vas mogao pogoditi, to bi moglo biti previše, i vi ćete se posvađati. Ali to bi u ishodu anuliralo današnji napredak u praksi. Ta epizoda se dogodila zbog toga što je u tom času tu bila karma, a ona vam je pomagala da je eliminišete. Ali vi na to niste pristali, već ste se posvađali. Zato karma nije uklonjena. To se često događa. Mnogi od vas su doživeli slične stvari, ne razmišljajući mnogo o njima. Ali samo se setite da vam ona uvek prigovara kad su vežbe – nešto dobro – u pitanju, a u redu je šta god drugo radili. U stvarnosti, ona vam nesvesno pomaže da

uklonite karmu. To ne znači da se ona s vama svađa samo na površini, dok u sebi misli dobro o vama. Njen bes zaista dolazi iz dubine. Možete biti uvereni da će se onaj koji dobija vašu karmu nervirati zbog toga.

Usavršavanje karaktera

Mnogi ljudi su dopustili da ih njihove misli savladaju, a to je proizvelo puno problema i dovelo do stagnacije u njihovom duhovnom napretku. Ima nekih pojedinaca, na primer, koji su prirodno obdareni dobrim karakterom, i takvima bi se unutrašnje oko moglo najednom otvoriti čim ih praksa odvede do višeg domena. Budući da su im urođeni osnov i karakter odlični, oni brzo razviju višu energiju. Ali na kraju, kad napredak njihove energije dostigne njihov karakter, tenzije i konflikti s ljudima koje oni doživljavaju će morati da se intenziviraju da bi se njihova energija dalje mogla razvijati. Zato takvi, duhovno nadareni praktikanti, nalaze da im praksa u početku dobro ide, a energija brzo raste, da bi onda odjednom, neočekivano, zbunjeni shvatili da nevolje stižu sa svih strana. Odjednom kao da više ništa nije u redu, od toga da se drugi loše ponašaju prema njima, do toga da šef na poslu nije zadovoljan njihovim učinkom, sve do napetih odnosa kod kuće. Odasvuda iskaču problemi i ne bi se reklo da sve to ima nekog smisla. Ali razlog zašto su u početku plovili mirnim morem je to što su brzo dostigli neki nivo, budući da su imali dobar urođeni osnov. To, međutim, nije ni blizu nivou potrebnom da se dostigne duhovno savršenstvo. Potreban je dalji napredak. Zato standardi moraju rasti. I samo kad se dostigne taj novi, viši standard, oni će napredovati dalje od mesta do kog su dospeli mirnom plovidbom, koju su imali zahvaljujući svom urođenom kvalitetu.

Takođe ima ljudi koji odlažu početak svoje duhovne prakse jer najpre žele da stvore neku ušteđevinu i finansijski obezbede porodicu, da ne moraju brinuti. Ali meni to zvuči kao pusta želja. Kao prvo, ti nemaš moć da promeniš život, sudbinu druge osobe, čak i ako ti je ona najbliži rod. Možeš li istinski promeniti sudbinu osobe? A drugo, ako zaista ne bi želeo da imaš briga na kućnom planu i budeš bez ikakvih nevolja, od čega bi se sastojala tvoja duhovna praksa? Teško je imati duhovni rast ako živiš lagodno i udobno. Znači da nije onako kako ste možda zamišljali konvencionalnim načinom razmišljanja.

U duhovnoj praksi morate prolaziti kroz teškoće, i one služe da se ispita da li se možete osloboditi svojih osećanja i žudnji i oteti se njihovoj kontroli. Biti vezan za te stvari će omesti vaš napredak. U svemu postoje razlozi. Šta ljude čini ljudima? To je prisustvo osećanja, jer ljudi jednostavno žive za njih. Ljubav prema članovima porodice, romantična ljubav, ljubav prema roditeljima, emocije vezane za odnose s drugima, osećanja koja dolaze s prijateljstvom. Emocionalne veze pokreću ljude, emocije vas slede gde god odete. Sve ljudsko ovog sveta proističe iz osećanja, od dopadanja do nedopadanja, od radosti do tuge, od ljubavi do mržnje. Ako ne uspete da se oslobodite istih, imaćete problema u duhovnoj praksi. Oni koji uspeju će biti slobodni od ljudskih osećanja, nedodirljivi. Namesto ovih će narasti saosećanje, nešto mnogo plemenitije. Naravno, malo je verovatno da ćete preko noći raskinuti sa svojim osećanjima; duhovni napredak je dugo putovanje postepenog uklanjanja vezanosti. Ali morate biti strogi prema sebi.

Za nas koji vežbamo, napete situacije s drugima će nailaziti neočekivano. Kako se onda pripremiti? Ako stalno možete da budete saosećajni i mirni, onda ćete moći dobro da postupite kad naiđe problem jer ćete na neki način imati amortizer. Stvari će dobro ispasti ako ste uvek milostivi i dobri prema drugima i ako sve situacije na koje nailazite rešavate tako što zastanete da razmislite koliko će ono što učinite odgovarati onom drugom, i da li će iko biti povređen. Treba da se pridržavate viših standarda, a tokom svoje prakse treba dalje dizati standard.

Ima ljudi kojima kao da većito nedostaje vere. Na primer, oni bi mogli imati vizije višeg bića koje obožavaju i kome se mole, ali dok to rade oni ubace svakojake zamerke povodom neuslišenih molitvi, jer misle da to biće nije puno učinilo za njih i nije im olakšalo život. Ali to više biće naravno da neće reagovati na njihove želje, jer teškoće u njihovom životu je zapravo *ono* isplaniralo i služe za razvoj njihovog karaktera; stvari kao što su sukobi među ljudima mogu da učine puno za usavršavanje karaktera, na kraju krajeva. I tako to božansko biće neće pomoći da se ispune želje tih ljudi. Ako više biće usliši vaše zemaljske želje, onda nema načina da se usavrši karakter ili poveća energija; to bi sasvim poništilo svrhu poteškoće. Naš ljudski život nije sam po sebi cilj, već služi za povratak na nebo, kako to božanska bića vide. Ona smatraju da što više teškoća imate, utoliko bolje, pošto na taj način možete brže otplatiti svoje dugove. Ali neki ljudi jednostavno ne shvataju. Kad im molitve nisu uslišene, oni počinju da zameraju svom bogu što im nije pomogao i pored svih njihovih molitvi. A neki se toliko iznerviraju da čak razbiju njegovu ikonu i na dalje proklinju

svog boga. Tako im karakter opada, a ako su imali višu energiju, ona nestaje. Oni koriste ljudsku logiku i kriterijume da sude o božjem karakteru, što nije u redu. Ljudi često greše tako što teškoće u svom životu vide kao nepravdu, pa mnogi zbog toga padnu.

Poslednjih godina pali su mnogi poznati učitelji energetskih praksi. Istinski majstori, međutim, povukli su se iz javnosti ispunivši svoje istorijske misije. Ostali su aktivni samo oni koji su zalutali u svetu, kojima je opao karakter i koji su izgubili višu energiju koju su imali. Nekim pojedincima koji su i dalje aktivni, a koji su do neke mere uživali slavu, njihovi učitelji su odveli sporednu dušu, a s njom je otišla i energija. Njihovi učitelji su videli da su ovi pali usled zemaljskih stvari poput slave i bogatstva, i da neće moći da se oslobode. Ovakvi slučajevi su uobičajeni i nisu ništa neobično.

U našoj disciplini retkost je videti ljude da padaju na taj način, a slučajevi koji postoje nisu toliko vredni pažnje. Ali pozitivne promene karaktera ljudi *jesu* vredne pažnje. Jednom smo imali učenicu u provinciji Šandong, koja je radila u fabrici tekstila, i koja je kolegama prenela Falun Dafu, nakon što ju je naučila. Rezultat je bio da se vladanje u celoj fabrici promenilo na bolje. Ranije su radnici skrivali male peškire ispod odeće i nosili ih kući. Kad je ova žena naučila našu praksu, ona ne samo da je prestala da nosi stvari, već je čak odlučila da vrati ono što je ranije odnela. Sagledavši promenu kod nje, i ostali u fabrici su prestali uzimati stvari, a neki su čak vratili ono što su ranije odneli. Ovo se dogodilo u celoj fabrici.

Koordinatori našeg vežbališta iz drugog grada su došli u fabriku da vide kako ide onima koji tamo uče Falun Dafu. Direktor fabrike je lično izašao da ih dočeka rečima: „Otkad uče Falun Dafu, ovi radnici rade više, savesnije i s puno žara. Oni se ne žale na dodeljene zadatke i ne misle samo na sebe. Na taj način su promenili moral celokupne fabrike i naš prihod je porastao. Vaša praksa je fantastična. Sledeći put kad vaš učitelj dođe u grad, želim da pohađam seminar.“ Iako je glavni cilj Falun Dafe duhovni napredak, a ne da se donesu promene poput ovih, ona svejedno može da učini puno za negovanje uljudnosti i morala u društvu. Kad bi svaki pojedinac preispitivao sebe i razmišljao kako treba da se ponaša, ja bih rekao da bi svet postao stabilnije mesto, a ljudi bi ponovo postali moralni.

Drugi slučaj uključuje ženu u pedesetim godinama koja je zajedno sa svojim mužem bila na putu na moje predavanje u gradu Taijuenu. Dok su prelazili ulicu, naišao je veliki auto, vozeći prebrzo, i retrovizorom zakačio odeću žene. Vukao ju je preko deset metara pre nego što će se zaustaviti. Vozač je izašao iz auta i počeo da joj

drži predavanje kako je neoprezna, što je danas tipično; u kriznim situacijama, ljudi često reaguju pokušavajući da prebace krivicu, mada su sami odgovorni. Putnik koji je bio s njim mu reče da vidi da li je žena povređena i treba li joj lekarska pomoć. Čovek se sabrao i brzo je upitao da li je dobro, nudeći da je odvede u bolnicu. Naša učenica je polako ustala i odgovorila: „Nije mi ništa. Možete nastaviti svojim putem.“ Otresla je prašinu sa sebe i produžila s mužem na naše predavanje.

Kad su stigli, ispričali su mi priču. To me je učinilo srećnim, jer je bilo jasno da je ona unapredila svoj karakter. Rekla mi je da ne bi uspela tako da se ponese u datoj situaciji da ne uči Falun Dafu. Samo pomislite koliko je dobro postupila. To je bila žena u pedesetim, bez posla, penzije ili prihoda u doba kad su cene tako visoke, a auto ju je malopre povukao i bacio na zemlju. Da je obična osoba, možda bi ostala da leži na zemlji i rekla vozaču da ima višestruke povrede. Možda bi spremno prihvatila ponudu da ode u bolnicu i ostala tamo koliko hoće. Ali ona je praktikant i to nije učinila. Mi verujemo da jedna misao određuje ishod, dobar ili loš. Da je bila samo obična žena te starosti, da li bi mogla proći bez ozleda? A nije bila ni ogrešana. Jedna misao čini razliku. Da je umesto toga ostala da leži na zemlji, stenjući u bolu, moleći za pomoć i misleći da je povredila ovo ili ono, tada bi možda zaista imala slomljene kosti ili paralizu. Mogla bi ostati u bolnici, vezana za krevet ostatak života – što je sudbina koju nikakva finansijska kompenzacija ne bi mogla ispraviti. Svet koji se okupio na mestu nesreće bio je zapanjen što nije pokušala da iznudi novac od vozača. Danas su moralne vrednosti ljudi u haosu. Vozač je nije namerno udario, iako jeste bio kriv za prebrzu vožnju. To je na kraju krajeva bio nesrećan slučaj. Ali s ljudima kakvi su danas, čak i svedoci nesreće će biti u čudu ako od vozača ne pokušaš da izvučeš malo novca. Mnogi ljudi su izgubili svoj moralni kompas i neće vas slušati ako im kažete da čine nešto loše. S promenom moralnog standarda, nekim ljudima će zarada biti na prvom mestu i oni će sve učiniti za novac. Neki ljudi sada čak žive pod parolom: „Svako neka misli o sebi“.

Neko ko je učio našu praksu u Pekingu, poveo je dete posle večere u šetnju kroz pešačku ulicu Čijanmen. Ugledali su punkt za prodaju lutrije. Dete je htelo da se zabavi i okuša sreću. Otac mu je to dozvolio, dajući mu novac. On je kupio tiket, i na iznenađenje, izvukao je drugu nagradu – luksuzan dečji bicikl. Na licu mesta mu je dodeljen, na njegovu veliku radost. Ali onda je ocu palo na pamet: „Ja sam praktikant. Zbilja nije trebalo da pokušavam da dobijem ovo. Verovatno ću izgubiti dosta vrline, budući da ga nisam zaradio.“ Zato je rekao detetu: „Ako nam je potreban, bolje da

jedan kupimo sami.“ Dete se uzбудilo: „Tražio sam bicikl, a ti nisi hteo da mi ga kupiš. Sad kad sam ga osvojio, ti mi ne daš da ga zadržim.“ Gorko je zaplakalo, ne ostavljajući ocu ništa sem da bicikl odnese kući. Kod kuće, što je više razmišljao o tome, ocu se ovo sve manje sviđalo. Zato je odlučio da jednostavno odnese novac ljudima koji su držali lutriju. Ali onda mu je palo na pamet da je izvlačenje završeno i da će pojedinci samo podeliti novac među sobom i prisvojiti ga. Na kraju je odlučio da donira novac svom preduzeću.

Otac je imao sreće što su mnoge njegove kolege učile Falun Dafu i rukovodstvo je imalo dobro poznavanje iste. Da je to bilo tipično preduzeće, ljudi bi mislili da nešto nije u redu s tobom kad ne želiš da zadržiš bicikl koji si osvojio i kao praktikant planiraš da pokloniš jednak iznos svom preduzeću; čak i šef bi mislio da si lud. Krenule bi glasine kako je nešto u tvojoj praksi pošlo po zlu i uzelo ti razum. Kao što sam naznačio, ljudske moralne vrednosti su se iskvarile. Pedesetih ili šezdesetih, ono što je otac učinio ne bi izgledalo kao nešto naročito. Tada su ovakvi gestovi bili uobičajeni i svakako ne bi bili razlog za brigu.

Mi verujemo da koliko god da su se ljudske moralne vrednosti promenile, osnovne osobine univerzuma - *džen, šan, ren* - se nikad neće promeniti. Kriterijum koji ljudi koriste za ocenu stvari se iskvario, pa oni koje ljudi smatraju dobrim ili lošim možda nisu takvi. Dobri ljudi su samo oni koji otelovljuju osobine univerzuma. A te osobine su jedini kriterijum za ocenu osobe; to je ono što se priznaje širom univerzuma. Iako možda izgleda kao da je čovečanstvo jako napredovalo, ljudske moralne vrednosti su znatno opale, društveno tkivo sveta se menja na lošije; mnogi ljudi sada stavljaju zaradu ispred svega. Ali univerzum se ne menja onako kako bi ljudi želeli. Kao osoba sa duhovnim aspiracijama, ne možeš se oslanjati na standarde koje ljudi imaju. Ne možeš raditi stvari zbog toga što svi misle da je to dobro. Ono što ljudi sveta smatraju dobrim ili lošim ne mora biti takvo. Ljudske moralne vrednosti toliko su se iskvarile da te ljudi neće ni saslušati ako im ukažeš da čine nešto loše. Kao praktikanti, ako zaista želite da razlikujete dobro od lošeg, stvari morate sagledavati u svetlu osobina univerzuma.

Obredno pomazanje

U nekim religijskim ili duhovnim zajednicama postoji praksa koja se naziva obrednim pomazanjem (*gvanding*). To je religijski obred koji je izvorno korišćen u praksi *tantričkog* budizma. Njegov cilj je da se osigura da učenik ostane veran disciplini, i na taj način bude formalno priznat kao učenik. Ono što je čudno je što se ovaj verski obred više ne sreće samo u *tantričkom* budizmu, već takođe u *čigongu* i taoističkoj praksi. Ja sam naznačio da uvek kad neko javno predaje metod koji naziva *tantričkim* budizmom, u pitanju je prevara. To kažem jer kineski *tantrizam* je nestao sa lica Kine pre više od hiljadu godina, i danas jednostavno ne postoji. Usled jezičke barijere, tibetanski *tantrizam* nikada nije u potpunosti stigao u Kinu. Takođe, budući da je to ezoterično učenje, učenici treba da se bave tajnom praksom u manastirskom okruženju, primajući tajne upute od učitelja, koji ih vodi u tajnoj praksi. Nikada nije trebalo da bude predavan a da se prethodno ne ispune ti uslovi.

Mnogi ljudi putuju na Tibet u potrazi za učiteljem koji će ih učiti tibetanskom *tantrizmu* i takvim praksama, u nadi da će vremenom postati cenjeni, dobrostojeći majstori energetske prakse. Ali uzmite u obzir da će autentični tibetanski lama, koji je čuvar istinskog učenja, imati velike moći i da će znati šta je na umu onome koji dolazi da uči. On će lako videti šta ta osoba namerava. On će videti ako pobuda za učenje dolazi usled želje da se postane majstor radi zemaljskih ciljeva, što bi oskrnavilo njegovu praksu. Kao što shvatate, oni neće dopustiti da neko tek tako dođe i oskrnavi ozbiljnu duhovnu disciplinu poput njihove, a još manje neko s definitivno nečistim motivima. Zato će takva osoba dobiti malo znanja, a nikako srž samog učenja. S toliko manastira na sve strane, u najboljem slučaju ona će negde naučiti nešto površno. Ako joj je srce nečisto i ako iz loših pobuda želi da postane majstor, verovatno je da će postati plen za entitete koji se kače. I mada ti entiteti ili životinje možda zbilja imaju energiju da joj ponude, ona svakako nije od tibetanskog *tantrizma*. Oni koji idu na Tibet u ozbiljnoj potrazi za *darmom*, verovatno će se tamo nastaniti i zauvek ostati; to su oni pravi.

Čudno je što sada ima puno taoističkih praksi koje rade pomazanje energijom. Taoističke prakse koriste telesne energetske kanale, pa to nema smisla činiti. Iz onog što sam naučio na svojim putovanjima po južnoj Kini, držeći seminare, pomazanje je posebno postalo popularno u provinciji Guangdong. U toj oblasti postoji više od desetak praksi koje su izvodeći pomazanje napravile pravi haos. Ideja je da kroz pomazanje postaneš njihov učenik i posle toga ne treba da učiš druge prakse – inače ćeš biti kažnjen. Oni to zbilja čine. Nije li to lukavo i zlo? Ono što oni nude služi samo

za lečenje i održavanje zdravlja, i ljude tu privlači perspektiva dobrog zdravlja i ništa više od toga. Kakva je onda svrha kažnjavati sledbenike za nelojalnost? Mnogi koji su preuzeli ovaj pristup zbilja čine svetu lošu uslugu, jer takvi nikog neće odvesti do duhovnog savršenstva.

I tako se danas pomazanje sreće u taoističkoj praksi, iako tu ne pripada. Onaj taoistički *čigong* majstor koji je najglasniji oko pomazanja ima stub energije jedva visine dvospratnice ili trospratnice, kako sam video. Zbilja je šteta videti da je energija tako poznatog majstora toliko brzo opala. Mnogi staju u red da budu pomazani. A njegova energija je od starta bila ograničena i brzo je potrošena. Posle toga, on nikako ne može imati energiju da vrši pomazanja. Znači da vara ljude. Pravo pomazanje, viđeno iz druge dimenzije, transformiše kosti od glave do pete tako da liče na beli žad. To uključuje upotrebu *gonga* - visokoenergetske materije - za telesno pročišćenje, koji mora proći kroz celo telo, od glave do pete. To nije nešto što bi mogao majstor kakvog sam sada opisao. Ako se pitate, on ne radi pomazanje u religijske svrhe. On želi da mu pripadaš jednom kad počneš da učiš praksu, jer onda ćeš morati da mu dolaziš na časove i učiš kod njega. Motiv je da ti uzme novac. Ne bi zaradio kad niko ne bio učio njegovu praksu.

Predanim praktikantima Falun Dafe, njihov učitelj će puno puta uraditi pomazanje, kao što se dešava i u drugim disciplinama Buda-škole – iako to možda nećete zapaziti. Oni sa paranormalnim moćima, ili koji su posebno osetljivi, možda hoće. Pomazanje se može dogoditi dok spavate ili u neko drugo doba, a ono što se dešava je da topla struja odjednom potekne kroz celo telo, od glave do pete. Cilj nije da vam se poveća energija, jer to mora doći sopstvenim trudom. To je pre jedna vrsta blagoslova u kom vam se telo pročišćava korak dalje. Ta procedura se mora dogoditi više puta, jer u svakoj fazi prakse vam je potrebna pomoć u čišćenju tela. Mi ne upražnjavamo obrede pomazanja, jer kako sam naznačio, vi treba samo da se fokusirate na praksu, a vaš učitelj će se pobrinuti za ostalo.

I dalje ima ljudi koji žele da mi odaju počast. O tome želim da pričam u svetlu ovog što sam sada rekao, jer se to odnosi na mnoge ljude. Ova istorijska era se razlikuje od starijih, proteklih vremena; da biste važili za mog učenika, nije potrebno da klečite ili padate ničice preda mnom. U našoj praksi ti obredi nemaju ulogu. Čudno je da mnogi ljudi sada misle da mogu dobiti energiju samo spoljnim činom religijske privrženosti i ako postanu malo pobožniji. Prava duhovna praksa je produkt sopstvenih napora, pa molitve i želje malo znače. Nema potrebe za religijskim činovima

privrženosti, poput paljenja tamjana i odavanja počasti. Viša bića će ti se osmehivati ako vide da se iskreno baviš disciplinovanom duhovnom praksom. Ali koliko god ih obožavao, ona neće biti zadovoljna tobom ako činiš pogrešne stvari. Mislim da ta ideja treba da bude jasna. Istinska duhovna praksa zavisi od tebe, i ako ćeš se kasnije okrenuti i činiti šta ti je volja, onda nema svrhe odavati poštovanje učitelju. Zato u našoj praksi zbilja nema mesta za verske obrede. Čineći te stvari, čak biste mogli narušiti moj ugled.

Mi smo vam svima dali puno toga. Ja ću vas smatrati svojim učenicima i vodiću vas dokle god se trudite da sprovodite učenja u praksi i strogi ste prema sebi po pitanju sleđenja Velikog Puta. Činiću to dok god vežbate Falun Dafu. Ali ako ne vežbate, mi tu ništa ne možemo, i nema svrhe tražiti formalno proglašenje učenikom. Oni koji samo rade vežbe nisu moji učenici čak i ako su među prvima prisustvovali mojim seminarima. Da biste stekli zdravo telo i zbilja napredovali do viših stadijuma, morate se iskreno baviti praksom i raditi na svom karakteru onako kako mi to učimo. Zato u našoj praksi nema mesta za obrede poput pomazanja. Dok god vežbaš našu praksu, bićeš naš. Moja duhovna tela su svemoćna i sveznajuća, ona znaju čak i vaše misli. Ali ona neće voditi računa o vama ako niste neko ko vežba. Za one koji vežbaju, međutim, pomoć će biti pružana sve do samog kraja.

Učenici nekih praksi nikad nisu sreli svog učitelja, ali im je rečeno da se klanjaju u određenom pravcu i plate stotine dolara, da bi ih mogli smatrati učenicima. Ali nije li to obmana? Ti ljudi to vrlo rado čine, a posle toga zauzmu zaštitnički stav prema svojoj praksi i učitelju, čak govoreći ljudima da više ne smeju učiti druge prakse. Meni je to sasvim apsurdno. Takođe se pitam šta se dobija, ako se išta dobija, kad neki učitelji urade ono što zovu „dodirnuti krunu glave“.

Svaka energetska praksa koja se promovise kao „*tantrički* budizam“, ili čak samo kao deo budističke religije generalno, je lažna. Imajte na umu da metodi i discipline praksi koje se nalaze u autentičnom budizmu datiraju hiljadama godina unazad. Svaka promena koju ljudi danas u njih unesu, pretvara ih u nešto drugo. Jedina svrha disciplina duhovne prakse je uzvišeni cilj dostizanja božanstvenosti, i one su neverovatno jezgrovite i zamršene. Čak i najmanja promena će pokvariti stvari. Proces pretvaranja materije u višu energiju je izuzetno kompleksan, pa ono što čovek može da oseti u vezi s tim zbilja nije pouzdano i nikad ne može pružiti informaciju o napretku u praksi. Verski obredi koje upražnjavaju budistički monasi su zapravo sredstva u praksi, i svaka unesena promena će pretvoriti praksu u nešto drugo. Svaka legitimna

praksa ima više božanstvo koje njom upravlja, i svaka takva praksa je svojim metodima duhovnih disciplina proizvela puno božanstava; niko ne bi smeo brzopleto menjati metode koji se koriste. Kako se onda učitelj neke niže energetske prakse, kome nedostaje duhovna moć, može usuditi da promeni religijske tradicije puta do božanstvenosti? Osim toga, u slučaju da je zaista promenio i napravio od toga vlastitu praksu, to se više ne može smatrati delom te religije, i on ne bi smeo koristiti njeno ime za lažno predstavljanje. U slučajevima poput ovih treba da razlikujete neautentične prakse.

Misterija mandorle*

U drevnim kineskim religijskim tekstovima poput *Principa prakse uma i tela*, *Taoističkog kanona* i raznih alhemijskih priručnika, pominje se „postavljanje“ nečeg poznatog kao mandorla, ili kako ta mandorla „predsedava otvorom“. Mnogi duhovni učitelji su imali velikih problema da objasne šta to znači, budući da većina njih, na svom stadijumu prakse, ne može da shvati te stvari i to im nije dopušteno. Da bi se to videlo, u duhovnom razvoju potrebno je dostići barem fazu vida mudrosti, i to je razlog zašto to većina prosečnih instruktora ne može da vidi – oni nisu dostigli tu tačku. U religijama se dugo raspravlja šta je mandorla, gde se nalazi „jedan otvor“, i kako se postavlja. Drevni tekstovi ne bacaju puno svetla na ova pitanja, i često su konfuzni; oni na apstraktan način raspravljaju o ovom fenomenu, ne govoreći mnogo o njegovoj suštini, uprkos svemu što je napisano na ovu temu. Ovo je učinjeno namerno, kako bi se oni koji dolaze spolja sprečili da nauče srce prakse.

Daću vam jedan savet, budući da ste učenici Falun Dafe: klonite se svog haosa knjiga o energetskim praksama koje se mogu nabaviti. Ne mislim na drevne tekstove o kojima sam sada pričao, već na obmanjujuće knjige o energijama, koje se sada pišu. Ne treba ih čak ni prelistati. Čim nađete da vam je prihvatljiva jedna rečenica u njima, entiteti koje te knjige nose će vam se nakačiti na telo. Mnoge takve knjige su napisane po uputima opsedajućih duhova, koji su iskoristili vezanosti pisca za status i novac. Obmanjujuće knjige o energetskim praksama danas su svuda. Mnogi ljudi su jednostavno neodgovorni i pišu pod komandom zlih duhova, ili čega god se na njih nakačilo. Uopšteno govoreći, najbolje je ne čitati ni klasična dela poput gore

pomenutih, jer postoji pitanje predanosti jednoj disciplini i ne treba remetiti svoju energiju.

Neko u vrhu Čigong asocijacije Kine mi je ispričao nešto što me je jako nasmejalo. Ispričao mi je o jednom čoveku u Pekingu, koji je stalno išao na časove *čigonga*, pa je posle nekog vremena pomislio da je naučio sve što se ima naučiti. Ovakav utisak je dobio jer je sve ono što je učio na raznim časovima bilo na podjednako osnovnom nivou; svi su predavali manje-više iste stvari. Ovo ga je navelo da poveruje, kao što misle lažni majstori, da u *čigongu* nema ništa više od toga. I tako je odlučio da napiše svoju knjigu o *čigongu*. Ali samo pomislite koliko je to apsurdno: neko ko čak ne vežba *čigong* treba da napiše knjigu o tome. Tipične *čigong* knjige su danas takve, budući da je plagijat sasvim obična stvar. Kad je stigao do teme mandorle, zaglavio se u pisanju. Malo ih je koji zaista shvataju šta je to, na kraju; to ne shvata čak i ono malo pravih duhovnih učitelja. I tako je taj čovek otišao da pita majstora koji nije bio pravi, mada on toga nije bio svestan, budući da nije baš dobro shvatao *čigong*. Ovaj lažni učitelj se uplašio da ne bude razotkriven u slučaju da ne odgovori na pitanje ovog čoveka. I tako je otišao tako daleko da izmisli nešto besmisleno, rekavši da se jedan otvor mandorle nalazi na vrhu muškog polnog organa. Koliko god zvučalo smešno, nije za smejanje, jer ta knjiga je posle toga objavljena. To pokazuje koliko su knjige o *čigongu* postale apsurdne. Čitanje tih stvari vam neće dati ništa dobro, već vam samo može nauditi.

Istražimo šta znači „postavljanje mandorle“. Dok se osoba bavi duhovnom praksom u ljudskom domenu, pošto prođe srednju fazu prakse i vežba u naprednoj, ona će unutar sebe početi da razvija anđeosko telo. To anđeosko telo se razlikuje od onog što znamo kao heruvim. Heruvimi su mali i razigrani, oni radosno skaču okolo i igraju se. S druge strane, anđeosko telo se ne pomiče i jednostavno sedi na svom mestu, nepokretno, na cvetu lotosa, s nogama prekrštenim u poziciji meditacije, rukama spojenih u *điejin* mudri*, a jedini je izuzetak kad duša uđe u njega da ga kontroliše. Anđeosko telo se rađa u energetskom centru i može se videti u nevidljivom mikro domenu čak i dok je manje od vrha igle.

Još nešto treba objasniti. U telu postoji samo jedan pravi energetski centar (*dantijan*) i on je smešten u donjem stomaku. On je unutar tela, i prostire se od perineuma do donjeg abdomena. Mnoge više energije, moći i druge sposobnosti, kao i duhovna tela, anđeosko telo i heruvimi – ogroman niz natprirodnih bića – se rađaju u ovom centru.

U prošlosti je bilo duhovnih praktikanata koji su iznedrili ideju da u telu postoji gornji, srednji i donji energetski centar. Ali ta ideja nije tačna, čak i ako navodno ima doktrinarne osnove i majstori je generacijama prenose. Imajte na umu da je u starim vremenima svakako bilo besmislica. Ako nešto ima drevan pedigre, ne znači da je nužno tačno; niže, narodne prakse su uvek cirkulisale u javnosti, ali one se ne smatraju duhovnim praksama, ili bilo čime značajnim. Kad ljudi tvrde da postoje gornji, srednji i donji energetski centar, oni misle da se svako mesto gde se može stvoriti grozd energije smatra energetskim centrom. Ali pogrešno je tako misliti. Dovoljno je duže vreme skoncentrisati se na tu tačku, da bi se na tom mestu generisao grozd energije. Svako ko sumnja u ovo, može sam da proveri tako što će se fokusirati na svoju ruku, usmeravajući pažnju na nju, i posle nekog vremena tu će se zbilja oformiti grozd energije. Ova činjenica je navela neke posmatrača da tvrde da se energetski centri nalaze svuda po telu. Ali ovo je još teže poverovati. Oni su pod utiskom da svuda gde se oformi grozd energije, tu se nalazi energetski centar. Iako jeste grozd energije, to nije energetski centar. Bilo bi u redu reći da se grozdovi energije mogu svuda stvoriti, ili da postoje gornji, srednji i donji grozdovi energije. Ali centar koji zaista može oživeti nebrojene moći je samo na jednom mestu, i to u donjem stomaku. Znači da je pogrešno ono što su ljudi rekli o gornjem, srednjem i donjem energetskom centru. Istina je jednostavno da će se grozd energije oformiti na svakom mestu na koje se um duže vreme fokusira.

Anđeosko telo nastaje u energetskom centru u donjem stomaku i postepeno raste, uvećavajući se. Kad poraste do veličine ping-pong loptice, mogu se razaznati obrisi tela, s oformljenim nosićem i očima. Kad dostigne ovu veličinu, pored tela će se oformiti mali okrugli mehur. Taj mehur će nadalje rasti paralelno s anđeoskim telom. Kad telo poraste do visine od samo 13 cm, pojaviće se prva latica lotosovog cveta. Kad telo dostigne 17 - 20 cm visine, sve latice cveta u osnovi već postoje, oformljujući jedan sloj cveta lotosa, na kom sedi anđeosko telo, zlatno, bleštavo i jednostavno predivno. To je neraspadajuće božansko telo, koje budisti tradicionalno nazivaju „budinskim telom“, a taoisti „besmrtnim detetom“.

U našoj disciplini se razvija i potrebno je ovo telo, kao i telo s kojim ste rođeni; znači da i urođeno telo mora proći kroz transformaciju. Kao što možda pretpostavljate, božansko telo nije nešto što se može razotkriti u sekularnom svetu. Ako se jako potrude, neki ljudi možda mogu razotkriti oblik svog tela; oni mogu da prikažu svetleću figuru vidljivu golim okom. Ali telo u *ovoj* dimenziji neće izgledati ništa

drugačije od bilo kog drugog, uprkos njegovoj transformaciji. Ljudima ta razlika neće biti uočljiva, iako ovo telo može da prelazi u druge dimenzije. Kad anđeosko telo poraste do visine 11-15 cm, mehur je porastao do iste veličine i providan je kao balon. Anđeosko telo sedi u meditaciji, nepokretno. U tom času, mehur će napustiti energetski centar tela. Sada je sasvim razvijen i sazreli su uslovi da počne da se uspinje unutar tela. Proces uspinjanja je jako spor, ali dnevno kretanje se može sagledati. Polako ali sigurno, on se kreće na gore, penje se. Ako dobro pazite, možete osetiti njegovo postojanje.

Kad se mehur uzdigne do mesta gde se nalazi akupunkturna tačka *tančong*, on će tu ostati neko vreme. Jer tu se nalaze esencijalne stvari tela osobe, i mnogo više od toga (srce je takođe tu), pa mehur unutar sebe mora oformiti sistem ovih stvari. Najesencijalnije stvari treba da uđu u mehur i obogate ga. Onda, nakon nekog vremena, on nastavlja da se uspinje. Dok prolazi kroz vrat, oseća se zgrčeno, kao da su vam krvni sudovi zgrčeni ili naduti, i to je grozan osećaj. Ali ovo stanje će proći posle samo dan ili dva. Kad mehur stigne do krune glave, mi to nazivamo „dolaskom do *nivan* palate“. Iako to tako predstavljamo, on je zapravo velik kao cela glava, pa će se tada osećati nadutost glave. Pošto je *nivan* palata kritično mesto za život ljudskog bića, dok se tu nalazi mehur će u sebi ponovo morati da oformi neke esencijalne stvari. Posle toga istiskuje put van, kroz kanal unutrašnjeg oka, i taj osećaj je teško podneti. U tom području će se osećati otečenost do bola, slepoočnice će takođe imati osećaj otečenosti, dok regularne oči kao da su ukopane u lobanju. Stvari će se ovako nastaviti dok mehur ne istisne put napolje, i tada ostaje da visi na poziciji čela. To je zapravo ono na šta se odnosi „postavljanje“ mandorle – ona predsedava tom tačkom.

U ovom trenutku, osoba sa otvorenim unutrašnjim okom u praksi Buda-škole ili Tao-škole neće moći da vidi, što ubrzava formiranje stvari unutar mandorle. Na prednjem i zadnjem kraju mandorle će se nalaziti par vrata, i ona su sada zatvorena; to je slično kao što na Trgu Tjenanmen, u Pekingu, postoje po dve kapije na svakoj strani prolaza. Vrata će ostati zatvorena, osim u sasvim posebnim okolnostima. Ovo omogućuje da se formiranje i obogaćivanje mandorle obavi što brže. Oni koji inače vide svojim unutrašnjim okom, u ovom času neće moći videti, jer je to zabranjeno. Razlog zašto mandorla visi na toj poziciji je što se tu susreću mnogi energetski kanali tela, i sada svi kanali moraju proći kroz mandorlu i napraviti jedan krug pre nego što produže dalje; svaki kanal mora da prođe kroz mandorlu da bi pomogao da se unutar nje postave neki temelji, tako da se na kraju oformi sistem međusobno povezanih

elemenata. Pošto je ljudsko telo mikrokosmos, mandorla će se na kraju razviti u minijaturni svet u kome se nalazi sve što je esencijalno za ljudsko telo. Ali ono što se dotad oformilo, u ovoj fazi je samo oprema koja još nije sasvim funkcionalna.

U praksama poznatim pod nazivom Mistični putevi, s druge strane, mandorla ostaje otvorena. Kad se isturi napolje, biće u obliku cilindra, da bi postepeno ponovo postala zaobljena. Vrata na obe strane ostaju otvorena. Pošto Mistični putevi ne pripadaju ni Buda-školi ni Tao-školi, na njihove učenike ne paze mnogi majstori koji inače štite sledbenike ove dve škole. Praktikanti Buda-škole i Tao-škole jedno vreme mogu da ne gledaju svojim unutrašnjim okom, a da ipak ostanu bezbedni, dok praktikanti Mističnih puteva ne mogu – da bi se mogli zaštititi, oni moraju biti u stanju da vide. Međutim, kad u ovom scenariju vide stvari svojim unutrašnjim okom, to je kao da gledaju kroz okular teleskopa. [Koja god praksa bila,] posle mesec dana ili više, pošto se ovde oformi nekoliko stvari koje su potrebne i funkcionišu zajedno, mandorla započinje svoj povratak. Počinje povratkom u unutrašnjost glave, što se naziva „premeštanjem“ mandorle.

Dok se mandorla vraća nazad u telo, ponovo se oseća neugodan pritisak. Posle toga će ponovo istisnuti sebi put izvan tela, ovaj put kroz akupunkturnu tačku na potiljku, pod nazivom *idžen*. Dok traje istiskivanje, taj osećaj je teško podneti, kao da se otvara lobanja. Ali tenzija će momentalno nestati čim cela mandorla izađe napolje. Pošto izađe izvan tela, ona visi tamo u dubokoj dimenziji. Neće vam smetati kad legnete na spavanje jer ona postoji na telu u drugoj, mnogo dubljoj dimenziji. Ali kad se mandorla inicijalno postavi, osećaj je kao da se nešto nalazi pred očima. Iako se ove stvari događaju u drugoj dimenziji, vaš vid u ovom svetu bi mogao biti zamućen, kao da vam nešto blokira vidik, i to nije baš prijatno. Akupunkturna tačka *idžen* je važna tačka, pa će se i ovde, na potiljku, oformiti nekoliko stvari koje će skupa funkcionisati. Zatim će mandorla ponovo početi da se vraća unutra. Izreka koju sam prethodno pomenuo o tome kako mandorla predsedava otvorom ne odnosi se na samo jedan otvor, jer mandorla mora više puta promeniti poziciju. Ponovo unutar tela, ona se vraća u *nivan* palatu i počinje da se spušta, nastavljajući ravno do akupunkturne tačke između bubrega, poznate kao *mingmen*. Ovde ponovo biva izbačena napolje.

Mingmen tačka je krucijalni, centralni „otvor“, ili „spoj“. Ali ona je više od glavnog spoja, ona je zapravo kao gvozdена kapija – kao nebrojeni slojevi kapija, zapravo. Znamo da telo ima puno slojeva, a da su telesne ćelije jedan sloj, a molekuli unutar njih su drugi. Na svakoj ravni postoji kapija - od atoma do protona, elektrona

itd., sve do beskrajno malih čestica. Ogroman niz moći i magičnih veština je zaključan iza kapija svakog sloja. Ostale prakse preuzimaju pristup formiranja grozda energije koji na kraju eksplodira, a kad se to dogodi, prva tačka koju treba razneti eksplozijom je *mingmen*. Ovde mandorla ponovo formira sistem stvari, a onda ulazi natrag u telo. Zatim se vraća u donji abdomen, što se naziva „povratkom mandorle na svoje mesto.“

Kad mandorla ovo učini, ona se zapravo ne vraća na svoju prvobitnu poziciju. Do ovog trenutka, anđeosko telo je dosta poraslo, i mehur će ga prekriti i obuhvatiti, da bi na dalje skupa rasli. U taoističkoj praksi obično se dopušta da anđeosko telo izađe iz tela kad dostigne uzrast od šest, sedam godina. Ovo se naziva „rađanjem Besmrtnog deteta“. To se događa kad duša osobe preuzme kontrolu nad anđeoskim telom i iskoristi ga da napusti fizičko telo. Fizičko telo osobe ostaje da miruje, nepokretno, a duša ga napušta. U praksama Buda-škole poput naše, anđeosko telo će obično biti van opasnosti kad bude poraslo do veličine same osobe. U tom času se normalno dopušta anđeoskom telu da napusti telo, ono se može odvojiti od njega i izaći. Do ovog časa anđeosko telo je poraslo do veličine samog praktikanta, a mehur koji ga obmotava – što je mandorla – će biti velik i proširiće se izvan fizičkog tela osobe. To je prirodno, s obzirom na veličinu anđeoskog tela.

Možda ste zapazili da statue i ikone božanskih bića koje se mogu videti u hramovima ili drugim religijskim okruženjima, a posebno freske, često prikazuju ta bića unutar kruga ili ovala. Puno je takvih prikaza, a na freskama u starim hramovima je po pravilu tako. Niko ne nudi dobro objašnjenje zašto je tako. Ali ja vam mogu otkriti da je to mandorla. I zato u procesu koji sam sada opisao, mandorlu u ovom stepenu zrelosti treba drugačije nazivati. Treba je zvati „rajem“, mada ona to još nije u punom smislu reči. Samo je opremljena na adekvatan način, da tako kažemo. To je kao fabrika sa potrebnom opremom, ali koja ništa ne može da proizvede usled nedostatka energije i sirovina. Pre nekoliko godina, jedan broj duhovnih ličnosti je govorio da njihova energija premašuje energiju različitih božanstava. Oni koji bi to čuli, smatrali bi to preteranim. Ali to što su govorili ni na koji način nije bilo preterivanje, jer se vaša energija mora razviti do velikih visina dok ste i dalje na ovom svetu.

Teško je zamisliti da su oni mogli nadići status božanskih bića. Ali ovakve stvari ne treba površno razumeti. Da - njihova energija jeste bila dostigla napredni stadijum i tačku prosvetljenja, i oni su imali pristup svim svojim moćima. Ali upravo u tački kad to treba da se dogodi, 80% njihove energije im se oduzima i skida zajedno

sa njihovim merilom karaktera. Ta energija će se zatim iskoristiti da se obogati njihov vlastiti raj, o čemu sam govorio. Kao što znamo, energija i visina karaktera koju praktikant dostigne su izuzetno dragoceni, jer su razvijeni kroz nebrojene teškoće i iskušenja tokom njegovog životnog veka. 80% ove dragocene, više energije će se iskoristiti da se obogati njegov raj. I zato, jednom kad se njegovo duhovno putovanje uspešno okonča, biće dovoljno da pruži ruku da dobije sve što poželi, i to će se trenutno stvoriti; sve što želi da bude urađeno će biti urađeno. Njegov duhovni autoritet će značiti da je za njega, u njegovom raj, sve ovo moguće. I sve to će biti nagrade za njegov duhovni trud.

Energija bića koje je božansko kao ovo može se po njegovom nalogu transformisati u bilo šta. Zato će on biti slobodan da pojede ili da uživa u svemu što poželi, i dogodiće se sve što poželi, jer to su plodovi njegove prakse. To dolazi s njegovim božanskim statusom; bilo šta manje od ovog statusa bi značilo da na kraju njegova praksa nije završena uspešno. U ovom času, ono što se ranije zvalo mandorlom, sada se s pravom može zvati „rajem“, ili „svetom“, i on će dostići duhovno savršenstvo i postići prosvetljenje s 20% preostale energije. Iako ostaje samo 20%, u ovom trenutku nijedan deo njegovog tela više nije zaključan – to jest, ako on uopšte ima telo. U slučaju da ga ima, ono će sada biti sasvim sačinjeno od visokoenergetske materije. Njegove moći su razotkrivene u svoj slavi, i njegovoj snazi nema premea. One više neće biti sputavane, kao što su ranije bile, uprkos svom napretku koji je činio vežbajući na ovom svetu.

PREDAVANJE 5

Znak faluna

Falun je simbol naše Falun Dafe. Ljudi sa posebnim moćima mogu da vide da *falun* rotira, poput onog na *falun* značkama. Našu praksu navode svojstva kosmosa *džen, šan, ren*. Domet naše prakse je jednostavno enorman, budući da se bazira na principima koji upravljaju promenama univerzuma. *Falun*, kako je ilustrovan na početku naše knjige, je na neki način mikrokosmos univerzuma. Budistička misao konceptualizuje univerzum kao grupu svetova koji egzistiraju u deset pravaca. Postoje četiri strane i ukupno osam pravaca. Neki ljudi su možda videli da iznad i ispod *faluna* stoji stub energije. Kad uračunamo ova dva dodatna pravca na dole i na gore, imamo ukupno deset pravaca na kojima su svetovi sagrađeni – svetovi koji sačinjavaju univerzum. Ovo je jednostavno iskazan budistički koncept univerzuma.

Ovaj univerzum ima nebrojene galaksije, a Mlečni put je, naravno, jedna od njih. Univerzum u celini je u pokretu, kao i sve galaksije unutar njega. I zato *taiči* simboli i manji svastika simboli unutar znaka *faluna* rotiraju, kao i veća svastika u centru i znak u celini. Na neki način, [veća svastika] predstavlja galaksiju Mlečni put, i ovaj budistički simbol je u centru jer naša praksa pripada Buda-školi. Tako je kad se gleda površina. U drugim dimenzijama, sve ima izuzetno raznolike i komplikovane oblike postojanja, i proces putem kojeg sve nastaje je jednako kompleksan. Tako je znak *faluna* minijaturna reprezentacija univerzuma. U svim ostalim dimenzijama, on takođe ima oblike postojanja, kao i procese kroz koje evoluirao, i zato ga ja smatram jednim svetom.

Kad se *falun* okreće u pravcu kazaljke sata, on automatski uvlači energiju iz univerzuma, a kad se okreće u smeru suprotnom kazaljci, on odašilje energiju. Jedno svojstvo *faluna* kad rotira ka unutra (u pravcu kazaljke) je da koristi osobi u kojoj boravi, a kad rotira ka spolja (kontra kazaljci), koristi onima u okolini. Ljudi su pitali zašto su tu *taiči* simboli kad naša praksa pripada Buda-školi, a *taiči* je iz Tao-škole. Razlog zašto su uključeni je to što mi vežbamo nešto ogromno, što je kao da radimo sa celokupnim univerzumom. Samo razmislite šta bi se dogodilo kad jedan od dva glavna sistema prakse u univerzumu – Buda-škola ili Tao-škola – ne bi bio uključen u *falun*: to se ne bi smatralo celokupnim univerzumom, niti bi se tako moglo zvati. Zato smo uključili nešto iz Tao-škole. Ljudi pitaju zašto u *falunu* nisu predstavljeni hrišćanstvo, konfučijanizam i druge vere, dok taoizam jeste. Ono što vam mogu razotkriti je da se konfučijanska praksa smatra delom Tao-škole kad dospe do zbilja naprednog stadijuma; a mnoge zapadne religije se smatraju delom Buda-škole, i u naprednim stadijumima deo su njenog sistema. Samo ta dva sistema su glavna.

Mogli biste se pitati zašto dva *taičija* imaju gore crveno, a plavo dole, dok druga dva imaju crveno gore, a crno dole, kad se obično smatra da je *taiči* sačinjen od crne i bele materije, energija *jina* i *janga*. Ali ovo je bazično razumevanje, budući da se *taiči* prikazuje na različite načine u različitim dimenzijama, a na najvišim ravnilima se manifestuje u bojama koje mi koristimo. Taoistička praksa kakvu znamo ima *taiči* s crvenim delom gore, a crnim dole. Da vam ilustrujem ideju na delu. Neki od nas sa otvorenim unutrašnjim okom su otkrili da ono što u ovoj dimenziji izgleda crveno jeste zeleno u susednoj dimenziji. A ono što ovde izgleda kao zlatno-žuto, u drugoj dimenziji moglo bi izgledati kao ljubičasto. Znači da postoje varijacije u boji koju ljudi vide, a to je zahvaljujući činjenici da se boje menjaju od dimenzije do dimenzije. *Taiči* sa crvenom bojom gore i plavom dole pripada Velikoj iskonskoj Tao-školi, koja uključuje Mistične puteve. Male svastike na četiri strane su iz Buda-škole, i poput one u centru, pripadaju Buda-školi. Falun u ovim bojama je živopisan, pa smo ovaj dizajn iskoristili kao simbol Falun Dafe.

Falun koji neki od vas vide svojim unutrašnjim okom neće nužno biti istih boja kao naš simbol. Boja pozadine se menja, iako se dizajn ne menja. A kad vaše unutrašnje oko opazi rotirajući *falun* koji vam postavljam u donji stomak, boja pozadine može biti crvena, ljubičasta, zelena, ili možda transparentna. Boja se regularno menja od crvene, narandžaste, žute, zelene, plave, indigo, do ljubičaste. Zato ćete možda videti boju drugačiju od one u našem znaku. Ali ni boje ni izgled svastika i *taičija* se ne menjaju.

Nama se dopalo kako simbol *faluna* izgleda sa bojom pozadine kakvu sada vidite, pa smo je usvojili. Puno je stvari koje ljudi s višim moćima mogu videti u *falunu* izvan ove dimenzije.

Neki ljudi komentarišu da svastika liči na Hitlerov znak. Ali ovo ne treba da vas brine, jer taj simbol po svojoj prirodi nije povezan sa bilo kojom konkretnom grupom ljudi. Takođe sam čuo primedbe da ako bi se iskrenuo na jednu stranu, bio bi jednak Hitlerovom. Ali to pitanje ne postoji jer naš simbol rotira, i to u oba smera. Ovaj simbol postao je šire poznat svetu pre nekih 2.500 godina, u vreme Bude. S druge strane, prošle su decenije od Hitlera i Drugog svetskog rata, i šta više, on je uzurpirao simbol. Takođe, njegov je bio crn, za razliku od našeg, i stajao je na jednom ćošku, s vrhom na gore. Ovde ćemo stati s diskusijom o *falunu*. Naglašavam da moje primedbe ograničavam samo na njegov površinski oblik.

Možda se pitate šta svastika predstavlja u Buda-školi. Regularni ljudi je smatraju simbolom sudbine i sreće, ali to je samo zemaljsko tumačenje. Ja vam mogu otkriti da svastika označava dostignuti nivo bude; imaju ga samo bića koja su dostigla božanski status bude. Niža božanstva kao što su bodisatve i arhati ga nemaju, sem Četiri Velike Bodisatve. Mi vidimo da su te eminentne bodisatve daleko premašile nivo tipičnog bude, da su više čak i od *tatagata* buda. Nebrojene bude premašuju nivo *tatagate*, koji ima samo jednu svastiku. Oni koji dostignu nivo iznad *tatagate* imaju više svastika. Buda dvostruko višeg statusa će imati dve svastike, a oni još višeg mogli bi imati tri, četiri, pet itd. Moglo bi ih biti toliko da prekrivaju celo telo, uključujući glavu, ramena, čak i kolena. A kad više nema mesta, one će se čak pojaviti na mestima kao što su dlanovi, jagodice prstiju, tabani, ili jagodice na nožnim prstima. Broj svastika će nastaviti da raste proporcionalno dostignutom nivou, bez kraja. Znači da svastika predstavlja božanski status, a njihov broj raste proporcionalno rangu.

Mistični putevi

Pored praksi Buda-škole i Tao-škole, postoji još jedna vrsta pod nazivom Mistični putevi (*čimen*) – ili „Mistične prakse“, da iskoristimo njihov vlastiti termin. Obično se smatralo, i to od drevnih vremena, da su pristupi Buda-škole i Tao-škole ortodoksni tj. „ispravni“. Mistični putevi, s druge strane, nikad nisu bili javno

obznanjeni i malo ljudi zna za njihovo postojanje. U najboljem slučaju, ljudi su za njih čuli iz književnih dela.

Ovo bi neke moglo navesti da se upitaju da li Mistični putevi zaista postoje, kad je činjenica da postoje. Tokom mog vlastitog putovanja kroz duhovnu praksu – u kasnijim godinama, konkretno – susreo sam se sa tri vrlo uvažena člana Mističnih puteva, koji su mi preneli najbolje iz svojih disciplina; to što su oni preneli je bilo sasvim jedinstveno i dobro. Pošto je ono što oni imaju tako jedinstveno, stvari koje se stiču u njihovoj praksi su sasvim posebne. Većina ljudi neće uspeti da ih shvati. Mistični putevi se opisuju kao nešto što ne pripada ni Buda-školi ni Tao-školi, s obzirom da njihova praksa ne spada ni u jednu od ovih kategorija. A to je dovelo do toga da dobiju etiketu „alternativnog“ ili „neortodoksnog“, dok oni sebe radije nazivaju Mističnim putevima. Dok možda zvuči degradirajuće zvati ih alternativnim ili neortodoksnim, to svakako ne znači da su ljudi protiv njih. Ljudi ih ne nazivaju lošim. Ti epiteti ne označavaju ništa opako. Istorijski, prakse Buda-škole i Tao-škole su nazivane istinskim, ili središnjim, duhovnim disciplinama, pa kad prakse poput Mističnih načina naiđu na nerazumevanje, na kraju ih nazovu alternativnim – naspram onog što je opšte prihvaćeno kao ispravno. A što se tiče oznake „neortodoksnog“, to treba da sugerise „nespretn pristup“. U klasičnom kineskom, često je imalo ovaj smisao. Nadamo se da ovo malo pojašnjava tu etiketu.

Nema ničeg lošeg u vezi Mističnih puteva, jer su strogi u moralnom smislu i ravnaju svoju praksu prema osobinama univerzuma. Oni ne narušavaju osobine ili norme univerzuma, niti čine išta loše. Zato njihovu praksu ne treba smatrati devijantnom. Prakse Buda-škole i Tao-škole ne treba smatrati vrlim zbog toga što se osobine univerzuma ravnaju prema njima, već obratno: one su vrle zato što se one ravnaju po osobinama univerzuma. Ako i oni čine to isto, Mistični putevi svakako nisu zli, i takođe zaslužuju epitet vrlih. Šta je dobro ili zlo, vrlo ili rđavo, mora se meriti naspram osobina univerzuma. Mistični putevi su vrle, istinske prakse po tome što se ravnaju po ovome. Jedina razlika je u tome što od svojih učenika zahtevaju stvari drugačije nego prakse Buda-škole i Tao-škole. One ne nude svoje učenje mnogim učenicima, i radije vode učenike u uskom krugu. Prakse Tao-škole su slične po tome što će istinsko učenje preneti samo jednom učeniku, iako se mnogi obučavaju. Prakse Buda-škole, s druge strane, veruju u korist za sve živote i dobrodošao je svako ko je voljan i sposoban da vežba.

Mistični putevi prenose svoje učenje samo jednom primaocu; tokom dugog vremenskog perioda, samo jedna osoba se bira za onog kome će znanje biti preneto. Iz ovog razloga, ono što oni rade nikad nije bilo razotkriveno regularnim ljudima. U doba kad je *čigong* bio na vrhuncu popularnosti, zapazio sam da je, prirodno, i nekoliko ljudi iz ovih praksi izašlo da predaje. Ali njihovi pokušaji da uče javnost su uvek bili neuspešni, jer su njihovi učitelji strogo zabranili da se neke stvari razotkriju. Kad se predaje u javnosti, ne mogu se birati učenici, pa među onima koji dolaze da uče ima ljudi dobrog i lošeg karaktera. Doći će ljudi sa svakojakim stečenim predubeđenjima, pa nije moguće biti selektivan. Iz tog razloga, Mistični putevi nisu pogodni za širu publiku. Kad bi se javno predavali, njihov jedinstveni pristup bi verovatno ugrozio učenike.

Ako budisti streme tome da postanu prosvetljeni, a taoisti da postanu usavršena bića, šta je sa onim u Mističnim putevima? Oni će postati besmrtnici bez granica, koji nisu vezani ni za jedan poseban domen univerzuma, kao što bi bio slučaj da imaju nebeski raj. Kao što možda znate, buda po imenu Šakjamuni upravlja Saha rajem, buda Amitaba rajem Beskrajnog blaženstva, a buda Isceljenja Lapis Lazuli rajem, i svako božansko biće poput ovih ima svoj vlastiti raj. Svako veliko božanstvo ima nebesko carstvo po svojoj meri, u kom žive mnogi njegovi sledbenici. Uspešni učenici Mističnih puteva, s druge strane, nemaju određeni domen u univerzumu i biće besmrtnici bez određenog mesta u univerzumu.

Vežbanje na zlom putu

Vežbanje na zlom putu može preuzeti nekoliko različitih oblika. Neki pojedinci ekskluzivno vežbaju zle načine, a to što vežbaju ide generacijama unazad. Ono što ih na to motiviše je privlačnost zemaljskih stvari poput statusa, materijalne dobiti i bogatstva. Naravno, to su ljudi slabog karaktera i oni neće razviti višu energiju. Ono što će dobiti, međutim, je karma. Jedna osobina karme je da kad se dovoljno nakupi, formira se u jednu vrstu energije, ali takva energija nije nešto vredno pomena i ne može se porediti s energijom praktikanata. Ali će moći da ima moć nad regularnim ljudima, budući da je jedan oblik energije, a ako joj gustina poraste, može da ojača telesne moći. To je razlog zašto ljudi vekovima prenose ove prakse. Učenici tvrde da mogu razviti energiju čineći loša dela i verbalno zlostavljajući ljude. Ali ne mogu. Ono što oni rade

povećava gustinu njihove crne materije, karme, usled loših postupaka. Znači da se karmom mogu efektivno ojačati i razviti niže telesne moći, ali te moći mnogo ne vrede. Oni greše kad misle da čineći rđave stvari mogu razviti istinsku energiju.

Iako se kaže da je „zlo moćnije od dobra“, ovo je štetno, sekularno stanovište. Sile zla nikad neće nadvisiti sile dobra. Ovde je potrebno dati malo pozadine. Univerzum poznat ljudima je samo mali univerzum među nebrojenim univerzumima, i mi ga radi jednostavnosti zovemo „univerzumom“. Posle dugog vremenskog perioda, dešava se kataklizma kosmičkih razmera, koja uništava sve u njemu, uključujući planete i sav život. Kretanje univerzuma sledi određeni obrazac, a u sadašnjem ciklusu nije se samo čovečanstvo iskvarilo. Mnogi životi su zapazili da se u ovoj dimenziji univerzuma, nekad davno dogodila masivna eksplozija. Astronomi danas ne mogu da vide poslednju eksploziju jer ono što se danas može videti najmoćnijim teleskopima su događaji koji su udaljeni 150.000 svetlosnih godina. Pre nego što protekne jednaka količina svetlosnih godina, promene koje se sada događaju u univerzumu neće biti vidljive ovde.

Do sada je celokupan univerzum prošao kroz ogromne promene. Prethodne promene ovog opsega uvek su donosile potpuno uništenje svog života širom univerzuma. Svaki put kad se to dogodilo, sva svojstva univerzuma i materijalni elementi trebalo je da budu zbrisani eksplozijom, tako da ništa ne preostane, i tako da sav život iščezne. Međutim, ta eksplozija nijednom nije bila totalna. I svaki put kad bi božanstva iz izuzetno visokih domena iznova sačinila univerzum, neka bića već bi bila prisutna u univerzumu, kao ostatak prošlosti. Ta viša božanstva bi pristupila ponovnom stvaranju univerzuma u skladu sa njihovim vlastitim osobinama i kriterijumima, drugačijim od onih iz prošlosti.

Bića koja nisu iščezla u toj eksploziji donela bi sa sobom u novi univerzum svojstva i načine funkcionisanja koje su poznavala u prethodnom. Međutim, novostvorenim univerzumom vladaju svojstva i načela novog univerzuma. I tako bi bića koja su ostala od ranije služila kao zlo koje ometa funkcionisanje novog univerzuma. Takva bića, međutim, nisu sasvim zla, jer ona jednostavno otelovljuju svojstva prethodnog univerzuma. Ona su poznata kao mračne sile. Ona ne predstavljaju pretnju regularnim ljudima i svakako im ne bi naudila; jedino što se čvrsto drže starih načina. Ovo je nešto što je običnim ljudima ranije bilo zabranjeno da znaju. Ja bih rekao da ta bića zbilja nisu nešto posebno, da su ništa u poređenju sa mnogim

božanskim bićima na nebu daleko iznad. Starenje, bolest i smrt su takođe jedna vrsta mračnih bića, mada ona postoje da bi podržala prirodu univerzuma.

Budistička učenja o transmigraciji duše pominju nešto pod nazivom *asura*. *Asura* su zapravo samo stvorenja iz druge dimenzije, koja nemaju urođenu prirodu kakvu čovek ima. Ona su izuzetno niskog nivoa i nemoćna su u očima većih božanskih bića, ali će običnim ljudima izgledati strašno. Ona nose izvesnu količinu energije i ljude smatraju životinjama, pa uživaju da se hrane njima. Poslednjih godina, neka od njih su izašla da podučavaju energetskim praksama. Ali ona su ništa, i čak nemaju ljudski izgled. Ona izgledaju jezivo. Kad osoba nauči njihove stvari, ona neizbežno prelazi tamo gde su ona i postaje jedna od njih. Kad se neki ljudi bave energetskom praksom, njihove misli nisu kako treba, i ta bića bi mogla, ako im se misli slažu sa njihovim, preći ovamo da podučavaju te pojedince. Ali kao što je rečeno: „Božanska sila je daleko jača od zla.“ Niko te neće dirati ako nemaš loše motive. Ali ako gajiš loše namere, ona će doći da ti pomognu, i mogao bi završiti na putu ka mračnoj strani.

Još jedan fenomen je ono što je poznato kao nesvesno praktikovanje zla, i odnosi se na slučajeve kad ljudi praktikuju na zao način, ne shvatajući da to čine. Ovo je nešto sasvim uobičajeno i rasprostranjeno. Ima veze s onim što sam pre neki dan pomenuo kako mnogi ljudi za vreme vežbi imaju misli kakve ne bi trebalo. Možete videti nekog ko na izgled naporno vežba, održavajući neki poseban položaj dok mu ruke i noge drhte od umora, ali njegove misli su negde drugde. Ta osoba možda nestrpljivo razmišlja o tome kako treba da obavi kupovinu pre nego što nešto poskupi, na primer. Ili možda brine hoće li dobiti jednu od stambenih jedinica koje se dodeljuju u firmi, budući da predsednik komisije ima ličnih nesuglasica s njim. I kako dalje misli o tome, on se samo još više upliće, verujući da sve to neće ispasti dobro, pa bi čak mogao početi da kalkuliše kako da se suprotstavi tom čoveku. Misli bi mogle otići bilo gde, od porodičnih pitanja do nacionalne politike, a neke stvari će čak pobuditi bes.

U svakoj energetskoj praksi, vrlina treba da bude prioritet. Ako nemaš dobre misli dok vežbaš, barem nemoj imati loših. Najbolje je nemati nikakvih misli, jer se u početnim fazama prakse moraju postaviti temelji, koji će nadalje igrati kritičnu ulogu, a um čoveka zbilja ima izvesno dejstvo. Ako dok vežbaš ubacuješ stvari u svoju energiju, može li ono što razvijаш biti dobro? Neće li to biti mračno? Mali broj ljudi je imun na ovaj problem. Većina nikad neće stati da razmisli zašto nema dobro zdravlje, čak i posle dugog perioda vežbe. U drugim slučajevima, ljudi možda nemaju loših misli dok vežbaju, kako sam opisao, ali oni većito žele da dobiju psihičke moći ili

druge stvari, oni imaju jake žudnje i pogrešan način razmišljanja. To se zapravo smatra nesvesnim vežbanjem na zlom putu. Ali ako im na to ukažeš, oni neće hteti da čuju, uvereni da je sve u redu, budući da su učili kod ovog ili onog majstora. On im je možda rekao koliko je važno biti vrlo osoba, a ovi to nisu ozbiljno uzeli. Zato, ako stalno budu dodavali loše misli, od prakse će biti malo koristi. To će se smatrati nesvesnim vežbanjem na zlom putu. Ovo je nešto sasvim često.

Tantričke prakse u zajednici

Postoje metodi *tantričke* prakse koji se nazivaju „praksama u zajednici“. Možda ste na statuama ili slikama iz tibetanskog budizma, videli prizor muške i ženske figure sjedinjene u svrhu prakse. U nekim slučajevima, muška figura ima izgled bude i drži u zagrljaju голу ženu; u drugim slučajevima to su transformacije buda, poput ratničkog božanstva sa glavom bika ili konja, koje na sličan način grli žensku figuru. Da bismo ovo shvatili, najpre je potrebno razmotriti nekoliko stvari. Stolećima unazad, u drevnoj prošlosti, ljudske moralne vrednosti širom sveta su bile manje-više jednake; konzervativne vrednosti koje su postojale u Kini nisu bile samo rezultat uticaja konfučijanizma. Ovo sugerise da prakse *tantričke* zajednice zapravo ne potiču sa Zemlje, već da dolaze s druge planete. Taj metod, međutim, zaista može poslužiti kao komponenta prakse. Kad je taj metod u jednom trenutku širen u Kini, ljudi ga nisu mogli prihvatiti zbog toga što su se muškarac i žena sjedinjavali u praksi, i što je imao tajne komponente. Zato je zabranjen u doba Huičanga iz Tang dinastije. Bilo je zabranjeno prenositi ga u unutrašnjosti Kine. U to doba se taj metod zvao Tang ezoterija. Ipak, sve od tada se prenosi u jedinstvenom okruženju Tibeta. Možda se pitate kako to onda služi duhovnoj praksi? Prakse *tantričke* zajednice idu na dostizanje balansa *jina* i *janga*, sakupljanjem *janga* da bi se pridodao *jinu* i obratno, kroz dopunjavanje i oplemenjivanje.

Kao što možda znate, i budistička i taoistička misao drže da ljudsko telo prirodno sadrži i *jin* i *jang*. Prisustvo *jina* i *janga* u telu vam omogućava da razvijete više moći, anđeosko telo, heruvime, duhovna tela i druga natprirodna bića. U duhovnoj praksi, to omogućavaju *jin* i *jang*; ovo važi kako za muško, tako i za žensko telo. Ova natprirodna bića mogu se stvoriti u energetskom centru tela oba pola. Zato budističko i taoističko viđenje *jina* i *janga* imaju puno smisla. Taoistička praksa često smatra da

je gornja polovina tela *jang*, a donja *jin*; neki smatraju stražnju stranu tela za *jang*, a prednju za *jin*, a drugi smatraju levu stranu tela za *jang*, a desnu za *jin*. Odatle potiče kineska izreka „muško levo, žensko desno“ i ona ima smisla. Pošto ljudsko telo prirodno sadrži *jin* i *jang*, interakcijom između *jina* i *janga* ono može dostići stanje balansa *jina* i *janga* i stvoriti obilje natprirodnih bića.

Ovo nam onda govori da bez usvajanja praksi *tantričke* zajednice možemo napredovati do velikih duhovnih visina. Šta više, njihovom upotrebom se rizikuje da se postane plen zla i upadne u mračnu praksu, u slučaju da se ne vladamo kako treba. Ove prakse normalno koristi monah ili lama na vrlo visokom nivou prakse Ezoteričnog budizma, i on je duhovno napredan; njega će u praksi voditi njegov učitelj. A pošto je um takve osobe pun vrline, on će biti postojan i moći će da se vlada dobro, a da ne podleže zlu. S druge strane, neko ko nije duhovno razvijen ne treba ovo da koristi, jer će zasigurno pasti kao plen zla. Njegov karakter nije dovoljno visok. On će i dalje imati zemaljske, požudne misli zajedno sa seksualnim nagonom, i to će biti ravan na kojoj on boravi. Zato će sigurno postati zao. Stoga verujem da je neispravno ako se ovakvim stvarima uče oni koji nisu dospeli daleko u svojoj praksi.

Jedan broj učitelja energetskih praksi, poslednjih godina podučava *tantričkoj* zajednici. Čudno je što se viđa i u taoističkoj praksi, takođe; a to nije nešto što se događa samo u novije vreme, već ide puno vekova unazad, sve do Tang dinastije. U taoističkoj praksi nema smisla ulaziti u *tantričku* zajednicu. Taoistička teorija *taičija* smatra da je telo mikrokosmos univerzuma i da prirodno sadrži i *jin* i *jang*. Svaka prava duhovna praksa koja se autentično prenosi je doneta iz dalekih vremena. Svako samovoljno menjanje bilo čega, ili bilo šta uneto u praksu po sopstvenoj volji, će ugroziti praksu, pa cilj duhovne prakse više neće biti ostvarljiv. Zato, ni pod kakvim okolnostima ne treba da se bavite praksama *tantričke* zajednice ako to ne postoji u disciplini koju sledite. U suprotnom vas to može skrenuti s puta i proizvesti probleme. Ovo se posebno odnosi na svakog ko vežba Falun Dafu. Mi nemamo prakse *tantričke* zajednice, niti bilo šta slično. Sada znate naš stav o tome.

Praksa uma i tela

Već sam dotakao pitanje prakse za um i telo. Događa se onda kad duhovna praksa kojom se bavite radi istovremeno na vašem umu, kao i na fizičkom telu, tako

da se telo menja iz svoje srži. U ovom procesu, vaše ćelije će postepeno biti zamenjene visokoenergetskom materijom, a starenje će se usporiti. Vaše telo će pokazati znake promena i postepenog povratka u mladalačko stanje, dok na kraju materija u vašem telu ne bude potpuno zamenjena visokoenergetskom materijom, kad vaše telo više nije sačinjeno od iste materije kao ranije. To će biti telo kakvo sam ranije opisivao, telo koje je prevazišlo pet elemenata i oslobođeno je istih. To će biti telo koje je istinski besmrtno.

Praksa koja se obavlja u okruženju budističkog manastira bavi se samo umom i ne koristi fizičke tehnike, ne radi na telu. Umesto ovog, u fokusu je pristup kome je učio Buda, nazvan *nirvana*. Njegova praksa je zapravo bila jezgrovita, i on je bio sasvim sposoban da transformiše svoje urođeno telo u visokoenergetsku materiju i posle smrti ga ponese sa sobom. Ali kao primer drugima, opredelio se da uđe u *nirvanu*, u kojoj se telo ostavlja ovde. Za takav pristup se opredelio da bi pomogao ljudima da do krajnje mere napuste vezanosti, odričući se svega – na kraju i vlastitog tela. Sve vezanosti je trebalo odbaciti. Zato je on izabrao *nirvanu*, da bi pomogao sledbenicima da se što pre oslobode vezanosti, pa su naredne generacije njegovih sledbenika išle istim putem *nirvane*. U *nirvani*, fizičko telo monaha se odbacuje, dok se njegova duša uzdiže i odnosi sa sobom njegovu energiju.

U taoističkoj praksi, naglasak je na razvoju tela. Oni su selektivni povodom izbora učenika i ne trude se da spasu sve živote, pa su oni kojima se bave izuzetne osobe, i mogu se naučiti magičnim veštinama i kako duhovno transformisati telo. U budističkoj praksi, s druge strane, ovakav pristup se generalno ne može usvojiti. Ovo posebno važi za budističku religiju. Mada ovo nije slučaj u svim budističkim praksama. Jedan broj jezgrovitih, sjajnih budističkih praksi to koristi. Naša disciplina je jedan primer. U Falun Dafi, potrebno je kako urođeno telo tako i anđeosko telo, a to su dve različite stvari. Ovo drugo je takođe fizičko telo, sačinjeno od visokoenergetske materije, mada nije nešto što se može lako razotkriti u ovoj dimenziji. Ako u ovoj dimenziji želite da zadržite normalan ljudski izgled, neophodno je imati urođeno telo, kao što mi imamo. Zato, kad vam se promeni urođeno telo, i dalje ćete izgledati otprilike isto kao regularna osoba, budući da vaše molekulske konfiguracije ostaju iste; samo što vaše ćelije bivaju zamenjene visokoenergetskom materijom. Ali telo će vam biti drugačije od tela regularne osobe, jer će moći da prelazi u druge dimenzije.

Kroz praksu uma i tela dobićete mladalački izgled i izgledaćete mnogo mlađi od svojih vršnjaka. Jednom mi je prišla jedna praktikantkinja, zatraživši mi da pogodim

koliko ima godina. Pomislio sam da je u četrdesetim, kad je ispalo da ima skoro sedamdeset. Bez bora, kože sjajne i rumene, teško da je izgledala kao neko ko se bliži sedamdesetj. Kad se vežba Falun Dafa, vrlo je verovatno da će se dogoditi ovakve promene. Ako malo mogu da vas zadirkujem, rekao bih da će mlade žene prirodno dobiti lepu kožu kakvu oduvek žele, pod uslovom da se ozbiljno bave praksom uma i tela – bez potrebe da rade stvari koje su ranije radile. Toliko bih rekao. Ljudi su me ranije smatrali mladim, jer su u Kini većina radnih ljudi bili stariji. Sada stvari bolje stoje, s više mladih profesionalaca. Zapravo ni ja više nisam mlad. Imam 43 i brzo napredujem prema 50.

Duhovna tela

Jeste li se ikad zapitali kako to da neke ikone iz religija zrače energiju. Malo ljudi to može da objasni. Neki nude objašnjenje da ona potiče od monaha koji pred njima poju sveto pismo, ili drugim rečima, od toga što se pred tim ikonama bave duhovnom praksom. Ali kad monah ili bilo ko drugi vežba, emitovana energija se rasipa, umesto da bude usmerena u jednu tačku. Jednaka količina trebalo da bi da postoji na podu, plafonu i zidovima tog mesta obožavanja. Tako to ne objašnjava činjenicu da samo ikone emituju tako snažnu energiju. Još manje objašnjava zašto mnoge statue iz religija koje se nalaze duboko u planinama, u nekim pećinama, ili su uklesane u prirodne strukture, emituju energiju. Ovim povodom se nude mnoga tumačenja, ali niko to nije jasno objasnio. Razlog zašto na tim statuama postoji energija je prisustvo duhovnog tela božanskog bića. Te statue imaju energiju zahvaljujući prisustvu duhovnog tela.

Kako nastaju duhovna tela možemo početi da shvatamo ako zastanemo i pomislimo da su poznate svete ličnosti, ili božanska bića, jednom i sama morala biti regularni praktikanti. Ona bi ih oformila, kako to ljudi čine, onda kad bi njihov duhovni razvoj dostigao odgovarajući nivo izvan ljudskog domena. Duhovna tela se generišu u energetsom centru tela i formira ih Put, kao i viša energija. Ona se materijalizuju u drugim dimenzijama. Duhovno telo poseduje moći date osobe, ali njenu svest ili misli diktira glavno telo osobe. Duhovno telo je zapravo kompletan, nezavisni, stvaran život, pa sve može samostalno da uradi. Njegove radnje će biti u skladu, ili čak identične onom što svesni um te osobe želi da se uradi. Duhovna tela će raditi stvari onako kako

sama osoba želi da budu urađene. To je ono što podrazumevamo pod duhovnim telom. Sve što ja želim da bude urađeno – poput podešavanja tela iskrenim praktikantima – će obaviti moja duhovna tela. Pošto nisu opremljena regularnim ljudskim telom, ovakva tela se moraju materijalizovati u drugim dimenzijama. Ta natprirodna bića nisu fiksna i nepromenljiva, već se mogu povećavati i smanjivati. U nekim slučajevima jedno od njih bi moglo postati toliko veliko da mu se ne vidi cela glava, dok u drugim trenucima može postati toliko malo da je manje od ćelije.

Osveštavanje svetih ikona

Religijska statua koja je upravo izašla iz fabrike je samo zanatsko delo. Zato se svete ikone često formalno osveštavaju s ciljem da se prizove duhovno telo božanstva koje predstavljaju, da se naseli u njih. Na dalje te statue mogu da služe kao opipljivi predstavnik tog bića, kog će ljudi obožavati. Duhovno telo će obezbediti zaštitu iskrenim vernicima koji obožavaju te statue i vodiće računa o njima dok se bave praksom. To je ono što treba da se postigne osveštavanjem ikona. Ali obred koji je uključen će postići svoje samo pod uslovom da učesnici imaju vrle misli; da su uključena božanstva s viših ravni; ili da to radi neko ko je duhovno napredan i ima moći da to čini.

U budističkim hramovima se obično smatra da statua bude neće imati moć ako najpre ne prođe kroz ovu proceduru, koja se u Aziji naziva „osveštenjem ikone“. Danas je malo živih monaha koji poznaju budistička učenja. Posle kineske Kulturne revolucije i destrukcije koju je donela, mlađi sveštenici koji nikad nisu sasvim bili upućeni u učenja, postali su starešine manastira. Puno od onog što je nekad prenošeno je izgubljeno. Ako ih upitaš šta je osveštenje, oni će reći da će statua posle toga imati moć, ali oni ne mogu uistinu objasniti šta to konkretno znači. Zato oni u tom slučaju samo održe ceremoniju, a ono što nazivaju osveštenjem se svodi na to da uzmu statuu i stave u njenu unutrašnjost kratak sveti tekst, zapuše je papirom i onda poju. Ali da li ovo služi svrsi koju osveštenje treba da ima? Zavisi od toga kako poju. Buda je učio o „svesnoj pažnji“ i da se sveti spisi moraju recitovati fokusirano, bez odvratanja pažnje, i tek tada će reći biti u rezonanci s rajem povezanim s tom praksom. To je ono što je potrebno da bi se prizvalo božansko biće. Cilj osveštenja neće biti postignut ako jedno od njegovih duhovnih tela ne uđe u statuu.

Dok recituju sveto pismo na ceremoniji osveštenja, neki sveštenici ili religijske ličnosti sasvim su obuzeti mislima, misleći koliko će im posle biti plaćeno. Ili možda razmišljaju kako je neko nepravedan prema njima, jer sada u manastirima ima i sukobljavanja. Nema sumnje da se danas, u ovim poznim danima, događaju takve stvari. Moj cilj ovde nije da kritikujem religije, već da kažem da neka religijska okruženja u ovo doba jednostavno nisu čista. A kao što možda pretpostavljate, ceremonija osveštenja neće postići svoj cilj ako je um onih koji su uključeni obuzet svetovnim, nepriličnim mislima, i to je ono što oni projektuju; to neće uspeti da prizove božansko biće. Ipak i dalje ima nekih dobrih manastira i religijskih okruženja, mada je to retkost.

U jednom gradu sam zapazio budističkog sveštenika koji je obavljao proceduru osveštenja, a čije su ruke bile crne poput uglja. Gurnuo bi *sutru* u šuplju unutrašnjost statue, zapušio je, promrmljao par reči, a onda bi objavio da je osveštenje obavljeno. Zatim bi dograbio sledeću statuu i naplatio još 40 dolara za naredno osveštenje. Monasi čak danas tretiraju ovo kao neku vrstu preduzeća, bogateći se osveštavanjem ikona. Ali ja jednim pogledom mogu da vidim da procedura nije postigla predviđeno, jer taj monah nije imao potrebne moći. Monasi danas rade takve stvari. Video sam i druge iznenađujuće stvari. U jednom budističkom hramu sam video čoveka koji je izgledao kao budista laik. Tvrdio je da vrši osveštenje budine statue. U ruci je imao ogledalce i naginjao ga je da bi reflektovao sunčevu svetlost na statuu. Tvrdio je da na taj način vrši osveštenje.* Došlo se do tačke kad stvari postaju apsurdne. U budizmu kakav je danas, ovakve stvari su sasvim raširene.

Na ostrvo Lantau, u Hong Kongu, je postavljena divovska statua Bude, proizvedena u gradu Nandingu. To je ogromna statua. Povodom njene inauguracije okupio se velik broj sveštenika iz celog sveta, da učestvuje u osveštenju. Ponovo sam video nekog ko je držao ogledalo naspram sunca i pokušavao da reflektuje svetlost na lice statue, misleći da će je na taj način osveštati. Tragično je bilo videti ovako nešto u tako svečanoj prilici. Ali Buda jeste rekao da će u poznim danima čak i monasima biti teško spasiti same sebe, a kamo li spasiti druge. Sada su stvari u haosu, a mnogi sveštenici tumače *sutre* iz svoje vlastite ograničene perspektive, dok su put do hramova pronašli tekstovi koji nisu iz budizma. Treba napomenuti, naravno, da ima sveštenika koji su iskreni u vezi duhovne prakse i koji su sasvim dobri. Osveštenje, znači, na kraju služi da se prizove duhovno telo božanskog bića da naseli ikonu, i kad se to dogodi osveštenje je uspešno obavljeno.

Religijsku statuu koja nije uspešno osveštana ne treba obožavati, jer bi to moglo proizvesti ozbiljne posledice. Nedavna istraživanja nam mogu pomoći da shvatimo zašto. Istraživači su otkrili da ljudske misli, ili ideje u njegovom mozgu, mogu da generišu nešto materijalno. I mi nalazimo da misli imaju materijalnu formu kad ih sagledamo sa viših ravni, mada formu na koju mi mislimo ne treba mešati sa „moždanim talasima“ otkrivenim u tom istraživanju - ova materija preuzima oblik celokupnog ljudskog mozga. Normalno, svaka materija u obliku mozga, koju regularna osoba zrači dok misli, će se rasuti nedugo posle toga, jer njene misli nemaju energiju iza sebe. Ali u slučaju praktikanata, ta materija će mnogo duže opstati, zahvaljujući njihovoj energiji. Znači, ako se vratimo natrag na temu religijskih statua, ne treba da očekujemo da u trenutku kad su proizvedene imaju sposobnost da misle. Statua neće to imati ako nije prošla proceduru osveštenja, i pri tom uspešnu – čak i ako se nalazi u religioznom okruženju. A ako proceduru vrši lažni majstor ili neko uključen u mračne veštine, onda je to gore [nego da nije obavljeno nikakvo osveštenje], i opasno je, jer bi lisica ili lasica mogla ući u statuu.

To znači da obožavanje neosveštanih ikona predstavlja ozbiljnu opasnost. Daću vam nagoveštaj koliko to može biti opasno. Naznačio sam koliko se čovečanstvo srozalo u novije vreme, i sve u vezi ovog sveta, kao i univerzuma, zauzvrat se srozava. Ljudi žanju ono što su sejali. Istinske, vrle prakse je teško pronaći. One koji pokušaju da ih pronađu, čekaju prepreke svih vrsta. Čak i molitva sopstvenom bogu može poći po lošem, jer ljudi nemaju pojma da li je božanstvo kom se mole to koje oni žele. Sada su stvari zbilja komplikovane. Svakome ko ima sumnje mogu objasniti zašto. Stvari brzo idu nizbrdo kad ljudi počnu da se mole neosveštanoj statui, jer malo njih to danas radi u cilju spasenja vlastite duše. Većina to čini s ciljem da umanjí nevolje u životu, ili radi novčanog blagostanja. Ali u svetom pismu nema duhovnih osnova za takve molitve i žudnje.

Kad neko traži novčanu pomoć i klanja se pred likom Bude, svog boga ili nekog svetog bića, kad se moli za novčanu podršku, formira se i odašilje kompletna misao. Ona će dospeti ravno do statue, budući da se odašilje u tom pravcu. Forma statue u drugim dimenzijama može da se povećava i smanjuje. Zato kad misli osobe dospeju na statuu, ona će dobiti mozak i sposobnost da misli, iako još uvek neće imati telo. Molitve drugih koje slede daju joj izvesnu količinu energije. Ako ovo rade praktikanti, opasnost je još veća, jer će ona od samog početka dobijati njihovu energiju i oformiće opipljivo telo u drugoj dimenziji. To telo će boraviti u drugoj dimenziji i do neke mere

će znati principe univerzuma. Tako će imati moć da čini stvari koje pomažu ljudima, i može razviti nešto energije. Ali ono što čini ljudima dolazi pod uslovima i ima svoju cenu. Slobodno se kreće u drugoj dimenziji i može da kontroliše obične ljude. Ali njegova spoljašnjost će biti ista kao spoljašnjost statue božanstva iz kojeg je izašla. Iako ono što vidite možda izgleda kao sveto biće, možda izgleda baš kao ikona kojoj si se molio, to će biti lažni entitet i proizvod ljudskog obožavanja ili molitvi. Um lažnih božanstava poput ovih biće, međutim, loš i misliće samo o novcu. Ali neće pokušati da učine ništa mnogo loše; budući da su rođeni u drugoj dimenziji, imaju sposobnost da misle i do neke mere znaju kako univerzum funkcioniše. Međutim, oni se hoće usuditi da u manjoj meri čine loše stvari. Ponekad će i pomoći ljudima, jer ako ne bi činili takve stvari, bili bi sasvim zli i bili bi ubijeni. Ali samo pomislite kakvu vrstu pomoći oni nude. Recimo da se neko moli pred svetom ikonom, preklinjući to božanstvo da izleči bolesnog člana njegove porodice. Vrlo dobro, onda – to rđavo biće će pružiti pomoć. Navešće te da ubaciš novac u kutiju za priloge koja leži pored njega, jer njemu je novac na umu. I što više novca priložiš, član porodice će brže ozdraviti. Iz druge dimenzije, ono može da deluje na običnu osobu koristeći energiju koju poseduje. Ako se neko s višom energijom moli tom biću, rizik je mnogo veći. Naravno, podrazumeva se da neko posvećen duhovnoj praksi ne bi trebalo da se moli da dobije stvari, a kamo li da traži novac. Neki to ipak čine. Čak i molitva za blagostanje tvoje porodice se smatra emocionalnom vezanošću za istu. Koliko god želeo da pozitivno utičeš na nečiji život, moraš razumeti da svako ima svoju sudbinu. Ako se moliš lažnom entitetu i tražiš novčane blagoslove, on će ti pomoći. On jedva čeka da te vidi kako tražiš novac. U tom slučaju će za uzvrat moći više da uzme od tebe. A to je poštena trgovina. Tako će ti dati da dobiješ malo novca koji su ljudi ubacili u kutiju za priloge, budući da je puna. Možda će prirediti da naiđeš na novčanik ili žensku torbu dok ideš ulicom, ili ćeš na poslu dobiti bonus. Isprobaće razne načine da ti obezbedi novac. Ali to dolazi po ceni. Ništa se ne može dobiti besplatno, na kraju. Tako će ti uzeti deo grozda energije, ako je to ono što tvoja praksa generiše, ili tvoju energiju, pošto joj to nedostaje i ona to želi.

Ovakvi lažni entiteti mogu biti vrlo opasni. Mnogi koji su uključeni u duhovnu praksu, a imaju otvoreno unutrašnje oko, veruju da su videli viša bića. Neki tvrde da su videli grupu njih kako dolazi u njihov hram, dok je taj-i-taj vodio grupu. Oni su opisali da često imaju njihove posete, kako jedna grupa dođe danas, sutra druga, itd.

Šta se tu događa? Oni pripadaju kategoriji koju opisujem. To nisu prava sveta bića, već lažna. Dobar broj spada u ovu kategoriju.

Još je opasnije ako se ovo što sam opisao dogodi u religijskoj zajednici, jer će taj entitet preuzeti kontrolu nad monasima koji ga obožavaju. On će za to imati osnova, jer monasi se očito njemu mole. Zato će on paziti na njih i nadalje će usmeravati njihovu praksu. Ali gde bi ti monasi otišli čak i kad bi uspeali da okončaju svoje duhovno putovanje? Nijedno božanstvo gore ne bi ih smatralo dobrodošlim, budući da ih vodi taj niži entitet i oni mu pripadaju. Tako će trud monaha biti uzaludan. Ljudima je danas jako teško steći božanski status kroz duhovnu praksu. Pojava koju sam opisao je sasvim uobičajena. Dok su mnogi od naših praktikanata mislili da su u poznatim planinama i dolinama reka videli božansku svetlost, većinom je dolazila od ovih lažnih entiteta, jer oni imaju energiju i mogu se ukazati. Prava božanska bića, s druge strane, neće se tako spremno razotkriti.

Svojevremeno je bilo manje tih lažnih entiteta, dok ih sada ima puno. Ako bilo šta loše urade, posledica će biti njihova smrt, jer će ih oni gore ubiti. Ali možda će uspeti da izmaknu kazni pronalazeći utočište u ikoni. Bez dobrog razloga, viša božanstva uglavnom neće intervenirati u zemaljskim stvarima. Što je viši domen jednog bića, manja je verovatnoća da će se umešati u stvari sekularnog sveta i sve u svemu će pokušati da izbegne bilo kakvo nametanje. Znači da oni generalno neće učiniti ništa tako radikalno, kao na primer da munjom unište statuu u kojoj se nalazi takav entitet, već će to ignorirati. Ti entiteti umeju da pobegnu kad im se bliži smaknuće. To znači da se ne može reći je li ukazanje koje je neko video stvarno.

Kod mnogih od vas ovo može pokrenuti pitanje šta učiniti sa religijskim statuama koje držite kod kuće. Mnogi su možda pomišljali da zatraže pomoć od mene. Želim da pomognem svakom ko uči našu praksu, pa možete učiniti ovako. Držeći moju knjigu (pošto ona sadrži moju fotografiju), ili moju fotografiju, uzmite statuu i napravite mudru poznatu kao veliki lotos.* Onda, kao da sam lično prisutan, jednostavno zatražite da je osveštam za vas, i to će za par sekundi biti obavljeno. Ali moram dodati da ovo funkcioniše samo s našim praktikantima. Neće ići ako to pokušate u ime svojih prijatelja ili porodice, jer ja vodim računa samo o našim praktikantima. Neki ljudi tvrde da za prijatelje ili porodicu možete odagnati zlo ako im u kući postavite moju sliku, ali ja to neću uraditi za one koji nisu praktikanti. Činiti ovako nešto je najveće nepoštovanje vašeg učitelja.

Kad govorimo o lažnim ukazanjima, još nešto treba dodati. U drevnoj Kini, mnogi ljudi su se bavili duhovnom praksom duboko u planinama ili šumama, mada se čini kao da je malo takvih ostalo. Ali to nije slučaj. Radi se o tome da se oni čuvaju pogleda regularnih ljudi; njihov broj se uopšte nije smanjio. Oni imaju više moći, koje ih mogu zaštititi da ne budu viđeni. Ne radi se o tome da njih više nema. Oni su i dalje tu. Danas ih u svetu ima na hiljade, a u Kini relativno više. Njihova populacija je veća u čuvenim planinama i dolinama, a takođe se mogu naći i na nekim od najviših vrhova. Oni koriste svoje moći da zatvore ulaz u svoju pećinu, tako da ih niko ne može videti. Njihova praksa je vrlo spora, a metodi su im pomalo neefikasni, pošto nisu shvatili šta je ključno za duhovni razvoj. S druge strane, mi se direktno fokusiramo na um i zasnivamo našu praksu na najvišoj prirodi, ili putu univerzuma. Zato se naša energija prirodno vrlo brzo razvija. Metodi duhovne prakse mogu se zamisliti u obliku piramide, a samo centralna osa je glavni put. Onima koji vežbaju na sporednim, ili nižim putevima, mogu biti oslobođene sve moći, iako im karakter ne mora nužno biti toliko visok, niti su toliko napredni u duhovnoj praksi. Ali takvi pristupi su mnogo inferiorniji u odnosu na glavni put istinske prakse.

Učitelji nižih puteva takođe prenose svoja učenja i imaju učenike. Postoji ograničenje povodom toga koliko daleko neko može dospeti u tim disciplinama, ili do kog stepena one mogu promeniti nečiji karakter, pa je duhovni razvoj njihovih sledbenika po pravilu ograničen. Što je ta zemaljska, niža praksa dalje od glavnog puta, njene teorije će biti detaljnije, a njihovi metodi komplikovaniji, pošto nije spoznala ključ za duhovni razvoj. Oni nisu shvatili da je um ono što je važno, i umesto toga veruju da se napredak može ostvariti samo izdržavanjem poteškoća. Zato su im potrebne godine prakse, ili čak stotine ili hiljade godina, da steknu barem malo više energije. Ali plod njihove prakse zapravo nije rezultat teškoća. On je posledica trošenja njihovih vezanosti tokom svih tih napornih godina, slično onom kako mladalačke strasti prirodno blede sa starenjem i gubitkom snova. I dok sledbenici nižih puteva možda nalaze da se viša energija može razviti putem meditacije, koncentracije i teškoća tokom napredovanja u praksi, ono što oni ne shvataju je da to dolazi od *uklanjanja vlastitih vezanosti*. A to je nešto što se dešava sporo, trošenjem istih tokom mnogih, dugih godina napora.

Naša praksa ima jasno definisan fokus. Ona zaista čini vaše vezanosti očiglednim i brine se da one budu uklonjene. Ovo ubrzava vaš duhovni napredak. Putujući, često sam nailazio na ljude poput ovih, koji vežbaju puno godina. Rekli su

mi da niko ne shvata da su oni tu, i da se neće mešati, niti pokušavati da ometu ono što ja radim. Oni se mogu smatrati relativno dobrim.

Bilo je i loših, međutim, s kojima sam se morao pozabaviti. Jedan primer se dogodio kad sam prvi put išao u provinciju Gvejdžou da predajem praksu. Neko mi je prišao u sred predavanja s rečima da je on učenik nekog ko uči kod tog-i-tog velikog majstora, i kako je taj majstor vežbao puno godina i želi da me vidi. Pogledao sam i video da taj čovek nosi groznu *jin* energiju, usled čega je bled. Odbio sam ovaj zahtev rečima da nemam vremena da se sretnem s tim majstorom. Ovo je iznerviralo majstora, pa je počeo da mi smeta, svakodnevno mi praveći probleme. Nadmetanje s drugima me nimalo ne zanima, i za tim nije bilo potrebe. Svaki put kad bi mi poslao loše stvari, ja bih ih jednostavno počistio i vratio se svom predavanju.

Pre nekoliko vekova, tokom Ming dinastije, bio je jedan čovek kog je tokom njegove prakse opsela zmija. Na kraju je umro, ne uspevši u svojoj praksi. Tada je zmija prisvojila njegovo telo i preuzela ljudsko obličje. A taj „majstor“ koji je želeo da me vidi je bio niko drugi do ta zmija u ljudskom obličju. Pošto je u suštini i dalje bio isto stvorenje, on se ponovo pretvorio u veliku zmiju i počeo da se petlja sa mnom. To je zbilja predaleko otišlo, pa sam ga uhvatio u ruku i upotrebio ekstremno moćnu vrstu energije, pod nazivom „rastvarajuća energija“, da rastvorim njegov donji deo tela u vodu. Posle toga je njegovo telo odgmizalo natrag kući.

Jednog dana, volonterku koja je vodila Falun Dafa centar u Gvejdžou potražio je neko čiji je učitelj takođe učio kod te zmijske, tvrdeći da njihov učitelj želi da je vidi. Ona je otišla. Sve je bilo crno kad je ušla u pećinu u kojoj je njihov učitelj živeo. Mogla je da vidi samo siluetu koja je unutra sedela, dok je zelena svetlost zračila iz para očiju. Pećina bi se osvetlila u trenu kad bi se oči otvorile, da bi ponovo postalo mračno kad se zatvore. Mračna figura je rekla lokalnim dijalektom: „Li Hongdži će se vraćati. Sledeći put niko od nas neće činiti stvari koje smo činili. To nije bilo u redu. Li Hongdži je došao da spašava ljude.“ Sledbenik njegovog učenika je uskočio: „Veliki Učitelju, možete li da ustanete? Šta vam se dogodilo s nogama?“ Odgovorio je: „Više ne mogu da stojim jer su mi noge povređene.“ Upitan šta mu se dogodilo, on se prisetio kako nam je pravio probleme, i posledica koje su usledile. Ali naredne godine, 1993., na Azijskom Sajmu zdravlja u Pekingu, ponovo je počeo da mi pravi probleme. Tada sam sasvim uništio tu zmiju budući da je uvek činila zlo i pokušavala da omete moje predavanje Dafe. Kad sam to učinio, ljudi iz te iste discipline, stariji i mlađi, muškarci, kao i žene, hteli su da pokrenu akciju protiv mene. Tada sam im rekao nekoliko reči,

koje su ih zapanjile i zastrašile. Saznavši šta se dešavalo, odustali su od svojih osvetničkih planova. Iako su dugo vežbali, neki od njih nisu bili drugačiji od zemaljskih, običnih ljudi. Samo sam hteo da vam ispričam o nekoliko incidenata dok smo kod teme osveštenja.

Okultno isceliteljstvo

Okultno isceliteljstvo je nešto čemu mnogi duhovni učitelji uče svoje učenike, smatrajući to duhovnom veštinom. Ali to ne treba videti kao deo duhovne prakse. Srodnije je nekoj vrsti tajnog trika, bajanja ili tehnike koja se prenosi. Oblici koje preuzima, poput pravljenja amajlija, paljenja tamjana, sagorevanja papirnatih figura, ili bacanja čini, imaju sposobnost da leče i njihov pristup lečenju je sasvim jedinstven. Da vidimo kako oni leče čir na licu, na primer. Praktikant ove veštine će zamočiti četkicu u cinober boju i nacrtati krug na zemlji, a zatim će unutar kruga povući putaču. Osobi sa čirom će biti rečeno da stane unutar kruga, dok praktikant počinje da čara. Zatim će ponovo umočiti četkicu u cinober boju, i ovaj put nacrtati krug na licu osobe. On čara dok crta, i ovako nastavlja sve dok konačno ne napravi tačku na čiru. U tom času čaranje je završeno, i on će objaviti da je čir isceljen. Kad osoba dotakne lice da to proveri, zaista će otkriti da se čir smanjio i da više ne boli. Znači da funkcioniše. Mogu se tretirati manja oboljenja, ali ne i veća. Drugi primer bi mogao biti lečenje bolne ruke. Okultistički praktikant će početi da čara i zatražiće da osoba pruži ruku. Zatim će dunuti u akupunkturnu tačku *hegu* na pruženoj ruci, i izvesti da vazduh izađe iz tela kroz *hegu* tačku druge ruke. Ona će osetiti kako dašak prolazi kroz nju, a zatim će naći da ta ruka manje nego ranije boli na dodir. Ostali metodi uključuju paljenje papirnatih figura, pravljenje amajlija i stavljanje zaštitnih čini.

Niže taoističke prakse sekularnog sveta ne uče o duhovnom razvoju tela. One se bave isključivo stvarima poput predskazivanja, *fengšuija*, zaštite od zla i isceljivanja. Okultno isceliteljstvo im je svima zajedničko. Iako okultne tehnike mogu da isceljuju, metodi koji se koriste nikako nisu dobri. Ali ja vam neću tačno opisati način kako oni isceljuju. Sledbenici Falun Dafe ne treba da koriste te tehnike, jer uključena energija je koliko niska, toliko i loša. U drevnoj Kini, metodi lečenja su se razvrstavali u različite kategorije, poput kiropraktike, akupunkture, masaže, naprapatije, akupresure, lečenja energijom, herbalne medicine itd. - puno je bilo

kategorija. Svaki metod lečenja je nazivan „predmetom“. Okultno isceliteljstvo o kome govorimo je kategorisano kao trinaesti predmet, pa je njegov pun naziv bio „okultno isceliteljstvo, trinaesti predmet“. Okultno isceliteljstvo ne pripada našoj duhovnoj praksi. Njegove moći ne dolaze od energije nastale u duhovnoj praksi, već putem magijskih čini.

PREDAVANJE 6

Strah od skretanja u praksi

U Kini postoji zabluda koja utiče na mnoge ljude, kako duhovne tako i one druge: da energetska praksa može poći po lošem i odvesti vas na mračnu stranu, ili u ludilo. Neki su to toliko naduvali da ljude odvraća od prakse, pošto im zvuči kao nešto strašno. Ali ja mogu reći da taj problem jednostavno ne postoji.

Najpre ću reći da su mnogi ljudi, uključeni u energetske prakse, svojim lošim namerama privukli entitete na sebe. Osoba poput ove ne kontroliše svoj um, a svoje nenormalno stanje će ipak možda pripisati stanju „moćne energije“. Ali ono što se događa je da je njeno telo obuzelo strano biće, pa ona nije svoja dok vežba, ona se možda tetura, viče i vrišti. Ljudi se uplaše kad vide da se neko ovako ponaša. Svoje nenormalno stanje mnogi pojedinci pripisuju posedovanju snažne energije. Ali ako to rade, teško da imaju pravu energiju. Promenjena stanja koja oni doživljavaju su niže vrste, i u najboljem slučaju donose samo fizičke koristi. I opasna su. Ako se neko navikne da bude ovakav, većito bez kontrole nad svojim svesnim umom, moguće je da će mu telo kontrolisati podsvest, strana energija, entiteti koji se kače, ili druge stvari. To bi ga čak moglo navesti da radi opasne stvari. Ove epizode zbilja čine lošu uslugu energetskim praksama uopšte. Ovakvi problemi proističu iz toga što osoba ima nečiste namere i pogoni je vezanost da se pokaže. Nije istina da te prakse čine ljude nenormalnim. Moglo bi biti ljudi koji su nekako prisvojili titulu „majstora“ ove ili one vrste, i koji veruju u tu ideju, ali činjenica je da energetska praksa *ne* čini ljude ludim. Ljudi koji imaju takvu ideju često je dobiju iz beletristike poput borilačkih romana, ili

iz filmova. Nećete je naći nigde u klasičnim delima ili religijskim štivima, ako osetite poriv da to proverite. To nije nešto što će vam se ikad dogoditi.

Zapravo postoji nekoliko pojava koje zbunjuju ljude, a ono što sam opisao je jedna vrsta. Osoba bi mogla skrenuti s puta i navući entitet na sebe, ili hteti da se pokaže korišćenjem navodno višeg „energetskog stanja“, a oba uključuju nečisto stanje uma. Neki ljudi se dok vežbaju čak fokusiraju na dobijanje psihičkih moći, ili se bave praksama koje nisu legitimne, i naviknu da im um za vreme vežbanja ode ko zna gde. Oni gube svest o sebi i predaju svoje telo drugim bićima ili silama poput njihove podsvesti, ili stranim energijama, što ih nagoni da se ponašaju na bizaran način. Oni bi mogli skočiti kroz prozor ili se baciti u jezero ako se to od njih zatraži. Oni gube želju za životom i prepuštaju svoje telo drugima. Ovo, međutim, nije krivica prakse koju ti ljudi vežbaju; radi se o tome da su oni skrenuli s nje. Započeli su samovoljno čineći te stvari, i to je na kraju preraslo u krupniji problem. Mnogi ljudi brkaju stanje nalik transu sa skretanjem u praksi, kad to zapravo nije to, i doneće ozbiljne posledice. Znači da za mnoge probleme koji će uslediti ne treba kriviti samu praksu, već vezanosti i namere koji su se umešali.

Postoji još jedan scenario koji zbunjuje ljude koji se bave energetskom praksom. To je kad se zaglavi energija ili ne može da prođe kroz neko mesto, poput vrha glave, što uplaši čoveka. Veća je verovatnoća da se ovo dogodi u taoističkoj praksi, gde ljudsko telo vide kao mikro univerzum, i učenik radi na tome da energija prođe kroz „prolaze“. On se može suočiti s pitanjem stagnacije energije, i ako ova energija ne uspe da prođe kroz prolaz, ona će tu početi da se gomila. Ovo važi za razne delove tela, a ne samo za glavu; samo se radi o tome da je vrh glave najosetljivija tačka na telu. Znači, ako se energija popne do vrha glave i spremna je da jurne na dole, a osoba ne može da se probije kroz prolaz, tada će osećati težinu ili nadutost u glavi, kao da je omotana debelim omotačem energije, ili bi mogla doživeti neke druge slične stvari. Ali bazična vrsta energije koja je uključena, pod nazivom *či*, nema pravog dejstva, niti može napraviti prave probleme ljudima; ona ih svakako neće razboleti. Znači da je problem kad ljudi koji ne shvataju šta se zaista zbiva iznose o ovom neodgovorne primedbe s mističnim prizvukom, zbunjujući ljude. Ljudi onda počnu da veruju da bi mogli poludeti ili imati problem u slučaju da se energija zaglavi na vrhu glave, i to ih uplaši.

Ako se energija zaista zakoči, to je samo privremeno stanje. Moglo bi, međutim, u nekim slučajevima potrajati do šest meseci. Tada osoba može potražiti

pravog instruktora koji će joj pomoći da povede energiju da se spusti. Ali svako ko ne može da prođe kroz prolaz, čija energija ne može da siđe, trebalo bi da preispita svoj karakter i pronađe uzrok, razmislivši da li se predugo zadržao u nekoj fazi i da li je unutrašnji, duhovni rad obavio kako je trebalo. Kad budu učinili potreban napredak, shvatiće da im je energija lako sišla. Ako se fokusirate na promenu energije svog tela, a ne na svoj karakter, neće se dogoditi značajne promene; najpre morate napredovati na duhovnom planu. Energija koja se ne kreće kako bi trebalo neće proizvesti velik problem. Problemi koji se dešavaju obično su proizvod psiholoških faktora same osobe, plus straha, koji će nastati kad neko čuje obmanjujuće tvrdnje o problemima koji ga očekuju. A jednom kad se osoba uplaši, to je vezanost – strah – s kojim se onda treba izboriti. I što je strah veći, više će izgledati kao da je ušla u nekakvo stanje. Ona jednostavno treba da ukloni vezanost, nauči lekciju i na osnovu nje postigne duhovni napredak, oslobađajući se svojih strahova.

Ni duhovni rad koji vas, kao praktikante čeka, neće biti lak. U telu će se razviti mnogi oblici više energije, i sve to će biti moćne stvari koje se kreću tamo-ovamo unutar vas, što može proizvesti neugodan osećaj. Glavni razlog za to je što neprestano brinete da vaše telo ima ovu ili onu bolest. U stvari, unutar vas se dešavaju moćne stvari; ono što je vaše telo razvilo su energije, moći i mnoga natprirodna bića. Ako se bilo šta od toga kreće, telo bi moglo osećati svrab, bol ili nešto neprijatno; budući da su periferni nervi osetljivi, moguće su svakojake pojave. Ali ovo su dobre stvari, i sve dok telo ne bude obnovljeno visokoenergetskom materijom, vi ćete to doživljavati. Ali ako stalno smatrate sebe običnim čovekom i poistovećujete takve stvari sa bolesnim stanjima, biće vam teško da vežbate. Kad se susretnete s izazovima u svojoj praksi, ako sebe i dalje smatrate običnom osobom, onda vam je karakter pao na ljudski nivo, barem u tim slučajevima.

Pravi praktikant će sagledavati stvari sa više ravni, a ne očima čoveka. Ako veruješ da si bolestan, zbilja bi se mogao razboleti. Jer kad misliš da je bolest, tvoje misli nisu nimalo iznad ovog sveta. Ni energetska praksa, ni prava duhovna disciplina, neće doneti zdravstvene probleme, a posebno ne ona vrsta koju sam opisao, u kojoj se energija negde zakoči. Poznato je da je bolest zapravo 70% psihološka, a 30% fiziološka. Kad se poremeti zdravlje osobe, ona se obično najpre slomi na mentalnom planu, od stresa, i teško se snalazi u toj situaciji. Daću vam primer. Jednom je bio jedan čovek kog su vezali na krevetu. Podigli su mu ruku i rekli mu da će mu iseći vene. Zatim su mu na oči stavili povez. Onda su mu zagreballi ručni zglob (nisu ga raskrvarili)

i odvrnuli slavinu tako da on čuje kako voda kaplje. Mislio je da to njegova krv kaplje, i uskoro je bio mrtav. A nije izgubio ni kap krvi; voda iz slavine je kapala. Smrt je prouzrokovao njegov um. Ako često mislite da imate zdravstvene probleme, zbilja biste ih mogli dobiti. Jer vaše misli su potonule do početne tačke obične osobe, koja, prirodno, oboleva.

Ako praktikant stalno misli da ima bolest, on je zapravo priziva – traži da se razboli. Tada ta bolest može probiti svoj put do njega. Ravan razmišljanja praktikanta treba da bude visoka. Ne treba večitno da brinete da imate neku bolest, jer strah je vezanost i doneće vam probleme, baš kao i ostale vezanosti. U duhovnoj praksi morate eliminisati karmu, što je bolno. Viša energija poput gonga definitivno nije nešto što se dobija na ugodan i lak način. Bez muka, neće biti načina da slomite svoje vezanosti. Ispričaću vam priču iz budizma. Jednom je postojao čovek koji je uložio puno duhovnog napora i bio na ivici da postane sveto biće, s božanskim statusom. Kako ne biti srećan – napustiće tri domena i napokon dobiti večni život! Ali radost je vezanost i značila je da se on uzбудio. Sveto biće treba da bude sasvim bez vezanosti, bez da ga išta može poremetiti. Tako je on pao i njegov trud je bio uzalud. Morao je krenuti ispočetka i ponovo se uzdići. Nakon ogromnih napora, uspeo je da se vrati na raniji dostignuti nivo. Ali ovaj put je bio zabrinut i morao je reći sebi da se ne sme uzbuđivati, inače će ponovo pasti. S tim strahom, ponovo je pao, jer i to je bila vezanost.

Još jedan scenario koji zbunjuje ljude nastaje kad se neko ko ima duševnu bolest bavi energetsom ili duhovnom praksom. Ima i onih koji žele da im ja izlečim bolest. Ali kako ja to vidim, duševni poremećaj nije bolest, niti imam vremena da se bavim njima. Nije bolest jer mentalno poremećeni nije pod uticajem nikakvog virusa; telo mu nema nikakvih patoloških promena, kao na primer kad se stvori čir. Zato po mom mišljenju to nije bolest. Mentalni poremećaj je jednostavno kad svesni um osobe postane vrlo slab. Toliko slab, zapravo, da ne kontroliše sopstveno telo. To je kao da njegova duša nema želju da upravlja telom, pa osoba nikad nije mentalno prisutna - „nije svoja“. Kad se to dogodi, mogli bi se umešati podsvesni um i strane energije. U svakoj dimenziji ima tako puno ravni, i informacije iz bilo koje od njih mogle bi pokušati da ga uznemire. Takođe je moguće da je njegova duša u prošlosti činila loše stvari, pa će biti poverilaca koji bi hteli da mu naude. Svašta bi se moglo dogoditi. Ovako shvatamo pravi duševni poremećaj i njegov uzrok. Sada bi trebalo da bude jasno zašto ja ljudima ne mogu pomoći da se izleče. Povodom toga šta vi sami možete, mogli biste pokušati da edukujete osobu u vezi s tim i probate da joj pomognete da postane

mentalno prisutnija. Ali to nije lako. Ako gledate šta se događa kad se lekar u psihijatrijskoj ustanovi, s elektrodama u rukama priprema da primeni terapiju elektrošokovima, videćete da pacijent zanemi od straha. Ono što se događa je da strah od šoka čini njegovu dušu ponovo budnom.

Ljudima koji pokušaju s duhovnom praksom, obično se sviđa i žele da nastave s njom; svako ima božansko u sebi, na kraju krajeva, i na nekom nivou on želi duhovni rast. Tako praksa postane životni cilj za mnoge koji se oprobaju u tome. Oni imaju duhovne aspiracije i možda će redovno vežbati, čak i ako kroz svoju praksu nikad nisu naučili Put, ili ako nemaju velik duhovni napredak. Ljudi u njihovoj okolini, poput kolega na poslu, suseda i zajednice možda znaju da oni vežbaju. Ali imajte na umu da je pre nešto godina u energetskim praksama bilo malo ljudi koji su imali istinski duhovni napredak – što *jeste* moglo da im promeni život. Znači da su i dalje bili obični ljudi koji od svoje prakse imaju samo zdravstvena poboljšanja; niko im ne bi preuredio životni put. A pošto su i dalje regularni ljudi, mogli bi neočekivano dobiti neku bolest, mentalni poremećaj ili doživeti neki drugi problem, ili čak umreti. Tako idu stvari za obične ljude. Iako su ih drugi možda videli u javnosti kako rade energetske vežbe, tu nije bilo istinskog duhovnog razvitka. Pa čak i ako su imali istinske duhovne ciljeve, oni nisu učili pravo učenje i nisu puno dobili. Uprkos njihovim duhovnim stremljenjima, i dalje su bili zaglibljeni u osnovnim stadijumima prakse i život im nije bio preuređen. Ovo znači da ne mogu izmaći bolesti. Samo život pun vrline može vas osloboditi bolesti. Sama energetska praksa to ne može postići.

Da bi se izlečila, osoba se istinski mora baviti duhovnom praksom i fokusirati se na svoj karakter. Jer ove prakse se razlikuju od fizičkih vežbi po tome što nadilaze ovaj svet. Da bi postigli cilj prakse, učenici moraju živeti u skladu sa višim principima i standardima. Ali mnogi ljudi to ne čine i ostaju obični ljudi. Zato će se razboleti onda kad za to bude došlo vreme. Jednog dana mogli bi iznenada dobiti moždani udar ili nešto drugo, ili doživeti mentalni poremećaj. Ostali, kojima je poznato da oni vežbaju, mogli bi za to okriviti praksu. Ali ja mislim da ćete se složiti da to nije nužno tako. Oni izvan energetskih praksi čine to samo zato što ne znaju šta se zapravo dogodilo; verovatno ne znaju čak ni oni unutar. Manji je problem ako se napad mentalne bolesti dogodi dok je čovek kod kuće, u privatnosti, mada bi drugi i tada mogli okriviti praksu. Ali vrlo je ozbiljno ako se desi dok neko vežba u javnosti, jer tada će ljudi to pripisati praksi. Biće teško promeniti mišljenje ljudi o tome. Čak bi se moglo pojaviti u medijima kako je praksa proizvela da taj čovek izgubi razum. Neki ljudi u energetskim

praksama nalaze samo loše stvari, pa u ovakvim scenarijima ističu činjenicu da je taj čovek do nedavno, pre nego što je počeo da vežba, bio dobro. Ali činjenica je da je osoba koja doživi takve probleme obična osoba, koja se i dalje mora suočiti s onim što je u životu čeka. Besmisleno je kriviti praksu za sve njene bolesti i probleme. Jednom kad neko postane lekar, niko ne očekuje da se više nikad neće razboleti, pa zašto bi se to očekivalo od energetske prakse? Takvo očekivanje nije na mestu.

Na osnovu neodgovornih stvari izrečenih o energetskim praksama, mi možemo reći da mnogi ljudi ne shvataju njihovu realnost, niti kako prakse funkcionišu. Uvek kad nastane problem, oni će pohrliti da stave negativnu etiketu. Prakse poput *čigonga* nisu dugo poznate u javnosti, i dobar broj ljudi je vrlo zatvoren prema njima; oni ih nikad ne vide kao validne i neprestano ih otpisuju i izbegavaju. Nemoguće je ne zapitati se šta ti ljudi misle u svojoj glavi kad ih to toliko nervira, iako nema nikakve veze s njima. Oni brzo otpišu energetske prakse kao nešto izmišljeno. Ali ove prakse su nauka, viša nauka. Samo što kritičari to ne mogu da shvate, jer su ograničeni i znaju tako malo o tome.

Još jedan scenario koji zbunjuje ljude uključuje ono što se naziva „*čigong* sindromom“. Odnosi se na situaciju kad se uđe u nekakvo hipnotičko stanje. Ali ne radi se o tome da je u nečijoj praksi nešto pošlo po zlu, ili da je taj prešao na mračnu stranu. Ta osoba će i dalje biti racionalna. Objasniću o čemu se radi. Kao što znamo, u *čigongu* je važan urođeni temelj. Zajedničko uverenje religioznih ljudi bilo gde, što uključuje budiste i taoiste u našoj zemlji u poslednjih hiljadu godina, je da se dobro nagrađuje, a zlo se kažnjava. Ali neki ljudi u ovo više ne veruju. To je posebno važno u Kini u eri Kulturne revolucije, kad su tradicionalna verovanja javno odbacivana i označavana kao „praznoverje“. Bilo je i ljudi koji su smatrali da nije validno ništa što nije objašnjivo, o čemu oni nisu čitali, ili što nije poznato savremenoj nauci i zvanično priznato. Ipak, takav način razmišljanja danas nije toliko dominantan, jer u svetu su se dogodile mnoge neobjašnjive stvari - mada neki ljudi radije neće misliti o njima - i mnogi ljudi su svedoci čuda *čigonga*, ili su čuli za ista.

Neki ljudi su toliko ograničeni da se nasmeju u sebi uvek kad neko pomene *čigong*. Oni smatraju da je ta osoba pala na sujeverje i da je to smešno. A ako pokušaš da pričaš o nekim pojavama u njemu, oni misle da si velika neznalica. Iako su ti ljudi ograničeni, njihov urođeni temelj možda nije loš, i stoga bi mogli doživeti paranormalne moći ako ikad oprobaju *čigong*, ili imati dramatične vizije unutrašnjim okom. Ali sve dok istinski ne probaju *čigong*, oni u njega neće verovati. Niko nije imun

na bolesti. Zato je prirodno da će neko ovakav kad se razboli otići kod lekara. Ako zapadna medicina ne bude mogla da mu pomogne, mogao bi dati šansu kineskoj medicini. Ako to ne bude imalo dejstva, ako ni narodni lekovi ne budu pomogli, misli te osobe bi se mogle okrenuti *čigongu*. Nakon malo razmišljanja, on bi mogao odlučiti da oproba sreću s tim. Tako će doći s rezervom. Ali zahvaljujući svom dobrom urođenom osnovu, on će od samog starta dobro napredovati. Moguće je da će učitelj iz druge dimenzije, ili više biće, odlučiti da ga uzme za učenika i pružiti mu pomoć. Tada bi se unutrašnje oko tog čoveka moglo otvoriti i on bi mogao postati delimično prosvetljen. U tom slučaju je verovatno da će mu se oko otvoriti na visokoj ravni i omogućiti mu da baci pogled na pravu sliku univerzuma. I neke moći će mu doći. Kao što možete pretpostaviti, umu kakav sam opisao ovo će biti teško podneti. Samo zamislite koliko će to biti teško po njegovu psihu. Upravo ono što je oduvek smatrao izmišljenim i jednostavno nemogućim, do te mere da se tome podsmevao, sad mu se odvija pred očima, on se s tim suočava. Toliki stres biće previše teško izdržati. Iako je njegovo rezonovanje možda logično, njegova zapažanja povodom onog što vidi i doživljava neće dobro proći kod drugih; on neće moći da pomiri te dve dimenzije koje vidi. Otkrio je da je ono kako ljudi rade stvari pogrešno, dok je ono što ljudi rade u drugim dimenzijama često ispravno. Ali ako se bude vladao po onom što vidi tamo, ljudi će reći da on greši. Oni sve ovo neće razumeti i mogli bi pomisliti da ga je *čigong* doveo do ludila.

Ali ne radi se o tome da je on skrenuo usled prakse, i velika većina nas nikad neće doživeti ono što je doživela osoba iz primera. To bi se moglo dogoditi samo onima koji su posebno ograničeni. Mnogima od vas je otvoreno unutrašnje oko, i vi ste zaista videli druge svetove. To je bilo prijatno iskustvo, a ne šokantno, i nije vas potreslo ni na koji način ili vas dovelo do bilo koje vrste tzv. „*čigong* sindroma“. Ljudi koji ovo dožive su zapravo sasvim racionalni, a ono što budu rekli će nagingjati ka visokoj filozofiji; logika iza njihovih primedbi je zbilja dobra. Problem je jednostavno u tome što ne-praktikanti ne mogu verovati u ono što oni kažu. Oni bi mogli zapanjiti ljude ispričavši im da su videli tog i tog pokojnika, koji je od njih zatražio da učine to i to. To nije nešto u šta bi većina ljudi poverovala. Onima koji ovo dožive, kasnije će postati jasno da to treba zadržati za sebe. Jednom kad nauče da pomire dve dimenzije koje vide, sve će biti u redu. Ljudi kakve sam opisao često imaju psihičke moći. Ponovo, njima se nije dogodilo ništa mračno ili izopačeno.

Još jedan izvor konfuzije je nešto što je na višim duhovnim nivoima poznato kao „istinska poremećenost“. To je nešto izuzetno retko. Ali ne radi se o istinskom ludilu, već o *vežbanju onog što je istinito*. Mogu vam objasniti. U duhovnoj areni to je toliko retko da možda postoji jedan slučaj na sto hiljada. To nije nešto rašireno, što ima uticaja na svet.

Obično za istinsku poremećenost postoje dva preduslova: odličan urođeni osnov i poodmakle godine starosti. Starost tih ljudi znači da neće imati dovoljno vremena da prođu kroz čitav proces duhovnog razvoja. Oni sa odličnim urođenim osnovima često dolaze ovamo po zadatku i stižu sa viših domena. Perspektiva dolaska na ljudski svet je svima strašna, jer to biće ništa neće znati jednom kad dođe ovamo, budući da mu je sećanje izbrisano. Svet i njegovi stanovnici kvare ljude, pa oni koji dođu ovamo, nauče da cene svetovne stvari poput statusa, novca i uticaja. Na kraju bi takva osoba mogla pasti, bez nade u beg. Zato je ovo okruženje strašno za viša bića, i svi su užasnuti perspektivom dolaska ovamo. Ali neki dođu, kao ona vrsta koju sam opisao. Oni se, međutim, u ovom svetu smrtnika zbilja ne ponašaju baš dobro. Tokom svog života učine mnoge loše stvari i zbilja završe na ivici pada na nižu ravan. Boreći se da napreduje u životu, čovek čini mnoge pogrešne stvari i gomila mnogo dugova. Kad vidi ovo, njegov učitelj u drugoj dimenziji neće samo stajati po strani i pasivno dopustiti pad tog bića - jer ono je nekad bilo božanstvo. Ali dok nestrpljivo traga za rešenjem, njegov učitelj će biti sve zabrinutiji; najverovatnije je da neće moći da navede tu osobu da uđe u duhovnu praksu, jer sve su šanse da neće biti istinskih učitelja na raspolaganju. Zato će povratak u nebeski dom biti skoro nemoguć za tu osobu. Problem je utoliko veći što je ona dosta stara i nema dovoljno vremena da okonča praksu, čak i ako pronađe pravu vrstu prakse uma i tela.

Pristup u kom se osoba iz duhovnog razloga učini poremećenom neće biti primenjen osim u slučaju da osoba ima odličan temelj, a okolnosti su zbilja posebne. Primenjuje se samo onda kad više nema nade za tu osobu, i nema šanse da se ona vrati nazad svojim vlastitim sredstvima. I tako, u tim retkim slučajevima, indukuje se poremećenost tako što se neki delovi mozga deaktiviraju. Na primer, mogao bi se deaktivirati deo koji čini da ljudi ne vole hladnoću ili prljavštinu, što će rezultovati psihološkim problemima i ta osoba će početi da se vlada kao da je sasvim van sebe. Ali neko takav obično neće činiti ništa loše. On neće ulaziti u prepirke s ljudima, i čak bi s vremena na vreme mogao činiti dobra dela. Ali prema sebi će se grozno ponašati. Takva osoba mogla bi izlaziti bosonoga na sneg, nesvesna hladnoće, noseći samo tanak

sloj odeće, sa kožom na nogama ispucalom, raskrvavljenom od hladnoće. Čak bi mogla jesti izmet ili piti mokraću, budući da je nesvesna prljavštine. Jednom sam poznao čoveka koji je glodao smrznutu konjsku balegu, tvrdu kao kamen, uživajući u tome; on je bio sposoban da se muči preko onog što bi razuman čovek mogao. Samo možemo zamisliti koliko se mučio usled poremećenosti. Tipično je da takvi ljudi, često starije žene, imaju psihičke moći. Mnogi iz starije generacije su prošli kroz vezivanje stopala, a ja znam za jednu takvu ženu koja je lako mogla da preskoči zid visine dva metra, ili viši. U jednom trenutku, njena porodica je odlučila da je zaključava u kući da više ne bi bežala, jer je luda. Ali kad bi njena porodica izašla, ona bi otključala bravu samo upirući prstom na nju i otišla. Tako su odlučili da koriste lance. Ipak je njoj bilo dovoljno da ih malo protrese da bi spali. Nisu je mogli obuzdati. U tom stanju je silno patila. Ali upravo zato što se puno mučila, i što je bilo toliko intenzivno, ona je brzo otplatila loše stvari koje je dugovala. Za ljude poput nje obično nije potrebno više od tri godine, a obično su dovoljne jedna ili dve strašno bolne godine. Razum bi joj bio vraćen natrag čim bi se cela epizoda okončala. U tom trenu, mnoge moći koje je razvila postale bi joj dostupne, pošto je okončala svoju praksu. Slučajevi poput ovog su izuzetno retki, ali ih je bilo. Za nekog prosečnog, ova pojava nikako ne bi bila moguća. Možda su vam poznate priče o ludim budističkim monasima i taoistima. U istoriji je zaista bilo takvih ljudi, i postoje zapisi o njima. Puno je aluzija na takve pojedince, poput poludelih taoista i ludog sveštenika koji je meo prašinu u oči zlom ministru po imenu Čin Hvej.

Pouzdana možemo reći da zbog duhovne prakse niko neće izgubiti razum, ili „bljuvati vatru“*. Pored toga, kad bi neko zbilja mogao da „bljuje vatru“, pa to bi bilo nešto impresivno. Pustiti vatru iz usta ili iz dlanova, ili paliti stvari samo vrhovima prstiju bi značilo da imate natprirodne moći!

Kako vežbanje izaziva zlo

Reći da vežbanje „izaziva zlo“ znači da će mnogi od vas verovatno doživeti smetnje u praksi jednom kad je započnu, pa ova tema zahteva objašnjenje. Jednom kad odlučite da vežbate, uslediće ogromne teškoće. Bez zaštite svojih duhovnih tela ne biste se mogli baviti ovom praksom. Bez njih, život bi vam momentalno bio ugrožen. Ako je duša besmrtna, kako smo rekli, onda je moguće da su vam iz prethodnog života

ostali dugovi prema drugima, da ste maltretirali druge ili činili loše stvari, a ti kojima dugujete će hteti nadoknadu. U budizmu se smatra da je život jednostavno odrađivanje karme. Tako će bića kojima dugujete doći da im se plati; ako im previše platite, sledeći put će oni biti ti koji plaćaju vama. Ako dete nema poštovanja ili ne sluša roditelje, u narednom životu bi se uloge mogle preokrenuti. Tako se okreće točak karme. Međutim, mi smo zapravo sagledali da su na delu takođe zla bića koja pokušavaju da ometu i zaustave vašu praksu. Ali za to postoje dublji razlozi. Da nemaju osnova, ne bi im bilo dopušteno da se mešaju.

Počecu opisom najuobičajenije forme zla na koju se nailazi u praksi. Jednom kad počnete da učite, puni ste entuzijazma za praksu, ali u trenu kad sednete da meditirate, odjednom više nema mira i tišine, kao inače. Možda je to zbog kola i autobusa koji trube sirenama, odjeka koraka u hodniku, ljudi koji pričaju i lupaju vratima, ili čak radija koji se čuje spolja. Nema više mira. Kad ne vežbate, vaše okruženje možda je jako ugodno, ali u trenu kad počnete, postaje glasno i haotično. Ljudi retko shvataju o čemu se zapravo radi. Većini je to čudno i bivaju obeshrabreni činjenicom koliko je teško vežbati. Te nenormalne pojave možda će vas na kraju blokirati. Ali ono što se zapravo zbiva je da vas zla bića ometaju; ona upravljaju ljudima da vas ometu. Ovo je jedan od najosnovnijih oblika koji smetnja uzima, i služi da vas odvraća od prakse. Oni to čine jer ne mogu podneti misao da ćete se prosvetliti i biti razrešeni svih nenaplaćenih dugovanja prema njima. Ali napominjem da se ovo događa samo u izvesnoj fazi prakse; kad se prođe neka tačka, više neće biti dozvoljeno da postoji. Jednom kad se dugovi razreše, nijednom biću neće biti dopušteno da vas posećuje i uznemirava. Uz Falun Dafu možete dostići tu tačku, jer naši učenici brzo napreduju i prolaze kroz različite faze prakse.

Postoji još jedna vrsta zla koja bi vas mogla ometati. Kao što znate, vaše unutrašnje oko moglo bi se otvoriti zahvaljujući praksi, i dok vežbate kod kuće moglo bi se dogoditi da ugledate strašne prizore, ili monstrozna lica. Mogli bi se pojaviti likovi raščupane kose, a neki od njih bi vas mogli pojuriti i pokušati da vas ubiju, ili bi vas mogli divljački napasti; u nekim slučajevima mogli bi piljiti u vas kroz prozor. Naprosto užasno. Sve ove stvari mogu se objasniti kao dela zlih bića, ali u Falun Dafi je to vrlo retko. Možda će jedan od stotinu doživeti ovo; velika većina neće. Zlim bićima je generalno zabranjeno da koriste takav pristup prema nama, budući da to u našoj praksi nema konstruktivnu ulogu. Ali u konvencionalnim duhovnim praksama ovo je uobičajeno, i čak bi moglo potrajati neko vreme. Oni bi mogli biti toliko strašni

da neki ljudi odustanu od prakse. Možete samo zamisliti kako je to; neko odluči da vežba noću, dok je sve mirno i tiho, a onda odjednom dok vežba, pred njim se ukaže neko biće demonskog izgleda, koje izgleda tako neljudski. Dovoljno da te strah odvraća od prakse. Generalno, ovo se neće dogoditi u našoj Falun Dafi, iako u nekolicini izuzetnih slučajeva hoće. Okolnosti nekih ljudi su sasvim jedinstvene.

Još jedna vrsta zla koja nasrće na neke ljude je specifična za prakse koje istovremeno uključuju borilačke veštine i energetske vežbe. Uglavnom su to taoistički metodi. Opisću kako ova vrsta zla tipično izgleda. Ali zapamtite da ovo nisu stvari koje se sreću u većini praksi; one nastaju samo u praksama borilačkih veština s energetsom komponentom. Ono što se događa je da će neko potražiti učenika s kojim će se nadmetati u borilačkim veštinama. Pošto na svetu ima puno taoista, dobar broj njih uz duhovnu praksu vežba i borilačke veštine. Oni koji to čine imaju potencijal da razviju višu energiju. Oni to mogu razviti ako su u stanju da se otrgnu od stvari kao što su status i bogatstvo. Ali teže je osloboditi se borbenosti, i to zahteva više vremena, pa kad se nađu u izvesnoj fazi prakse, lako im se može dogoditi da započnu borbu dok spavaju ili meditiraju; svest će im možda biti zamućena za vreme spavanja ili meditacije, ali ipak svesna da neka druga osoba vežba - i tako duša napušta telo da bi potražila tu osobu i izazvala je. Ove stvari se zbivaju u drugim dimenzijama. Moglo bi biti i drugih koji će *njih* potražiti radi borbe, a koji će zbilja pokušati da ih ubiju ako se ne budu branili. I tako se između dve strane zapodene žestok dvoboj. Činjenica da se ovo događa isključivo dok su u snu znači da će im noćni odmor biti narušen. To označava da je vreme da prestanu da budu borbeni. Ali ako to ne mogu i nastave da se ponašaju na ovaj način, stvari bi se mogle razvlačiti, možda godinama, dok oni ostaju zakočeni u toj fazi. Sva ta noćna borba će ih iscrpeti i uzeti im puno energije, pa će fizički biti previše umorni da bi se bavili duhovnom praksom. Čak bi im to moglo upropastiti telo, ako ne reše stvar kako treba. Ovo je nešto što se događa u praksama u kojima istovremeno postoje energetske vežbe i borilačke veštine, i sasvim je uobičajeno. Ne sreće se u praksama čisto duhovne prirode jer u tim slučajevima nije dozvoljeno da se dogodi. Teškoće kakve sam do sad opisivao su relativno uobičajene.

Postoji još jedna vrsta zla s kojim ćete se suočiti, i s tim ćete se svi, bez izuzetka, susresti. To je demon požude, nešto vrlo ozbiljno. Normalno je da supružnici imaju bračne odnose, jer to obezbeđuje produžetak vrste. Omogućava ljudskoj rasi da se nastavi, pa su osećanja osnovna stvar ovog sveta. Za obične ljude, takvo ponašanje u braku je savršeno prirodno. Među osećanja koja ljudi imaju ubrajaju se ljutnja i sreća,

ljubav i mržnja, dopadanje kao i nedopadanje, divljenje i omalovažavanje, kao i naklonost i odbojnost. Obični ljudi jednostavno žive za osećanja. Onda, kao praktikanti koji streme duhovnim vrednostima, mi ne smemo dopustiti da osećanja utiču na to kako vidimo stvari. Moramo ih se osloboditi. Sve vezanosti koje proizlaze iz njih ne bi trebalo puno da nas dotiču, da bismo ih na kraju sasvim odbacili. Seksualni nagon i privlačnost se smatraju ljudskim vezanostima, i treba da nestanu.

Od vas koji živite i vežbate u sekularnom svetu mi ne tražimo da postanete kvazi monasi i monahinje. Mladi ljudi i dalje treba da zasnivaju porodice, kao inače. Šta je onda sa opasnostima seksualnog nagona, mogli biste se zapitati? Kao što sam objasnio, naša praksa cilja direktno na ljudske vezanosti i ne preuzima pristup lišavanja bilo čega materijalnog. Upravo obratno, mi vam čeličimo volju baš ovde u ovom materijalističkom svetu, i to zbilja služi za popravljjanje vašeg karaktera. Ako ste u stanju da mentalno slomite vezanost, onda se možete osloboditi i te konkretne stvari, koja god bila – i naravno da biste tada mogli da je se odreknete i fizički, ako biste morali. Ali ako ne možete da slomite vezanost mentalno, onda nećete moći otpustiti konkretnu stvar za koju ste vezani. Cilj istinske prakse je ukloniti vezanosti u pozadini. U praksi u manastiru, ljudi se primoravaju da se fizički liše stvari, a cilj je isti - eliminisati vezanost u pozadini stvari. To se radi pod prinudom, teranjem ljudi da raskinu sve vezanosti za stvari i oslobode se čak i misli o njima. I dok oni preuzimaju taj pristup, mi to ne radimo. Umesto toga tražimo da malo marite za materijalne stvari oko vas, pa je rezultat koji mi dobijamo najsolidniji. Mi od svih vas ne tražimo da preuzmete zavet siromaštva i čednosti, kako se radi u manastiru. Stvarno bi bio problem kad bi u budućnosti, kad se naša praksa bude daleko proširila, svi postali nekakvi kvazi-monasi – jer naša praksa se izvodi u svetu. Svima u našoj praksi kažem da je problem ako se zbog vaše prakse, vaš brak s nepraktikantom okonča razvodom. Mi od vas jednostavno tražimo da manje marite za intimnost u braku; samo nemojte tome pridavati previše značaja, kako to ljudi obično čine. To je posebno važno danas, u jeku seksualne revolucije; opscene i vulgarne stvari zbilja deluju na ljude. Neki ljudi zbilja padaju na te stvari, ali one ne bi trebalo previše da privlače naše praktikante.

Gledano sa više ravni, ljudi kao da borave na ovom svetu zaronjeni u blato; oni se valjaju u njemu, nesvesni prljavštine. U našoj praksi, po ovom osnovu ne bi trebalo da budete uzrok velikog problema s vašim partnerom. Na vašem sadašnjem nivou, u redu je jednostavno manje mariti za te stvari i biti intiman kao inače, kao pre. Kad kasnije budete uznapredovali do višeg stadijuma, doživete stanje jedinstveno za tu

fazu, ali za sada neka bude tako kako je, dovoljno je raditi kako vas učim. Ali podrazumeva se da ne smete podleći onoj vrsti žalosnog ponašanja kakvom se ljudi danas prepuštaju.

Još jedan faktor igra ulogu. Kao što znamo, tela praktikanata nose energiju. Posle ovog seminara, 80-90% nas ne samo da će biti oslobođeno bolesti, već će takođe razviti višu energiju. Znači da će energija koju vaše telo ima biti moćna. U početku će energija koju nosite biti neproporcionalna kvalitetu vašeg karaktera; vaša energija će biti viša, pošto je mi rapidno povećavamo. Uslediće razvoj vašeg karaktera. U vremenu koje sledi, vaš karakter će sustići, polako ali sigurno. Zato smo vam mi unapred pojačali energiju. To znači da sada nosite znatnu količinu. Ovde vlada atmosfera spokoja i samilosti, jer energija koja proizlazi iz istinskog učenja je čista i milostiva. To su osobine koje sam ja razvio svojevremeno dok sam imao duhovni odgoj, pa to nosim sa sobom. Dok sedite na mom predavanju, osećate se harmonično, a u vašem umu nema rđavih misli; pušači među nama neće ni pomisliti na pušenje. Energija koju ćete razviti u vremenu koje sledi imaće iste osobine kao moja, jer vi sledite našu Dafu. Moć vaše energije će nastaviti da raste, i vaše telo će početi da emituje izuzetno snažnu energiju. Čak i kad ne bi bila toliko snažna, ipak bi bila više nego dovoljna da utiče na tipičnu osobu u vašem prisustvu, ili možda u vašem domu. Znači da će vaši članovi porodice verovatno biti pod njenim pozitivnim uticajem, pod kontrolom vaše energije. Kako to? Ljudima će prirodno biti teško da pomisle da urade nešto loše u vašem društvu, jer vaše prisustvo zrači čistotom, uzvišenošću i milošću – jer vi odašiljete valjane misli. Možete očekivati da se to dogodi.

Juče sam pomenuo izreku: „Obasjani božanskom svetlošću, dela i misli postanu ispravni,“ a ideja je da energija koju emituje vaše telo ima moć da ispravlja stvari. Pa sledi da kad vi nemate požudnih misli, energija kojom zračite će obuzdavati želju vašeg partnera. Ako nemate takvih misli – a ja mislim da kao praktikanti nećete – ni vaš partner ih neće imati. Ali to ne mora uvek biti slučaj. U današnje doba lako je uzbuditi se. Stvari poput TV vas od časa kad počnete da gledate izlažu svakojakim neprikladnim prizorima. Znači da ćete barem pod *normalnim* okolnostima moći da delujete na opisani način. U nastavku, kad vaša praksa bude uznapredovala do viših faza, sami ćete znati šta treba da radite, bez da ja moram da vam kažem. Tada ćete doživeti drugačije stanje, ali takvo koje omogućava harmoničan brak. Zato ne treba da gledate na bračne odnose kao na nešto teško. Previše brige, zapravo, takođe predstavlja vezanost. Znači, iako bračni parovi više ne treba da brinu o požudi, i dalje bi mogao

postojati seksualni nagon. Jednostavno mu ne pridajte previše značaja, održavajte balansiranu perspektivu i to će biti dovoljno dobro.

U kojim biste onda oblicima mogli sresti demona požude? Mogao bi vas posetiti dok meditirate ili, ako vaš nivo mirnoće nije dovoljno dubok, možda u snu. Odjednom ćete shvatiti da se pred vama nalazi prelepa žena, ili muškarac iz vaših snova, ako ste žensko. U oba slučaja će biti goli. Ako se na bilo koji način uzбудite, mogli biste doživeti orgazam, i san će postati stvarnost. Ali setite se da u našoj praksi koristimo najvitalniju telesnu energiju i esencije da vam promenimo telo i produžimo vam život. Regularno doživljavanje orgazma će trošiti te dragocene supstance. A to će značiti da još niste prošli test seksualnog nagona, što predstavlja problem. Zato vam dajem do znanja da će se svako od vas suočiti s ovim testom. Dok ovde predajem, u mozak vam šaljem snažnu energiju. Možda se kasnije nećete sećati detalja onog što sam pričao, ali ako i kad se suočite s izazovom seksualnog nagona, trebalo bi da možete da se setite ovog što sam predavao. Ako sebe budete smatrali praktikantima, trebalo bi da možete da se setite šta sam predavao o ovom, da možete da se kontrolišete i prođete test. Ako prvi put padnete na testu, sledeći put će biti teže. Ali ako se iskreno pokajete kad se probudite nakon prvog pada na testu, to bi na vas moglo ostaviti dublji utisak i povećati verovatnoću da ćete se naredni put bolje kontrolisati i proći test. Svakom ko se ne zabrine kad prvi put padne na testu, biće mnogo teže da se kontroliše u budućim testovima.

Epizode poput ovih mogle bi biti dela zlih bića koja pokušavaju da vas uznemire, ili test od vašeg učitelja, koji je dočarao ono što ste videli. Obe mogućnosti postoje, jer svako mora proći ovaj test. Ovo je prvi korak kad započnete kultivaciju, dok ste još uvek pomalo zemaljski ljudi, i niko neće biti izuzetak. Jedan primer bi bio šta je jedan mladić, koji je tada imao 30 godina, doživeo dok sam držao seminar u gradu Vuhanu. Pošto me je čuo kako predajem ovo što sam vam sada objasnio, otišao je kući i meditirao je. Začas je ušao u stanje duboke mirnoće. Onda je ugledao budu Amitabu kako mu se ukazuje s jedne strane, i taoističkog mudraca Laocea na drugoj; ovo je preneo u svom pisanom iskustvu iz prakse. Dvojica su ga pogledali, ali ni reč nisu izustili. Onda su nestali s vidika, a pojavila se bodisatva Avalokitešvara s vazom u ruci. Beli dim je izašao iz vaze. Bio je srećan što za vreme meditacije sve ovo pred sobom vidi tako živopisno. Zatim se dim iznenada pretvorio u zapanjujuće lepe devojke, anđeoskog lika. Zaigrale su pred njim, a njihovi delikatni pokreti su bili prizor za pamćenje. Pomislio je da su te nebeske lepotice Bodisatvina nagrada za njegov trud.

Bio je oduševljen tom pomisli. Ali one su odjednom postale gole i počele da ga zavode, grleći ga i milujući. Karakter ovog mladića je znatno napredovao na našem seminaru, pa mu se brzo povratila prisebnost. Sledeća misao koju je imao bila je: „Ja nisam bilo ko. Ja sam praktikant. Ne treba tako da se ponašate prema meni, jer ja vežbam Falun Dafu.“ Posle ove pomisli, ceo prizor je u trenu iščezao. To je bila iluzija, kako se ispostavilo. Ponovo su se ukazali Amitaba i Laoce. Laoce je rukom pokazao prema mladiću i rekao Amitabi s osmehom: „Ovaj momak se da naučiti.“ To je značilo da odobrava mladiću i da ga smatra dostojnim duhovne pouke.

Stepen do kog neko ima seksualni nagon ili interesovanje, tradicionalno je bio, a i dalje je to u višim dimenzijama, kritičan faktor koji određuje ima li neko šta je potrebno za duhovnu praksu. Zato je vrlo važno da malo marimo za te stvari. Ali pošto se naša praksa odvija u regularnom svetu, ne treba potpuno da apstinirate – barem ne u ovoj fazi prakse. Tim stvarima treba da pridajete manje značaja i promenite se u odnosu na ono kakvi ste ranije možda bili, postajući pravi praktikanti. Svaki put kad doživite smetnje bilo koje vrste, treba pro-aktivno da razmislite šta je dovelo do toga i čega još treba da se oslobodite.

Kako um može dovesti do zastranjivanja

Želim da objasnim kako um može dovesti do zastranjivanja. Puno je dimenzija koje su u vezi sa telom osobe - svaka je fizička i stvarna - a u jednoj posebnoj dimenziji sve što postoji u univerzumu se može odraziti kao u ogledalu. Iako je to samo odraz, ipak ima fizičko postojanje. Sve što postoji u toj dimenziji i u vezi je s tvojim telom je pod kontrolom tvojih misli. To znači da kad nešto posmatraš svojim unutrašnjim okom bez ikakvih misli, dok ti je um miran, vizija će biti stvarna. Ali ako dodaš i najmanju misao, vizija će biti lažna, i na taj način možeš biti zaveden; ta pojava je nešto što se naziva „transformacijom mislima“. Događa se kad ljudi ne uspevaju da se vladaju kao praktikanti, tj. ne suzbijaju svoje žudnje. Oni bi mogli žudeti za psihičkim moćima ili biti vezani za beznačajne magijske veštine, ili čak za stvari koje im se jave u drugim dimenzijama. Takvi pojedinci su najpodložniji mogućnosti da ih um zavede i da padnu. Bez obzira koju je duhovnu visinu neko dostigao, on će oštro pasti i brzo će propasti ako se ovo dogodi. To je strašno ozbiljan problem. Nije kao drugi problemi, poput neuspeha da se prođe jedan test karaktera; u tim slučajevima uvek možeš ustati posle

pada i nastaviti praksu. Međutim, neko ko dopusti da ga njegov um zavede je u ozbiljnom problemu, i to bi ga moglo upropastiti. Ovaj problem posebno se može dogoditi onima kojima se otvori unutrašnje oko kad dostignu neki stadijum prakse. Druga osetljiva grupa su oni čiju svest ometaju strane poruke, energije, ili slike, a oni im veruju. Kad se unutrašnje oko otvori, neki od nas će biti podložni ovakvim smetnjama iz mnogih izvora.

Pogledajmo neke primere. Dok smo još sveži u praksi, teško je ne pokolebati se pred ovakvim stvarima. Recimo da ne možeš baš dobro da vidiš svog učitelja u drugoj dimenziji, ali onda odjednom, jednog dana ugledaš kako ti prilazi jako visoka, božanska figura. Ova upečatljiva figura mogla bi ti udeliti nekoliko komplimenata, a onda pokušati da ti da neke upute. Ovo bi te moglo oduševiti i možda ćeš ga prihvatiti za svog učitelja, nastavljajući da učiš od njega. Ali ako prihvatiš upute takvog bića, poremetićeš svoju energiju. A onda je tu činjenica da ni on sam nije stekao istinski božanski rang; jedino što je u dimenziji u kojoj boravi moguće menjati obličje. Ako dopustiš sebi da se uzbudiš na prizor te impozantne figure pred sobom, mala je šansa da ćeš odbiti njegove upute. Ali da bismo ga mogli spasiti, praktikant mora biti u stanju da ostane priseban: ako u tome ne uspe, to će ga verovatno upropastiti. Životi u višim dimenzijama unutar tri domena su nebeska bića, ali ni oni sami nisu stekli istinski božanski rang i nisu oslobođeni ciklusa reinkarnacije. Koliko vas daleko onda može odvesti ta božanska prilika, koju ste tako impulsivno prihvatili za svog učitelja? Vaši napori u duhovnoj praksi će biti uzaludni, jer bića poput ovih nisu sasvim božanska, i ako učite od njih, to će vam poremetiti energiju. Teško je održati prisebnost u ovakvim scenarijima. Želim da shvatite da je ovo zbilja ozbiljan problem, jer mnogi od nas bi se u nekom trenutku mogli suočiti sa sličnom epizodom. Ja sam vam sasvim jasno objasnio; na vama je da to sprovedete u praksi. Ovo što sam ispričao je jedan primer. Takođe treba da ostanete prisebni ako ugledate više biće iz druge škole; morate ostati verni jednoj disciplini. Ako možete da se ne obazirete na bilo kog navodnog budu, taoističko božanstvo, boga ili demona koji pokušava da vas iskuša, vaša praksa će imati dobre šanse za uspeh.

Ima i drugih slučajeva u kojima vas um može zvesti. Možda ćete ugledati pokojnog člana porodice koji će navaliti na vas jecajući i preklinjući vas da uradite neke stvari koje ne bi trebalo. Sve je moguće. Pitanje je hoćete li im dopustiti da vas pokolebaju? Samo zamislite koliko bi teško bilo kad bi vas dete ili roditelj kog ste jako voleli, ali koji je umro, posetili iz groba i zamolili vas da učinite stvari koje bi za vas

značile propast. Duhovna praksa nije laka. A ono što posebno zbunjuje je što sada, u situaciji dok je budizam „u haosu“, kako neki ljudi kažu, vidite da se u njemu uče nebudističke doktrine iz konfučijanizma, poput poštovanja roditelja i ljubavi prema deci. Ali šta je problem? Ono što zaista čini vaš život je vaša duša, pa se samo majka koja je dala život vašoj duši smatra vašom pravom majkom. Tokom svojih reinkarnacija, imali ste nebrojene „majke“, koje jesu ili nisu bile ljudi. A isto bi se moglo reći za to koliko ste dece imali u svojim životima. Ni majka ni dete ne prepoznaju jedno drugo u narednom životu, i svaki karmički dug koji ostane između ovo dvoje će se morati podmiriti kao svaki drugi. Ali ljudi ne mogu da vide ove stvari, pa često ne mogu da prevaziđu svoja osećanja. Neki ljudi se neutešno žaloste zbog smrti voljenog deteta ili majke i čeznu za njima ostatak života. Ali njima nikad ne padne na pamet da te teškoće imaju za cilj da ih istroše, da su namenjene da im zagorčaju život.

Prosečnoj osobi će možda biti teško da shvati da biti vezan za ove stvari može onemogućiti duhovnu praksu, ali to jeste slučaj, i zbog toga se u budizmu ne uče stvari poput poštovanja roditelja i veza sa decom. Prava duhovna praksa podrazumeva da se oslobađate ljudskih osećanja. Naravno, mi se bavimo našom praksom u sekularnom svetu, pa i dalje treba da budemo posvećeni svojim roditeljima i poštujemo ih, kao i da vodimo računa o svojoj deci; u kojem god okruženju, treba da budemo dobri prema drugima, a da ne pominjemo našu porodicu - prema svima treba da budemo dobri. Sve treba da tretiramo jednako dobro, uključujući roditelje i decu, naravno, i u svakom trenutku najpre treba da pomislimo na druge. Tada vam srce neće biti sebično, već puno ljubavi, dobrote i samilosti. Obične ljude, s druge strane, pokreću isključivo osećanja.

Mnogi ljudi nemaju dobru samo-kontrolu i to donosi probleme u njihovom duhovnom životu. Na primer, neki će biti srećni i prihvaćće ako im nebesko biće lično otkrije nešto „što će im pomoći“. Ali ja vam mogu reći da svaki put kad vam se otkrije nešto što vam može doneti zemaljsku korist, bilo da ste upozoreni na nedaću, ili vam se kaže da iskušate sreću na lotou i otkrije vam se pobednički broj - to je delo zlih bića. Jedini izuzetak su slučajevi kad vam je život ugrožen i saopšti vam se kako da sačuvate glavu. Ako zahvaljujući toj „pomoći“ dobro prođete u ljudskom smislu, onda nećete morati da prebrodite test koji smo vam mi priredili i nećete moći napredovati kako je trebalo. Ako su vam dani ispunjeni zemaljskim užicima i lakoćom postojanja, duhovni rast je malo verovatan. Kako možete transformisati svoju karmu? Ne biste imali okolnosti neophodne za razvoj vašeg karaktera i iskupljenje svojih greha. Zato gledajte

da ovo imate na umu. Zla bića bi čak mogla pribeći laskanju, pričajući vam koliku ste visinu dostigli, ili koliko ste poseban, posvećen čovek. Ali sve to će biti lažno. Za istinski duhovni napredak se morate osloboditi svih vezanosti. Zato se na svaki način čuvajte ako se susretnete s bilo kojim od iskušenja koje sam opisao!

Sa otvorenim unutrašnjim okom za vreme prakse dolaze jedinstveni izazovi, kao što ima izazova kad vam je ono zatvoreno. Ni u jednom od slučajeva, duhovna praksa nije laka. S otvorenim unutrašnjim okom možda će vam zbilja biti teško da se sačuvate od svih informacija iz drugih dimenzija kojima ćete možda biti izloženi, a koje će pokušavati da vas ometu. Sve što ugledate u drugim dimenzijama moglo bi biti praznik za oči, neverovatno divno i ugodno, i to bi vas moglo uzbuditi. Jednom kad se to dogodi, mogla bi naići smetnja, i vaša energija bi mogla biti poremećena. Uzbuđenje je često okidač. Kod ljudi koji greše i dopuštaju da ih zavede vlastiti um, mogli bi uslediti i drugi problemi, takođe. Oni bi mogli imati pogrešne misli, koje bi se mogle ispostaviti kao opasne. Recimo da vam se jednog dana otvori unutrašnje oko i da imate lucidne vizije. Mogli biste pomisliti, na primer, da ste jedini na vežbalištu kome se oko dobro otvorilo, zbog čega ćete pomisliti da ste posebni i da ste jako dobro naučili Falun Dafu, još bolje od drugih – što znači da ste ispred njih. Ali nije ispravno čak ni pomisliti nešto takvo. Ako vam um ode dalje, mogli biste čak pomisliti da ste neka vrsta božanskog bića, poput bude. Ako tada pogledate sebe unutrašnjim okom, možda ćete sebi zaista izgledati takvi. Ovo se može dogoditi jer, kao što sam pomenuo, sva materija u dimenziji povezanoj s telom će se transformisati, biće „promenjena“ prema mislima osobe.

Svaki odraz koji dođe iz univerzuma će biti oblikovan vašim mislima, jer sve što postoji u dimenziji povezanoj s vašim telom je pod vašom komandom, a odrazi nisu izuzetak; i oni imaju fizičko postojanje. Zato u scenariju koji sam upravo opisao, ako se osoba upita da li je takođe odevna kao buda, videće da zaista jeste. Biće oduševljena, misleći da zbilja *jeste* buda. A ako se upita da li je možda veliki buda i ponovo pogleda, onda će to i videti. Ako se upita da li je možda viša od mene, i to će videti kad bude pogledala. U drugim slučajevima, ta osoba bi mogla čuti glasove. Zlo biće bi se moglo umešati i reći joj da je „viša od Li Hongdžija“, i ona će u to poverovati. To znači da je zaboravila kako je stigla do svog mesta u praksi i ko ju je učio, i da ne razmišlja šta će dalje biti. Bez obzira, svaki pravi buda ili božanstvo koje dođe na ovaj svet mora započeti duhovnu praksu od nule i ništa od njegove ranije energije mu neće biti na raspolaganju; jedina razlika je u tome što će ovaj put malo brže napredovati u

praksi. Iz problema koji sam opisao je zbilja teško izvući se, usled vezanosti koje će možda isplivati. Te vezanosti bi čak mogle ohrabriti nekog da tvrdi da je buda, i da samo njega treba slediti, jer ih on, kao buda, može voditi.

To se zbilja i dogodilo u gradu Čangčunu. Bio je neko ko je učio našu praksu i u početku je bio vrlo dobar, ali je završio u haosu kakav sam upravo opisao. Mislilo je da je buda i završio je verujući da je iznad svih drugih. To se dogodilo zato što je izgubio oslonac i dopustio da ga vezanosti savladaju. Hajde da vidimo zašto se to događa. Budizam uči da treba odbaciti sve doživljene vizije, jer takve stvari su iluzija; sav fokus treba usmeriti na duhovni napredak kroz trans u meditaciji. Razlog zbog kog ne ohrabruju vizije i ne žele da se ljudi vezuju za te stvari je bojazan da bi im se mogle dogoditi ove stvari. U religijskoj budističkoj praksi nema nikakvih posebnih metoda da se ojača odbrana protiv ovih stvari i budističko sveto pismo ne nudi upute kako se izvući iz ovakvih zamki. U svom učenju, Buda nije govorio o tome, nadajući se da njegovi učenici neće morati da se bore sa ovim problemom zastranjivanja uma, naime da misli menjaju stvarnost, budući da oni svaku viziju koju dožive smatraju iluzijom. On je znao da prisustvo svake vezanosti može da pretvori viziju u nešto obmanjujuće, čemu je teško odupreti se. Ako se ne iščupa iz toga, to bi čoveka moglo poslati na put na kom će biti upropašćen, na mračnu stranu. Nazvati sebe budom znači da se već uputio tim putem, i čak bi mogao navući na sebe opsedajuće entitete i druge stvari, i na kraju sasvim propasti. Sa svim ovim, njegovo srce će postati zlo, i njegov pad će biti grozan. Bilo je takvih slučajeva. Čak i na ovom seminaru ima ljudi koji imaju visoko mišljenje o sebi i koji dižu nos dok govore. Zato se čak ni u budizmu ne gleda dobro na nastojanje da se otkrije dokle si napredovao u svojoj praksi. Epizoda iz Čangčuna koju sam pomenuo je primer nekog koga je zaveo sopstveni um, ko je zbilja zastranio usled vlastitih misli. Bilo je i učenika u Pekingu i drugim mestima koji su ovo doživeli, i to je jako omelo druge praktikante.

Ljudi su me pitali zašto jednostavno ne raščistim ovakve stvari. Ali pomislite koliko bi teško bilo napredovati na duhovnom planu kad bismo razrešili sve izazove s kojima se susrećete. Upravo kad se zlo umeša u tvoj život, možeš pokazati svoju duhovnu opredeljenost, svoju razboritost, svoju sposobnost da ostaneš na putu, i svoju odanost jednoj praksi. Duhovno putovanje iskušava dušu čoveka i samo oni najposvećeniji će uspeli. Ja bih rekao da bi vaše putovanje bilo previše lako bez teškoća kakve sam sada opisao. Božanskim bićima iz viših domena ovo bi bilo još teže da prihvate i pitali bi šta to radim; to se ne bi uklopilo u njihov koncept spašavanja. Kad

bi vaš put bio bez prepreka i kad bi svako mogao uspeti, njima to ne bi nalikovalo na duhovnu praksu. Dok napredujete, kad bi stvari samo postajale lakše i išle glatko, oni bi smatrali da je to problem. Znači, ovo je bila dilema s kojom sam bio suočen, i morao sam da razmislim. U startu sam počistio puno zla ove vrste. Ali čak ni iz moje perspektive ne bi bilo dobro činiti to sve vreme. Drugi su imali primedbu da sam vam „previše olakšao duhovnu praksu“, jer „imate samo manje teškoće i interpersonalne stvari za rešiti“, dok „mnoge vaše vezanosti ostaju netaknute“. Oni se pitaju možete li „ostati verni Dafi kad postane teško i konfuzno“. Zato će u svetlu ovoga svakako biti testova i teškoća. Ovo što sam opisao je jedna konkretna vrsta zla. Ljude je jako teško istinski spasiti, a lako ih je upropastiti. Ako ti razmišljanje skrene, nevolje su pred tobom.

Značaj snažnog uma

Pogrešne stvari koje su ljudi činili tokom svojih mnogobrojnih života rezultuju nedaćama, a onima koji su na duhovnom putu donose ono što se naziva karmičkim preprekama. Zbog ovog se ljudi rađaju, prolaze kroz starenje, boluju i umiru. To su normalni oblici karme. Takođe postoji moćna karma koja ima velik uticaj na one koji vode duhovni život, pod nazivom misaona karma. Razmišljanje je prirodan deo postojanja. Ali pošto se ljudi gube u sekularnom svetu, oni često imaju misli koje se vrte oko stvari poput slave, bogatstva, požude ili gordosti, i vremenom se ovo oblikuje u moćni oblik karme, poznat kao misaona karma. U drugim dimenzijama sve je živo, a karma nije izuzetak. U svakoj istinskoj praksi mora se eliminisati karma. Eliminirati karmu znači uništiti je, transformisati. Prirodno, karma će se odupirati, pa ćete nailaziti na nedaće i prepreke. Misaona karma može direktno omesti um i navesti vas da u sebi psujete mene ili Dafu, ili da u umu imate pokvarene misli, ili čujete uvredljive reči. Neki praktikanti tom prilikom ne shvataju šta se događa, pa čak brkaju te misli sa svojim vlastitim. A neki misle da im se prikačio entitet, mada nije. To je zapravo rezultat misaone karme koja izlazi na površinu mozga. Neki ljudi ne kontrolišu sasvim svoj um, pa je slede i čine loše stvari, što je šteta za njih i prouzrokuje njihov pad. Većina ljudi, međutim, može da je odagna i porekne svojim jakim, samosvesnim mislima. Ovo pokazuje da ih je moguće spasiti i da su sposobni da razlikuju dobro i loše; to znači da im je vera jaka. Moja duhovna tela će im tada pomoći da eliminišu

velik deo svoje misaone karme. Ovo što sam opisao je sasvim uobičajeno. Ako se dogodi, to je test da se vidi možete li nadjačati svoje rđave misli. Ostanite čvrsti i karma će vam biti eliminisana.

Razmišljanje vam mora biti ispravno

Kad osoba redovno ne uspeva da se vlada kao praktikant, to znači da njeno razmišljanje nije ispravno. U svojoj duhovnoj praksi, praktikanti se susreću s nedaćama. Ta nedaća može uzeti bilo koji oblik, od sukoba s drugim ljudima, do toga da ljudi prave spletke protiv vas. To će često direktno testirati vaš karakter. Ali događaće se i druge stvari. Vaše telo se iznenada može osetiti loše, jer to je jedan od mnogih načina kako se može otplatiti karma. Ili u nekom trenutku možete biti navedeni da sumnjate da li su učenja prava, da li imate energiju, da li ste sposobni za duhovnu praksu i da li zaista možete napredovati u njoj, ili da li viša bića zbilja postoje. U budućnosti biste mogli biti navedeni da prođete kroz ovo i steknete lažni utisak, koji vas dovodi do toga da se pitate i sumnjate u sve ovo. Ovo se događa da bi se videlo možete li ostati posvećeni. Ako se čvrsto možete držati misli: „Moram ostati čvrst i ne smem se kolebati“, s tom odlučnošću ćete zaista biti takvi dok prolazite kroz ovu vrstu testa, i prirodno ćete biti dobri, jer vaš karakter se popravio. Ali ako bi vam se ovakva teškoća nametnula na samom početku, vi je ne biste mogli razumeti i to bi za vas bio kraj prakse, jer ne biste bili čvrsti. Zato se ne može reći koji oblik će imati vaše teškoće.

Ovakve teškoće su neophodan deo vaše duhovne prakse i ono što omogućuje napredak. Neki od vas greškom mešaju neprijatne osećaje u svom telu sa bolestima, pa često ne uspevaju da smatraju sebe praktikantima; vi te stvari smatrate zdravstvenim problemima i pitate se zašto toliko morate da trpite. Ja vam mogu reći da su uklonjene mnoge teškoće kroz koje biste inače morali proći, i da su nevolje koje doživljavate znatno umanjene. Da to nismo uradili za vas, te teškoće bi vam možda odnele život, ili vas ostavile vezane za krevet. Dok možda smatrate da su manje poteškoće koje trpite teške za izdržati, to je nešto što se može očekivati; otkad se duhovni napredak ostvaruje u udobnosti i s lakoćom? Ima jedna priča u vezi s ovim. Kad sam držao seminar u gradu Čangčunu, bio je jedan čovek koji je imao odličan osnov i zbilja je bio kao stvoren za duhovnu praksu. Polagao sam puno nade u njega. Moj plan je bio da mu malo pojačam ispaštanja, kako bi što pre mogao da otplati dugove i prosvetli se. Jednog

dana, iznenada kao da je dobio moždani udar. Pao je na zemlju i nije se mogao pomaknuti, bez ikakvog osećaja u udovima. Odveden je na urgentnu medicinu. Ali nedugo posle toga, ponovo je bio na nogama. Da je zaista doživeo moždani udar, sigurno se ne bi tako brzo vratio na noge i ponovo kontrolisao svoje ruke i noge. Ipak je za ovu nezgodu okrivio Falun Dafu. Nije mu palo na pamet da se posle moždanog udara ljudi obično ne oporave tako brzo. Da nije učio Falun Dafu, posle pravog moždanog udara mogao je umreti tamo na ulici nakon pada, ili bi mogao ostati paralizovan ostatak života.

Ovo sugeriše koliko je teško spasiti osobu. Toliko toga je za njega učinjeno, a on ipak nije uspeo da shvati, i čak je nas okrivio za svoj problem. Zatim ima ljudi koji već neko vreme uče, ali koji mi i dalje govore da im se celo telo ne oseća dobro i kako su išli kod lekara da dobiju injekciju ili lek, ali bez uspeha. Čak ih nije sramota da mi to saopšte. Ne treba ni očekivati da će te stvari pomoći, budući da se ne radi o bolesti. Možeš otići na pregled, ali ništa ti neće naći; samo se radi o tome da se ne osećaš dobro. Jedan praktikant koji je otišao kod lekara otkrio je da igla injekcije ne može da prodre kroz njegovu kožu, i da se u tim pokušajima čak nekoliko igli savilo; sadržaj poslednjeg šprica je istisnut napolje ne probivši kožu. Onda mu je sinulo da je praktikant i da nema razloga da prima injekcije. Tek tada mu je to palo na pamet. Znači, neka ovo bude podsetnik da treba da imate širu perspektivu kad naidete na nevolje. Neki ljudi imaju utisak da im ja jednostavno zabranjujem da idu lekaru, pa su smislili da odu na isceljenje kod bionergetičara. Oni i dalje misle da je to bolest i nadaju se da će im neko pomoći. Ali slaba je šansa da će pronaći istinskog iscelitelja. A ako posete lažnog, biće upropašćeni na licu mesta.

Mi smatramo da vi nemate načina da razlikujete da li je navodni iscelitelj kog ste posetili pravi. Mnogi navodni majstori su samozvanci. Ja sam verifikovan i u mom dosijeu stoji da su me ispitale naučne institucije koje se bave istraživanjima te vrste. Mnogi majstori su ipak lažni, i sami su sebi dodelili titule; previše je onih koji se razmeću i varaju ljude. Lažni majstori mogu da vrše isceljenja, ali treba se zapitati šta im to omogućuje. To je moguće jer im se nakačio entitet. Inače to ne bi mogli da rade. Entitet koji se nakačio može da emituje isceliteljsku energiju, jer on sam predstavlja oblik energije i lako može da savlada prosečnu osobu. Ali malo ljudi shvata šta je to što on prenosi na ljude dok ih isceljuje. Daleko ispod, u domenu koji ljudsko oko ne može opaziti, sve što on emituje je u njegovom liku, i jednom kad ti prenese na telo te stvari, malo šta ćeš tim povodom moći preduzeti. „Duhove je lakše prizvati nego

odagnati,“ kaže stara izreka. Da ste samo regularni ljudi koji ne vežbaju, mi ništa ne bismo rekli, budući da vas zanima normalan život i kako pronaći trenutno olakšanje. Ali ti si praktikant i želiš da konstantno pročišćavaš svoje telo, zar ne? Nemaš predstavu koliko će vremena trebati da se očisti to što ti duhovi stavljaju u tebe; njihove stvari imaju energiju, na kraju krajeva. Neki od vas bi se mogli upitati zašto vas *falun*, ili moja duhovna tela, ne zaštite. Ali kako univerzum funkcioniše, niko ti se neće naći na putu ako svojom voljom žudiš za nečim ili nešto pokušavaš da dobiješ. Moja duhovna tela će pokušati da te zaustave i daće ti znake, ali će odustati ako vide da insistiraš. Ako vas je potrebno gurati da se kultivirate u našoj praksi, onda to ne važi. Niko se ne može primoravati, terati na duhovnu praksu. Istinski rast može doći samo od tebe samog; niko ne može pomoći ako ti sam ne želiš da rasteš. Ja sam vam izneo učenje i govorim o tome kako ono funkcioniše. Pa ako i dalje ne želiš da napreduješ, to je onda tvoj izbor i nikog za to ne možeš kriviti. Ti si taj koji odlučuje šta želi, i možeš biti siguran da ni *falun*, ni moja duhovna tela, neće pokušati da promene tvoju volju. Neki ljudi idu da slušaju druge učitelje energetskih praksi, a onda im posle toga nije dobro, kako se dalo očekivati. Možda ćete se pitati zašto moja duhovna tela nisu zaštitila te ljude. Pa, zbog čega su uopšte išli kod njih? Mora da su se nadali da će nešto izvući iz toga, inače ne bi ni išli. Šta god da im je ušlo u telo i proizvelo da se ne osećaju dobro je nešto što su sami sebi doneli, budući da su ga svojevolejno prihvatili, putem svojih ušiju. Neki ljudi se ponašaju nesmotreno i na taj način povrede *falun*, deformišu ga, što nikad ne bi trebalo da se dogodi; *falun* je više biće i vredniji je od vašeg života. Danas su na sceni lažni majstori, a neki od njih uživaju veliku slavu. Jednom sam pomenuo predsedniku Kineskog društva za istraživanje *čigonga* kako je konkubina po imenu Da Āi u drevnim vremenima napravila kaos na carskom dvoru, i koliko je taj duh lisice bio strašan. Zatim sam mu rekao da šteta koju je ona napravila nije ništa u odnosu na to šta su lažni majstori napravili. Oni su pošast za ovu zemlju i naudili su mnoštvu ljudi. Možda se ne čini da im išta fali, ali vi nemate pojma koliko njih ima te loše entitete na svojim telima. Ako lažni majstor emituje svoju energiju na vas, te stvari će vam se nakačiti na telo. Stvari su sada van kontrole. Prosečna osoba ne može da vidi kakve su stvari zaista.

Nakon pohađanja mojih predavanja, čuvši ono što imam da saopštim, neki ljudi bi mogli biti istinski impresionirani jezgrovitom *čigonga*, pa planiraju da slušaju sledećeg učitelja koji bude stigao u njihov grad. Ali ja apelujem na vas da to ne radite. Loše stvari koje budete čuli će u vas ući preko ušiju. Teško je spasiti osobu i doneti

promene njenom umu i telu. Puno je lažnih učitelja. Čak i oni koji su pravi i prošli su kroz pravu poduku, možda nisu sasvim čisti. Neki životinjski duhovi su vrlo opasni i mada može da ih spreči da dođu na njegovo telo, učitelj možda nema moć da ih otera; on nema moć da ih odagna na široj osnovi. To se pokazuje na njegovim učenicima. Svakojake loše stvari mogle bi se umešati i biti prisutne među njima, jer oni nisu tako otporni kao on. Možda na telu nose razne entitete.

Ako ste ozbiljni povodom vežbanja Falun Dafe, nemojte ići na druga duhovna, ili predavanja koja uključuju energije. Naravno, ako ne želite da vežbate Falun Dafu, već biste jednostavno isprobali sve što se nudi, onda ste slobodni da to učinite. Pošto to znači da niste pripadnik Falun Dafe, onda je to vaša stvar. Zato nemojte kriviti Falun Dafu ako u tom slučaju nešto pođe po lošem. Pravi praktikant Falun Dafe je neko ko svoje ponašanje ravna prema našim učenjima o karakteru i primenjuje u praksi ono čemu mi učimo. Pitali su me da li je u redu da se družimo sa ljudima iz drugih praksi. Moj odgovor bi bio da vi vežbate Veliki Put, što daleko premašuje ono što oni rade, a kad završite pohađanje ovog seminaru, vaš dostignuti nivo će biti daleko veći; generacije su bile potrebne da se oformi *falun* koji imate i njegova moć je nezamisliva. Prirodno je, stoga, da neće biti velikih problema ako imate interakciju sa ljudima iz drugih praksi, pod uslovom da ništa njihovo ne primite i ništa njihovo ne poželite, jednostavno ostajući im normalni prijatelji. Ali ako ta osoba zaista nosi nešto, to bi moglo biti vrlo loše, a u tom slučaju je najbolje izbegavati interakciju. Ali mislim da nema razloga za brigu u slučaju kad vaš bračni partner vežba drugu praksu. Treba jedno da znate, a to je da drugi imaju koristi od toga što vi vežbate, jer to što vi vežbate je istinski Put. Ako vaš bračni partner vežba drugu praksu i ima loše stvari na svom telu, njegovo će telo takođe biti očišćeno, radi vaše sigurnosti. Sve će za vas biti očišćeno u drugim dimenzijama, uključujući vaš dom. Kad se to okruženje ne bi očistilo i kad bi tu vrebale svakojake stvari, ometajući vas, bilo bi jako teško vežbati.

Postoji scenario, međutim, u kom moja duhovna tela neće pomoći da se stvari očiste. Jednog dana, neko ko je učio našu praksu je ugledao moje duhovno telo kako mu dolazi kući. Bio je oduševljen i pozvao ga je da uđe. Ali moje telo je odgovorilo da je unutra neuredno i da ima previše stvari. Izrekavši ovo, otišlo je. Uopšteno govoreći, moja duhovna tela će za vas počistiti sve entitete u drugim dimenzijama, koliko god da ih ima. Ali u ovom slučaju, kuća te osobe je bila puna raznih *čigong* knjiga. On je to shvatio i spakovao ih, da bi kasnije neke prodao, a ostatak spalio. Moje duhovno telo se posle toga vratilo. To mi je ta osoba ispričala.

Zatim ima ljudi koji odlaze vračarama. Neke ljude jako zanimaju stvari poput *Ji Dinga* i predskazanja, i žele da znaju da li je u redu da to i dalje koriste, sad kad vežbaju Falun Dafu. Evo kako ja to vidim. Ako imate znatnu količinu energije, reči koje izgovorite će imati dejstvo. Ako se zbog toga što ste nešto rekli dogodi ono što nije trebalo da se dogodi, onda ste učinili lošu stvar. Ne-praktikanti su vrlo slabi. Energije i informacije u njihovom telu nisu toliko stabilne, podložne su promenama. Ako nekome predvidite nesreću, onda bi se to zaista moglo dogoditi. Ali pretpostavimo da je nečija karma velika i treba da se otplati, a vi mu stalno govorite da ga čekaju dobre stvari, što ga sprečava da otplati svoju karmu. To je problem. Zar mu na taj način nećete naneti štetu? Neki ljudi su previše vezani za te stvari da bi se istih mogli odreći, njima je jako stalo do tih stvari. Ali trebalo bi biti očigledno da je to vezanost. Pored toga, čak i ako zaista znaš budućnost, ne možeš tek tako odavati božje planove regularnoj osobi; praktikanti treba da budu uzdržani. Zato je to problem. Kad ljudi pokušavaju da predskažu stvari na osnovu *Ji Dinga*, na primer, predskazanje će biti mešavina tačnog i netačnog, jer nešto od onog u knjizi više ne važi. Zato je u redu da na ovom svetu postoje stvari poput predskazivanja. Ali pravi praktikant, koji zapravo ima višu energiju, želeće da se drži višeg standarda. Neki praktikanti ipak odlaze drugima da čuju kakva im je sudbina. Oni traže da im se očita sudbina da bi videli kako napreduju u svojoj praksi i kakve im nevolje predstoje. Oni zbilja jure ljude da im predskažu ove stvari. Ali kako možeš napredovati, ako ti se nevolje unapred predvide? Tvoj život je promenjen u trenu kad si postao praktikant, pa i informacije koje nosi tvoje očitavanje dlana, tvoje facijalne karakteristike, tvoj horoskop, i tvoje telo, promenjeni su i više nisu ono što su prvobitno bili. Sama činjenica da od nekog tražiš da ti predskaže stvari pokazuje da mu veruješ, inače ne bi pitao. Ono što ti oni mogu razotkriti su samo stvari na površini, i to na osnovu onog što je ranije važilo. Ali zapravo su se stvari od tada promenile. Ako ideš kod njih, onda ih sigurno slušaš i veruješ im, pa ćeš na taj način sebi stvoriti psihološko breme. A to samonametnuto breme će vas opterećivati, što je vezanost, naravno, i iziskivaće dodatni trud da se ukloni. Znači da si sebi bespotrebno otežao stvari. Neće li nova vezanost zahtevati dodatne muke da se ista odstrani? Svaki test i teškoća su potencijalna prilika da napreduješ ili nazaduješ u svom duhovnom razvoju. Duhovna praksa je ionako dovoljno teška. Ako sam sebi dodatno otežam stvari, onda ideš ka neuspehu. Znači da ćeš sebi možda nametnuti dodatne teškoće i probleme. Niko ne može sagledati tvoj promenjeni životni put. Ako ti se kaže šta te u budućnosti očekuje, biće ti teško da se

unaprediš u praksi, pa drugima nije dozvoljeno da vide išta od toga. A ovo važi kako za tvoje kolege praktikante, tako i za one iz drugih praksi. Sve što bi oni mogli predvideti neće biti tačno, jer tvoj život je promenjen – to je život namenjen duhovnoj praksi.

Ponekad me pitaju da li je u redu čitati knjige iz drugih religija ili praksi. Naše je mišljenje da religijska dela uče ljude da razvijaju svoj karakter, a budistički tekstovi posebno ističu um. Naša praksa je iz Buda-škole, pa u principu nema problema. Ali istovremeno, mnogi delovi svetih tekstova su netačno prevedeni, i mnogi komentari su dati na osnovu različitih stepena razumevanja i neosnovanih tumačenja – a sve to podriva učenja. Oni koji su neodgovorno tumačili sveto pismo su daleko od Budinog domena osvećenosti, oni ne znaju šta ti tekstovi istinski znače. Zbog toga ima puno tumačenja. Nije lako doći do potpunog razumevanja tih tekstova, posebno samostalno. Možda nalazite da vas baš intrigiraju. Međutim, ako stalno čačkate po učenjima ili tekstovima iz druge prakse, onda zapravo upražnjavate tu praksu. Problem je u tome što je u religijske tekstove utisnuta energija specifična za tu praksu, i učiti bilo šta iz takvog teksta je jednako kao učiti tu praksu. Ako se dogodi da se zaista udubite u taj tekst, onda ste zapravo preuzeli tu disciplinu i više ne pripadate našoj. Duhovna praksa je oduvek zahtevala posvećenost jednom pristupu. Ako želiš da se baviš našom praksom, onda treba da čitaš samo naše knjige.

Ako želiš da se baviš našom praksom, onda ne treba toliko da gledaš druge duhovne, ili knjige o energijama. Naročito treba izbegavati knjige koje se danas objavljuju. Pa i starija dela treba izbegavati, kao što su *Klasik Žutog cara o unutrašnjoj medicini*, *Principi prakse uma i tela*, i *Taoistički kanon*. Iako one ne sadrže loše stvari kao savremene knjige, svejedno u sebi nose energije s drugih ravni. Svako od tih dela smatra se vidom duhovne prakse, pa njihovo čitanje dodaje stvari na ono što imaš, i utiče na tebe. Kad pronađeš rečenicu s kojom se slažeš, te stvari će biti dodate na tvoje. Unećeš nešto strano, što ne mora nužno biti loše. Ali dodati barem malo nečeg drugog će potkopati tvoju praksu i proizvesti probleme. Da vam dam ilustraciju, samo pomislite kako bi se TV momentalno pokvario ako biste u njega ubacili samo jedan dodatni elektronski deo iz nečeg drugog. Osim toga, mnoge današnje duhovne knjige ne mogu da vas vode i nose vrlo nečiste stvari. Jednom smo imali učenika koji je prelistavao jednu takvu knjigu, kad je iz nje odjednom iskočila velika zmija, ali detalje vam neću iznositi. Ovakvi slučajevi uvek su posledica nevolje u koju upadnu praktikanti koji nisu dobro postupali; ili drugim rečima, oni su sami, svojim

neispravnim razmišljanjem, prizvali nevolje. Na ove stvari vam skrećemo pažnju radi vašeg dobra. To treba da vam pomogne da sagledate stvari u pravom svetlu i da znate kako da postupate s njima. Nadam se da će vas to u budućnosti poštedeti problema. Jako je važno imati na umu ovo što sam vam sada rekao, čak i ako vam nije zvučalo toliko ozbiljno. Znajte da je ovo što sam opisao česta zamka. Duhovna praksa je jako zahtevna i ozbiljna. Čak i mala nepažnja može vas spotaći i začas vas uništiti. Zato je imperativ razmišljati na ispravan način.

Borilačke veštine s energetsom komponentom

Dok su neke energetske prakse čisto duhovne po svojoj prirodi, ima nekih drugih koje pripadaju borilačkim veštinama, a koje se ponekad nazivaju „borilački *čigong*“. Ali pre nego što zađemo u detalje, najpre želim nešto da vam kažem o nazivima i terminima koji su sada u opticaju u Kini, a koji u sebi imaju reč „*čigong*“.

Ljudi koriste izraz „*čigong*“ da opišu svakojake navodne prakse, od „likovnog *čigonga*“ do „muzičkog *čigonga*“, od „kaligrafskog *čigonga*“ do „plesачkog *čigonga*“. Ali treba se zapitati da li je to zaista *čigong*. Meni te stvari deluju bizarno. Rekao bih da oni zbilja mute vodu, ako čak i ne uništavaju *čigong*. Nema osnova za to što oni rade. Oni impliciraju da je dovoljno ući u stanje transa poput „*čigong* stanja“, a onda slikati, pevati, plesati ili pisati kaligrafije - pa će se to onda smatrati *čigongom*. Ali to nije slučaj. Mislim da će se svako složiti da to umanjuje značaj *čigonga*. *Čigong* je dalekosežno, jezgrovito znanje o fizičkoj transformaciji. Ipak ga ljudi danas svode na neku vrstu hipnotičkog stanja. Da je tako jednostavno, zar se *čigongom* ne bi smatralo čak i kad neko u takvom stanju ode u toalet? To potcenjuje *čigong*. Pre nekoliko godina, na Azijskom sajmu zdravlja, našlo se nešto pod nazivom „kaligrafski *čigong*“. Prišao sam njihovom štandu da vidim o čemu se radi. Osoba tamo je uzela svoje kaligrafsko pero i napisala nekoliko reči, posle čega je rukom projektovala energiju na te reči. Ali sva ta energija je bila mračna, za razliku od onog kakva viša energija treba da bude. On, zapravo, nije ni imao nikakvu višu energiju, jer njegov um je bio obuzet novcem i statusom. Zato je njegova energija morala biti loša. A on je čak prodavao izložene kaligrafije po visokoj ceni, mada su ih kupovali isključivo stranci. Svako ko je to kupio i odneo kući, rekao bih da neće imati sreće, jer mračna energija ni za koga nije dobra. Čak i lice tog čoveka je bilo mračno. Novac mu je bio na umu i on ga je bio

gladan. On nikako ne bi mogao imati višu vrstu energije. Ipak je vizit-karta tog čoveka bila puna titula poput „Internacionalni *čigong* kaligraf“. Ovakvi trikovi teško da zaslužuju da se nazovu *čigongom*.

Treba da znate da nekih 80 do 90% vas, koji ste danas ovde, ne samo da će posle našeg seminara biti slobodno od bolesti, već će oformiti pravu pravcatu višu energiju. Telo će vam nositi izuzetne stvari, daleko od bilo čega što biste sami mogli oformiti – čak i posle celog života u praksi. Čak ni oni koji su mladi ne bi mogli razviti ono što vam ja dajem ni ako ceo život vežbaju - i to pod pretpostavkom da ste pronašli pravog učitelja da vas vodi. Trebalo nam je puno generacija da oformimo *falun* i mehanizme koje koristimo, a oni vam se na samom početku postavljaju u telo. Zato treba da vam kažem: ne dopustite da vam to izmakne samo zato što ste ga prelako stekli. Te stvari su neverovatno vredne, jednostavno neprocenjive. Ono što ćete posle ovog seminara nositi je pravi *gong* – jedna vrsta visokoenergetske materije. Ako se vratite kući i napišete par reči, iako niste kaligraf, one će nositi *gong*. Ali naravno da to ne znači da će svako od vas poneti titulu „majstora“ i postati neka vrsta „majstora kaligrafskog *čigonga*“. To nije ideja. Jednostavno je činjenica da će svako ko zaista poseduje energiju poput *gonga* ostavljati njene tragove na svemu što dotakne, sjajne i blistave, čak je ne emitujući svesno.

Jednom sam u nekom časopisu video članak o predstojećem času kaligrafskog *čigonga*. Pogledao sam čemu će učiti. Članak je opisivao kako se uči tehnika disanja, a onda se 15 – 30 minuta meditira na ideju *čija* u energetskom centru. Onda upotrebiš um da uzdigneš energiju iz svog energetskog centra do podlaktice, pre nego što uzmeš pero i umочиš ga u mastilo. Onda te uče kako pomeriti energiju na vrh pera i počneš sa pisanjem, nakon što tvoj fokus stigne na vrh pera. Ali ovo je obmana, zar ne? Nije to tako jednostavno – samo pomeriti energiju negde, i odmah je to nova vrsta *čigonga*. Po tom rezonu, pre obroka bismo malo mogli meditirati, onda uzeti pribor za jelo, pomeriti energiju na njegov vrh pre nego što počnemo da jedemo - i to bismo mogli nazvati „gastronomskim *čigongom*“, pretpostavljam. Po toj logici, ono što se jede biće energija. *Čigong* se degradira kad se predstavlja kao nešto tako površno, i to ne treba činiti.

S druge strane, vrste *čigonga* koje se daju naći u nekim borilačkim veštinama *jesu* same po sebi istinska tradicija. To kažem pošto se one prenose hiljadu godina i imaju široko razvijenu duhovnu potporu, kao i kompletan sistem prakse. Znači da su nešto sveobuhvatno. Ipak je ova vrsta energetskih praksi na nižem nivou u odnosu na

metode koji se koriste u isključivoj duhovnoj praksi. Evo jednog slučaja koji govori tome u prilog, a koji uključuje tzv. „tvrđi *čigong*“ - jednu vrstu borilačke prakse, u kojoj se fizički nagomilava jedna vrsta energije namenjena isključivo borbi. U Pekingu je bio jedan novi učenik naše prakse, koji je nakon našeg predavanja ustanovio da ništa ne sme da pritisne rukama. Kad je otišao da kupi dečja kolica i pritisnuo ih rukom da proveri njihovu čvrstinu, ona su se slomila uz glasan prasak. Njemu je to bilo čudno. Druga epizoda se dogodila dok je bio kod kuće i krenuo da sedne. Kad je rukom pritisnuo stolicu, ona je pukla. Upitao me je šta se zbiva. Nisam mu ponudio objašnjenje, jer nisam želeo da se veže za to. Samo sam mu rekao da je takvo nešto prirodno i da treba da dopusti prirodan tok, ne misleći puno o tome, jer sve je u redu. Sa snagom koju je imao, on bi prstima mogao da zdrobi kamen i pretvori ga u prah, kad bi imao dobru kontrolu nad ovim. To se onda definitivno smatra za tvrđi *čigong*, a on ga nije vežbao. Zapravo je uobičajeno dobiti moći poput ovih kad se rade meditativne prakse; jedino što obično nisu na raspolaganju, jer bi ljudima bilo teško koristiti ih kako treba. Ovo posebno važi u ranim fazama prakse, kad umu tek predstoji da se uzdigne; svaka moć koja se tada razvije definitivno neće biti na raspolaganju. Niti je sigurno da će mu te moći biti date kad kasnije dospe do napredne faze prakse, jer tada ničemu neće služiti.

Pogledajmo primer kako energetska praksa može biti deo borilačkih veština. Pokretanje telesne *či* energije može igrati veliku ulogu. Ta energija se u početku ne pokreće tako lako, i možda neće hteti da ide gde želimo. Da bi se ovo rešilo, osoba mora da vežba svoje ruke, grudi, stopala, noge, ruke, kao i dlanove. Ovaj trening bi mogao uključiti udaranje stabla drveta rukama ili dlanovima, ili neprekidno šamaranje površine kamena. Samo zamislite koliko je bolno kad kosti na taj način udare u kamen; čak i slab dodir može izazvati krvarenje. A to ipak nije dovoljno da se pokrene telesni *či*. Zato osoba mora da maše rukom, tako da se krv slije u ruku i prouzrokuje da ruka i dlan oteknu. Oni će zaista malo oteći, a kad sledeći put bude udario kamen, kosti će imati postavu. Budući da kosti nisu u direktnom kontaktu s kamenom, neće toliko puno boleti. Dok nastavlja da vežba na ovaj način, njegov učitelj će mu davati dalje upute i on će vremenom naučiti da pokrene energiju. Ali to samo po sebi nije dovoljno, jer u stvarnom životu protivnik te neće čekati da pokreneš energiju. Do časa kad nauči da je pokreće, on će steći sposobnost da blokira udarce, kao što se da očekivati; možda neće osećati bol ni kad ga udare motkom, jer će *či* koji je pokrenut obezbediti neku vrstu postave. Ali *či* je samo bazična stvar, koja pripada početnoj fazi prakse; vremenom, uz

stalne napore, on će se transformisati u visokoenergetsku materiju. Postepeno će oformiti gustu masu energije. Energetska masa poput ove će imati vlastitu inteligenciju. Zato je to takođe masa natprirodnih sposobnosti, ili vrsta moći. Ali ova moć će biti dobra samo za stvari poput napada i odbrane od udaraca; neće se moći koristiti za isceljenje. Ovaj visokoenergetski entitet je u drugoj dimenziji i ne putuje kroz ovu našu dimenziju, pa njegovo vreme protiče brže od našeg. Zato ako nekog udariš, potrebna energija će se skupiti na relevantnom delu tela, bez potrebe da je usmeriš tamo, ili da je kontrolišeš na bilo koji način. Ako neko pokuša da te udari, a ti učiniš potez da blokiraš udarac, energija će dospeti u taj deo tela pre nego što mrdneš. Koliko god da si brz, ona ide brže od tebe, usled vremenskih razlika u dve dimenzije. Zato se vežbanjem energetske prakse u sklopu borilačkih veština mogu razviti izuzetne sposobnosti, poput Ruku železnog peska, Cinabaritnog dlana, Vadrine noge i Arhatovog stopala – a sve ovo zapravo mogu razviti regularni ljudi treniranjem.

Najveća razlika između energetske prakse u sklopu borilačke veštine i čisto duhovne, ili „unutrašnje“ prakse je ova: u borilačkoj veštini se vežba u pokretu, pa tvoj *či* putuje ispod kože. Zbog svih tih pokreta nećeš moći da uđeš u stanje mirnoće, tj. *či* neće moći da ode u tvoj energetski centar; on će umesto toga putovati ispod kože, samo prolazeći kroz mišiće i tkiva. Zato ove prakse ne vrše energetsku transformaciju tela, niti se razvijaju više moći. Energetske prakse čisto duhovne vrste, s druge strane, zahtevaju telesno mirovanje. Tipično, u njima *či* ulazi u energetski centar tela, ili donji abdomen, i oni ističu vežbanje u mirnoći i energetsku transformaciju tela. Mogu da produže životni vek i dovedu do viših stadijuma duhovnog dostignuća.

Možda ste čitajući borilačke romane naišli na neke *kung fu* moći, koje zvuče izuzetno, poput Zlatnog zvona, Gvozdene košulje i neverovatnog gađanja strelom. Neka dela opisuju ljude sposobne da postanu bestežinski, koji na velikim visinama lete tamo-ovamo, a neki čak mogu da prelaze u druge dimenzije. Postoje li takve moći? Postoje. Jedino što ih nećete videti u posedu regularnih ljudi. Neko ko je zaista razvio napredne moći poput tih neće ih tek tako razotkriti. Takve izuzetne moći ne nastaju jednostavnim treniranjem borilačkih veština; da bi se razvile, potrebna je unutrašnja praksa. Potrebno je paziti na um i karakter, i nemati zanimanje za materijalne stvari. Pa čak i ako neko zaista kroz praksu stekne više moći, neće mu biti dopušteno da ih slobodno koristi u okruženju regularnih ljudi; samo kad nema nikog u blizini, biće u redu koristiti ih. Onda, kad se vratimo na borilačke romane, nešto tu ne štima. Sami ti ljudi koje oni opisuju kako se bore i ubijaju radi zemaljskih stvari poput mačevalačkog

priručnika, blaga, ili neke dame, uvek imaju fantastične moći, dolaze i odlaze poput sene. Ali takve moći se mogu steći isključivo kroz duhovnu praksu. Da bi osoba stekla takve moći, mora raditi na svom karakteru i postati indiferentna prema statusu, bogatstvu i zemaljskim stvarima. Ubijanje i žudnja za novcem su nešto sasvim suprotno. Kad vidite natprirodne heroje s tim odlikama, to je proizvod umetničke slobode pisca; oni znaju da čitaoci žele sve ono što ih stimuliše i da neće imati primedbi. Pisci često koriste ovu činjenicu i čine sve što mogu da zadovolje potražnju. A što je priča neverovatnija, više će se sviđati čitaocima, tj. gledaocima. Znači da se kod ovih stvari zapravo radi o umetničkoj slobodi pisca. Svako ko zaista ima moći poput onih u borilačkim delima, nikad se neće ponašati kao ti likovi, a još manje će demonstrirati svoje moći.

Hvalisavost

Usled činjenice da vežbaju u sekularnom svetu, jednom broju naših praktikanata teško je da slome mnoge vezanosti, koje su im postale druga priroda i prestali su ih zapažati. Tendencija da se pohvalimo može biti deo mnogih radnji, uključujući tu i dobra dela. Uobičajeno je da ljudi u svom svakodnevnom životu veličaju sebe i malo se hvale, u nadi da će na taj način steći ugled ili imati materijalnu korist. Oni žele da ljudi vide koliko su oni sposobni, da misle da su oni bolji od drugih. I mi sagledavamo nešto takvo, kao na primer kad nekome vežbe bolje idu, kad ima lucidne vizije, ili izvodi pokrete malo gracioznije – a to dovodi do hvalisavosti.

Neki ljudi okupe publiku oko sebe tvrdeći da su nešto čuli od mene, ali ono što kažu ljudima je kombinacija rekla-kazala i njihovih vlastitih ideja. Ono što ih navodi na to je želja da se pokažu. A onda ima ljudi koji šire tračeve, veoma uzbuđeni i zadovoljni sobom, pošto se osećaju kao insajderi. Njima se dopada da misle da su bolje informisani od drugih praktikanata, da niko ne zna koliko oni znaju. Ova osobina im je postala druga priroda, i oni toga možda nisu svesni. Ono što je na delu na podsvesnom planu je želja da se pokažu, inače ne bi imali motiv da tračare. Neki ljudi šire glasine o tome kako ću ja prestati da predajem i kako ću se tog i tog datuma „vratiti u osamu“. Ali ja nisam došao iz „osame“, pa je to besmisleno. A onda ima nekih koji tvrde da sam tog i tog dana otkrio neke stvari ovoj ili onoj osobi i dao joj

personalizovane upute. Ali takvo tračarenje nema smisla sem da razotkrije njihovu vezanost - želju da se pokažu.

Drugi žele moj autogram. Cilj? To je i dalje zarad zemaljskih stvari, čak i ako misle da ga sačuvaju za uspomenu. Ali autogram nema poente ako se istinski ne kultivišeš. Čemu autogram kad svaka pojedina reč u našim knjigama sadrži moj lik i *falun* u pozadini, a svaka rečenica je došla od mene? Neki ljudi misle da će ih moje energije zaštititi ako imaju moj autogram. Oni i dalje razmišljaju o „energijama“, iako to nisu stvari kojima se mi bavimo. Ova knjiga sama je neizmerno vredna. Šta bi više hteo? Nada da ćeš dobiti moj autogram zapravo odražava vezanost. Takođe treba pomenuti da neki ljudi oponašaju praktikante koje vide sa mnom, ne pomislivši prethodno da li je to u redu raditi. Ne treba da tražite uzore. Niko nije zamena za učenja; samo Dafa može da te vodi. Oni koji su u mojoj pratnji ne dobijaju nikakve personalizovane upute, a tretman prema njima je isti kao prema ostalima. Oni su samo osoblje naše Asocijacije, i na njih se ne treba fiksirati. Biti ovako vezan škodi našoj praksi, mada vi to niste namerno učinili. Možda izmišljate stvari da bi zvučalo dramatičnije, što na kraju stvara podele, ili bi moglo isprovocirati vezanosti kod drugih praktikanata, koje će ih navesti da pokušaju da mi se približe da i sami dobiju posebne instrukcije, i slično. Trebalo bi biti očigledno da sve ovo vraća natrag na isti problem.

Problemi s hvalisavošću tipično dosežu dalje od onog što sam sada opisao. Već dve godine predajem Falun Dafu i moguće je da će deo vas koji ste stari praktikanti uskoro otkriti da su vam sve vaše moći postale raspoložive; druga grupa će možda otkriti da odjednom prolazi kroz postepeno prosvetljenje. Ova viša stanja nisu vam ranije bila na raspolaganju jer ste i dalje imali puno vezanosti, pa vas nisam odjednom mogao pogurati na takve visine. Vaš karakter se zaista puno unapredio, ali su ostale mnoge vezanosti, pa ne bi bilo dobro kad biste na raspolaganju imali više moći. One koji su prošli početnu fazu i postali postojani čeka postepeno prosvetljenje. S postepenim prosvetljenjem, unutrašnje oko će se otvoriti na visokom nivou i pojaviće se mnoge natprirodne moći. Mogu vam reći da u pravoj duhovnoj praksi, faktički od samog starta, razvijate mnoge moći. Neki od vas do sada su dostigli vrlo napredne faze prakse i imaju brojne moći. Mnogi od vas su možda nedavno počeli da doživljavaju ovo što sam opisao. Takođe će biti nekih kojima će, mada nisu toliko napredni, sve moći biti oslobođene i koji će postati prosvetljeni – u potpunosti – na niskom dostignutom nivou. To će se dogoditi jer je ono što tela tih učenika nose povezano s

njihovom sposobnosti da podnesu teškoće, i to se neće promeniti, budući da je predodređeno.

Ovo iznosim da bih vam saopštio da zbilja ne treba smatrati izuzetnim nekog ko doživi ove stvari, smatrati ga za prosvetljeno biće. Ulozi su visoki za vaš duhovni razvoj, jer jedino sama Dafa vas može voditi kako treba. Ne počinjite da sledite nekog, ili da mu budete publika, zbog toga što ima posebne moći ili vizije. Naudićete ne samo sebi nego ćete i njemu naneti štetu; on bi mogao postati pun sebe i na kraju izgubiti sve što je imao, njegove moći bi mu mogle biti oduzete, mogao bi pasti. Čak i oni koji su prosvetljeni i koji upravljaju čudotvornim moćima mogli bi pasti ako ne upražnjavaju čvrstu samokontrolu. Ovo važi čak i za bude, a kamo li za ljude poput vas, koji vežbate na ovom svetu. Zato je vrlo važno upražnjavati samokontrolu, koliko god velike bile vaše moći, koliko god ih imali. Nedavno je u publici bio neko ko je imao sposobnost da odjednom nestane, i ponovo se ukaže čas kasnije. Postoje ovakve moći, kao i neke mnogo veće. Zato bi trebalo da se upitate kako bi vama bilo da imate te moći. Kao praktikanti, učenici Falun Dafe, ne bi trebalo da veličate nekog sa moćima poput ovih, pa ni sebe same, niti treba da žudite za takvim stvarima. Ako te stvari pokrenu žudnju u vama, brzo ćete naići na probleme i nivo će vam opasti. Moguće je da osoba čijim se moćima divite, za kojima čeznete, nije napredovala do nivoa na kom ste vi, jedino što vama vaše moći nisu na raspolaganju. Divljenjem i žudnjom za nečijim moćima, barem po ovom pitanju, vi ste se okliznuli i pali. Hteo bih da svi pripaze na ovo. Ovo ozbiljno iznosim jer bi se opisane promene uskoro mogle dogoditi, a ako se ne budete vladali kako treba, to bi moglo biti štetno po vas.

Kad praktikant razvije višu energiju, kad mu se oslobode moći, ili kad postane potpuno prosvetljen, on i dalje ne treba da smatra sebe posebnim; vizije koje on ima su ograničene njegovim dostignutim nivoom. Samo se radi o tome da je on dostigao tu tačku u duhovnom razvoju, i znači da ima jednak nivo vere, kvaliteta misli i količine mudrosti. Moguće je da on neće verovati da postoje još viša bića ili stvari, budući da smatra da je sagledao krajnju stvarnost i da ništa sem toga ne postoji. Ali to je daleko od istine, jer njegov dostignuti nivo je ograničen.

Pošto su dostigli svoj limit u duhovnoj praksi, neki ljudi će u sadašnjoj fazi dobiti sve svoje moći; ograničenja će biti uklonjena i oni će doživeti prosvetljenje na postojećem nivou, jer ništa dalje nije moguće. Neki koji budu završili svoju praksu u vremenu koje sledi će doživeti prosvetljenje na nižem nivou unutar ovog sveta; neki bi to mogli doživeti na višem nivou; a neki će dostići pun božanski status. Vrhuncem se

smatra samo prosvetljenje s punim božanskim statusom, i samo takav neko će moći da vidi, kao i da se stvori, na svim ravnama. Čak i sa prosvetljenjem i moćima otvorenim na najnižem nivou unutar ovog sveta, osoba će moći da vidi neke dimenzije i viša bića, pa čak i da komunicira s njima. Ali ako i kad se to dogodi vama, ne smete biti srećni zbog toga, jer zasigurno niste stekli božanski status. Šta onda sledi? Oni se samo mogu nadati da će održati svoj postojeći dostignuti nivo i da će jednog dana vežbati do viših stadijuma. Ali to je stvar budućnosti. Znači da nema smisla sprečavati nekog da iskusi svoje moći, budući da je dostigao najvišu tačku. Svako nastojanje da se dalje napreduje će biti bez ploda, pa će mu moći biti oslobođene zahvaljujući tome što je dostigao kraj svog duhovnog putovanja. To će biti slučaj sa mnogim ljudima. Znači, šta god da se dogodi, da bi stvari zaista bile kako treba, morate sačuvati prisebnost praktikanta i temeljiti svoje postupke na Dafi. Imajte na umu da ako dobijete bilo koju konkretnu moć, ili ako vam se oslobode sve moći, to dolazi od vaše prakse Dafe. Ako svoje moći stavite iznad Dafe, ili ako mislite da su uvidi koje ste stekli prosvetljenjem ispravni, i da ste veći od Dafe, onda bih rekao da ste već počeli da padate, da ste u opasnosti i da će biti sve gore. U tom slučaju ste zbilja u problemu i sav vaš duhovni trud mogao bi biti uzaludan. Ako se u ovim stvarima ne budete ponašali kako treba, to bi moglo dovesti do vašeg pada i upropastiti vašu praksu.

Treba pomenuti da ova knjiga kombinuje moja predavanja sa nekoliko seminara i svaka rečenica je od mene došla. Naši učenici, praktikanti, pažljivo su transkribovali svaku reč s audio snimka, a ja sam lično uredio tekst više puta. Sve u ovoj knjizi je moje učenje, i samo to je Put koji sam ja postavio.

PREDAVANJE 7

Oduzimanje života

Predmet oduzimanja života dotiče mnoge ljude, koji brinu kakve to posledice oni snose. Za praktikante, pravilo je strogo: život se ne sme oduzeti. Svaka prava duhovna praksa ili tradicija – bilo da je iz Buda-škole, Tao-škole, *Čimen* škole ili koje god – će vrlo isključivo gledati na ovo i zabranjivati ubijanje. Ovo garantujem. Posledice oduzimanja života su tolike da ovo treba bolje objasniti. Kad je izraz „ubijanje“ korišćen u ranom budizmu, on se uglavnom odnosio na uzimanje ljudskog života, što je najozbiljniji oblik. Kasnije je ubijanje velikih stvorenja, poput stoke i dugih krupnih životinja takođe postalo nešto ozbiljno. Hajde da razmislimo zašto se u verskim zajednicama ubijanje oduvek smatralo tako ozbiljnim. Postoji budističko verovanje da život koji se okonča pre vremena postaje izgubljena duša ili „divlji duh“, pa su tradicionalno služene službe da se ovakvi životi izbave iz čistilišta. Po verovanju, ako se ne izbave iz čistilišta, oni će morati da opstaju bez hrane i vode, i ostaće zarobljeni u velikoj neprilici.

Mi smatramo da kad osoba nekome učini nešto loše, ona mu kao naknadu daje znatnu količinu vrline. Ovo se odnosi na regularne prestupe. Međutim, odjednom okončati život, bilo da je to životinja ili neko drugo stvorenje, predstavlja krupan greh i generiše puno karme. Zabrana oduzimanja života uglavnom se odnosila na ljudski život, budući da je karma koja se na taj način generiše velika. Ali oduzeti život regularnom stvorenju rezultuje znatnom karmom, i nije sitnica. Znatna je zbog toga što se za svaku fazu vašeg duhovnog putovanja izdvaja određena količina teškoća, a to su vaše vlastite tegobe, koje proističu iz vaše vlastite karme, i one se tu postavljaju da

posluže vašem napretku. U svakom slučaju, ako radite na svom karakteru, možete prebroditi teškoću. Onda samo zamislite koliko bi teže bilo prebroditi je kad bi se dodala sva karma koja nastaje ubijanjem. Vaš karakter ne bi bio dovoljno visok da to prevaziđete. To bi mogao biti kraj vaše duhovne prakse.

Mi nalazimo da kad se osoba inkarnira, u određenom kosmičkom rasponu istovremeno se inkarnira puno njih; oni izgledaju isto kao on, preuzimaju isto ime i bave se manje-više istim stvarima. Zato je u redu smatrati ih delom njegovog većeg bića. Kad bilo koji život (uključujući život krupnijih životinja) prevremeno umre, njegova *ja* u drugim dimenzijama i dalje treba da okončaju svoj predodređeni životni vek, a možda im preostaje puno godina života. Život koji prerano ode biće suočen s problemom da nigde ne pripada, i ostaće da plovi u prostoru univerzuma. Ovo je ono što su ljudi u prošlosti smatrali izgubljenim dušama i divljim duhovima, koji nemaju šta da jedu i piju, i koji se strašno muče. Tu su možda bili u pravu. Ono što mi zasigurno možemo reći je da su ti životi zapeli u strahovitoj neprilici. Oni moraju sačekati dok sve njihove verzije, u svakoj dimenziji, ne završe svoj život, i tek onda zajedno mogu otići na svoje naredno odredište. Što duže čekanje traje, veće su muke. S većim mukama, više karme se gomila na telu ubice, pošto je on prouzrokovao ovaj bol. Samo zamislite koliko karme će ubica dobiti. Ovo je ono što smo sagledali višom vizijom.

Takođe sagledavamo da kad se osoba inkarnira na ovom svetu, ceo njen životni tok već postoji u drugoj, specifičnoj dimenziji, i sve što u životu treba da joj se dogodi već postoji tamo. Prirodno, sve ovo su isplanirala viša bića. Zahvaljujući njima, kad se neko rodi na ovom svetu, on pripada određenoj porodici, pohađa određenu školu, a kad odraste, radi na nekom radnom mestu, i na taj način postaje višestruko povezan sa društvom. Iz ovoga možemo shvatiti da je ovaj svet, na krupnijoj skali, zapravo precizno zacrtan. Kad se život prerano okonča, međutim, i više ne sledi ono što je prvobitno bilo zacrtano, to znači da se događa promena. Viša bića koja prave aranžmane neće oprostiti onom ko je poremetio stvari. Kao osobe s verom, vi svi želite da dostignete više domene, ali ako vam viša bića ne oprostite, kako vas vaši duhovni napori mogu tamo odvesti? U nekim slučajevima, učitelj osobe koja je oduzela život će takođe biti u neprilici, budući da njegov nivo nije prevazišao nivo višeg bića [koje je isplaniralo život prerano preminulog]. Zato će on zajedno sa ubicom biti poslat dole. Kao što vidite, ovo je veoma ozbiljno. Za nekog ko oduzme život, duhovna praksa je jako teška.

Moguće je da su se neki od vas koji učite Falun Dafu borili u ratu. Ti ratovi su stanja stvari koja su doneli krupniji, kosmički događaji, a vi ste samo sićušan deo tih događaja. Da bi se desili kosmički događaji, moraju postojati ljudi koji sprovode stvari i donose određena stanja stvari. Pošto te stvari imaju vezu sa krupnijim promenama, nije sasvim vaša krivica ako ste u ratu možda oduzeli život. Karma koja nas zanima je ona koja proizlazi iz namernog činjenja rđavih stvari iz sebičnih pobuda, radi vlastite koristi, ili zaštite svojih vlastitih stvari. Nećete se smatrati odgovornim za stvari učinjene usled promena u većoj dimenziji, ili promena u krupnijim planovima za društvo.

Uzimanje života generiše veliku količinu karme. Neki ljudi možda se pitaju kako će u tom slučaju obezbediti hranu, budući da im sada nije dopušteno da uzmu život životinje. Ali ja nisam ovde da bih se bavio ovakvim sitnicama. Tu sam da bih praktikantima predavao Put i neću davati uputstva drugima kako da žive svoj život. Možete koristiti naša učenja da procenite stvari, i postupajte kako god mislite da je ispravno. Oni koji nisu praktikanti su slobodni činiti šta im je volja, jer to je njihova stvar; ne može se svako baviti duhovnom praksom. Ali praktikanti treba da se pridržavaju viših standarda. Znači da uslovi koje ovde iznosim važe samo za ljude koji su u praksi.

Životinje i biljke se ubrajaju u živote, baš kao ljudi; u drugim dimenzijama sve je živo. Kad vaše unutrašnje oko dostigne nivo *darma* vida, mogli biste otkriti da vam se kamenje, zidovi ili bilo koji predmet obraća i pozdravlja vas. Neke ljude možda uznemirava pomisao da su žitarice i povrće koje konzumiraju živi, i da sad pasivno moraju dopustiti svakoj muvi ili komarcu koji im uđe u kuću da ih ujede, ili im zagadi hranu. Dok ja kažem da ne možemo bezrazložno, iz kaprica, nauditi živim bićima, ja od vas ne tražim da postanete dobričine koje će brinuti i lupati glavu oko svake sitnice, do te mere da će dok hodaju skakutati naokolo pazeći da ne zgaze mrava. Čini mi se da bi ovakav život bio prenaporan, i to bi bila nova vezanost. Osim toga, dok skakućete naokolo možda ćete zgaziti puno mikroorganizama, poput gljivica i bakterija, i nenamerno ih ubiti. Kad se ode u takve ekstreme, život postaje nemoguć. Mi ne želimo da budete takvi. U tom slučaju, duhovni život bi bio neizvodljiv. Treba da se fokusirate na krupne stvari i vežbate samopouzdanje i uravnoteženo.

Kao ljudska bića, mi imamo pravo da održavamo svoj život, pa naše materijalno okruženje treba da odgovara našim životnim potrebama. Iako ne smemo nauditi nijednom životu namerno, takođe ne bi trebalo da budemo preterano sitničavi.

Na primer, ne treba da prestanemo da jedemo povrće i žitarice zbog toga što su živi. S takvim pristupom životu, duhovna praksa bi bila nemoguća. Zato treba da imamo malo šira shvatanja. Na primer, ne treba previše da brinemo ako slučajno, dok hodamo, zgazimo mrava ili neki drugi insekt. Pošto to nisi namerno učinio, možda im je bilo vreme da nestanu. U životinjskom carstvu treba da se održava ravnoteža, jer bi njen poremećaj doveo do preteranog širenja bilo koje vrste. Imajući to na umu, možemo se baviti našom praksom samopouzdanom i uravnoteženo. Komarce ili muve koji vam uđu u kuću možete isterati, ili postaviti mrežu da ih sprečite da uđu. Ali ako ih ne možete isterati i morate ih pljesnuti, neka bude tako; ne treba stajati i dopuštati im da ujedaju i možda naude vašim ukućanima. Zahvaljujući praksi, vi imate jak imunitet i ne treba da brinete za zarazu. Ali možda vaši ukućani ne vežbaju i rizikuju da dobiju zaraznu bolest. Zato ne treba pasivno da gledate insekte kako vam idu po licu deteta.

Ispričaću vam priču iz ranih godina Bude. Jednog dana Buda je hteo da se okupa u šumi, i rekao je učeniku da mu očisti korito koje je koristio za to. Učenik je otišao da to učini, ali je našao insekte koji unutra mile; kad bi ga očistio, oni bi uginuli. Učenik se vratio i obavestio Budu da je korito puno insekata. Buda ga nije pogledao, već je još jednom izrekao rečenicu: „Idi da očistiš korito.“ Ali kad je učenik ponovo došao do korita, nije znao odakle da krene, jer šta god da učini, ubio bi insekte. Na čas je razmislio i vratio se Budi. Rekao mu je: „Cenjeni učitelju, korito je prepuno insekata. Ako ga očistim, oni će uginuti.“ Buda je okrenuo pogled ka njemu i rekao: „Zamolio sam te da očistiš korito.“ Učenik je konačno shvatio i odmah otišao da očisti korito. Ova priča ima poentu, a to je da ne možemo prestati da se kupamo zbog insekata, početi da tražimo novi dom zbog komaraca, ili stegnuti omču oko vrata i prestati da jedemo i pijemo - jer sve što se jede je živo. Naš pristup nije takav. Treba da održavamo stvari u perspektivi i bavimo se našom praksom dostojanstveno i samopouzdanom. Sve je u redu dok namerno ne naudimo životu. Kao ljudsko biće, ti imaš prava na svoj životni prostor i zadovoljavanje svojih dnevnih potreba, i to je u redu obezbediti. Kao svi drugi, vi morate održavati svoj život, i treba da imate mogućnost da živite normalno.

Neki lažni učitelji tvrde da je ubijanje dozvoljeno prvog i petnaestog u lunarnom mesecu. Neki su čak rekli da je ubijanje dvonožnih životinja u redu, kao da ta stvorenja nisu živa bića. Apsurdno je misliti da uzimanje života tim danima ne predstavljanje ubijanje. Oni pokušavaju da umanje značaj onog što rade. Neki tzv. učitelji su lažni, a iz njihovih reči i dela se može naslutiti šta su naumili i koja im je namera. Vrlo često, oni koji opraštaju ubijanje, imaju entitet nakačen na sebe. Ovo je

očigledno iz onog kako neki lažni učitelji, koji su opsednuti, jedu piletinu: oni je proždiru tako da ni kosti ne bi ostavili.

Uzimanje života ne samo da generiše ogromnu količinu karme, već takođe uključuje pitanje milosti. Pošto se bavimo duhovnom praksom, u svom srcu bi trebalo da imamo milost. Dok se vaša milost bude razvijala, doći ćete do saznanja da je život bolan za sva živa bića. To će se dogoditi.

Ishrana mesom

Ishrana mesom je još jedno pitanje koje može biti osetljivo. Ipak, ishrana mesom nije isto što i uzimanje života. Mi od vas ne tražimo da se odreknete ishrane mesom, čak i ako ste dugo u našoj praksi. S druge strane, mnogi koji predaju energetske prakse će vam već prvog dana reći da se meso ne sme jesti, što ljude ostavlja zatečene. Previše se od njih traži, jer kod kuće je za večeru možda jelo sa ukusnom dinstanom piletinom, ili pečenom ribom, a sada se toga morate odreći. I u nekim religijskim redovima, takođe, zahteva se apstinencija od mesa. Budističke prakse generalno imaju ovaj pristup, kao i taoističke. Mi to ne tražimo od vas, mada i mi imamo svoj pristup. Da biste razumeli naš pristup, morate imati na umu da u našoj praksi Put „radi na vama“, kako mi to kažemo. U ovakvoj vrsti prakse, viša energija koju imate, ili Put, će dovesti do izvesnih telesnih stanja. Različita stanja će nastajati dok budete dostizali različite stadijume u svojoj praksi. Tako bi jednog dana, ili čak danas, posle ovog predavanja, neki od vas mogli naći da više ne mogu jesti meso. Neće vam prijati njegov miris, a ako ga pojedete biće vam muka. Ovo je onda apstinencija koja vam nije nametnuta, niti je nešto na šta ste sami sebe primorali. Dolazi iznutra. Viša energija koju imate je proizvela da vam meso bude neukusno, i to se događa jer ste dostigli taj stadijum. I to je toliko stvarno, da ćete zaista povratiti ako pojedete meso.

Oni od vas koji su se neko vreme bavili ovom praksom znaju iz prve ruke da telesna stanja koja opisujem zaista dolaze sa praksom Falun Dafe, i da se u različitim fazama događaju različita stanja. Neki učenici imaju vrlo jaku žudnju za mesom i vrlo su vezani za njega; oni tipično mogu dosta da pojedu. Njih uopšte ne odbija meso koje drugima loše miriše ili ima loš ukus, pa ga i dalje jedu. Zato se ovo radi da bi se slomila vezanost. Jednom kad bude pojela meso, tu osobu će zaboleti želudac, a ako izostavi meso, neće boleti. To stanje pokazuje da je vreme da se ostavi meso. Neće do kraja

života biti ovako, ako se to pitate. Šta se onda događa? Njegova nemogućnost da jede meso mora istinski doći iznutra. Razmislite o svrsi. Pravila protiv ishrane mesom u manastirima su slična našem indukovanom stanju, u kom fizički ne možete jesti meso, po tome što oba idu na to da uklone želju, ili vezanost za meso.

Zahvaljujući svojim jakim ljudskim žudnjama, neki ljudi teško mogu zamisliti obrok bez mesa. Jednog jutra sam prolazio pored sporednog ulaza u Park pobeđe u Čangčunu, kad su trojica izašli iz parka, glasno pričajući. Jedan reče: „Kakva je ovo praksa? Ne daju da se jede meso. Pre bih se odrekao deset godina života nego mesa.“ Koliko je ta želja snažna. Svaka želja te jačine se svakako mora odbaciti. Duhovna praksa ima za cilj da se oslobodite svih ljudskih žudnji i vezanosti. Onda, ako se niste oslobodili svoje želje za mesom, nije li onda ta vezanost ostala? Možete li u tom slučaju dostići duhovno savršenstvo? Moja poenta je da se svaka vezanost mora odbaciti. Ali to ne znači da vam je od sada zabranjeno jesti meso. Poenta nije samo u tome da budete sprečeni da jedete meso. Vezanost je ono što treba sprečiti. Ako u vreme kad imate odbojnost prema mesu možete da slomite vezanost, kasnije ćete ponovo moći da ga jedete. Tada vam više neće loše mirisati, niti će vam biti neprijatno da ga jedete. U tom slučaju je u redu jesti ga.

Kad vam meso ponovo postane jestivo, to znači da je vaša vezanost za njega nestala. Događila se značajna promena. Doživete drugaćije stanje u kom meso neće biti toliko ukusno dok ga budete jeli; kad ga iznesu na sto, moći ćete da ga jedete zajedno sa svojom porodicom, ali vam inače neće nedostajati. Kad ga budete jeli, neće imati naročit ukus. Ali kultivacija u sekularnom svetu je složena. Ako se kod vas meso redovno sprema, možda će vam ponovo postati ukusno, i ceo taj proces će se obnoviti. Tokom vašeg duhovnog putovanja, ovaj ciklus bi se mogao ponoviti nekoliko puta. Iznenada, iz čista mira, možda ga ponovo nećete moći jesti. Ako se to dogodi, onda ga jednostavno nemojte jesti. Zaista ga nećete moći jesti, a ako ga pojedete, mogli biste povratiti. Sačekajte dok ga ponovo ne budete mogli jesti. Prihvatajte stvari redom kako budu nailazile. Na kraju nije stvar u tome da li jesti meso ili ne – ključ je u uklanjanju vezanosti.

U Falun Dafi, ljudi brzo napreduju. Dok god radite na svom karakteru, brzo ćete prolaziti kroz stadijume prakse. Neki ljudi ionako nisu mnogo vezani za meso, i ono im mnogo ne znači. Za njih će opisano stanje potrajati samo nedelju dana ili više, pošto je malo vremena potrebno da im se ukloni vezanost. Nekim ljudima treba nekoliko meseci, ili čak dobar deo godine; retko više od godine. Proces zahteva neko

vreme, pošto je meso sada glavni sastojak ljudske ishrane. Ali oni koji vežbaju u manastiru, gde se ono zabranjuje, ne treba da jedu meso.

Pogledajmo kako se u budizmu gleda na ishranu mesom. Najraniji oblik budizma nije zabranjivao meso. Buda i njegovi učenici su živeli vrlo skromnim životom i nisu izbegavali meso. U doba kad je on prenosio svoje učenje, civilizacija je bila u povoju, i mnoge oblasti nisu imale razvijenu poljoprivredu. Čak i one koji jesu, imale su ograničene obradive površine, dok su mnoga područja bila pod gustom šumom. Žitarice su bile retke. Na tom civilizacijskom nivou, ljudi su prirodno zavisili od lova, i na mnogim mestima meso je bilo glavna hrana. Svojim učenicima Buda nije dopuštao da poseduju novac i stvari, i vodio ih je da prose hranu da bi ih naterao da do najveće mere slome svoje vezanosti. Oni bi jeli šta god im se udeli i nisu mogli biti izbirljivi, pošto su živeli sveti život. Hrana koja im je udeljivana je mogla uključivati meso.

Rani budizam je zaista neke vrste hrane proglasio za tabu. Danas budisti smatraju da je meso tabu, dok su inicijalno, u ranom budizmu, to bile namirnice poput crnog i belog luka, kao i đumbira. Danas je malo budističkih monaha koji mogu da kažu zašto su te namirnice bile tabu, budući da većina njih nije prošla inicijaciju u istinsku duhovnu praksu i puno je onog što ne znaju. Buda je učio zapovesti, koncentraciju, mudrost. „Zapovesti” su bile u vezi sa raskidanjem svih želja kroz moralnu disciplinu, dok je „koncentracija“ bila u vezi sa vežbanjem meditacije i dostizanjem potpune mirnoće. Sve što bi nekog sprečilo da to doživi, ili što bi to ugrozilo, smatralo se ozbiljnom smetnjom. Onaj ko pojede crni, beli luk ili đumbir imaće jak zadah. U to doba, monasi su meditirali u šumama ili pećinama, u kružocima od sedam ili osam ljudi. Svako ko bi prethodno jeo te stvari bi imao jak zadah, što bi ugrozilo sposobnost ljudi da meditiraju i skoncentrišu se. Znači da je to zbilja uticalo na praksu. I tako su neke vrste hrane bile proglašene za tabu i zabranjene su za upotrebu. Takođe treba reći da njihov jak miris smeta mnogim natprirodnim bićima koja se rađaju u telu praktikanta. Crni i beli luk i đumbir takođe mogu dovesti do još veće žudnje za tom hranom, i redovna upotreba može izazvati zavisnost od iste. Zato su smatrani za tabu.

Kroz vekove, mnogi monasi koji su napredovali do viših faza prakse, i doživeli su puno ili delimično prosvetljenje, shvatili su da zabrane nisu toliko važne. Ako osoba može da se oslobodi neke vezanosti, ta materijalna stvar za koju je bila vezana više neće imati uticaja, jer je vezanost ono što zbilja utiče na tebe. I zato napredni monasi

kroz istoriju nikad nisu smatrali da je pitanje mesa toliko bitno. Oni su sagledali da ključ leži u oslobađanju od vezanosti; može se jesti sve što će utoliti glad, dok god ne postoji vezanost za to. Ali u današnje vreme, mnogi monasi su navikli da žive bez mesa; u mnogim religijskim redovima, ovo se dugo upražnjava. To više nije jednostavna zabrana, već deo šireg manastirskog kodeksa. Tako su mnogi monasi navikli na to da je ishrana mesom strogo zabranjena. Ali onda razmislite o slučaju „ludog monaha“ Đigonga. Pošto nije mario za pravila i jeo je meso, njegov lik se pojavljuje u mnogim književnim delima. Njegova priča je senzacionalizovana. Realnost je da je, nakon što je izgnan iz hrama Lingjin, hrana postala goruće pitanje za njega. Suočen sa glađu, jeo je sve što mu je bilo na raspolaganju. Istini za volju, zbilja nije bilo bitno šta jede dok god se mogao napuniti i to nije činio usled vezanosti za konkretnu hranu. On je napredovao do tačke kad je postao svestan ovog principa. I kako ispada, on je tek povremeno jeo meso, možda samo jednom ili dvaput. Ali jednom kad se pročulo da budistički monah jede meso, pisci su se uzбудili. Što je šokantnije, na kraju krajeva, čitaoci će to pre čitati; od književnih dela se očekuje da budu „veća od života“, kako se kaže. Zato su od onog što je Đigong radio napravili cirkus. Ali u stvarnosti, u redu je jesti bilo šta, dok god niste vezani za to i dok se to čini da se utoli glad.

U jugoistočnoj Aziji i južnoj Kini, a to uključuje dve provincije, Guangši i Guangdong, neki budisti laici radije kažu da su „vegetarijanci“, umesto da otvoreno kažu da su budisti – kao da tako nešto nije u modi. Oni poistovećuju vegetarijanstvo s budizmom, kao da je to tako prosto. Ali samo slediti vegetarijanski životni stil teško može dovesti do prosvetljenja. Kako smo ustanovili, meso je samo jedna ljudska vezanost, jedna želja, i odricanje od istog znači samo to da je jedna vezanost uklonjena. Takođe postoji vezanost za zavist, borbenost, ushićenje i hvalisavost, između ostalog, a sve to mora otići ako želite da dostignete duhovno savršenstvo. Ljudi greše kad misle da uklanjanjem vezanosti za ishranu mesom omogućuju prosvetljenje.

Meso ne mora biti jedina hrana koja nas se tiče. Vezanost za bilo koju hranu je problematična; ova rasprava se odnosi i na druge vrste hrane. Kad neko kaže da voli neku hranu, to se smatra željom. Kad uznapreduje do nekog nivoa, praktikant neće imati takvu vezanost. Naša učenja su, naravno, vrlo napredna, i ona obuhvataju različite stadijume prakse; nije izvodljivo i od vas se ne očekuje da preko noći sasvim prestanete da budete vezani. Kad zaista uznapredujete do tačke kad treba otpustiti vezanost za hranu, vi nećete moći da jedete tu hranu, koliko god je voleli. Ako je budete

pojeli, neće imati pravi ukus, onaj koji očekujete. Svojevremeno kad sam radio u preduzeću, kantina je konstantno imala problema sa rentabilnošću, pa je na kraju zatvorena. Posle su svi morali sami donositi ručak na posao. Ujutru, dok se žuri na posao, teško je sebi skuvati ručak, pa bih ponekad poneo dve parene zemičke i tofu u soja sosu. U teoriji, takav lak obrok ne bi trebalo da bude problem. Ali jesti ga previše često ipak predstavlja problem, jer trebalo je osloboditi se svega što mi se sviđa. I tako, samo kad bih ugledao tofu, bilo bi mi muka i nisam ga mogao jesti. Ovo je trebalo da osigura da ne postanem vezan. Naravno, vi nećete doživeti epizode poput mojih, sem ako ne uznapređujete do te tačke. One se neće dogoditi na početku.

Budističke prakse ne dopuštaju konzumaciju alkohola. Možete li zamisliti Budu sa flašom pića u ruci? Kad sam pričao o nemogućnosti da se jede meso, objasnio sam da je u redu ako oni koji su izvan manastira ponovo počnu da ga jedu, jednom kad se oslobode te vezanosti. Alkohol, međutim, ne treba ponovo piti jednom kad se s tim raskrsti. Telo svakog praktikanta ima višu energiju, naravno, koja preuzima različite oblike. Neke moći izlaze na površinu vašeg tela i vrlo su čiste. Ako popijete alkohol, one će u trenu napustiti vaše telo, jer ne mogu da podnesu taj miris. Kako je to jedno kad ljudi postanu zavisni od alkohola, jer to im remeti razum. U taoističkim praksama u kojima se pije alkohol, to se radi jer oni ne kultiviraju svoju istinsku dušu, oni žele da je umrtve.

Ima ljudi koji zbilja posežu za bocom i imaju veliki afinitet prema alkoholu. A ima nekih koji piju do tačke alkoholizma i jednostavno bez njega ne mogu; oni bez pića ne mogu ni obrok da imaju. Praktikant ne treba da bude takav. Alkohol definitivno izaziva zavisnost, a želja za njim je vezanost. Ona stimuliše nervne završetke koji su u vezi sa zavisnošću, i što ga više neko konzumira, zavisnost je jača. Praktikant treba da bude slobodan od takvih vezanosti, kao što pretpostavljate. Zato ona mora otići. Neki ljudi možda misle da to nije moguće jer su na poslu odgovorni za animiranje klijenata, ili često imaju poslovne sastanke, pa misle da posao neće ići glatko ako se zajedno ne popije nekoliko pića. Ali to ne mora biti istina. Generalno, kad se ljudi sastanu da pričaju o poslu, niko te neće terati da piješ alkohol, i možeš piti koliko želiš i šta izabereš, bilo da je to bezalkoholno piće, mineralna voda ili pivo. To posebno važi kad se radi posao, ili se druži s ljudima izvan Kine. Još manje je problem u drugim kontekstima i kad smo u kulturnom društvu. Barem je to generalno slučaj.

Pušenje je još jedna vezanost. Neki ljudi veruju da ih pušenje podiže, ali ja bih rekao da se zavaravaju. Ponekad ljudi naprave puš-pauzu dok su na poslu, ili dok pišu

nešto i umore se. Posle cigarete osećaju više energije u sebi. Ali to nije zbog cigarete. To osećanje je došlo od toga što ste se relaksirali. Um može da stvori lažni utisak i da pogrešnu ideju; vremenom se zaista može oformiti u predstavu ili lažni utisak koji dovodi do toga da ljudi poveruju da ih pušenje podiže, kad to nije tako. Pušenje ne daje telu ništa dobro. Zapravo, autopsijom je ustanovljeno da su dušnik i pluća dugogodišnjih pušača crni.

Kao neko ko se bavi duhovnom praksom, zar ne treba umesto toga da pročistiš svoje telo? Mi želimo da nam se telo konstantno pročišćava i da se neprekidno duhovno uzdizemo. Pušenje zagađuje telo i čini upravo suprotno od onog što mi želimo; a uključena je i jaka žudnja. Ako si neko ko zna da je to loše za tebe, i pokušao si da prestaneš, ali nisi uspeo, neka te uteši saznanje da je teško prestati ako te ne vode ispravne misli. Ipak, sad kad se baviš duhovnom praksom, možeš pokušati, već od danas, da to smatraš za vezanost koju treba slomiti, i vidi možeš li prestati. Ako iskreno želiš da vežbaš, ja apelujem na tebe da danas prestaneš s pušenjem, i garantujem da je to izvodljivo. Tokom mog predavanja, nikome ne pada na pamet da zapali cigaretu, i ja te uveravam da možeš prestati ako to želiš. Dok god imaš tu nameru, čak i ako ponovo budeš pušio, cigareta će imati grozan ukus. Čitanje ovog poglavlja u knjizi će imati jednak efekat kao kad uživo slušate moje predavanje. Naravno, ako ne želiš da se baviš duhovnom praksom, mi te nećemo sprečavati da pušiš. Ali ako želiš, onda treba da prestaneš. Da vam dam analogiju koju sam ranije koristio: jeste li ikad videli statuu iz religije s cigaretom u ustima? To bi bilo apsurdno. Znači da zbilja treba da prestaneš da pušiš, uzimajući u obzir čemu mi stremimo. Ako želiš duhovni napredak, ja bih rekao da je bolje da prestaneš. Pušenje škodi telu i predstavlja želju. Sasvim je suprotno od onog što mi radimo.

Zavist

U svojim predavanjima često iznosim pitanje zavisti. Zavist se jako ističe u Kini i toliko je utkana u sve da je ljudima postala druga priroda, i sami je ne zapažaju. Ovaj problem intenzivne zavisti ima svoje korene, naravno. U jednom trenutku, konfučijanizam je imao dubok uticaj na ljude u Kini, negujući introvertan karakter. Kinezi ne otkrivaju svoja osećanja, već ističu samokontrolu i strpljivost. Ovo im je postala navika, pa Kinezi u celini danas imaju vrlo introvertnu narav. Naravno da ovo

ima svoje dobre strane, poput skromnosti. Ali takođe ima lošu stranu, i može dovesti do nekih osobina koje nisu dobre. Negativne osobine se danas posebno ističu, i one dalje pogoršavaju problem zavisti. Kad neko podeli dobre vesti, ljudi su danas jako ljubomorni. Kad nekoga pohvale na poslu, ili mu se dogodi nešto dobro, on ni reč o tome neće reći kad se vrati za svoj radni sto, jer drugi bi se mogli uzrujati ako saznaju. Ljudi na Zapadu ponekad iznose primedbe o zavisti koju Azijati imaju. Uticaj konfučijanizma na azijski region zadire duboko, i azijske zemlje su više ili manje oblikovane njime. Ali samo u Kini zavist tako snažno utiče na ljude.

Uzrok je delimično doktrina totalne jednakosti, koja je ne tako davno propagirana u Kini. Po toj logici, svi smo mi zajedno u tome pa imamo jednaka prava, svima plata treba jednako da poraste itd. Ovakva logika ima svoju privlačnost, naravno, jer svi izgledaju jednaki. Ipak ona jednostavno ne važi. Ljudi rade različite vrste poslova, i takođe se razlikuje koliko dobro ih rade. U skladu sa voljom univerzuma, ljude treba i adekvatno nagraditi. I to je čak zdravorazumski, jer ljudi normalno veruju da onaj ko više radi treba više da zaradi, a onaj ko manje radi treba manje da zaradi. Ipak, doktrina totalne jednakosti se ne slaže s ovim, i tvrdi da su svi rođeni jednaki i da su sve razlike među ljudima samo proizvod životnih okolnosti. Ja bih rekao da se na taj način ide predaleko, a sve što je tako ekstremno mora biti pogrešno. Takođe ne uzima u obzir da se neki rađaju kao muškarci, a neki kao žene. Ili da ljudi različito izgledaju, i da su neki od rođenja drugačiji usled urođenih bolesti ili deformiteta. Iz viših domena možemo videti da čitav život osobe leži u drugim dimenzijama, pa je prirodno da životi ljudi na ovom svetu nisu jednaki. Dok ljudi možda žele jednakost, to nije moguće ako vam ona u životu ne sleduje. Životi ljudi se razlikuju.

Na Zapadu su ljudi po prirodi ekstrovertniji, i odmah se zna šta osećaju. Dok ovo ima svoje dobre strane, takođe ima mane, poput nedostatka samoobuzdavanja. Različiti karakteri koje imaju Zapadnjaci i Azijate odražavaju različite načine razmišljanja i nose drugačije posledice. Ljudima u Kini nije po volji kad se nekome na poslu oda priznanje, ili ako ima poseban tretman. Svako ko dobije malo veću platu zna da treba brzo da je strpa u džep i da ni reč ne kaže o tome. Ovih dana čak i uzorni radnici imaju probleme jer ljudi od njih očekuju da ranije dolaze na posao i ostaju posle radnog vremena; ili im se kolege možda podsmevaju, iznoseći primedbe kako su ti ljudi „sjajni“, dok pokušavaju da im prebace sopstvena zaduženja. Danas je teško biti dobra osoba.

Izvan Kine je sasvim drugačija priča. Recimo da nekome daju veću platu kad njegov šef vidi koliko je dobro obavio posao. Kad je primi, on će biti presrećan, i možda će čak pred drugima pogledati svoj platni list i naglas prokomentarisati koliko je dobio. On srećno može svima da saopšti iznos, bez bojazni. S druge strane, kad bi u Kini neko dobio veću platu, šef bi toj osobi rekao da brzo sakrije novac da ga neko ne bi video. Na Zapadu, ako dete dobije peticu u školi, ono će razdragano trčati do kuće, vičući: „Danas sam dobio peticu, dobio sam peticu!“ Sused će možda otvoriti vrata i povikati: „Hej, Tome, bravo! To je moj dečko!“ Neko drugi će možda otvoriti prozor i povikati: „Hej, Džek, svaka čast!“ Ali ako bi se to dogodilo u Kini, on bi bio u problemu. Dok trči kući vičući: „Danas sam dobio peticu! Dobio sam peticu!“ ljudi počinju da ga grde iz svoje kuće, brže nego što stignu da otvore vrata. „Šta je tu tako naročito, to je samo jedna petica!“ dobaciće. „Pa šta? Ko nije dobio peticu?“ Različiti mentaliteti dve kulture dovode do različitih reakcija. U Kini, to može dovesti do ljubomore i zameranja. Ljudima je nelagodno zbog tuđe sreće, umesto da se raduju zbog njih. Takvi problemi postoje.

Doktrina totalne jednakosti koja je do nedavno forsirana u Kini zbilja je zbunila ljude. Daću vam primer. Recimo da postoji neko ko misli da niko na poslu nije tako dobar kao on; on je u svemu odličan i zbilja smatra da je izuzetan. Sebe vidi kao jednako dobrog na mestu menadžera u kompaniji, ili čak na višem položaju; za njega je čak izvodljivo da postane šef države. I njegov nadređeni možda misli da je on vrlo sposoban i da sve radi dobro. Njegove kolege možda će reći isto, hvaleći njegov talenat i stručnost. Ali u njegovom timu, ili kancelariji, postoji neko ko sve zabrlja i nikad mu ništa ne uspeva. Ipak, jednog dana, ta nesposobna osoba umesto njega biva unapređena na menadžersku poziciju, i čak postaje njegov nadređeni. To je za njega strašno iskušenje. On ide okolo žaleći se svima, uzrujan i izjedan ljubomorom.

Ovde je na delu princip kojeg prosečna osoba nije svesna: ako nije deo tvog predodređenog života, nećeš to dobiti koliko god mislio da zaslužuješ; dok će neko drugi ko je nesposoban možda dobiti, ako to *jeste* deo njegovog predodređenog života. Ljudi mogu imati svoje vlastito mišljenje o ovome, ali njihova perspektiva nije duhovna. Kako to viša bića vide, stvari na ovom svetu se odvijaju prema višim aranžmanima. Zato ono što će neka osoba dobiti da radi u svom životu ne zavisi od njenog talenta. Budistička doktrina karmičke nagrade i kazne smatra da se život aranžira prema vašoj karmi. Ako nema dovoljno vrline, čak i neko ko je izuzetno talentovan mogao bi skončati bez ičeg u životu. A osoba koja izgleda nesposobna,

možda ima puno vrline i stoga će imati uticajan položaj, ili biti vrlo bogata. Obični ljudi ne mogu sagledati sve ovo, pa većito misle da treba da dobiju položaj ili ulogu za koju su sposobni. Zbog toga provedu život takmičeći se s drugima i završe povređeni, verujući da je život bolan i zamoran; oni nikad ne spoznaju mir i zadovoljstvo. Ovakvi ljudi su toliko uzrujani da zbog toga preskaču obroke i gube san, oni se osećaju neuravnoteženo. Kad ostare, zdravlje im je već upropašćeno i pateće od svakojakih bolesti.

Kao ljudi koji se bave duhovnom praksom, mi imamo još više razloga da ne budemo ovakvi. Mi verujemo u prirodan tok stvari. Znamo da nećemo biti lišeni onog što nam s pravom pripada, i ne treba da se trudimo da dobijemo ono što nam ne pripada. Ali naravno da nije sve uklesano u kamen. I to je ono što omogućava da se čine pogrešne stvari – sama činjenica da su neke stvari podložne promenama. Ti, međutim, slediš Dafu, pa ne treba da brineš da će ti ljudi oduzeti ono što ti s pravom pripada, jer moja duhovna tela će u normalnom sledu događaja voditi računa o tebi. Znači da mi verujemo u to da stvari treba pustiti da se prirodno dese. Možda će biti slučajeva kad se čini da je nešto tvoje, ljudi možda kažu isto, i ti veruješ da je tvoje - kad zapravo nije, i na kraju to pripadne nekom drugom. Na osnovu ovog će se videti možeš li se toga lišiti. Ako ne možeš, znači da imaš vezanost. Ovaj pristup mi koristimo da se oslobodiš svojih zemaljskih htenja, jer *to* je ono najvažnije. Običnim ljudima nedostaje ova perspektiva, pa se oni takmiče za stvari.

Dok se zavist može snažno odraziti među regularnim ljudima, u duhovnoj sferi ona je takođe oduvek bila istaknuta. Različite grupe često pokazuju malo međusobnog poštovanja i fokusiraju se na tuđe greške. Ali ove borbene ljude i njihove prakse često zanima samo zdravlje i one su u haosu, jer su nastale kao rezultat kačenja entiteta; malo njih pridaje značaj karakteru. U nekim slučajevima, ljudi koji čak ni posle decenija prakse nisu iskusili nikakve posebne sposobnosti, uzbude se kad vide da ih neko nov nadmaši. Zato oni to neće priznati. Čak bi ih to moglo ljutiti, pa će tvrditi da su to đavolja posla, ili da je ta osoba poludela. Takođe ima ljudi koji odbacuju učenje druge osobe, i oni sebe uveravaju da taj nije ništa posebno i da ga ne vredi slušati. Istina je da taj ne ume da govori tako impresivno, ali to je zbog toga što on priča isključivo o onom što postoji u njegovoj praksi. Ti kontraši, s druge strane, mogli bi biti ljudi koji sve uče i imaju da pokažu hrpu sertifikata. Oni prisustvuju svakom seminaru i znaju puno – možda više nego taj koji je na sceni. Ali koje dobro od toga imaju? Svo to znanje energetskih praksi koje imaju se svodi na najosnovniji, fizički nivo. Oni sebi

samo dodatno pogoršaju stvari prihvatajući nova učenja i komplikujući svoju energiju. Ovo umanjuje verovatnoću njihovog duhovnog napretka. Oni ne shvataju da se trebaš posvetiti jednoj praksi ako želiš da izbegneš probleme. Pa čak i među ljudima koji *jesu* ozbiljni u vezi duhovne prakse, ponekad vidimo da ljudi međusobno iskazuju nepoštovanje. Ako si i dalje borben, ljubomora će se lako ušunjati.

Ima jedna epizoda u romanu *Imenovanje bogova*, koja ovo ilustruje. U jednoj sceni, Časno božanstvo iskona odlučuje ko će imati čast da ustoliči nove bogove. On izabira jednog od svojih učenika, po imenu Đijang Cija, na razočaranje drugog po imenu Šen Gongbao. Šen ne može da veruje, jer smatra da je Đijang star i nemoćan, dok je on sam toliko moćan da bi mogao sebi da odseče glavu i vrati je na ramena. Ljubomora ga toliko izjeda da neprekidno pravi probleme Đijangu.

Natrag u vremenu Bude, čudotvorne moći su bile deo ranog budizma. A danas skoro niko u budizmu ne govori o njima, jer se boji da će ga smatrati ludim. Ljudi se klone ove teme. Ovo se događa zato što današnji sveštenici imaju slab uvid u moći. Ali to nije uvek bio slučaj. Među deset glavnih učenika Bude, jedan sveštenik po imenu Maudgaliajana je bio poznat po tome što je imao moći veće nego drugi. Među njegovim učenicama, isto se može reći za ženu po imenu Upalavana. Sličnih ljudi je bilo nakon što je budizam stigao u Kinu, gde je bilo više generacija „eminentnih monaha“, kako su ih nazivali. O samom Bodidarmi je rečeno da je na čudesan način prešao reku Jangce, leteći na stabljici trske. Ali s prolaskom vremena, odbačena je ideja o ovakvim moćima. Glavni razlog je to što ljudi na pozicijama u religijskoj hijerarhiji, poput igumana, opata itd., nisu obavezno osobe visokog urođenog kvaliteta. Rang koji zauzimaju su samo titule na ovom svetu. Oni se i dalje duhovno razvijaju, kao svi ostali, jedino što je praksa za njih profesija. Vi s druge strane, vežbate u spoljnom svetu, u svoje slobodno vreme. Hoće li nečija praksa doći do ispunjenja, zavisi od toga koliko srca se uloži u nju; ovo važi za sve, i nema prečica. Kod mlađeg sveštenika koji kuva ili loži u manastiru nema ničeg izvorno inferiornog, i njegove muke čine verovatnijom mogućnost da će doći do duhovnog prosvetljenja. Starijim sveštenicima, s druge strane, će ovo biti teže da dostignu, budući da uživaju udobnost i lakoću, i čine manje stvari koje transformišu karmu. Mlađi sveštenik vodi težak, zamoran život, koji mu omogućuje da otplati svoju karmu i brže se prosvetli. Takvom svešteniku bi jednog dana neočekivano moglo doći prosvetljenje, a s njime, čak i ako to nije potpuno prosvetljenje, doći će velike duhovne moći. Njegova braća u manastiru će dolaziti kod njega da se posavetuju i tretiraće ga s puno poštovanja. Ali za igumana, zabrinutog da

bi neko ovakav mogao ugroziti njegov autoritet, ovo bi moglo biti previše. Zato će on po pitanju prosvetljenja te osobe biti skeptičan, i otpisaće to kao samo-obmanu, pa će čak možda pokušati da je ukloni. To bi čak mogao uspeti. Vremenom se dospelo do situacije kad u kineskom budizmu skoro više niko otvoreno ne govori o duhovnim moćima. Samo pomislite šta se dogodilo izuzetnom svešteniku Đigongu. Njegove moći su mu omogućile da na čudesan način transportuje cepanice sa planine Emei do bunara u manastiru Lingjin, a onda da ih izvuče iz bunara, jednu po jednu. Ipak je na kraju izgnan iz manastira.

Zavist je ozbiljan problem, jer direktno utiče na to može li osoba doći do duhovnog savršenstva. Ako se ne možeš osloboditi zavisti, ona će potkopati sve što si uradio na svom karakteru. Postoji pravilo: niko ko se u praksi ne oslobodi zavisti ne može steći božanski status. Bez izuzetka. Možda ste u nekom trenutku čuli da buda Amitaba dopušta ljudima da se u njegovom raji ponovo rode s karmom. Ipak, to se neće dogoditi u slučaju zavisti. Onima koji podbacuju u nekoj manje važnoj stvari može se dozvoliti da nastave s duhovnom praksom nakon što se tamo ponovo rode s karmom, ali to ne važi za one koji imaju zavist. Sad kad sam ovo objasnio vama koji ste praktikanti, zbilja treba da prestanete s tim besmislicama. Ako želite da dospete na nebo, morate biti bez zavisti. To je razlog zašto sam ovo izdvojio.

Isceliteljstvo

Iznošenjem ove teme, ne želim da sugerišem da ću vas učiti da isceljujete ljude. Nijedan pravi praktikant Falun Dafe ne treba da leči druge. Kad biste to uradili, moja duhovna tela bi vam momentalno oduzela sve stvari koje je vaše telo dobilo od Falun Dafe. Razlog zašto tako ozbiljno gledamo na ovu stvar je to što ona narušava Dafu i škodi vašem telu. Jednom kad obave isceljenje, neki ljudi jednostavno čeznu da još isceljuju i ugrabe priliku da se pokažu. Jasno je da je to vezanost, koja će ozbiljno omesti duhovni razvoj.

Mnogi lažni majstori zloupotrebljavaju tendenciju ljudi koji žele da leče bolesti jednom kad nauče energetsku praksu, pa ih uče kako da to rade. Oni iznose čudnovate tvrdnje poput toga da je moguće lečiti emitovanjem energije. Međutim, nije logično pomisliti da jedna osoba može izlečiti drugu samo emitovanjem energije, kad i ta druga osoba ima energiju u svom telu. Ko zna, možda će na kraju njegova energija lečiti tebe.

Obična energija jedne osobe ne može imati dejstva na drugu. Osoba na naprednijim stadijumima prakse razvija višu energiju, i ono što ona tada emituje je visokoenergetska materija. To je nešto što može da leči i potisne bolest, i ima kontrolišući uticaj. Ali ne može iskoreniti bolest. Da bi se istinski i do kraja izlečila bolest, potrebne su izvesne moći. Postoji specifična natprirodna moć za lečenje svake postojeće bolesti. Mogu vam reći da postoji više od hiljadu takvih moći – onoliko koliko ima bolesti. A bez tih moći, lečenje se jednostavno ne može izvesti, bez obzira koliki će šou program neki ljudi od toga napraviti.

Među onima koji naginju spiritualnosti, poslednjih godina neki ljudi su proizveli puno konfuzije u vezi s lečenjem. Ranije, u doba kad su istinski pioniri, učitelji energetskih praksi poput *čigonga* i *taičija* promovisali lečenje i održavanje zdravlja, niko od njih nije davao uputstva kako se leče bolesti. Oni su vas sami lečili, ili su vas učili kako da praktikujete da biste mogli popraviti svoje zdravlje vežbanjem. Kasnije su se pojavili lažni majstori i zbilja stvorili konfuziju. Svako ko želi da radi isceljenja završiće s entitetom zakačenim na svoje telo. Iako je bilo legitimnih majstora koji su se bavili isceljenjem, oni su to činili samo da bi bili u skladu sa krupnijim kosmičkim aranžmanima. Oni nisu koristili sredstva običnih ljudi, i to nije večno moglo trajati. To je bio rezultat događanja kosmičkih pomaka, i proizvod tog vremena. Znači da je pogrešno što su ljudi kasnije počeli da uče da isceljuju. Nijedna regularna osoba ne može dobiti sposobnost da isceljuje posle samo nekoliko dana pohađanja predavanja. Mogu vam reći da je svako ko tvrdi da može da leči sve vrste bolesti, zapravo pod uticajem entiteta, samo nije svestan da mu se nešto nakačilo na leđa. Ali nešto jeste. Zato on pogrešno misli da je moćan i da je dobro što može da isceljuje.

Pre nego što stekne sposobnost da isceljuje, pravi učitelj mora proći kroz mnoge godine naporene duhovne discipline. A neki od vas vrše isceljenja bez da ste ikad stali da razmislite imate li moći neophodne da ljude oslobodite njihove karme, ili kako je to moguće izvesti bez da se dobiju autentični uputi koji su za to potrebni. Vi mislite da možete da isceljujete posle samo nekoliko dana učenja, koristeći svoje obične ruke. Lažni majstori koriste ovu vrstu vezanosti i pogrešnog razmišljanja. Ta žudnja da se isceljuje predstavlja vezanost, zar ne? I tako su oni srećni da ponude čas o isceljenju, sa čudesnim procedurama i sofisticiranim nazivima za to što rade, od „energetske igle“ do „svetlosne metode“, ili „izbacivanja“ i „dodavanja“, „pritiskanja vitalnih tačaka“ i „metoda hvatanja rukom“. U svakom slučaju, njihov motiv je da zarade na vama.

Hajde da pričamo o onom što se zove „metod hvatanja rukom“, na primer. Kako mi to vidimo, dublji razlog što se ljudi razboleavaju ili što imaju neku drugu teškoću jeste karma – polje crne materije. To je nešto negativno, nešto loše. Zli entiteti su *jin* po svojoj prirodi, oni su crni i mogu da uđu u telo osobe kad im uslovi odgovaraju. To je uzrok u korenu bolesti koje ljudi imaju, glavni izvor bolesti. Ali postoje još dva načina kako bolest nastaje. Jedan uključuje ekstremno sićušne, negativne entitete koji su visoke gustine i liče na grozdove karme. Drugi, koji je manje uobičajen, ali postoji, je nešto što se prosleđuje od predaka.

Pogledajmo neke uobičajenije probleme, kao što su tumor, upala i koštana izraslina. U drugoj dimenziji, dubljoj od ove, na mestu gde se nalazi bolest postoji negativan entitet. Ali ne može se detektovati tipičnim vančulnim moćima većine učitelja; oni mogu videti samo mračnu energiju u telu. I dok su u pravu u vezi bolesti koja postoji na mestu gde oni vide mračnu energiju, ta energija sama nije osnovni uzrok bolesti. Uzrok je negativan entitet u drugoj, dubljoj dimenziji; mračna energija je samo polje koje on emituje. Ljudi ponekad tvrde da mogu da izbace i očiste lošu energiju, ali čak i ako to mogu, tamno polje će se ubrzo posle toga regenerisati. U nekim slučajevima, taj entitet je moćan, i čim se polje očisti, on će ga ponovo povući nazad. On ima sposobnost da povuče energiju nazad. Zato neće uspeti tretmani koji su isključivo površinski.

Bolest, viđena vančulnim moćima, postoji tamo gde je prisutna mračna energija. Kako to vidi kineska medicina, energetski kanali, ili „meridijani“, su blokirani na tom mestu, pa energija i krv ne mogu da prođu; što će reći da su kanali začepljeni. Kako to vidi zapadna medicina, to mesto predstavlja čir, tumor, koštanu izraslinu, upalu itd., i to su oblici koje ono preuzima u ovoj dimenziji. Ako neko uspe da istera negativan entitet koji je odgovoran za ovakvo stanje, telo u ovoj dimenziji više neće imati problem. Bolest će istog trena iščeznuti jednom kad se taj entitet izbaci i polje očisti, bez obzira koji je problem bio u pitanju – uključujući diskusherniju ili koštanu izraslinu. Rentgenski snimak će potvrditi da je to razrešeno. Uzrok u korenu je taj entitet i ono što on čini.

Neki tvrde da se može lečiti posle samo nekoliko dana obuke, i nude vam uputstva za stvari poput „metoda hvatanja rukom“. Ja u to nisam baš ubeđen. Ljudsko biće je vrlo slabo u poređenju s tim strašnim, negativnim entitetom. Takav entitet može vam kontrolisati um, može vas lako obmanuti, i čak vam lako može uzeti život. Smešno je misliti da možete da ga uhvatite. Vaše ljudske ruke ga ne mogu ni dotaknuti. Možeš

mlatarati rukama posvuda, pokušavajući da ga uhvatiš, a ono će te samo ignorisati, ili ti se čak podsmevati. Tvoje nasumično hvatanje će mu biti smešno. Čak i kad bi ga zaista uhvatio, možda bi ti ruke ostale povređene, i to ozbiljno. Video sam ljude čije su ruke bile ozleđene, iako doktori nisu našli da im išta fali. Ipak su im ruke samo visile, beživotne. Sretao sam takve ljude. Ono što se dogodilo je da su njihova tela u drugim dimenzijama bila ozleđena, što je ovde rezultovalo istinskom paralizom. Povreda na tim telima zaista rezultuje paralizom, kao što možete zamisliti. Neki ljudi, koji su prošli proceduru sterilizacije, ili im je nešto hirurški odstranjeno, pitali su me mogu li i dalje vežbati ovu praksu. Ja sam ih uverio da to nema posledica, budući da vaša tela u drugim dimenzijama nisu prošla tu proceduru, a ta tela su ono što je uključeno dok vežbamo. Da se vratim na ono što sam rekao, taj negativni entitet neće mariti ako ne možeš dopreti do njega; ali ako možeš, on bi ti mogao povrediti ruke.

Radi podrške aktivnostima u vezi sa energetsom praksom, na nacionalnom nivou, dvaput sam na Azijski sajam zdravlja u Peking, sa sobom poveo praktikante. Oba puta, naša grupa se zbilja istakla. Na prvom sajmu, naša Falun Dafa je proglašena za „Zvezdu *čigong* škola“. Na drugom nas je posetilo toliko ljudi da nismo mogli da se snađemo. Za razliku od drugih, naš štand je bio prepun ljudi. Čekalo se u tri reda. Prvi je bio za prijavu za jutarnja isceljenja. U drugom se čekalo na prijavu za popodnevna isceljenja. U poslednjem se čekalo na moj autogram. Možda se pitate zašto smo se bavili isceljivanjem, budući da to inače ne radimo. Učestvovali smo na sajmu i to smo radili s ciljem da podržimo velik, nacionalni događaj u vezi sa energetskim praksama, i damo svoj doprinos.

Deo svog gonga sam dodelio svakom od mojih učenika, koji su sa mnom došli na sajam; svaki je dobio grozd energije sačinjen od preko stotinu moći. Iako sam im zaštitio ruke, nekima su ipak bile izujedane, sa plikovima i krvarenjem, i ovo se redovno dešavalo. Toliko su svirepa ta stvorenja. Da li bi onda zaista hteo da ih uhvatiš svojim ljudskim rukama? Čak i ako bi pokušao, bez neophodnih moći ne bi uspeo da ih uhvatiš. Jer ona u drugoj dimenziji znaju šta ti misliš i pobeći će čak pre nego što napraviš potez, da bi se vratila nazad pošto završiš sa isceljenjem. Tako se bolest vraća. Da bi se izašlo na kraj s nečim takvim, potrebna je specifična moć, poput toga da ga u trenutku kad pružiš ruku prikuješ na mestu. Potom je potrebna druga moć, veoma snažna, poznata pod nazivom „veliki način vađenja duše“, da se duša tog bića izvadi iz tela i imobilise se. Ova moć služi za specifične ciljeve, i to je ono što smo koristili na sajmu. Možda vam je poznata priča o tome kako je Buda, naciljavši ga zdelom,

smanjio Kralja majmuna, koji je bio normalne veličine. Ta moć to može. Svaki entitet, velik ili mali, će se smanjiti u času kad se uhvati u ruku.

Druga stvar je da se ne može zavući ruka u fizičko telo bolesnika i nešto izvaditi iz njega. Kad bi to videli, ljudi bi bili suviše šokirani, pa je zabranjeno, čak i kad bi bilo moguće. Kad se koristi metod hvatanja rukom, u telo bolesnika pruža se ruka u drugoj dimenziji. Recimo da neko ima srčanu bolest. Kad se krene prema srcu da se uhvati taj problematični entitet, ono što prodire je ruka u drugoj dimenziji. U trenu, izuzetnom brzinom, negativni entitet je uhvaćen. Kad ga uhvati ruka u spoljnoj dimenziji, dve ruke [u dve dimenzije] se spajaju, i entitet je uhvaćen. Ali te stvari su svirepe, i ponekad će se koprcati pošto su uhvaćene i ukopaće se u ruku, grizući ili vrišteći. Koliko god bilo malo u ruci, povratice svoju veličinu ako se pusti. To nije nešto što bilo ko može dotaći; ništa od ovog nije moguće bez potrebne moći. Ovakvo isceliteljstvo nikako nije jednostavno kako to ljudi možda zamišljaju.

Naravno, moglo bi biti dopušteno da ovaj oblik lečenja postoji u budućnosti, kao što je postojao u prošlosti. Ali postoje ograničenja. Osoba koja to koristi mora biti na duhovnom putu i to mora raditi iz milosrđa. Pri tom se to može iskoristiti samo za nekoliko dobrih ljudi. Međutim, onaj ko to koristi, neće moći do kraja da rastvori karmu koja je uključena, jer njegove duhovne moći nisu dovoljno jake. I tako će onog koji je isceljen i dalje čekati teškoća - samo što je fizička bolest nestala. Tipičan, mali energetski iscelitelj nije baš neko ko je dostigao božanstvenost, i sve što on može je da odgodi bolesti ljudima, ili ih pretvori u druge oblike teškoća. Čak možda neće ni shvatiti da je to učinio, jer sasvim je verovatno da je to učinila njegova podsvest. Mnoge poznate duhovne ličnosti ili učitelji nemaju višu energiju, jer je ona otišla u telo njihove sporedne duše. Jedini razlog zašto tokom svog života mogu da isceljuju je to što oni godinama, ili čak decenijama, skoro da nemaju nikakvog duhovnog napretka. Njima je dopušteno da rade isceljenja jer im se praksa zadržava na niskom, ograničenom stadijumu. Onima koji vežbaju Falun Dafu, međutim, strogo je zabranjeno da isceljuju. Ako želite, bolesniku možete čitati ovu knjigu, a ako je sposoban da je prihvati, mogao bi biti izlečen. Ali rezultati će varirati u zavisnosti od toga koliko karme ta osoba ima.

Savremena medicina i energetsko isceljenje

Hajde da paralelno pogledamo dva načina lečenja: onaj koji koristi savremena medicina, i energetska isceljenje. Većina lekara zapadne medicine ne priznaje energetska isceljenje. Oni kažu, ako je istina ono što se govori – da ljudi na čudesan način koriste gole ruke za lečenje, umesto da se pribegava injekcijama, lekovima i hospitalizaciji - onda bi bolnice trebalo zameniti centrima za energetska isceljenje. Ali ovaj argument se bazira na pogrešnom shvatanju energetskog isceljenja, i ne drži se. Činjenica je da energetska lečenje neće naličiti na normalne načine lečenja, pošto nije običan način. To je viši način. A kao što možete zamisliti, višim stvarima nije dozvoljeno da upadaju u sekularni svet u većoj meri. To je slično tome zašto božanska bića ne uklone sve bolesti čovečanstva, kad im je dovoljno da mahnu rukom, kad je to sasvim izvodljivo. Mislili biste da bi barem jedno to htelo da učini, jednostavno iz saosećanja, s obzirom na broj takvih bića. Ipak to ne čine. Ljudsko stanje je takvo kakvo je, i rađanje, starenje, bolest i smrt su jednostavno životne činjenice. Postoje karmički razlozi u pozadini svake od ovih; dugovi koje su ljudi napravili se moraju otplatiti.

Kad biste nekog izlečili, to bi bilo isto kao prekršiti zakon. Tada biste toj osobi dopustili da izmakne bez plaćanja za svoja loša dela, što je problem. Duhovnim učenicima bi moglo biti dozvoljeno da rade bazična isceljenja, ako ih na to navodi milosrđe, iako njihove moći ne mogu sasvim rešiti problem. To *mora* biti na osnovu milosrđa. Pa čak i onima koji zaista imaju moć da reše problem osobe, neće biti dozvoljeno da to urade za veći broj ljudi. To bi znatno poremetilo ljudsko stanje, pa nije dozvoljeno. Znači da mi sagledavamo razlog zašto energetska isceljenje nikad neće moći da zameni regularne bolničke metode; to je nešto više.

Neki ljudi u Kini možda zamišljaju osnivanje nečeg poput bolnice specijalizovane za energetska isceljenje, s vrsnim isceliteljima. Ali to nikad neće moći da se dogodi, čak i kad bi logistički bilo izvodljivo, jer viša bića će uvek osigurati da se ljudsko stanje ne poremeti. Pa čak i kad bi se osnovale bolnice za energetska isceljenje, klinike za energetska isceljenje, čak i kad bi se osnovali centri, efekat isceljenja bi značajno opao. Kako deluju u sekularnom svetu, njihov učinak ne bi bio veći od onog koje imaju regularni tretmani; moralo bi biti u skladu sa ljudskim stanjem. Efikasnost bi morala biti jednaka onoj koju imaju bolnički tretmani. Ovo je razlog zašto upotreba energetskog lečenja ne bi išla baš najbolje, i bilo bi potrebno više ciklusa terapije.

Ali i pored toga što nije izvodljivo osnivati bolnice za energetske isceljenje, ne može se poreći da energetske prakse mogu izlečiti osobu. Energetske prakse poput *čigonga* su godinama popularne u Kini, i velik broj ljudi je zbilja uspeo da ozdravi pomoću njih. Bolesti *jesu* nestale, čak i ako ih je iscelitelj samo odgodio, ili šta god. Ne može se poreći da energetske isceljenje ima učinak. Mnogi ljudi koji idu isceliteljima imaju komplikovana, teška stanja, koja konvencionalna medicina ne može da izleči. Zato oni potraže priznatog iscelitelja da okušaju sreću, i na njihovo iznenađenje, problem bude rešen. Kad bi to mogli rešiti konvencionalnim sredstvima, ljudi generalno ne bi išli energetskim isceliteljima. Iscelitelji su poslednje pribežište. Ali i dalje važi da energetske isceljenje može dati rezultat. Razlika je u tome što se ne može koristiti na isti način kao konvencionalni pristupi. Zabranjeno je da imaju širi uticaj na društvo. Mogu se koristiti samo u manjoj meri, bez velikog uticaja, u tišini. Iako zbilja deluju, budite uvereni da to nije lečenje na dubljem nivou. Najbolji način da se oslobodite bolesti je da se sami posvetite energetskoj praksi.

Neki energetski iscelitelji tvrde da konvencionalna medicina ne vredi mnogo i da ima ograničen učinak. Ovo je složeno pitanje. Ako mene pitate, puno je razloga zašto bi ovo mogao biti slučaj. Kako ja to vidim, glavni je pad ljudskih moralnih vrednosti. To je dovelo do pojave raznih neobičnih bolesti, koje se ne mogu tretirati medicinskim sredstvima i na koje lekovi ne deluju, a takođe i do širenja lažnih lekova – što nikako nije od pomoći. Ovi problemi odražavaju užasno stanje današnjeg sveta, za koje su ljudi sami odgovorni. Svako je imao udela u tome, pa ne bi trebalo kriviti druge. I zato će svako ko pokuša da se bavi duhovnom praksom naići na teškoće.

U nekim slučajevima, lekari ne mogu da otkriju šta s nekim nije u redu, iako je osoba zbilja bolesna. U drugim slučajevima bi mogli otkriti šta nije u redu, ali ne znaju kako to da nazovu, jer bolest je sve u svemu nova. Medicinska struka ove svrstava u „moderne bolesti“. Ovo, naravno, ne znači da konvencionalna medicina nije u stanju da izleči bolest. Jeste u stanju. Inače bi ljudi izgubili poverenje u nju i izbegavali bi je. Znači da može da leči. Jedino što su njeni metodi lečenja na ljudskom nivou, dok ljudske bolesti idu dalje od toga – a neke su vrlo ozbiljne. I zato lekari ističu ranu dijagnostiku; jednom kad bolest previše uznapreduje, ne može se tretirati. Visoke doze lekova mogu biti toksične. Nivo današnjih medicinskih tretmana je isti kao nivo moderne tehnologije, jer oba su na ljudskoj ravni. Zato je njihov učinak ograničen. Nešto treba razjasniti, a to je da uobičajeni metodi energetskog lečenja i medicinskih tretmana služe samo da odgode teškoću, koja je u korenu nečijih muka. Odgađa se do

neko kasnijeg trenutka u životu osobe, ili čak dalje od toga, dok se karma ni na koji način ne dotiče.

Vratimo se temi kineske medicine. Kineska medicina je slična energetskom isceljenju. U drevnoj Kini, mnogi lekari, kao što su San Simiao, Hva Tuo, Li Šidžen, ili Bian Kej, su imali vančulne moći. Medicinski anali svedoče o moćima koje su imali ovi izuzetni medicinski naučnici. Ipak se na te njihove moći, koje su bile nešto najbolje u praksi, često gleda s cinizmom. Kineska medicina je iz prošlosti nasledila samo travarske recepture i klinička iskustva. Svojevremeno je u drevnoj Kini bila vrlo napredna – naprednija od današnje medicinske nauke. Neki ljudi pričaju o tome koliko je napredna današnja medicina, s CT skenerima koji mogu da vide unutrašnjost tela, ultrazvukom, snimanjem i rentgenom. I zaista, današnja oprema je poslednja reč tehnologije. Ali po mom mišljenju, to i dalje nije u ravni s medicinskom naukom drevne Kine.

Setite se kako je lekar Hva Tuo video tumor na mozgu ministra po imenu Cao Cao, pa je hteo da mu otvori lobanju i operiše ga. Cao je ovo pogrešno protumačio kao zaveru da mu se oduzme život, i naredio je da se Hva Tuo zatvori u tamnicu, gde je ovaj na kraju umro. Cao je kasnije zaista dobio simptome tumora i poslao je po Hva, ali je bilo prekasno – Hva je tada već bio mrtav. Na kraju je ta bolest oduzela život Caou. Znači da je ono što je Hva video bilo stvarno. On je imao vančulnu moć koja nije dostupna ljudima, a koju su veliki lekari iz starina imali na raspolaganju. Svojim moćnim vidom, oni su s jedne strane mogli da sagledaju sve četiri strane ljudskog tela, gledajući sprema mogli su da vide otpozadi, s leva i zdesna. Čak su mogli da vide telo sloj po sloj, deo po deo, da vide izvan ove dimenzije i sagledaju koreniti uzrok bolesti. Savremena medicina je daleko od ovog; trebaće joj još hiljadu godina. CT skeneri, ultrazvuk i rentgen mogu da vide unutar tela, ali oprema je glomazna i vrlo kabasta. I ne radi bez struje. Unutrašnje oko, s druge strane, ide svuda s vama i ne zavisi od električne energije. Ne mogu se porediti.

Neki ljudi veličaju vrline savremenih lekova, ali to ne mora značiti da su oni bolji. Herbalna medicina drevne Kine je bila vrlo efektivna. Iako su mnoge formule izgubljene kroz vekove, dobar broj nije, pa su i dalje u upotrebi. Kad sam držao seminar u gradu Čičiharu, na severoistoku Kine, sećam se da sam zapazio tezgu na ulici i čoveka koji je nudio vađenje zuba. Na prvi pogled sam mogao da vidim da je sa juga, jer nije bio odeven kao severoistočnjak. Nikoga ne bi odbio, i vadio je zub svakom ko bi mu prišao. Imao je tamo celu gomilu izvađenih zuba. Njegov cilj nije bio vađenje

zuba, već prodaja njegove herbalne tinkture, koja je ispuštala tešku, žutu paru. Kad bi hteo da izvadi zub, on bi skinuo čep s bočice i stavio je čoveku pored obraza, na mesto gde je kvaran zub, rekavši mu da nekoliko puta usisa žuta isparenja tinkture. U tom procesu se trošilo malo tinkture. Onda bi začepio bočicu i odložio je. Zatim bi iz džepa uzeo šibicu, i dok je hvalio svoj lek, šibicom bi gurnuo kvaran zub i ovaj bi ispao napolje. Nije bolelo i našlo bi se jedva nekoliko kapi krvi, bez krvarenja. Samo zamislite: vadio je zub nečim tako krhkim kao što je šibica.

Ja bih rekao da precizni instrumenti zapadne medicine ne mogu da se ravnaju sa nekim od narodnih lekova koji su postojali u Kini. Samo uporedite rezultate. Na jednoj strani imamo čoveka koji šibicom može da izvadi zub. U zapadnoj medicini, s druge strane, najpre injekcijom moraš dati anesteziju, što možda jako zaboli. Zatim se mora sačekati dok anestezija proradi, a onda je vreme za klešta. Zubar mora puno da čupa, a ako nešto pođe po lošem, koren zuba će ostati ukopan u desni. Onda će morati da uzme čekić i dleto da ga iskopa, a taj proces je dovoljan da se premre od straha. Onda uzima precizni instrument kojim će bušiti, i to toliko boli da se možda tresesh. Puno krvariš i nekoliko puta moraš da ispljuneš krv. I šta kažete, koji pristup je bolji? Koji je napredniji? Ne treba ceniti na osnovu spoljašnjosti, na osnovu alata u ova dva scenarija. Treba gledati rezultat. Medicina drevne Kine je bila veoma napredna, i zapadna medicina je verovatno skoro neće stići.

Nauka drevne Kine je bila drugačija od moderne nauke, koja stiže sa Zapada. Išla je drugačijim pravcem i donela je sasvim drugačiji način života. Nije u redu ako se na osnovu današnjeg načina gledanja na stvari sudi o kineskoj drevnoj nauci i tehnologiji, jer nauka drevne Kine je išla drugačijim putem, fokusirajući se na to kako telo, život i univerzum skupa funkcionišu. Meditacija i dobar telesni stav su bili deo obrazovanja, a kad su pisali, ljudi su pazili na svoje disanje i usmeravali su energiju u različite delove tela. U svakoj sferi i profesiji ljudi su se trudili da isprazne um i pravilno dišu. Jednostavno, takve su bile stvari svugde u društvu.

Ljudi se pitaju, da smo sledili nauku drevne Kine, da li bismo uživali u automobilima i vozovima koje danas imamo; oni veruju da u tom slučaju modernizacija ne bi bila moguća. Moj odgovor je da se o drugačijem načinu života ne može suditi na osnovu postojećih okolnosti; tome bi se moglo pristupiti samo kad bi se drastično promenio način razmišljanja i koncepti. U svetu bez televizora, možda biste imali nezamislive moći, poput toga da sve što poželite možete videti kroz svoje vlastito čelo. U svetu bez vozova i automobila, možda biste imali sposobnost da

levitirate, bez potrebe za prevoznim sredstvima. Drugačiji naučni pristup bi doneo drugačiji svet, možda sasvim različit od sveta oko nas. NLO vanzemaljskih bića mogu da putuju nezamislivim brzinama i mogu da se smanjuju i povećavaju. Kurs koji su oni zauzeli je još radikalnije drugačiji, budući da uključuje sve u svemu drugačiji pristup nauci.

PREDAVANJE 8

Post*

Pitali su me o temi [totalnog] posta (*bigu*), tj. „života bez hrane i pića“. Nešto takvo zbilja postoji, i nije jedinstveno samo za one koji vode religiozan život, ili su posvećeni *čigongu*. Dosta ljudi širom sveta je ovo iskusilo, a neki od njih godinama ili decenijama ne jedu i ne piju, i ništa im ne fali. Puno je rečeno o ovom fenomenu, počev od toga da je to indikator duhovnog napretka ili telesnog pročišćenja, do toga da je to deo napredne prakse.

Zapravo nije ništa od navedenog. Post je jednostavno poseban metod, koji se usvaja pod posebnim okolnostima. Ovo zahteva objašnjenje. U drevnoj Kini, mnogi od onih koji su se odrekli sveta, bavili su se duhovnom praksom u tajnosti ili izolovani; ovo je bilo u danima pre nastanka verskih institucija. Oni bi zašli duboko u šumu, ili bi pronašli pećinu, i na taj način bi se izdvojili iz sveta. Tako je izvor hrane prirodno predstavljao problem. Bez posta, oni ne bi mogli da se bave svojom praksom, i suočili bi se sa smrću od gladi ili žeđi. I dalje se sećam kad sam video pećine koje su korišćene u tu svrhu, dok sam putovao istočno, rekam Jangce, od Čongčinga do Vuhana da držim predavanja; pećine su se nalazile na pola puta do vrha litice, u području Tri klisure. Mnoge od najpoznatijih kineskih planina imaju slične pećine. Ljudi bi se pomoću užeta spustili do pećine, a onda bi ga presekli, posvećujući se praksi unutra. Ako ne bi uspeli, čekala ih je smrt. Znači da je ovaj poseban pristup posta korišćen samo u izuzetnim okolnostima, kad nije bilo hrane i vode.

Mnoge prakse su prenete iz tih vremena i sadrže elemente posta, ali mnoge ne sadrže. Ovo drugo važi za mnoge prakse koje se sada javno predaju. Mi verujemo da se treba posvetiti jednoj praksi, umesto da radimo sve što nam padne na pamet. Ako

ste neko ko ima visoko mišljenje o postu i nadate se da ćete iskusiti to stanje, onda je najbolje da preispitate svoj motiv. Na delu bi moglo biti raznih motiva, od divljenja prema ovome, iskušenja usled radoznalosti, do toga da ga želite jer bi vam to dalo osećaj da ste nešto postigli, kao i razlog da se pohvalite. Čak i ako bi se koristio u vašoj praksi, i dalje biste za održanje morali trošiti vlastitu energiju, što se ne isplati. I naravno da u ovoj eri organizovanih religija to nije neophodno; sada postoje ljudi koji će vam obezbediti hranu i piće dok boravite u duhovnoj osami, ili vežbate u manastiru ili hramu. Onima od nas koji vežbamo u regularnom svetu, ishrana je još manje problem. Potreba za postom jednostavno ne postoji. Osim toga, ljudi ne bi trebalo da ga po svojoj volji dodaju svojoj praksi, ako to već nije njen deo. Ali ako zaista želite da ga doživite, onda samo napred, potražite praksu koja to uključuje. Koliko je meni poznato, osoba pribegava postu onda kad je autentično vodi učitelj u više stadijume prakse, i kad je on deo nasleđa te prakse. Ali to neće biti nešto što se može podeliti u javnosti. Post se obično događa onda kad se učenik povuče u osamu, i kad ga podučavaju u tajnosti.

Danas, kad duhovne ličnosti uče postu u širem društvu, možda ćete se zapitati da li je ikom uspelo. Na kraju nije nikome – nikome. Iz onog što je meni poznato, mnogi su završili u bolnici, ugroženog života. Možda ovo zbunjuje, jer sam malopre objasnio da post postoji. Ali morate imati na umu da se ljudski uslovi ne mogu podrivati, niti kvariti. Zamislite kad svi zdravstveni entuzijasti širom zemlje, ili makar samo oni u vašem gradu, više ne bi morali da jedu i piju zahvaljujući postu. To bi definitivno učinilo život lakšim! Niko ne bi morao da se muči pripremajući obroke, i niko ne bi morao da obrađuje zemlju; ljudi bi se jednostavno bavili svojim stvarima, bez potrebe da se hrane. Ali to bi bilo pogrešno, jer bi promenilo lice sveta. To se nikad ne bi moglo dopustiti. Ništa što drastično remeti svet nije dozvoljeno.

Mnogi ljudi su ugroženi kad izvesni pojedinci uče postu. Problemi nastaju kad neki to žele da isprobaju, ali su i dalje vezani za hranu i mnoge druge stvari. Jednom kad započnu post, biće im teško kad ugledaju ukusnu hranu koja im budi apetit, ali je ne mogu jesti. Oni će biti nervozni i želeće da jedu. Ako ne budu jeli, biće gladni. Ali ako pokušaju da jedu, povratice i shvatiti da se ništa ne zadržava u njima. To je strašno i uznemirujuće. Mnogi ljudi su na taj način završili u bolnici, i život im je zaista bio ugrožen. Bilo je ljudi koji su mi dolazili u nadi da ću za njih srediti taj kaos, ali ja ne želim da se mešam. Niko ne želi da posprema kaos koji su neki nesmotreni učitelji proizveli.

Ljudi takođe treba da znaju da su problemi na koje nailaze u postu zapravo njihova vlastita krivica. Mi verujemo da post zaista postoji, ali to nikako nije neka vrsta višeg duhovnog stanja koje nastupa u naprednim stadijumima prakse, ili pokazatelj napretka. To je samo poseban metod koji se usvaja pod posebnim okolnostima, i to nije nešto za popularizaciju. Ali mnogi ljudi žele da ga dožive, i čak se veruje da postoje različite vrste posta, poput „potpunog“ i „delimičnog“ posta. Tako ima ljudi koji će vam reći da oni piju tečnost ili jedu voće dok poste. Ali to se ne smatra pravim postom, i vremenom će se takvi pristupi pokazati neodrživim. Slučajevi pravog posta su se događali kad bi se ljudi duboko predani svojoj veri ili praksi nastanili na izolovanom mestu, poput pećine u planini, i potpuno se odrekli hrane i vode.

Krađa energije

Kad čuju glasine koje prate *čigong* prakse, mnogi ljudi se toliko uznemire da na dalje ne žele da imaju išta s njima; njih plaši pomisao da bi im neko mogao ukrasti energiju, ili da bi čak mogli poludeti. Da nema tih glasina, možda bi više ljudi vežbalo. Ono što je delimično učinilo stvari toliko zbunjujućim i mutnim je postojanje učitelja energetskih praksi sa slabim karakterom, koji uče ljude stvarima poput krađe tuđe energije. Ali to nije toliko strašno koliko izgleda. Kako mi to vidimo, ona vrsta energije koju oni uzimaju, pod nazivom *či*, ne vredi mnogo, iako joj ljudi daju specijalne nazive poput „iskonske energije“. Svako ko u svom telu i dalje ima *či* je tek u stadijumu vežbanja radi zdravlja, i pravi duhovni napredak tek mu predstoji. Prisustvo *čija* označava da ta osoba nije dostigla visok stepen telesne čistote, pa će i dalje imati bolesnu energiju. Oni koji krađu *či* od ljudi su na nivou *čija*, i svako ko zna šta oni rade nikad ne bi uzeo nečistu energiju druge osobe. *Či* ljudi koji ne vežbaju je mutan i nečist, i jedini način da učine svoju energiju svetlijom i čistijom i isprave stvari je da vežbaju energetsku praksu poput *čigonga*. Jednom kad energija postane bistrija, biće evidentno da u njihovom telu postoje velike, guste mase tamne energije, na onom mestu gde se nalazi oboljenje. Vežba na regularnoj bazi će postepeno pretvoriti *či* u suptilnu nijansu žute, dok telo postaje istinski zdravo i jako. S daljom praksom, više neće biti *čija* u telu i osoba će istinski biti bez bolesti, i doživeće ono što se naziva „mlečno-belim“ telom.

Ovo sugeriše da dok god imate *či*, nećete biti bez bolesti. Nama *či* ničemu ne služi pošto se mi bavimo pravom duhovnom praksom i potrebno je da pročistimo svoje telo. Pokušavati da se uzme tuđ, nečist *či*, ne bi imalo nikakvog smisla. Svako ko želi

či je na nivou *čija*, i nema sposobnost da razlikuje dobru od loše energije. Niti oni imaju moć da uklone pravu iskonsku energiju prisutnu u energetskom centru vašeg tela, jer to može samo neko s izuzetnim moćima. Onda, ako neko hoće da vam ukrade nečisti *či* iz tela, možete mu to dopustiti. Tu nema ničeg sjajnog. Svojevremeno dok sam vežbao, otkrio sam da *či* zbilja nije ništa posebno, jer jedna misao mi je bila dovoljna da njim napunim svoj abdomen.

Taoistička praksa često uključuje stvari poput održavanja posebnih položaja, dok se u budističkim često koriste ruke da se *či* kanališe u glavu. Dovoljno je *čija* u univerzumu da ga neko po ceo dan može kanalisati, a to je moguće kad su otvorene akupunkturne tačke *laogong* i *baihui*. Fokusirajući se na telesni energetski centar, osoba može da upotrebi svoje ruke da kanališe *či*, i začas će se napuniti. Ali time se i dalje ništa ne postiže, koliko god se sakupi. Niti vidim išta impresivno u pričama o ljudima koji sakupe toliko *čija* da osećaju kako su im jagodice na prstima, ili telo, naduti od toga – čak i ako se drugi ljudi zadive kad osete *či* kako zrači iz njih, budući da se to smatra nekakvim uspehom. Ali ti ljudi nemaju nimalo više energije. Njihova praksa je i dalje na nivou obične energije, i koja god količina, to nije zamena za višu energiju pod nazivom *gong*. Cilj vežbanja s *čijem* je da se pročisti telo, tako što ćemo *či* unutar tela zameniti boljim *čijem* izvan. Jednostavno ga sakupljati i čuvati nije ništa. Na *či* nivou prakse, osoba i dalje mora da prođe fundamentalne promene, pa tu nije uključena nikakva viša energija. Osoba može da ukrade koliko god hoće *čija*, ali i dalje neće biti ništa više od velike vreće *čija*. Zato je to besmisleno. *Či* se, na kraju krajeva, ne pretvara u visokoenergetsku materiju. Ovo znači da ne treba da se plašite i brinete se da će vam ukrasti energiju.

Imajte na umu da dok god vaše telo ima *či*, ono će imati bolesti. Pa ako neko od vas ukrade *či*, on će u tom procesu uzeti bolesnu energiju. On nema način da razlikuje ove dve, jer onaj koji želi *či* je na nivou obične energije i nije tako moćan; da ima višu energiju, svakako ga ne bi zanimalo *či*. Ako postoji imalo sumnje, jednostavan eksperiment će potvrditi. Ono što treba da uradite je da jednostavno dopustite da vam onaj koji to želi ukrade *či*. Možete mu dopustiti da stane iza vas i krade vam *či*, dok jednostavno vizuelizujete kako vam se telo puni *čijem* iz univerzuma. Ovo će za vas biti sjajno, jer će ta druga osoba samo ubrzati pročišćenje vašeg tela i poštedeti vas truda da pomerate ruke gore-dole da biste isterali *či* iz tela. Pošto su loše namere ono što je nagoni da vam krade *či*, i to što radi predstavlja krađu, iako krade nešto loše, to će je koštati vrline, koju ćete vi dobiti. Kad bi znao šta se događa, niko ne bi pomislio

da uradi tako nešto - on vam u drugoj dimenziji daje svoju vrlinu, dok ovde uzima *či*, stvarajući povratnu spregu između vas.

Lica tih ljudi koji krađu *či* ne izgledaju dobro. Ovo se da očekivati, s obzirom na loše fizičko zdravlje onih koji su im meta, a koji tipično izlaze u javnost da iz zdravstvenih razloga vežbaju prakse poput *čigonga* ili *taičija*. Oni koji krađu *či* ne shvataju da bolesna energija treba da bude izbačena iz tela da bi telo postalo zdravo. Ono što oni rade je punjenje tela nezdravim *čijem* koji su ukrali, što čak i unutrašnjost njihovog tela čini strašno tamnim. Ako protraće dovoljno svoje vrline, potamneće i spolja. Dok im se vrlina smanjuje, karmičko polje se širi, čineći im telo tamnim spolja i iznutra. Ljudi ne bi krali *či* kad bi shvatali šta na taj način čine svom telu, tj. da na taj način budalasto daju svoju vrlinu.

Neke od tvrdnji koje se iznose o *čiju* nisu baš pouzdane. Na primer, tvrdi se da *či* može da putuje kroz zidove i da se odavde može projektovati sve do Amerike. Ali čak i ako neki pojedinci, koji su osetljivi, mogu reći da im je energija došla iz daleka, to ne znači puno. Ta energija putuje drugom dimenzijom, a ne ovom, i možda do tamo nema nikakvih prepreka. Na isti način, ovo objašnjava zašto neki ljudi ne osećaju ništa kad im se pošalje *či* na otvorenom prostoru: jer u tom slučaju, u drugoj dimenziji postoji prepreka. Ovo sugeriše da prodiruća moć regularne energije nije tako velika kako ljudi ponekad tvrde.

Ono što je moćno je viša energija. Oni koji mogu da emituju višu energiju više nemaju *či*; ono što oni emituju je jedna vrsta visokoenergetske materije. Viđeno unutrašnjim okom, izgleda kao svetlost. Kad se pošalje na telo, donosi osećaj topline, i može da suzbije bolesti regularne osobe. Bez viših moći, međutim, ona ne može potpuno da izleči čoveka, jer svaka bolest zahteva specifičnu moć za lečenje; viša energija može samo da je suzbije. Ali na dubljem, mikro nivou, svaka njena čestica preuzima lik njenog domaćina. Živa je, ima inteligenciju i može da razlikuje jednu osobu od druge, budući da predstavlja oblik više energije. Pa ako neko hoće da vam je ukrade, to mu neće uspeli; energija pripada vama, i neće sarađivati s njim. Osim toga, pravi učenik duhovne prakse koji ima višu energiju će imati učitelja koji brine o njemu, a taj učitelj nikad neće dopustiti da neko na taj način ovom oduzme energiju.

Sakupljanje čija

Krađa čija i sakupljanje čija nisu teme u koje bih normalno zalazio dok predajem naprednu praksu. Raspravljam o njima jer želim da pomognem da se obnovi ugled energetskih praksi i učini nešto dobro ukazivanjem na te nezdrave stvari, što do sada niko nije radio. Moja nada je da kad ih razotkrijem, ljudi će prestati da rade te grozne stvari, a one koji nisu informisani neće oterati strah.

Puno je čija u univerzumu, bilo da je to „pozitivan nebeski (*jang*) čí“, kako se naziva, ili „negativan zemaljski (*jin*) čí“. Ljudi su na svaki način deo ovog univerzuma i dobrodošli su da uzmu njegov *čí* kad god im je volja. Ali neki ljudi to ne rade, već stalno uče ljude da uzimaju *čí* biljaka, deleći svoje takozvane nalaze, poput toga kako je *čí* topole beo, dok je *čí* bora žut, i kako i kada ga uzeti iz njih. Neko se jednom hvalio time da se drvo ispred njegove kuće osušilo pošto je on iz njega izvukao *čí*. Ali po čemu je to nešto čime se treba razmetati? Nije li on učinio nešto loše? Kako smo ustanovili, u pravoj praksi želimo pozitivne stvari i da se sjedinimo sa osobinama univerzuma. Onda logično sledi da treba da se trudite da budete dobri i milostivi (*šan*). Ako želite da se sjedinite sa osobinama univerzuma *džen*, *šan*, *ren*, ovo morate upražnjavati. I zato ljudi koji često čine pogrešne stvari nikad ne razviju višu energiju, niti povrate zdravlje. Svako ko kroz ovakvu praksu ubija drveće je nešto suprotno od pravog praktikanta. To je uzimanje života i loš postupak, na kraju krajeva. Možda vam izgleda kao da preuveličavam kad kažem da se seča drveća ili oduzimanje života jednog bića smatra za ubijanje, ali to je istina. Samo pomislite na budistička učenja o reinkarnaciji, u kojima se smatra da biljka može biti inkarnacija ljudskog bića. Iako ovde nećemo zalaziti u takve stvari, ipak možemo reći da je drveće živo, i da čak ima napredne kognitivne sposobnosti.

O tome govori slučaj američkog istraživača poligrafom, koji je obučavao upotrebi detektora laži. Jednog dana mu je palo na pamet da poveže dve elektrode poligrafa na jednu dracenu. Pošto je to učinio, on je zalio biljku. Posle ovog je zapazio da je pisaljka detektora laži brzo iscrtala krivu – upravo onakvu kakva nastaje kad ljudski mozak oseća uzbuđenje, ili radost. Bio je zapanjen, misleći: „Može li biti da biljke imaju osećanja?“ Praktično je pozeleo da poviče na ulici: „Biljke imaju osećanja!“ Ova epizoda ga je inspirisala da se upusti u istraživanja u ovoj oblasti i izvede mnoge eksperimente.

Jednom prilikom je stavio dve biljke jednu pored druge i rekao svom studentu da zgazi jednu biljku i uništi je pred drugom. Onda je ovu drugu biljku odneo u drugu prostoriju i priključio je na detektor. Zatim je zatražio da u prostoriju uđe pet studenata,

jedno po jedno. Kad je ušlo prvo četvero studenta, biljka nije imala reakciju. Ali kad je ušao peti student, onaj koji je zgazio biljku, čak i pre nego što će prići biljci, pisaljka detektora trenutno je opisala oblik krive kakav se kod ljudi povezuje sa strahom. To je bilo veliko iznenađenje za ovog istraživača, koje je pokrenulo jezgrovita pitanja, budući da je oduvek smatrano da su samo napredni oblici života poput ljudskog sposobni da prepoznaju i razlikuju stvari, jer imaju organe čula i zahvaljujući mozgu sposobna su za analizu. Svojevremeno, kad su ljudi tvrdili da biljke imaju čula, misli i osećanja, ili da mogu da prepoznaju ljude, optuživani su za šarlatanstvo. Ovde imamo biljku koja prepoznaje ljude i razlikuje ih, što sugerise da biljke zbilja imaju čula. Bilo je i drugih otkrića, još neverovatnijih, koja impliciraju da biljke u izvesnim stvarima čak premašuju savremene ljude.

Jednog dana je taj istraživač povezao biljku na detektor laži, pitajući se: „Koji sad eksperiment da izvedem? Znam, spaliću joj listove da vidim reakciju.“ Samo posle ove pomisli, bez da je išta zapalio, detektor je počeo da iscrtava krivu – onakvu kakvu ljudi daju kad su pod stresom i mole za pomoć. Ova vrsta natčulne sposobnosti, poznata kao telepatija, je skrivena ljudska funkcija, koja je izgubljena dok se čovečanstvo srozavalo. Sada je to nešto što osoba može imati tek pošto kroz duhovnu praksu povрати svoju izvornu čistotu. A eto, biljka ima ove moći. Iako možda zvuči teško za poverovati, ovakvi nalazi nastaju na osnovu legitimnih naučnih eksperimenata. Osoba koju sam opisao izvela je čitav niz eksperimenata, pa i neke koji uključuju telekinezu. Kad su njegovi nalazi objavljeni, oni su odjeknuli u međunarodnoj zajednici.

Botaničari širom sveta, kao i u našoj zemlji, od tada vrše istraživanja u ovoj oblasti, i takve ideje se više ne smatraju pseudo-naukom. Kao što sam naznačio, ono što su ljudi otkrili, zapazili i izumeli je dovoljan temelj da se standardna naučna literatura napiše ispočetka. Ali stara verovanja je teško ukloniti, pa postoji otpor da se priznaju takve stvari, i niko nije pokušao da ih sve sistematski sabere.

U parku na severoistoku Kine, jednom sam video drvored mrtvih borova. Grupa ljudi je tu vežbala nekakav *čigong*, pa su se valjali po zemlji, a zatim su koristili ruke i noge da sakupe *či*, da bi uskoro borovi uvenuli i osušili se. To što su učinili se ne bi moglo nazvati dobrim. Pravi praktikant bi to smatrao ubijanjem. Ako si praktikant, potrebno je da promeniš svoje loše osobine i postaneš dobra osoba, koja se trudi da živi u skladu sa osobinama univerzuma. Čak i u očima onih koji nisu praktikanti, ono što su ti ljudi uradili u parku ne može se smatrati dobrim. To je šteta na javnoj svojini, uništavanje zelenih površina i ekološki štetno. Ni po kojem merilu nije dobro. Umesto

toga su mogli da se posluže obiljem *čija* iz univerzuma. Kad neki ljudi dostignu određenu fazu u svojoj praksi, oni će možda imati moć da jednim potezom ruke sakupe *či* s velike površine pod žbunjem ili drvećem. Ali sve što će dobiti je *či*, i koliko god da ga ima, neće im puno značiti. Neki ljudi idu u park samo da bi sakupili *či*, i smatraju da nema potrebe da se bave bilo kakvim sistematskim energetske vežbama, budući da mogu da dobiju *či* mašući rukama u šetnji. Oni su zadovoljni *čijem* jer ga greškom smatraju za nešto što on nije – viša energija. U prisustvu nekog ko se ovim bavi možete osetiti hladnoću, pošto sakupljeni *či* biljaka ima negativan (*jin*) naboj. Oni koji se bave energetske praksom normalno žele telesni balans između negativne (*jin*) energije i pozitivne (*jang*), dok ljudi koje sam opisao misle da je dobro to što rade čak i ako na kraju mirišu na borovu smolu.

Onaj ko vežba dobija

Postoji jedna jako važna osobina duhovne prakse, koju želim da razotkrijem: onaj ko vežba je taj koji dobija. Ovo je još jedna stvar po kojoj je Falun Dafa jedinstvena, između ostalih. Prva je, kao što sam već pomenuo, to da je naša praksa uspela da smanji vreme potrebno za izvođenje vežbi i ublažila svaki moguć nedostatak vremena; ovo se postiže time što energetske mehanizmi rade na vama. Druga je to da naše fizičko telo prolazi kroz dramatične promene, pošto je naša praksa autentična praksa uma i tela. Zatim postoji najvažnija osobina Falun Dafe, koju tek sada, po prvi put ikada, otkrivamo. Nisam je ranije razotkrio jer uključuje nešto vrlo važno i datira daleko unazad kroz istoriju i ima znatan uticaj na one koji su uključeni u religiozni život ili duhovnu disciplinu. Niko je nikad nije razotkrio, niti je to bilo dopušteno. Ja, ipak, nemam alternativu sem da vam je saopštim.

Neki moji učenici osećaju da im u skoro svakoj rečenici otkrivam velike misterije života. Međutim, ja vam ne odajem stvari tek tako. Ono čime se mi bavimo spašava ljude sa ovog sveta odvođeci ih na veće duhovne visine, a to uključuje preuzeti odgovornost za njih, što ja mogu. Proizvoljno otkrivanje tajni života bi se, naravno, smatralo odavanjem istih. Ono što danas želim da razjasnim je ovo: duhovno dostignuće pripada onom koji vežba. Kako ja to vidim, svi metodi praksi do sada poznati u istoriji, bez obzira kojoj tradiciji ili redu pripadale, radili su na sporednoj duši (podsvesnom umu), i plodovi duhovnog napora su po pravilu pripadali isključivo njoj. S druge strane, ono što mi nazivamo „pravom“ dušom odnosi se na vaš svesni um –

um pomoću koga ste svesni onog što mislite ili radite. To je um koji vas predstavlja. Ono što vaša sporedna duša radi, za vas ostaje nepoznanica. I mada je rođena istovremeno kad i vi, upravlja istim telom i izgleda kao vi, u strogom smislu to niste vi.

Postoji princip u univerzumu da onaj koji ulaže trud treba da bude taj koji će požneti rezultate, i ovo važi u duhovnoj praksi. Vekovima se učilo da tokom meditacije ili duhovne kontemplacije treba odbaciti svaku svesnost o sopstvenoj okolini, otupiti svaku misao i postati sveukupno izgubljen u stanju transa ili zanosa. Dok meditiraju ili se bave kontemplacijom, za neke ljude tri sata prođu kao ništa, i mnogi im se možda dive na njihovom fokusu. Ali niko, pa ni oni sami, nikada nisu shvatili da zapravo ne vežbaju oni. Dobar primer je iz taoističkih disciplina, gde se uči da „znajuća duša“ treba da umre, a rodi se „izvorna duša“. Ali to što oni podrazumevaju pod „znajućom dušom“ je ono što mi nazivamo glavnom dušom, dok je njihova „izvorna duša“ kod nas sporedna duša. Kad bi vaša „znajuća duša“ zaista umrla, vi biste zapravo nestali, jer bi vam duša bila mrtva. Neko iz jedne druge prakse mi je jednom rekao da kad vežba, on dopušta svom umu da ode, do te mere da više ne prepoznaje ni svoje članove porodice. Druga osoba mi je rekla da ona ne mora da vežba tako naporno kao drugi, u zoru ili kasno uveče, jer da bi vežbala, kad se vrati kući dovoljno je da legne na kauč i izađe iz svog tela; dok tu leži, ona jednostavno može da posmatra sebe u vežbi. Pomalo mi je bilo žao nje.

Ali zašto bi drugi spašavali sporednu dušu? Taoistički svetac Lu Dongbin je jednom izjavio: „Radije bih spasio životinjsku dušu, nego ljudsku.“ I zaista je teško navesti ljude da se duhovno probude, jer prosečna osoba je pod činima neznanja i teško joj je da ne bude sebična. Verovali ili ne, čim se ovo predavanje završi i nađu se u spoljnom svetu, neki ljudi će ponovo postati obični ljudi i možda neće moći da izdrže ako ih neko isprovocira ili im stane na žulj. Vremenom će prestati da smatraju sebe praktikantima. Mnoge duhovne ličnosti iz prošlosti su shvatile da je čoveka teško spasiti, jer mu je duša strašno izgubljena. Neki ljudi su ipak sposobni da razlikuju stvari, pa će prepoznati mudrost u onome što bi neko mogao reći. A drugi, bez obzira kako im se objasne duhovne stvari, i dalje ne veruju i misle da izmišljaš. Ljudi poput ovih se posle našeg predavanja vrate svojim starim načinima, uprkos našim maksimalnim naporima da ih navedemo da rade na svom karakteru. Zemaljske stvari im se čine vrlo stvarne, opipljive i dostižne, i oni ne mogu da ih napuste. Zato im je teško da slede moje učenje, iako ga odobravaju. Glavnu dušu je zaista jako teško

spasiti, u poređenju sa sporednom dušom, koja može da vidi druge dimenzije. Ovo je navelo ljude da zaključe da nema puno svrhe pokušavati spasiti glavnu dušu osobe kad, na kraju krajeva, sporedna duša deli identitet osobe, pa će ishod naizgled biti jednak. Ne bi se reklo da je važno kome će pripasti duhovno dostignuće dok god ga dobija jedna od duša, jer to znači da ga ti dobijaš.

Konkretnije ću vam objasniti kako su funkcionisali raniji pristupi praksi. Neko ko je vidovit, možda će videti sledeći prizor. Dok meditira i kad uđe u stanje zanosu ili transa, u tom času identična verzija njega napušta njegovo telo. Ako pokuša da shvati koji od te dvojice je zaista on, naslutiće da je to onaj koji ostaje da sedi. Kad napusti telo, druga njegova verzija biva odvedena u drugu dimenziju, koju je sačinio učitelj. Ta dimenzija može imati oblik ranijeg društva, savremenog društva, ili društva iz paralelnog sveta. Tamo, u vremenu koje se ovde svodi na sat ili dva dnevno, njega vode u praksi i on podnosi velike teškoće. Potom osoba ovde izlazi iz transa, i tada druga njena verzija završi i vrati se nazad. Onima koji imaju vizionarske moći, toliko je dopušteno da znaju.

Još je tužnije za one koji ne mogu sagledati šta se događa. Kad povrate svest, posle možda dva sata sedenja u transu ili zanosu, oni neće znati ništa o onom šta se zbivalo. Ima i onih koji spavaju dva ili tri sata, i na taj način vežbaju, sve predajući onom drugom. To su pristupi koji uključuju inkrementalnu praksu, gde se meditacija ili kontemplacija rade svaki dan na izvesno vreme. Ima i pristupa u kojima se sve obavlja u jednom mahu. Na primer, tu je slučaj Bodidarme koji je meditirao pred zidom devet godina, što vam je možda poznato. Bilo je puno sveštenika koji su sedeli decenijama, a najduže zabeleženo vreme je devedeset godina; neki su sedeli i duže. Oni bi ostajali da sede, nepomični, čak i kad bi se na njihovim kapcima nakupio debeo sloj prašine. Ovaj metod se koristi i u nekim taoističkim praksama. Neke prakse Mističnih puteva su poznate po tome što se kod njih vežba u snu, sa sesijama meditacije koje traju decenijama, bez da se osoba i jednom probudi. Ali ko je vežbao u tim slučajevima? Sporedna duša osobe. Oni s moćima da vide stvari zapažaju da [tokom dugotrajne meditacije te osobe] učitelj vodi njenu sporednu dušu da vežba. Učitelj joj daje upute kako da naporno vežba i sačeka ga dok se ne vrati nazad, a onda odlazi i ne pojavljuje se sve dok se ne odrade veliki karmički dugovi koje je ona možda nakupila, a koje učitelj ne može do kraja da razreši.

Ovakav učitelj mora da postupi na iznesen način, iako je svestan šta će se dogoditi kad on bude otišao. On odlazi, a stižu demoni da pokušaju da zastraše

sporednu dušu, ili će se pretvoriti u lepu ženu koja će pokušati da ga zavede, na primer. Ali oni će naći da nju nije lako obmanuti, budući da sporednoj duši duhovna praksa pada dosta lako, pa može da prozre ovakva lukavstva. Démoni će se onda razbesniti i pokušaće da mu se osvete oduzimanjem života. Možda će to zaista i učiniti – okončati mu život. Ali kad umre, njegovi karmički dugovi su otplaćeni. Tako se duša oslobađa i uzdiže se poput dima, i lebdi u vazduhu. Zatim se reinkarnira, možda u siromašnoj porodici, gde će imati težak život. Onda, kad to dete bude odraslo dovoljno da shvati stvari, učitelj će se ponovo pojaviti, mada ga ono neće odmah prepoznati. Učitelj onda koristi svoje moći da oslobodi blokirani deo memorije. Ovo omogućuje duši da se seti prošlosti i prepozna svog učitelja. Učitelj joj zatim saopštava da je sazrelo vreme da se vežba. I tako konačno, nakon mnogo godina, učitelj uči sporednu dušu.

Posle toga, učitelj će možda obavestiti sporednu dušu da i dalje ima previše vezanosti i da je potrebno da jedno vreme luta svetom. Puno je teškoća uključeno u lutanje svetom, pošto to znači da se stalno mora biti na putu i prositi hrana, i možda će ga svakojaki ljudi ismevati, vređati, ili ga maltretirati. Svašta se može dogoditi. Ali sporedna duša će se u svakom trenutku vladati kao praktikant i savladavaće se u interakciji s drugima, pazeći i usavršavajući svoj karakter, nikad ne padajući na mnoga zemaljska iskušenja s kojima se bude susretala. Tek nakon puno godina lutanja, ona se vraća kući. Njen učitelj će reći da je dostigla prosvetljenje i da se duhovno usavršila, i da je došao trenutak da se vrati nazad [u fizičko telo odakle je pošla] i spremi se za svoj konačni odlazak, budući da je praksa okončana; reći će joj da se pobrine za sve što je preostalo da se obavi u ljudskom svetu. I tako se sporedna duša vraća posle godina odsustvovanja. Kad se to dogodi, duša osobe na ovom svetu izlazi iz hipnotičkog stanja, budi se iz dremeža.

Ali osoba koja tu sedi nije ona koja se bavila praksom, već je to činila njena sporedna duša, pa dostignuće, viša energija, pripada sporednoj duši. Međutim, glavna duša je puno toga prošla. Na kraju krajeva, najvažniji deo života joj je protekao u sedenju, i dobar deo životnog veka je već prošao. Zato ta osoba dobija odgovarajuću naknadu. Kad izađe iz hipnotičkog stanja, otkriće da ima višu energiju i paranormalne moći, i shvatiće da može da vrši isceljenja i sve što pokuša. Ali to je zato što joj sporedna duša ispunjava želje – za razliku od glavne duše, koja komanduje telom. Razlog zašto joj ispunjava želje je to što je ta osoba sedela tu puno godina, i njen život je prošao. Kad ta osoba konačno umre, međutim, svako odlazi na svoju stranu; sporedna duša je napušta. U budističkom učenju bi se reklo da je, u tom scenariju, ta

osoba i dalje subjekat reinkarnacije. Ali u slučajevima poput ovog, telo osobe jeste obezbedilo uspon višeg bića, i zasluge su velike. Zato će u narednom životu ta osoba možda uživati veliko bogatstvo, ili poziciju moći i uticaja. I to je sve što se može. Znači da su duhovni napori osobe na kraju bili uzalud.

Morali smo svašta proći da dobijemo pristanak da ovo iznesemo. Razotkrio sam misteriju koja je postojala vekovima, nešto što je smatrano tajnom nad tajnama koja se nikad, ni pod kojim okolnostima nije smela odati; izneo sam osnov nebrojenih duhovnih praksi kroz vekove. Sada znate zašto sam rekao da ovo pitanje doseže daleko u prošlost. Teško ćete moći imenovati makar jednu školu ili disciplinu koja nije preuzela taj pristup. A to je tragično, zar ne? – nakon svog tog truda uloženog u praksu, ta osoba nema višu energiju, ili istinsko dostignuće. Istovremeno se za to niko ne može kriviti. Ljudsko stanje je neznanje i puno je onog što ljudi ne uspevaju da shvate, čak i ako im se daju nagoveštaji. Viša učenja će ljudima izgledati kao nešto nemoguće, a ona koja su bazičnija i pristupačnija ih neće daleko odvesti. Ima čak i onih koji se nadaju da ću im izlečiti bolesti, uprkos svemu što sam rekao. Zbilja ne znam šta bih im rekao. Mi učimo duhovnoj praksi i možemo voditi računa samo o onima koji streme prevazilaženju ovog ljudskog sveta.

U našoj praksi, dostignuće pripada tvojoj glavnoj duši, i ta duša će dobiti višu energiju. Ali to nije nešto što će se dogoditi samo ako tako odlučimo. Moraju se ispuniti određeni uslovi. Setite se da naša praksa ne pokušava da izbegne sekularni svet, niti treba da pokušavate da izmaknete ili pobegnute od njegovih izazova. Treba da vežbate dok ste deo ovog sveta i pazite na sve zamke oko sebe; da svesno bivete uskraćeni za stvari i budete indiferentni prema tome; da se ne borite s ljudima kad pokušaju da vam oduzmu nešto što vam pripada; da sačuvate prisebnost kad ljudi čine stvari koje vas iskušavaju; i da u ovom neprijateljskom okruženju jačate svoju volju, usavršite svoj karakter i uzdignete se iznad svih loših, zemaljskih načina razmišljanja kojima ste izloženi.

Onda si definitivno ti, glavna duša, taj koji svesno podnosi neprijatne stvari, čini žrtve i oslobađa se zemaljskih stvari. Zato duhovno dostignuće treba da pripadne tebi, jer onaj koji plaća cenu treba da ubira plodove. I to je ono zašto naša praksa ne uključuje izolaciju od ovog složenog, sekularnog sveta. Mi želimo da vežbamo boraveći u njemu i suočeni sa svim njegovim problemima, jer želimo da mi sami budemo na duhovnom dobitku. Čak i kad jednog dana među nama bude zaređenih sveštenika, oni će i dalje morati da lutaju u sekularnom svetu.

Pitali su me zbog čega i u drugim energetskim praksama, koje se vežbaju u svetu, nije ponovo glavna duša ta koja dobija duhovno dostignuće. To su prakse za lečenje i održavanje zdravlja. Autentične energetske prakse koje vode na više nivoe tradicionalno su prenošene samo jednom učeniku, a ne javnosti. Oni su svoje učenike odvodili negde da vežbaju i učili su ih izdvojeni iz sveta. Svih godina, niko te stvari nije predavao široj javnosti. Mi to činimo jer to je upravo način kako mi vežbamo praksu i kako razvijamo višu energiju, naše duhovno dostignuće. Mi preduzimamo dodatni korak time što na vašu glavnu dušu postavljamo brojne stvari, tako da ti sam budeš onaj koji istinski dobija duhovne plodove. Usuđujem se reći da ja činim nešto bez presedana time što sam ovu praksu učinio ovako raspoloživom. I ne preterujem, kao što ste možda shvatili. Dok je razumljivo da bi neke od mojih reči mogle zvučati preuveličano, istina je da ja generalno razotkrivam samo malen deo onog što znam. Ono što sam razotkrio je samo mali deo onog što bi se moglo izreći. Ja vam u ovom času ne mogu razotkriti više i jezgrovitije aspekte Dafe, jer bi mogli biti suviše napredni.

Preuzimajući ovakav pristup praksi, naša disciplina omogućava duhovno dostignuće vašem pravom ja. To je zbilja prvi put. U celoj istoriji nećete pronaći nešto slično. I dok to ima prednost jer plodovi duhovnog rada pristižu vama, istovremeno donosi izazove. Jako je teško uzdići se iznad komplikovanog, svetovnog okruženja poput ovog, koje testira vaš karakter interpersonalnim stvarima. Težak deo je to što vas ne sme pogađati kad se svesno odričete vlastitih interesa, kad su ugrožene stvari koje vam puno znače, kad se ljudi oko vas nadmeću za stvari, ili kad pate oni koje volite. Morate naučiti da sagledavate te stvari u pravom svetlu. Biti praktikant nikako nije lako. Jednom mi je neko rekao: „Gospodine Li, nije li dovoljno biti dobar čovek na uobičajeni način? Teško je zamisliti da se u praksi može otići puno dalje od toga.“ Zbilja sam se rastužio kad sam to čuo, i ništa nisam odgovorio. Od osobe do osobe karakter jako varira, i svako će otići onoliko koliko ga odvede njegova sposobnost da poveruje. Koliko vere imate, tolika će biti nagrada.

Taoistički mudrac Laoce je jednom napisao: „O Putu se može pričati, ali to nije uobičajeni put.“ Put ne bi bio dragocen kad bi to bilo nešto toliko široko dostupno da se može pronaći na ulici, gde ga bilo ko može podići sa zemlje i uspeti u tome. U našoj disciplini, ti si taj koji stiže duhovno probijajući se kroz izazove, i sledi da se što više moramo uklapati u društvo običnih ljudi. Zato nema potrebe da budete jadni i siromašni. Vaš zadatak je da razvijete karakter dok ste deo materijalnog sveta. U ovom

smislu, praksa je pogodna – najpogodnija moguća, zapravo – jer možete vežbati među regularnim ljudima, bez potrebe da se zaredite. Ali to je ujedno ono najteže – što se naša praksa odvija u strašno komplikovanom sekularnom svetu. Istovremeno je to i najveća vrlina naše prakse, jer ovaj pristup omogućuje uspeh vašem pravom biću. To je najvažniji aspekt naše prakse, koji sam danas otkrio. Kad vaša glavna duša dobija ovo duhovno dostignuće, tu višu energiju, naravno da će je dobiti i sporedna duša. Podrazumeva se da će i ona dobiti višu energiju, kad je razvijaju svi drugi aspekti vašeg tela, kao i njegova inteligentna bića i ćelije. Međutim, energija sporedne duše nikako ne može biti visoka kao tvoja, jer ti si glavno biće, dok je ona biće koje je zaštitnik.

Na kraju bih nešto s vama podelio. Brojni ljudi koji se bave duhovnom praksom uvek su žudeli za napretkom do viših stadijuma. Oni su posvuda putovali i potrošili puno novca, u nadi da će im neki poznati učitelj možda pokazati put, ali bez rezultata; reputacija neke osobe nije garancija da ona stvarno poznaje stvari. Zato su njihova putovanja bila beskorisna, uprkos svim troškovima i uloženom trudu. Ovde vam nudimo jednu predivnu praksu, koju smo učinili raspoloživom svima, bukvalno vam je stavljajući na kućni prag. Jedino preostaje pitanje da li to možete iskoristiti. One koji mogu čeka duhovni napredak, a onima koji ne mogu najbolje je da zaborave na duhovnu praksu; na dalje vas mogu učiti samo varljiva bića, pa vas ja moram obeshrabriti u takvim pokušajima. Ako vas ja ne mogu spasiti, niko ne može. Istina je da je sada izuzetno teško pronaći autentičnog učitelja istinske prakse koji će vas podučavati, jer to više niko ne radi. Čak i viši domeni sada su u poznim danima, ili „krajnjem vremenu“ i tamošnja bića teško se mogu baviti regularnim ljudima. Naša praksa nije samo najpristupačnija, već je takođe usklađena upravo sa osobinama koje su temelj svekolikog postojanja. Omogućava vam najbrži i najefikasniji napredak, jer to je praksa srca i uma.

Kosmička orbita

Hteo bih da objasnim ono što je u taoističkoj praksi poznato pod nazivom „kosmička orbita“, bilo da je „velika“ ili „mala“. Ovaj izraz ljudi obično koriste kad misle na spajanje dva energetska kanala u telu – *ren* kanala prednje strane i *du* kanala stražnje strane. Ova vrsta kosmičke orbite je, međutim, vrlo površinska, i ne vredi puno; jedina svrha su zdravstvene dobrobiti. To je ono što se naziva „malom“ kosmičkom orbitom. Postoji još jedan oblik kosmičke orbite, koja se ne smatra ni

malom ni velikom, a koji se dešava dok se vežba u meditaciji. Počinje u unutrašnjosti tela, prolazi kroz *nivan* palatu, a onda nastavlja na dole, putuje unutar tela do energetskog centra, prolazi kroz njega, a onda ponovo kreće na gore. To je unutrašnje kolo i prava kosmička orbita, koja se oformljuje fokusiranom meditacijom. Jednom kad se oformi, ovo kolo postaje moćan energetski tok, koji pokreće sve energetske kanale u telu. Taoističke prakse koriste kosmičke orbite, za razliku od budističkih. Onda biste mogli biti radoznali šta se u budizmu koristi. U svojim predavanjima, Buda nije pominjao višu energiju poput *gonga*, ali budističke prakse imaju svoje načine transformacije tela kroz duhovnu praksu. U tim praksama postoji energetski provodnik koji ide od potpuno otvorene *baihui* tačke na kruni glave, po spirali se spušta na dole, a to na kraju aktivira sve telesne kanale.

Ezoterični budizam postiže ovo preko onog što zovu „centralni provodnik“. Neki se možda pitaju kako mogu imati ovaj provodnik, budući da to nije nešto što se normalno nalazi u ljudskom telu. Hajde da vidimo kako ga oni razvijaju. Kad se sve sabere, telo sadrži preko 10.000 energetskih kanala, i oni se ukrštaju kao krvni sudovi, čak premašujući njihov broj. Dok između unutrašnjih organa nema krvnih sudova, ima energetskih. Mreža kanala prostire se širom tela, od krune glave na dole, ukrštajući se cik-cak horizontalno i vertikalno. Kad se kanali prvi put povezuju [u tim budističkim praksama], oni ne formiraju odmah prav provodnik, pa je možda potrebno poraditi da se energija potisne kroz njih. Vremenom se postepeno proširuju i spajaju se, oformljujući prav vertikalni kanal. Ovaj provodnik onda služi kao osovina oko koje rotiraju *čakre* tela, kad um pogoni više horizontalnih *čakri* koje prolaze kroz telo. Cilj ovoga je da se sasvim otvore svi telesni kanali.

Falun Dafa ne koristi pristup jednog provodnika kojim se aktiviraju svi kanali u telu. Naša praksa diktira da se od samog početka povežu i cirkulišu svi energetski kanali. Mi započinjemo našu praksu iz napredne faze, premošćujući one osnovne. U pristupu koji drugi imaju, gde se jedan provodnik koristi da se pokrenu svi telesni kanali, možda ni ceo život neće biti dovoljan da se do kraja otvore; mogle bi biti potrebne decenije naporne prakse. Zbog toga brojne prakse smatraju da jedan životni vek nije dovoljan da se okonča duhovno putovanje. To je ono zbog čega mnoge od naprednijih, zahtevnijih praksi pokušavaju da produže ljudski život, i to iskuse mnogi sledbenici: život osobe se produži da bi ona mogla nastaviti praksu u dužem vremenskom periodu.

„Male“ kosmičke orbite su u osnovi za zdravlje, dok „velike“ služe za istinsku duhovnu praksu. Velika kosmička orbita o kojoj se govori u taoističkoj praksi ne liči na našu, koja dolazi velikom silinom i aktivira sve energetske kanale tela kako bi zajedno cirkulisali. Njihova uključuje kruženje energije kroz nekoliko kanala, poput tri *jin* i tri *jang* kanala, koji cirkulišu unutar tela, od ruku do tabana na stopalima, zatim kroz noge na gore, do kose na vrhu glave. Kod njih se ovo smatra cirkulacijom energije kroz veliku kosmičku orbitu. Neki *čigong* majstori ne nude upute o velikoj kosmičkoj orbiti, jer kad se ona oformi sledi viša praksa; oni svoje učenje ograničavaju na domen zdravlja. Zatim ima nekih koji zaista pokušavaju da predaju o njoj, ali svojim sledbenicima ne poveravaju ništa od onog što je potrebno za to. Pošto se tim učenicima ne daje ono što im je potrebno, oni nemaju šanse da uspeju; oni bi mogli pokušati da upotrebe sopstvene mentalne moći da ga oforme, ali to nije moguće. Ništa verovatnije nego kad biste na primer, išli u teretanu. Zapamtite da vi treba samo da obavljate svoj deo vežbajući, dok će učitelj obaviti ostalo. Velika kosmička orbita počće da nastaje tek kad su u vas postavljeni svi potrebni unutrašnji mehanizmi.

Taoisti su oduvek smatrali ljudsko telo mikrokosmosom i drže da je ovaj unutrašnji univerzum velik kao spoljašnji i verno ga odražava. Ta ideja možda izgleda pomalo nategnuta i teška za shvatiti; ne bi se reklo da ima osnova da se ljudsko telo poredi sa univerzumom, s obzirom na veličinu ovog drugog. Ali tu postoji logika koja se može objasniti. Savremena fizika se bavi istraživanjem sastava materije, i napredovala je od molekula do atoma, elektrona, protona i kvarkova, sve do neutrina. Na ovim nivoima, mikroskop nema moć da vidi šta tu postoji, ili spozna koje čestice postoje dalje od toga; istraživači ne znaju šta postoji na mikroskopskim ravnima. Današnja fizika nije ni blizu da dopre do najmanjih čestica u univerzumu. Bez obzira, neko ko je otišao dalje od normalne fizičke forme, u skladu sa svojim nivoom duhovnog dostignuća možda će moći da opazi nevidljive, minijaturne domene tih čestica, jer on će videti, pod uvećanjem, subatomske svetove koji su još veći.

Buda je opisao nepreglednost univerzuma nakon što ga je doživeo na svom dostignutom nivou. Njegovo učenje je govorilo o tome da u galaksiji Mlečni put postoje druga bića, s fizičkim telima sličnim našim, ili kako se u samo jednom zrnju peska može pronaći puno velikih svetova. Ovo se slaže sa savremenom fizikom, jer se orbitiranje elektrona oko jezgra zbilja mnogo ne razlikuje od orbitiranja Zemlje oko Sunca. Zato je Buda učio da se u manjim, nevidljivim domenima, samo u jednom zrnju peska može videti puno svetova; što znači da je zrno peska slično univerzumu u kom

postoji život i obilje stvari. Pod pretpostavkom da je ovo tačno, unutar svetova unutar jednog zrna peska verovatno će ponovo postojati pesak. A unutar tog peska, očekivali bismo da pronađemo još svetova. A onda u tim svetovima unutar peska, očekivali bismo da ponovo pronađemo još peska. To može ići u beskraj. I zato je Buda, na svom nivou duhovnog probuđenja, zaključio da je univerzum istovremeno “beskrajno velik i beskrajno mali.“ Ovo sugeriše da je toliko velik da mu se ne može sagledati kraj, i toliko mali da on nije mogao odrediti koja je to najmanja elementarna čestica, koja leži u poreklu materije.

Ima učitelja koji su rekli da se u jednoj pori kože može videti grad, sve sa automobilima i vozovima koji se kreću unutra. Dok bi ovo u startu moglo zvučati neshvatljivo, ima smisla ako se posmatra u naučnom duhu i s iskrenom namerom da se shvati. Dok sam govorio o otvaranju unutrašnjeg oka, pomenuo sam da su mnogi koji imaju iskustva s njim, imali vizije u kojima se kreću duž beskrajnog tunela, unutar područja svog čela. Svaki dan dok vežbaju, oni vide sebe kako se kreću napred, dok sa strane promiču planine i reke; oni prolaze kroz gradove i vide brojne ljude. Oni misle da je to plod njihove mašte. Ja mogu razvejati svaku sumnju i reći vam da to *nije* mašta; ono što su oni videli je bilo sasvim jasno. Ako je svet unutar tela velik kao što su ga ti učitelji videli svojim unutrašnjim okom, onda stvari poput ovih ne treba otpisivati kao zamišljene. Setite se da taoistička misao dugo smatra da je ljudsko telo samo po sebi univerzum. Zato se može očekivati da će razdaljina od čela do epifize, gde se nalazi unutrašnje oko, u tom unutrašnjem univerzumu biti ogromna, stvarajući osećaj da je to zbilja dug put.

Ako se tokom prakse velika kosmička orbita sasvim otvori, to će doneti jednu natčulnu moć. Ali pre nego što zađemo u to, treba napomenuti da se velika kosmička orbita takođe naziva Orbitom meridijana, Okretanjem Neba i Zemlje, i Okretanjem rečnog kanala. Kad počne da teče, čak i na niskom dostignutom nivou, orbita će pokrenuti energetske tokove. Vremenom će njegova gustina porasti i postaće nešto što je višeg reda, pretvarajući se u vrlo gust energetski pojas koji se okreće. Ako je nečije unutrašnje oko otvoreno na nižoj ravni, on će možda videti taj pojas dok se okreće, a on ima sposobnost da transportuje različite telesne energije s jednog mesta na drugo. Energija srca možda će se preseliti u creva, na primer, ili će se energija jetre preseliti u želudac. Oni koji mogu da vide mikrokosmos, mogli bi zapaziti da je ono što se kreće prilično krupno. Ako se taj energetski pojas prenese izvan tela, nastaje ono što ljudi nazivaju telekinezom. Oni s jačim moćima mogu imati jaču telekinezu i pomicati veće

predmete, dok oni sa slabijim moćima mogu imati slabiju telekinezu i pomicati manje predmete. Ovo su oblici telekineze i kako oni nastaju.

S formiranjem velike kosmičke orbite, osoba ulazi ravno u istinsku duhovnu praksu; s njom će doći i različita čudesna iskustva i manifestacije energije osobe. Ako ste čitali religijska dela poput *Životi svetaca*, *Principi prakse uma i tela* ili *Taoistički kanon*, kao i razne alhemijske priručnike, možda vam je poznato jedno takvo iskustvo. Ova dela govore o pojedincima koji su doživeli levitaciju, govore o ljudima koji su se „vinuli usred belog dana“ – ili drugim rečima poleteli u vazduh naočigled svima. Ja vam mogu garantovati da su ljudi sposobni za to čim im se oformi velika kosmička orbita. To je jednostavna činjenica. Mnogi ljudi su oformili ovu orbitu, kao što možda slutite, posle svih vekova istorije duhovne prakse. Mislim da nije preterano reći da se to dogodilo desetinama hiljada ljudi, jer to je zapravo samo jedan od prvih razvoja u praksi.

Zašto onda niko nije video sve te učenike kako lebde? Ljudsko stanje se ne može remetiti; sekularni svet se bez valjanog razloga ne sme narušiti, ili menjati. Kad bi se svi ti ljudi mogli videti kako lete, nastao bi problem. Ljudski svet ne bi bio ovakav kakav je. To je osnovni razlog. Drugi je da ljudi ovog sveta nisu tu da bi bili ljudi već da bi ponovo postali čisti i vratili se svom nebeskom prebivalištu, što zahteva veru. Kad bi vlastitim očima videli ljude kako levitiraju, a pitanje vere više ne bi postojalo, tada bi svako želeo da vežba. Zato vam nije dozvoljeno da budete viđeni dok levitirate, ili da tu svoju moć, ako je imate, po volji prikazujete. Ljudi i dalje treba da vežbaju oslanjajući se na veru. Zbog toga, jednom kad vam se otvori velika kosmička orbita, vi nećete moći da levitirate čak ni ako vam je zaključan samo prst ili palac na nozi.

Kad je velika nebeska orbita na ivici otvaranja, neki ljudi nađu da im se telo za vreme meditacije naginje napred. Ovo je zbog toga što energija dobro protiče na poleđini tela, pa je ona laka, dok prednja strana oseća težinu. U drugim slučajevima, ljudi se možda naginju nazad, što znači da se na stražnjoj strani oseća težina, dok je prednja laka. Ako energija dobro protiče kroz celo telo, možda ćete odskakati i osećati kao da vas podižu sa zemlje. Ali to je dopušteno da se dogodi samo u posebnim slučajevima. Oni koji iskuse ovakve moći obično su na dve strane spektra: vrlo mladi ili vrlo stari, posebno starije žene. Obe grupe obično imaju manje vezanosti i veća je verovatnoća da će doživeti moći poput levitacije i da će im biti dopušteno da ih zadrže. Muškarcima, s druge strane, a posebno mladim muškarcima, biće teško da se ne pokažu i čak bi mogli pokušati da se okoriste svojim moćima. Međutim, ovo je zabranjeno, pa

je tipično da će moći biti zapečaćene u momentu kad se razvijaju. Ako je čak i samo jedan deo tela zapečaćen, oni neće moći levitirati. Ipak nije da ljudima nikad neće biti dopušteno da dožive levitaciju. Možda će vam biti dato da je isprobate, a nekima će biti dato da je zadrže.

Dok smo držali seminare, događali su se slučajevi levitacije. Kad sam držao predavanje u provinciji Šandong, bilo je tu i učenika iz gradova Đinana i Pekinga, a jedan od njih me je upitao: „Učitelju, znate li šta mi se dešava? Često počnem da lebdim dok hodam, a isto je kad kod kuće legnem da spavam – čak i kad sam prekriven ćebetom. Stalno se uzdižem, kao balon.“ Ima jedan sličan slučaj sa starijom ženom u provinciji Gusao, koja je prisustvovala mom seminaru u gradu Gvejangu. Kod kuće, u njenoj sobi su stajala dva kreveta, svaki uz jedan zid. Ona je meditirala na jednom od tih kreveta i imala je osećaj da levitira. Otvorila je oči i shvatila da je odlebdela do drugog kreveta. Pomislila je: „Treba da se vratim natrag,“ i posle ovog je odlebdela natrag do prvog kreveta.

Još jedan primer uključuje učenika iz grada Čingdao, koji je meditirao na kauču u svojoj kancelariji; to se dešavalo tokom pauze za ručak i nikog nije bilo u blizini. Za vreme meditacije je počeo da levitira i uzdigao se na visinu od preko metra. Uz dizao se i padao, uz tup tresak, više puta. Čak je cebe složeno pored njega odskočilo na pod. Bio je jednako uzbuđen i uplašen. Ovo se nastavilo, gore-dole, tokom cele pauze za ručak. Na kraju je zazvonilo zvono za početak rada i on je pomislio: „Ne smem dopustiti da ljudi vide ovo. Oni neće znati šta da misle. Bolje da odmah prestanem.“ I samo tako je prestao. Vidite kako stariji ljudi imaju bolju samokontrolu. Da je to bio neko mlađi, na zvuk zvona, on bi se verovatno ponadao da će ga svi videti dok levitira i tako zaključiti da lepo napreduje u praksi, budući da može da leti. Nije lako prevazići iskušenje da se pokažemo. Ako prikažeš svoje moći, one će se izgubiti, jer ne služe tome. Ovakva iskustva su pominjali učenici odasvuda.

Mi želimo da se od samog starta otvore svi telesni energetski kanali. 80-90% vas će naći da im je telo postalo lagano i bez bolesti. Ali na ovom času mi radimo više nego što je dovesti vam telo do tačke potpunog pročišćenja; mi takođe postavljamo mnoge stvari u vaše telo, tako da tokom seminara možete razviti višu energiju. Ono što ja radim se svodi na to da vas podižem i guram daleko napred. Dok predajem tokom ovog seminara, vaš karakter se menja. Kad se časovi završe, mnogi od vas će se osećati kao novi ljudi. Garantujem da će vam se proširiti pogled na svet i znaćete šta znači biti

dobra osoba; više vam život neće predstavljati konfuziju. Uveren sam u ovo. To znači da će vaš karakter ići ukorak [s fizičkim promenama].

U povratku na temu velikog nebeskog kola, iako vam možda neće biti dopušteno da levitirate, naći ćete da vam se celo telo oseća lagano, kao da koračate po vazduhu. Ako ste se ranije umarali čak i posle malo hodanja, sada ćete bez problema moći da odete koliko god daleko treba. Dok vozite bicikl, kao da vas neko gura, i nećete se umoriti koliko god stepenika se popeli. Uveravam vas u ovo. Oni koji ne mogu da prisustvuju predavanju, ali uče praksu čitajući ovu knjigu, takođe će na jednak način dobiti sve što treba. Ja sam vrsta osobe koja kad nešto kaže, to mora biti istina. Ako bih izgovarao nešto što nije tačno, pričao bez osnova, ili govorio proizvoljno i bez cilja dok treba da predajem Put, tada bih poučavao zloj praksi. Ovo što radim nije lako; ceo univerzum posmatra. Ako bih vas obmanuo, to bi proizvelo posledice.

Duhovni učenici obično ne dožive ništa više od poznate velike kosmičke orbite, koju sam opisao. Ali ako želite da vam se telo što je pre moguće zameni i pretvori u visokoenergetsku materiju, onda ta orbita nije dovoljna. Za ovo je potrebno da postoji još jedna vrsta cirkulacije kosmičke orbite, koja pokreće sve energetske kanale u telu. Ovo se zove Primarna vertikalna orbita. Vrlo malo ljudi zna za nju. Ovaj naziv će povremeno isplivati u knjigama, ali ona se nigde ne razotkriva, niti se objašnjava. Ljudi o njoj pričaju samo na nivou teorije, budući da je to strogo čuvana tajna. Ali ja ću vam je ovde odati. Ova orbita može početi u akupunkturnoj tački *nivan* na vrhu glave, ili iz *hvajan*, na perineumu. Pod pretpostavkom da energija izlazi iz prve tačke, ona će putovati duž granične linije između *jin* (prednje) i *jang* (stražnje) strane tela, od uha ide na dole, preko ramena, na dole. Ide duž svakog od prstiju, a onda putuje sa strane tela, prolazi ispod stopala, a potom unutrašnjom stranom noge. Zatim ide unutrašnjom stranom druge noge na dole, penje se drugom stranom tela. Ide ponovo uz svaki od prstiju i završava kolo povratkom na vrh glave. To je ono što sačinjava Primarnu vertikalnu orbitu. Ovde je imate samo u nekoliko rečenica, nije potrebna cela knjiga, kao što se ponekad radi. Ja to ne smatram velikom tajnom, mada je znanje o njoj strogo čuvano i predavano je samo onda kad se znanje istinski prenosi učeniku. Iako sam objasnio šta je, ne bi trebalo da koristite svoj um da pokušate da je pokrenete, ili da tokom vežbe primenjujete bilo kakvu kontrolu. U Falun Dafi tako ne radimo stvari. Kad sledite autentičnu duhovnu disciplinu koja vodi na visoke nivoe, nema potrebe da išta radite svojom voljom; sve što vam je potrebno biće vam dato, spremno za upotrebu. Znači da će u našem slučaju, mehanizmi unutar vas, koji neprekidno rade na vašoj

transformaciji, automatski generisati orbitu. Ova orbita će spontano, sama po sebi, cirkulisati kad za to dođe čas. Jednog dana biste tokom vežbi mogli ustanoviti da vam se glava njiše na jednu stranu, što znači da se Primarno vertikalno kolo okreće u tom smeru; ili ako vam se glava njiše na drugu stranu, znači da se orbita okreće u drugom smeru. Okreće se u oba smera.

Jednom kad se oformi velika ili mala kosmička orbita, tokom meditacije, glava će se možda klimati, i to označava da prolazi energija. Četvrta vežba koju vežbamo, pod nazivom Kosmička orbita *faluna*, na isti način cirkuliše energiju kroz telo [kao te orbite]; i zapravo, čak i kad se vežbanje završi, nastaviće da cirkuliše sama od sebe. Vežbanje ojačava mehanizme u pozadini orbite, koji joj omogućuju da neprekidno cirkuliše. U našoj praksi Put deluje kroz vas. Zato ćete normalno naći da vaša kosmička orbita neprestano cirkuliše. Sloj energetskih mehanizama postavljenih izvan tela je ekvivalentan velikim, spoljnim energetskim kanalima, i vodiće telo da automatski vrši rad – čak i kad ne vežbate. Spoljni kanali takođe mogu menjati smer, cirkulišući energiju u jednom ili drugom smeru, neprestano radeći i pospešujući protok energije kroz vaše kanale.

U ovom trenutku, možda ćete se upitati koji je viši cilj formiranja kosmičkih orbita. Formiranje samo po sebi nije cilj; samo imati povezanu orbitu nije ništa naročito. Cilj, dok dalje napredujete u duhovnoj praksi, je da se putem jednog provodnika otvore svi energetski kanali, i to je ono u čemu vam kosmička orbita pomaže. Mi smo za vas već započeli ovaj posao. Dok idete dalje, ako pratite cirkulaciju svoje velike kosmičke orbite, osetićete kako vam se kanali unutar šire, možda postajući debeli kao prst. Ovo se događa jer snažniji energetski tok rezultuje širim, svetlijim kanalima. Ali to i dalje nije nešto posebno. U svojoj praksi morate ići dalje, do tačke kad vam se svi energetski kanali šire, a energija postaje jača i svetlija, sve dok se konačno svo to mnoštvo kanala ne spoji u jednu celinu. U tom trenutku telo više neće imati energetskih kanala ili akupunkturnih tačaka, jer će biti spojeno u jednu celinu. To je krajnji cilj potpunog otvaranja vaših kanala: da vam se celo telo transformiše u visokoenergetsku materiju.

Ako ste u svojoj praksi dostigli ovaj stadijum, znači da vam je telo u osnovi zamenjeno visokoenergetskom materijom. To označava da ste dostigli najviši stadijum prakse u ljudskom domenu, i vaše smrtno telo je dostiglo vrhunac svog razvoja. Vaše telo će doživeti novo stanje, koje ću uskoro objasniti. U tom trenutku ćete imati znatnu količinu više energije. Do sada ste razvili sve natprirodne moći (urođene moći) koje se

mogu razviti u ljudskom telu, radeći na svom telu tokom stadijuma prakse u ljudskom domenu. Ali pošto se naša praksa odvija u svetu, većina moći će vam biti zaključana i neće vam biti na raspolaganju. Vaš stub energije je veoma porastao i različiti oblici koje vaša energija preuzima biće znatno ojačani vašom moćnom energijom. Sve moći koje imate u ovoj fazi će funkcionisati samo u ovoj dimenziji; one neće imati dejstvo u drugim dimenzijama, budući da su nastale iz smrtnog tela. Ipak će i dalje biti znatne. Ove moći će biti deo vaših tela u drugim dimenzijama i one su na dramatičan način doživele metamorfozu; one će biti raznolike i obilate, i čak bi mogle biti strašne za videti. Nekim ljudima celo telo prekrivaju oči, ispunjavajući svaku poru kože, kao i dimenzije u vezi s njihovim telima. Neki pojedinci bi svuda po telu mogli imati likove božanskih bića poput bodisatvi ili buda, budući da je ovo praksa Buda-škole. Viša energija koju imate mogla bi poprimiti bilo koji oblik i dati život mnogim natprirodnim bićima.

U tom trenutku ćete na vrhu glave doživeti ono što se naziva „tri cveta sabrana na kruni“. To je dramatičan i upečatljiv prizor, i mogu ga videti čak i oni sa unutrašnjim okom koje nije na tako visokoj ravni. Povrh glave će se pojaviti tri cveta, a jedan od njih je lotosov cvet – mada ne lotos iz ljudskog domena. Ostala dva cveta na sličan način pripadaju drugim svetovima, i svaki je naprosto čudesan. Oni sukcesivno rotiraju povrh glave, okrećući se u pravcu kazaljke i suprotnom; cvetovi se nezavisno okreću. Svaki cvet će imati visok stub, promera samog cveta, koji doseže do nebeskih visina. Ti stubovi, međutim, nisu stubovi energije. Oni samo preuzimaju tu formu i daju jedan „onostrani“ osećaj. Bićete zbilja zapanjeni ako ih ugledate. Kad vaša praksa dostigne ovaj stadijum, telo će vam biti čisto i lepo, a koža mekana i mladalačka. Dostigli ste najviši stadijum prakse u ljudskom domenu, ali to ne označava kraj vašeg putovanja. Morate dalje nastaviti s praksom i napredovanjem.

Ono što sledi je prelazna faza između one u ljudskom svetu i one izvan njega, u kojoj ćete imati ono što se naziva „kristalno-čistim telom“. Iako je transformisano, u ovom času telo će vam i dalje biti smrtno, ali ono je dostiglo najviši mogući oblik tokom prakse u ovom domenu. Naziva se kristalno-čistim zbog toga što je dostiglo najviši stepen čistote i sasvim je sačinjeno od visokoenergetske materije. Ako se pogleda višim vidom, telo će vam biti prozirno, slično staklu, kao da tu nema ničega. To znači da vam je telo sada sveto, jer se sastoji od visokoenergetske materije, za razliku od tela koje ste u startu imali. Sve moći i magične stvari razvijene u vašem telu tada će momentalno biti odbačene. One će biti ostavljene u dubljoj dimenziji, budući

da nemaju dalju svrhu i ne mogu se ponovo prizvati. Njihova jedina svrha je što ćete jednog dana, kad se vaša praksa uspešno okonča i steknete prosvetljenje, poželeti da ih pregledate kad se osvrnete na svoje duhovno putovanje. Tada ostaju samo dve stvari: vaš stub energije i vaše anđeosko telo, koje je do sada poraslo. Oba će postojati u dubljoj dimenziji i neće ih moći videti čak ni ljudi koji imaju viši vid, pošto je njihov vid obično ograničen; vaše telo će im jednostavno izgledati providno.

S daljom praksom, napredovaćete dalje od ove prelazne faze u kojoj imate kristalno-čisto telo, i započecete fazu prakse izvan ljudskog domena. U ovoj novoj fazi ćete dalje razvijati svoje telo - telo koje će tada već biti božansko. To će biti telo sačinjeno isključivo od visokoenergetske materije, a vaš karakter će biti nepokolebljiv. U ovoj fazi prakse kovaćete nove moći koje pristaju „božanskoj“ tituli. One će biti beskrajno moćne i moći će da upravljaju svakom dimenzijom. Dok istrajno budete nastavljali svoje duhovne napore, dolazićete do shvatanja šta je potrebno da bi se vežbalo na još višim stadijumima, i šta se može očekivati.

Zanos

Hteo bih da govorim o problemima koji nastaju usled preteranog entuzijazma. Puno je ljudi, kako duhovnih tako i drugih, koji su dugo tragali za istinom i razmišljali o smislu života. S Falun Dafom, oni pronalaze odgovore na mnoga svoja pitanja na koja nikad nisu imali odgovora, i prirodno je da usled novih uvida koje steknu postanu uzbuđeni. Znam da će oni koji su iskreni u vezi prakse shvatiti značaj ovog učenja i da će ga ceniti. Ipak, može nastati problem. Naime, ljudi su toliko srećni da preteruju, a kad su u kontaktu s drugima ispada kao da su nenormalni, ili izgledaju čudno naspram drugih. Ali to ne bi trebalo da se događa, kako ja to vidim.

Većina vas vežba u sekularnom svetu, pa ovu činjenicu treba da imate u vidu i ne treba da se distancirate od sveta. Treba da imate odnose s drugima, kao inače. Jedino po čemu se razlikujete je to što ostavljate dojam nekog ko ima odličan karakter i ko je pozitivan, ko se trudi da bude bolji čovek i raste duhovno, i ko uvek pokušava da učini pravu stvar. Međutim, neki od vas izgledaju nenormalno, vi delujete apatično prema svetu, pa ljudi ne mogu da shvate šta pričate. Ovo će navesti ljude da pogrešno zaključe da vas je Falun Dafa učinila takvima, kao da ste skrenuli. Oni neće shvatiti da ste vi jednostavno previše uzbuđeni i ne ponašate se racionalno, da ste pogrešno procenili situaciju. Mislim da ćete se složiti da to nije ono kakvi treba da budete, da je to

ekstremno – što znači da podrazumeva vezanost. To treba da prevaziđete i nastavite svoj život i praksu na normalan način, u blizini ljudi. Ako budu mislili da imate opsesiju Falun Dafom, ljudi o vama neće dobro misliti i distanciraće se od vas. Tada više nećete dobijati prilike da usavršite svoj karakter. Zbilja je problem ako ljudi misle da niste normalni. Zato imajte na umu ovo što sam rekao i potrudite se da donesete ispravan sud.

Naša praksa nije kao druge, gde je praktikant nesvestan protoka vremena, izgubljen u stanju zanosa ili transa, potpuno sluđen dok vežba. U našoj praksi, potrebno je ostati mentalno prisutan. Često čujem od ljudi da u trenu kad sklope oči da vežbaju, bez svoje volje počinju da se klate. Ali to ne bi trebalo da se dešava, kako ja to vidim. Problem je u tome što ste navikli da pustite svom svesnom umu da luta dok su vam oči zatvorene, to je postala navika. Dok me slušate kako govorim, vi se ne klatite. To sigurno ne biste radili ni za vreme vežbi, samo kad biste pokušali da zadržite ono mentalno stanje koje imate otvorenih očiju, i samo blago ih sklopите. Problem je u tome što mislite da je to način kako se vežba i ta ideja se ukorenila; zato nestajete ubrzo nakon što sklopите oči, gubite se. Mi učimo da vaš svesni um treba da ostane budan i svestan. Ove vežbe su predviđene da rade na vašem istinskom biću, i pomoću njih treba da napredujete ostajući mentalno prisutni. Naša praksa uključuje meditaciju. Koliko god bili fokusirani, u našoj meditaciji treba da ostanete svesni da vežbate, ne dopuštajući da upadnete u hipnotičko stanje u kom ničega niste svesni. Umesto toga, treba da očekujete da ćete dok tu sedite doživeti prijatan osećaj, nešto kao da sedite unutar ljuske jajeta; svesni ste da vežbate, ali osećate da su vam noge nestale i ne znate gde su; telo vam je takođe nestalo, uključujući ruke, i kao da samo glava ostaje. Dok nastavljate, izgledaće kao da je i glava nestala, dok samo um ostaje – sa tračkom preostale svesti da tu vežbate. Dovoljno je dostići ovo stanje, jer ono obezbeđuje optimalne uslove za transformaciju tela. Zato je potrebno da uđete u takvu mirnoću. Ali ne dopustite sebi da zadremate ili se pogubite, jer će plodove vaših napora pokupiti neko drugi.

Od suštinskog je značaja da svi izbegnemo da onima koji nisu praktikanti izgledamo nenormalno. Nanećete štetu ugledu Falun Dafe ako pogrešno postupate i navedete ljude da misle da Falun Dafa čini ljude čudacima. Zbilja želim da ovo imate na umu. Treba da pazite da se ni na koji način ne zanosite, u bilo kojem trenutku svoje prakse. Um koji je sklon takvim krajnostima je podložan zlu.

Paziti na govor

U raznim religijskim tradicijama upražnjavalo se ćutanje, i to je nešto što se činilo u specifičnom segmentu verske zajednice, među zaređenom braćom i sestrama, koji su se odrekli sveta i žive u manastiru. Za njih, ta praksa znači uzdržavanje od govora generalno. Oni se posvete duhovnom životu i usmere na to da se što više izdvoje, i veruju da čak i jedna misao može generisati karmu, tj. da se ista smatra za greh. Iako ste možda čuli da se o karmi govori kao o „dobroj“ i „lošoj“, to svakako nije nešto što biste želeli da imate kao neko ko stremi da postane „prazan“ od ovog sveta, ili neko ko na neki način nema „ništa“ – kako to budistička i taoistička tradicija predstavljaju. Učenici u nekim manastirskim tradicijama su čak pokušavali da se uzdrže od svake radnje. Oni su preuzeli takav pristup nemoćni da sagledaju razloge u pozadini stvari, tj. da li je nešto dobro ili loše uraditi; uvek vreba pitanje koji su faktori uključeni. Većina učenika nije bila toliko napredna, sposobna da sagleda te stvari. Zato, ako bi preduzeli radnju, morali bi da brinu da li bi ono što izgleda kao dobra stvar, moglo ispasti loša stvar. Njihovo rešenje je bilo da u što većoj meri upražnjavaju nedelovanje, u nadi da će uzdržavanjem od svih aktivnosti ili postupaka koji nisu neophodni, izbeći da stvore karmu. Znali su da će svu karmu koju stvore morati da odrade na bolan način. Dan dostizanja duhovnog savršenstva vernika je nešto što je unapred određeno, i svaka karma koja se usput doda samo će dodatno otežati celokupno putovanje. Ovo objašnjava averziju prema radnjama.

Zavet ćutanja, koji se upražnjava u budističkoj tradiciji, bazira se na ideji da svaku izgovorenu reč diktiraju misli, a u pozadini tih misli mora postojati namera. Kad svest jedne osobe dovede do formiranja misli, kad da komentar, radi nešto, ili se u sekularnom svetu koriste čula i udovi, sasvim je verovatno da je tu vezanost na delu. Da razjasnimo ovo, pomislite na probleme koje ljudi ponekad međusobno imaju, dok o nekome pričaju dobro, dok o nekome pričaju loše, ili komentarišu kako je neko dobro vežbao, za razliku od nekog drugog. Ovakvi komentari odražavaju probleme između ljudi. Ili da uzmemo nešto obično, na primer da kažete da nešto želite da radite ili da nešto bude obavljeno na određeni način. Vaše reči bi u ishodu mogle nenamerno povrediti nekoga. Tako bi vam vaše reči i postupci mogli doneti karmu, budući da su međuljudski odnosi kompleksni. Zbog toga su u nekim manastirima bili tako izričiti povodom uzdržavanja od govora. Paziti na govor, ili upražnjavati ćutanje, je uvek zauzimalo važno mesto u religijskim tradicijama, i do sada sam objašnjavao njihov pristup.

Velika većina ljudi koji vežbaju Falun Dafu, međutim, izvodi svoju praksu u sekularnom svetu (s izuzetkom onih koji su se ranije zavetovali manastiru i zaredili se) pa mi neizbežno vodimo normalan život u svetu i deo smo društva. Imamo posao i treba dobro da ga radimo. Neke profesije zahtevaju verbalnu komunikaciju, što možda izgleda suprotno zahtevima za upražnjavanje ćutanja. Ali tu nema konflikta, jer „ćutanje“ koje mi upražnjavamo se sasvim razlikuje od onog u prošlosti. Naša disciplina je drugačija od onih u prošlosti, pa je drugačije i ono što se od vas zahteva. Kad govorimo, mi jednostavno treba to da radimo na način koji pristaje praktikantu, ne govoreći ništa loše, ili što seje razdor. Kao praktikanti, ono što nameravamo reći treba da odmerimo naspram učenja i vidimo je li to u redu. Ako jeste u redu, onda se može reći. Osim toga, ako bismo stalno ćutali, bilo bi nam teško predstavljati praksu ljudima i deliti je s drugima. Mi jednostavno upražnjavamo uzdržanost u situacijama kad bi naše reči mogle biti proizvod vezanosti, poput priča o gore iznesenim zemaljskim stvarima i van onog što posao zahteva; ćaskanja s drugim praktikantima o besmislenim stvarima; izgovaranja reči koje veličaju nas same, prenošenja najnovijeg trača koji smo čuli; ili rasprava o zemaljskim stvarima koje nam se sviđaju i stimulišu nas. U ovom smislu mislim da treba da pazimo šta govorimo, to je naša verzija upražnjavanja ćutanja. Monasi su verovali da čak i jedna neodgovarajuća misao može rezultovati karmom, ili grehom, i zato su ove stvari uzimali vrlo ozbiljno. Stoga su učili o ograničavanju fizičkih, verbalnih i mentalnih aktivnosti. Fizička radnja je bila ograničavana da bi se izbeglo da se učini nešto loše. Ćutanje je upražnjavano da bi se ograničile sve verbalne aktivnosti. Mentalna aktivnost je ograničavana da bi se um održao praznim od misli. Ova pravila su bila centralna stvar u mnogim manastirskim zajednicama. U našoj praksi, međutim, dovoljno je imati dobar osećaj šta je u redu reći, i zadovoljiti očekivanja za vaš karakter.

PREDAVANJE 9

Energetske prakse naspram regularnih vežbi

Mnogi ljudi pogrešno smatraju da su energetske prakse, ili vežbe, u suštini oblik fizičkih vežbi. Ovakvo razmišljanje je logično, budući da se na površinskom nivou ova dva zaista mogu porediti jer oba promoviraju telesno zdravlje. Ali kad se uđe u specifičnosti tehnika i pristup koji svako od ova dva zauzima, ispada da se znatno razlikuju. Fizičke vežbe imaju za cilj zdravo telo, pa oni koji ih rade moraju ulagati fizički napor i trenirati kroz rutine koje povećavaju telesnu kondiciju. Za energetske prakse važi suprotno. One se vežbaju u stanju mirovanja, i svaki pokret koji postoji treba da bude nežan, spor i fluidan; ponekad čak nema nikakvih pokreta. Ovo se znatno razlikuje od fizičke vežbi. A ako govorimo s višeg nivoa, energetske prakse idu dalje od prostih zdravstvenih koristi i uključuju više, jezgrovitije aspekte. One uključuju više od ono malo što ljudi o njima znaju. One su nešto više, i variraju po formi u zavisnosti od toga koliko su napredne. Ove prakse su daleko od običnog.

Fizička vežba je po svojoj prirodi sasvim različita od energetskih praksi. Sportisti, posebno takmičari, neprekidno se moraju truditi da izguraju svoju fizičku spremu na naredni nivo; da bi zadovoljili današnje fizičke takmičarske zahteve i ostali u konkurenciji, oni svoje telo neprekidno moraju održavati u vrhunskoj kondiciji. Radi toga moraju pojačavati intenzitet treniranja i osigurati maksimalnu cirkulaciju. Ovo pojačava metabolitički kapacitet sportiste i znači da on popravljajući svoju formu. Budući da im telo uvek mora biti u vrhunskoj takmičarskoj formi, sportisti se trude da pojačaju svoj metabolitički kapacitet. Ljudsko telo je sačinjeno od nebrojenih ćelija, a sve prolaze kroz proces koji otprilike ide ovako. Ćelija nastala u deobi ima punu vitalnost i spremna je da se razvija. Kad dostigne vrhunac svog razvitka, dalje će moći samo da

opada, i tako će biti dok ne dostigne donju tačku, kada biva zamenjena novom ćelijom. Ovo možemo ilustrovati analogijom, koristeći 12 podeoka časovnika. Ćelija koja je deobom proizvedena u 6 ujutru, razvijaće se stabilno u 8, 9, i 10 sati, i sve vreme stvari će napredovati. Ali u 12 sati, ćelija više neće moći dalje da se razvija, i može samo da opada. I dok ćeliji i dalje ostaje polovina života, ona neće odgovarati takmičarskoj formi u kojoj sportista mora biti.

Zato sportisti pojačavaju svoj nivo fizičkog napora, ubrzavajući cirkulaciju, a rezultat je da će nove ćelije pre vremena biti generisane da zamene stare. To, onda, znači da zamenjene ćelije ne završavaju svoj ceo životni ciklus i zamenjuju se na pola puta. Ovo osigurava da telo sportiste uvek bude snažno i da se njegova fizička sprema popravlja. Ali ostaje činjenica da se ćelije ne mogu beskrajno deliti; postoji ograničenje koliko deoba mogu imati. Recimo, na primer, da jedna ćelija može da se podeli stotinu puta (iako pravi broj prelazi milion) i da će pod normalnim okolnostima osoba živeti sto godina. Tada će ćelije sportiste, s druge strane, moći da završe samo polovinu svog životnog ciklusa, pa će neko ovakav živeti samo pedeset godina. Ipak, budući da takmičarski nivo danas mnoge natera da se povuku pre tridesete, ovo nema značajne posledice za profesionalne sportiste. Tada se oni vrate u normalniju rutinu, u suštini bez previše negativnih efekata. Suština je u tome da dok vas fizički trening čini snažnim, to u principu dolazi po cenu skraćanja života. Zato sportista takmičar tinejdžer možda izgleda kao neko u dvadesetim, dok onaj u dvadesetim možda izgleda kao da je u tridesetim godinama života. Sportisti često odaju utisak prerane zrelosti. Svaka radnja ima svoje posledice i treba da budemo svesni da stvari imaju prednosti i mane. Ovo što sam opisao su posledice regularnih vežbi.

Energetske prakse, s druge strane, su sasvim suprotne. One ne uključuju živahne pokrete, a pokreti koji postoje su relaksirani, fluidni i spori, ponekad čak do tačke mirovanja. Poznato je da tokom meditacije telo može postati toliko nepomično da se usporava sva telesna fiziologija, poput pulsa i cirkulacije. Mnogi jogini u Indiji mogu danima da sede pod vodom, ili da budu zakopani pod zemljom; oni sasvim umire svoje telo, kontrolišući čak i puls. Ako pretpostavimo da se ćelije normalno dele jednom dnevno, onda će duhovni praktikant možda moći da uspori deobu svojih ćelija tako da se dele jednom u dva dana, jednom nedeljno, jednom u dve nedelje, ili čak sporije. Znači da mu se život produžava. To je moguće samo u praksama u kojima se odgaja isključivo um, a ne i telo; čak i oni mogu postići dugovečnost. Ovo onda zahteva odgovor na pitanje kako je moguće da neko ko nije transformisao svoje telo produži

život, kad je životni vek nešto što je predodređeno. Objašnjenje je da to postaje moguće kad se dostigne duhovni nivo koji prevazilazi tri domena. Ipak, ta osoba će izgledati jako stara.

Zatim postoje prakse koje istinski menjaju telo. Dok raste gustina uskladištene energije, ona postepeno potiskuje, i na kraju zamenjuje, normalne ljudske ćelije. Ovo će dovesti do kvalitativne promene, poput toga da postaneš mladolik i ostaneš takav. Naravno, duhovni razvoj je dug proces koji uključuje velike žrtve. Moraju se kaliti i telo i um, što je vrlo teško. Na primer, jesi li stabilan do te mere da te niko nikad ne nervira? Mogu li zemaljske stvari uticati na tebe? Teško je dostići tu tačku; to nije nešto što se postiže željom. Tvoj um i tvoja vrlina najpre moraju dostići određenu tačku.

Ljudi dugo mešaju energetske prakse sa regularnim fizičkim vežbama, kad se ta dva zapravo znatno razlikuju, i suštinski su drugačiji. Energetske prakse nalice regularnim vežbama samo kad se vežbaju na najosnovnijem nivou, za zdravlje i kondiciju, gde je fokus na bazičnoj *či* energiji. Međutim u naprednijim stadijumima, energetske prakse su sve u svemu drugačije. Telesno pročišćenje koje se u njima događa ima viši cilj u pozadini, i moraju se slediti viši principi. Fizičke vežbe, s druge strane, su samo običan napor.

Misli i um

Kad ljudi raspravljaju o „mislima“, oni govore o mentalnim procesima. Ovde bih hteo da ponudim duhovno stanovište o mislima i mentalnom procesu koji ide s njima, i sagledam različite oblike koje ti procesi (tj. misli) preuzimaju, kao i to kako oni nastaju. Medicinske nauke i dalje ne daju odgovor na mnoga pitanja o mozgu, jer mozak nije tako lako razumeti kao što je slučaj sa spoljnim, površinskim slojevima tela. Misli egzistiraju na dubljim ravnima realnosti, i njihovi oblici variraju u različitim dimenzijama. Ali one nisu kako to zamišljaju neki učitelji energetskih praksi. Ti ljudi ne mogu da ponude valjano objašnjenje o funkcionisanju misli, jer ih ne shvataju u potpunosti. Oni veruju da će generisanjem misli u svom mozgu moći da postignu određene stvari, i veruju da je ono što se dalje odvija nešto što radi njihov um, tj. misli. Ali to, zapravo, nije slučaj.

Započnimo s tim da vidimo odakle misli potiču. U drevnoj Kini je postojao izraz „misliti srcem“. To je malo čudna fraza, ali u njenoj pozadini postoje razlozi. Nauka drevne Kine je bila vrlo napredna, jer su u fokusu njenih traganja bile veze

između ljudskog tela, živih stvari i kosmosa. U to doba je bilo ljudi koji su zaista mogli da osete kako njihovo srce misli, dok su drugi mogli da osete da to čini njihov mozak. Odakle ova situacija? Oni su zapravo bili na pravom tragu. Duša regularne osobe je jako mala, a ipak ideje potiču od nje, a ne od mozga. Duša ne ostaje uvek u glavi, u *nivan* palati, tj. epifizi, kako se to kaže u medicinskoj terminologiji. Kad je duša u *nivan* palati, osoba će možda osećati da njen mozak misli ili šalje signale; a kad se nalazi u srcu, ona će faktički osećati da to radi njeno srce.

Kao što sam rekao, ljudsko telo je mali univerzum, a u telima praktikanata postoje brojna natprirodna bića, i svako od njih može da menja svoje mesto. Ako tvoja duša promeni mesto, tako što na primer ode u predeo želuca, onda bi zaista mogao osećati da misliš želucom; ili ako ode u list na tvojoj nozi ili u petu, onda bi mogao osećati da misliš svojim listom ili petom. Koliko god neverovatno zvučalo, ovo je sasvim moguće. To je nešto što biste mogli osetiti čak i ako vaša praksa nije mnogo daleko odmakla. Prisustvo duše, zajedno sa temperamentom, prirodom i ličnim osobinama su ono što vas čini potpunom, jedinstvenom individuumom, a ne gomilom mesa. Šta onda radi mozak? Mozak ove naše fizičke dimenzije smatram samo fabrikom za obradu. Misli koje imaš zapravo dolaze od tvoje duše, mada ne u formi jezika. Ono što se dešava je da tvoja duša prenosi mozgu jednu vrstu kosmičkog signala, koji sa sobom nosi neku ideju. Ovaj signal, jednom kad se primi, deluje kao informacija koju mozak prevodi u neki oblik izražavanja, poput jezika kojim govoriš, gestikulacije rukama, pogleda očima, ili sveukupnog jezika tela. To je uloga mozga. Informacija ili misao zapravo dolazi od duše. Ljudi obično misle da su ideje koje imaju jednostavno rezultat samostalnog funkcionisanja mozga. Istina je da je duša veoma uključena u to, a kad se nalazi u srcu, mogao bi nastati osećaj da se misli srcem.

Oni koji se bave istraživanjem ljudske biologije veruju da mozak emituje nešto poput električnih talasa. Ne zalazeći u to šta je to zaista, naglasiću da oni veruju da to jeste fizička komponenta misli, što sugeriše da ono o čemu sam govorio nije tako nezamislivo. Onda se moramo zapitati koja je uloga mozga. Različiti učitelji su tvrdili da svojim umom mogu da čine natčovečanske stvari poput pomeranja fizičkih predmeta, otvaranja unutrašnjeg oka, ili isceljenja. Oni tako kažu jer nisu svesni moći koje poseduju. Oni samo znaju da se stvari dogode čim oni na to pomisle. Ono što se zapravo zbiva je da njihove *moći* deluju po komandi njihovih misli, koje su u mozgu; sam um ništa ne može da učini. Znači da su neke stvari koje praktikanti postižu rezultat moći koje poseduju.

Natprirodne moći su urođene moći tela, samo što su opale dok se svet razvijao, a ljudski um je postajao sve komplikovaniji, dok se sve više je na ceni bilo „ovde i sada“, i ljudi su se sve više oslanjali na najnoviju tehnologiju. Da biste obnovili svoje urođene moći, morate težiti autentičnosti kroz praksu, postati čisti kao što ste nekad bili i povratiti svoju izvornu prirodu - što taoistička tradicija naziva „povratkom izvornom, pravom sebi“. Ono što se sada smatra psihičkim ili natprirodnim moćima su zapravo urođene ljudske sposobnosti. Iako ne izgleda tako, svet zapravo ne „napreduje“ - već nazaduje. Udaljava se od osobina univerzuma. Pominjao sam dobro poznat prizor majstora Džang Guoa, koji jaše magarca sedeći unatraške, što je možda teško razumeti. Ali Džang je to radio tek kad je shvatio da je ići napred zapravo ići nazad, i da se ljudi udaljavaju od osobina univerzuma. Usled krupnijih promena u univerzumu, mnogi ljudi su postali moralno iskvareni, a ljudi u Kini, koja se okreće tržišnoj ekonomiji, su glavni primer; oni se sve više udaljavaju od svojstava univerzuma *džen, šan, ren*. A oni koji su uhvaćeni u te svetovne trendove ne zapažaju koliko se stvari menjaju na lošije. Neki čak misle da stvari sjajno stoje. Samo oni čiji se um uzdigao kroz duhovno oplemenjivanje imaju sposobnost da sagledaju žalosno stanje ljudskih vrednosti danas.

Učitelji energetskih praksi tvrde da mogu da vam „oslobode“ ili „deblokiraju“ psihičke moći, što je obmana. Psihičke moći neće delovati ako se prethodno ne ojačaju vlastitom energijom. Ako se to prethodno nije desilo, ništa se ne može učiniti za tu osobu. Energija same osobe najpre ih mora razviti i dovesti do zrelosti. Čak i u slučajevima kad izgleda da je učitelj oslobodio nečije moći, to nije ono što se dogodilo. On je samo povezao um osobe s moćima koje je ona već razvila, tako da sada reaguju na njene mentalne naredbe, funkcionišu. Znači da ti učitelji nemaju osnova kad tvrde da su nekome oslobodili moći. Samo su povezali stvari, i ništa više.

Misli onih koji se bave duhovnom praksom mogu da prizovu moći kad nešto treba uraditi, dok misli regularne osobe upravljaju udovima i čulima kad nešto treba uraditi. Ove aktivnosti su kao kad se u centrali kompanije ili kancelariji direktora preduzeća izdaju direktive, koje različiti sektori kompanije potom sprovode. Ili kao što generalštab izdaje naređenja preko svog komandnog mesta, a onda se trupe pokreću u izvršenje zadatka. Dok sam putovao i održavao seminare, često sam o ovoj temi pričao sa šefovima lokalnih *čigong* organizacija. Moje primedbe su ih iznenadile, jer su oni oduvek pokušavali da proniknu u „potencijalnu energiju“ i „svesnost“ uma; nisu shvatili da tu nema u šta da se pronikne. Njihovi naponi su se u startu bazirali na

pogrešnoj pretpostavci. Istraživanjima viših funkcija ljudskog tela puno bi doprinela promena u načinu razmišljanja i pristupu, jer uobičajeni načini dedukcije i analize nisu pogodni za objašnjavanje stvari na višem nivou.

Postoji nekoliko oblika koje misli mogu preuzeti, kako to označavaju svi različiti termini u upotrebi, poput besvesti, podsvesti, inspiracije i snova. Hajde da vidimo temu snova. Neki duhovni učitelji nisu voljni da pokušaju da objasne kako oni funkcionišu. Ovo su izuzetno kompleksne pojave, jer u trenutku vašeg rođenja, u mnogim dimenzijama univerzuma rađaju se druge paralelne verzije vas, i one zajedno s vama oformljuju celokupno telo, povezano putem uma; takođe, unutar svog tela imate glavnu dušu, sporednu dušu i širok dijapazon natprirodnih bića, a svako od njih ima svoj vlastiti izgled, i svaka ćelija, kao i vaši unutrašnji organi, odražavaju vaš izgled i energije u drugim dimenzijama. Uvek je postojalo pitanje odakle dolaze snovi. Medicinske nauke to pripisuju promenama moždanih talasa, što je merljivi oblik koji one ovde preuzimaju. Ali ti talasi su zapravo reakcija na signale iz drugih dimenzija. Šta god bio slučaj, nema potrebe baviti se događajima u snovima u kojima je sve maglovito i konfuzno, jer ti snovi nisu bitni. Postoji, međutim, jedna vrsta sna koja *jeste* važna i koju ne treba smatrati „samo snom“. To su snovi u kojima vaš vlastiti um – tj. vaša glavna duša – vidi kako vam prilazi član porodice, ili se dogodi nešto živopisno, ili ste svedoci ili doživite nešto iz prve ruke. U tim slučajevima, vaša glavna duša je zaista doživela nešto u drugoj dimenziji, budući da je vaš um bio lucidan i stvari su izgledale životno. Ono što ste doživeli se zaista dogodilo, samo što se dogodilo u drugoj fizičkoj dimenziji i prostor-vremenu. Zato takve stvari ne treba otpisati kao naprosto snove, mada je vaše telo, ovde u ovom svetu, spavalo i radilo ono što se smatra sanjanjem. Snovi su važni samo u tim slučajevima.

Vredi napomenuti da do izraza poput inspiracija, podsvest i besvest nisu došli naučnici već druge intelektualne ličnosti, a one su svoje ideje zasnovale isključivo na njima poznatim, uobičajenim mentalnim pojavama. Znači da nisu mnogo naučni. Da vidimo šta se smatra za besvest. Izraz se ne može lako objasniti i koncept je nedefinisan, usled činjenice da su energije i informacije iz drugih dimenzija koje deluju na ljude vrlo komplikovane, pa se često brkaju sa tragovima sećanja. Podsvest, s druge strane, je lakše objasniti. Kako je taj izraz definisan, generalno se odnosi na to kad osoba radi nešto nesvesna toga, ili to radi „podsvesno“ – tj. nenamerno. Ponekad i mi koristimo izraz „podsvesni um“. Podsvesni um (tj. sporedna duša) lako kontroliše misli osobe onda kad se njen svesni um relaksira, ili ne kontroliše mozak, kao kad sanja, ili

je duhom odsutan. U ovim trenucima, kad čovek nije sasvim mentalno prisutan, podsvesni um bi mogao da stupi na scenu. Obično stvari neće biti pogrešno obavljene, jer na kraju krajeva, podsvesni um nije pod činima ovog sveta. Kad se osoba probudi, ili dođe sebi, mogla bi pomisliti: „Baš sam napravio glupost“, ili: „Ne bih to uradio da sam pazio“. Ali ako nekoliko dana ili nedelja kasnije ponovo razmotri stvar, mogla bi biti prijatno iznenađena činjenicom koliko je to sjajno obavljeno. Ovo je uobičajeno. Sjajno je obavljeno jer podsvesni um nije mislio o neposrednom kratkoročnom učinku; znao je da će na duge staze tako ispasti najbolje. U drugim slučajevima, kad nema pitanja dugoročnog učinka već je bitan samo trenutni efekat, ono što podsvest uradi verovatno će biti urađeno na način koji je upravo u tom trenutku sjajan.

Zatim postoji još jedan oblik [podsvesne] mentalne aktivnosti, koji se obično događa ljudima s odličnim urođenim osnovom. To je kad osoba radi stvari pod komandom viših bića. Ali to je, naravno, sasvim drugačiji scenario, i tu nećemo zalaziti u detalje. Želim da se fokusiram na oblike svesti koji dolaze od našeg vlastitog ja.

„Inspiracija“ je još jedan izraz ili koncept do kog su došle intelektualne ličnosti. Generalno se kaže da se inspiracija događa kad znanje koje neko nakupi naiđe iznenada, poput bljeska. Ali u svetlu materijalističke teorije to nema puno smisla, jer bi značilo da mozak osobe postaje sve vispreniji kako osoba stiče znanja i koristi svoj mozak tokom života, i znanje koje je nakupila bi uvek trebalo da joj bude na raspolaganju; potreba za onim što ljudi nazivaju inspiracijom uopšte ne bi trebalo da postoji. Tipični primeri inspiracije uključuju nekog ko mozga o nečemu dok ne bude na izmaku snaga; doživi kreativnu blokadu, ponestanu mu ideje dok komponuje kompoziciju, ili se zaglavi baveći se naučnim radom. Ta osoba bi mogla biti mrtva umorna od mozganja, na podu leži hrpa otpadaka, a ona je pod blokadom. U napadu frustracije, najzad donosi odluku da pauzira, i obično u tom trenu nastupa inspiracija. Dok pravi pauzu, on se opusti i ostavi problem po strani, da bi potom otkrio da mu bez ikakvog napora odnekuda iz glave dolazi rešenje. [Ono što je ranije blokiralo njegove napore je to što je] njegov svesni um zapovedao, a što je to više slučaj, drugim entitetima će biti teže da uđu u igru. Inspiracija uglavnom dolazi pod okolnostima kakve sam sada opisao.

Hajde onda da vidimo zašto tada dolazi inspiracija. Kad osobom upravlja njen racionalan, svesni um, mala je šansa da će se podsvesni um umešati. Što više neko misli, čvršća je kontrola koju svesni um nameće. Podsvesni um je deo njegovog tela, zajedno s njim rođen je iz materice i on upravlja delom tela. Ako osoba toliko naporno

razmišlja da je boli glava, a ideja ne dolazi i to joj teško pada, njenom podsvesnom umu će to biti jednako teško za podneti, pa će možda i on imati glavobolju. Ali ako i kad se njen svesni um relaksira i olabavi kontrolu, podsvest tada može poslati mozgu one uvide koje sama ima o tom pitanju. Budući da boravi u drugoj dimenziji, ona može da vidi stvari kakve su zaista, pa će njena pomoć omogućiti osobi da konačno shvati i završi ono čime se bavi.

Neki ljudi mogli bi uzeti da ovo znači da treba koristiti svoju podsvest, baš kao u poruci koju mi je neko upravo poslao, s pitanjem kako da stupi u kontakt s njom. Ali to nije nešto što možete izvesti ako ste tek započeli praksu i moći su vam ograničene. U ovom času je najbolje da ne pokušavate da stupite u kontakt s njom, jer sve su šanse da je vezanost ono što vas na to motiviše. Takođe biste mogli pomisliti da se podsvest može iskoristiti da se doprinese čovečanstvu i svetu. Ali ni to ne dolazi u obzir, jer ono što vaša podsvest zna je i dalje ograničeno – ograničeno na dimenziju u kojoj ona postoji. Njeno znanje ne doseže dalje od njene sopstvene dimenzije. Univerzum je izuzetno kompleksne strukture, s vrlo zamršenim dimenzijama i brojnim ravnima postojanja, među kojima su i vertikalne ravni, koje sadrže još puno dimenzija. Razvoj ovog sveta je pod kontrolom viših bića koja borave u domenima iznad, a ono što se dešava ovde na Zemlji sledi predodređene obrasce koji su tu postavljeni.

Događaji ovog ljudskog sveta se odvijaju u skladu sa istorijskim obrascima. Zato, ako možda želite da potpomognete napredak u ovom ili onom obliku, ili ostvarite određeni cilj, vaše želje možda se neće podudarati sa onima koje imaju bića iznad, [koja odlučuju o takvim stvarima]. Na primer, sasvim je verovatno da se u drevnim svetovima takođe dolazilo do ideja o modernim avionima, vozovima i biciklima, samo što ta otkrića nisu mogla nastati jer još nije bio nastupio pravi istorijski trenutak. S druge strane, ljudi obično misle da su ograničenja nauke u prošlosti bila razlog što se ti pronalasci nikad nisu dogodili. Ali istina je da korak naučnog razvoja sledi istorijske aranžmane. Sve ovo znači da se stvari neće možda dešavati onako kako se vi nadate. Naravno da postoje slučajevi kad podsvest zaista igra aktivnu ulogu u nečijem životu. Na primer, postoji jedan pisac koji kaže da može da napiše deset hiljada reči na dan, a da se ne umori; reči mu same dolaze i njegova dela su opšte prihvaćena. Kao što možda pretpostavljate, ovo je rezultat zajedničkog rada njegovog svesnog i podsvesnog uma, u kom drugi nosi polovinu posla. Ali ovo je retkost. U većini slučajeva, podsvest osobe se ni na koji način neće mešati. Svaki vaš pokušaj da se to dogodi neće dobro proći, i rezultat bi mogao ispasti suprotan očekivanom.

Čist i spokojan um

Mnogi ljudi imaju problema da umire svoj um za vreme meditativnih vežbi, pa idu da potraže učitelje u nadi da će shvatiti razlog tolikoj aktivnosti uma. Um im je zbilja kao uzburkano more, i svakakve stvari iskaču. Ovo ih onemogućava da se umire i usredsrede. Ne znajući razlog tome, mogli bi pomisliti da je dovoljno pronaći pravu tehniku, pa kreću da nađu učitelja koji će svoje tajne podeliti s njima i doneti im mirnoću za kojom čeznu. Kako ja to vidim, oni polažu nadu u druge. Istinski napredak dolazi od gledanja unutar i fokusiranja na vlastiti um. To je jedini način da se istinski napreduje i doživi spokoj za vreme meditacije. A to je dostignuće. Tvoja sposobnost da se usredsrediš i umiriš svoj um odražava tvoj duhovni napredak.

Samo oni sa odličnim urođenim osnovima mogu po volji da umire svoj um; za prosečnu osobu to jednostavno nije moguće. Pravi razlog zašto ne možeš da umiriš svoj um nije nedostatak tehnike, ili to što nisi otkrio tajnu uspeha, već to što tvoj um, ili ono što je u tvom srcu, nije čisto. Biće ti teško umiriti um ako se u svom svakodnevnom životu ne slažeš s drugima i činiš sebične stvari iz emocionalnih pobuda ili usled sebičnih htenja i vezanosti, i ako to ne možeš prevazići, tj. manje mariti za te stvari. Neki ljudi jednostavno pokušavaju da pobede sve te pogrešne misli koje se javljaju za vreme vežbi, pokušavaju da ih odagnaju voljom, umesto da veruju da se radi o čistoti. Ali to je ono na šta se svodi.

Jedna primedba bi mogla biti da neki učitelji zaista podučavaju metodima koji navodno umiruju um, poput „čuvanja jednog“, vizuelizacije, fokusiranja i promatranja energetskog centra tela, ili recitovanja imena Bude. Ali ovo su više nego samo metodi; oni takođe uključuju umeće. To umeće dolazi od oplemenjivanja uma i napredovanja do viših faza prakse; dostići mirnoću nije tako prosto kao upotreba ove ili one tehnike. Oni koji ne veruju, dobrodošli su da probaju ove metode i vide dokle mogu dospeti, dok su i dalje opterećeni brojnim žudnjama i jakim vezanostima kojih se nisu oslobodili. Skeptičan sam kad čujem ljude kako tvrde da svoj um mogu da umire samo recitovanjem imena Bude. Ako ljudi misle, na primer, da je budizam Čiste zemlje jednostavan kao recitovanje imena bude Amitabe, sumnjam da su to probali. Ja bih rekao da je mirnoća stvar umeća, i da nije tako laka kako ljudi tvrde. Ne dolazi lako ni u jednoj duhovnoj disciplini.

Dobro je poznato da je Buda učio praksi meditacije, ali manje je poznato šta je tome prethodilo u njegovom učenju: slediti zapovesti, čija je svrha da nestanu čovekove čežnje i opsesije. I tek tada, pražnjenjem sebe od svega, fokusirana meditacija postaje moguća. Znači da tu ima logike. Meditacija je pitanje umeća. Od njegovih sledbenika se nije očekivalo da od prvog dana ispoštuju zapovesti. Oni su postepeno odbacivali sve što je loše, a dok su to činili, rasla im je moć meditacije. Slično je kod mantranja imena Bude, po tome što zahteva nepodeljenu pažnju i prazan um. Dok čovek neprekidno mantra ime Bude, svi ostali delovi mozga utru; on postaje nesvestan svega ostalog, s jednom misli koja zamenjuje sve druge, i svako slovo u Budinom imenu se ukazuje pred okom njegovog uma. Ovo, naravno, zahteva umeće. To nije nešto što se može postići u startu, kao što nije ni miran um. Svako ko sumnja u ovo dobrodošao je da proba suprotno. Ali oni će otkriti da im um divlja, iako usta aktivno recituju. Mogli bi razmišljati o tome kako ih šef na poslu loše tretira, ili kako su bili uskraćeni u najnovijoj podeli bonusa. I dok im sve više ovakvih misli prolazi kroz glavu mogli bi se razljutiti, iako mantraju ime Bude. Onda to teško može dostići cilj prakse. To znači da čak i čin mantranja imena Bude uključuje umeće, i neće glatko ići ako um nije čist. Još jedan primer bi mogli biti oni koji svojim otvorenim unutrašnjim okom gledaju u energetski centar tela u donjem abdomenu, gde će stvari biti svetle ako je grozd energije čist, a tamne ako nije. Ali ponovo, umiriti um nije tako prosto kao gledati u svoj centar. To nije stvar tehnike. Ključna stvar je da li je tvoj um čist, da li su tvoje misli čiste. Recimo da neko koristi taj metod i zaviri u svoj energetski centar, i na svoje zadovoljstvo ugleda svetlucavi grozd energije. Ali ubrzo posle toga, možda će se njegove misli okrenuti ka novom stanju, i on počinje da misli o tome koja će soba pripasti sinu, koja ćerci, a koja njemu i ženi, te kako bi sobu u sredini mogli deliti kao dnevnu sobu. To ga oduševljava, pa bi čak mogao početi da smišlja kako da svoj san pretvori u stvarnost. Ali ako su misli na ovaj način okupirane, teško je dostići miran um. Stavite ovo naspram sledećeg gledišta: doći na ovaj svet je kao odsesti u hotelu, koji nakon kratkog boravka brzo napustimo. Neki ljudi su ipak toliko okupirani ovim mestom da ih odlazak odavde ne zanima. Oni su zaboravili svoj pravi dom.

Prava duhovna praksa znači kultivisati um, raditi na sebi i razmišljati o svojoj ulozi u stvarima, umesto kriviti okolnosti. Postoji škola koja uči da „Buda je u umu“, i tu ima istine. Ali neki ljudi to pogrešno tumače kao da si *ti* zapravo Buda, budući da je Buda u tvom umu. Ali oni greše; značenje nikako ne može biti takvo. Ono što hoće da

kažu je da je um *ključ za uspešnu praksu*. Pogrešno je misliti da to znači da u tebi postoji Buda. Božanstvenost dolazi kroz duhovno oplemenjivanje.

Razlog zašto ne možeš postati mentalno miran, usredsređen, je to što ti um nije prazan i tvoja praksa još nije dovoljno uznapredovala. Koncentracija napreduje od površne ka dubokoj, i blisko je povezana sa duhovnim napretkom. Kad uspeš da slomiš vezanost, tada napreduješ u svojoj praksi i tvoja mirnoća se produbljuje. Zato bih rekao da je pouzdati se u ovaj ili onaj metod isto što i gledati *van*. To je upravo ono što navodi ljude da skrenu i donosi probleme. Budizam ide tako daleko da kaže da kad kriviš svoje okolnosti, tada „naginješ putu zla“. Prava praksa je rad na svom umu, i samo uzdizanjem misli ćeš biti u stanju da dostigneš stanje čistog spokoja i nevezanosti. Samo oplemenjivanjem karaktera ćeš postati saobražen s osobinama univerzuma, osloboditi se loših stvari poput želja i vezanosti, odstraniti loše supstance iz tela i napredovati na više. S ovim promenama, osobine univerzuma te više neće zadržavati, a tvoja vrlina, koja fizički postoji, će se pretvoriti u višu energiju. Sada bi trebalo da je jasno koliko ovi idu ruku pod ruku.

Ovo što sam upravo opisao je unutrašnji razlog zašto ljudi tokom prakse ne mogu da dostignu stanje mirnoće: oni sebe ne mogu naterati da rade ono što bi jedan praktikant trebalo da bude sposoban da radi. Danas takođe postoje i spoljni faktori, koji snažno utiču na praktikante i ugrožavaju njihov napredak. U pokušaju da ojača ekonomiju, Kina je poslednjih decenija olabavila političke restrikcije i primenila reforme namenjene „otvaranju“ prema svetu. Uvezene su mnoge nove tehnologije, a životni standard je porastao. Upitajte bilo koga, i reći će vam da je to dobra stvar. Ali sve ima vrline i mane, i treba sagledati obe strane. Zajedno sa reformama i otvaranjem, sve vrste loših stvari takođe su ušle u Kinu. Da bi se podstakla prodaja, knjigama i časopisima sada se dodaju seksualni sadržaji, inače će izdavač imati problem s prodajom. Filmski i TV gledaoci kao da će biti uskraćeni ako nema nikakvih scena iz spavaće sobe pa se, imajući u vidu prodaju i gledanost, takve scene snimaju. Mnogo od onog što danas prolazi kao umetnost, ostavlja ljude da se češkaju po glavi razmišljajući kako da ga svrstaju u takvo nešto. U kineskoj tradicionalnoj umetnosti, koja datira iz davnih vremena, svakako nije bilo ničeg sličnog. Treba da dodam da kulturna tradicija Kine nije nešto što je neko izumeo ili sačinio. Kao što sam sugerisao u priči o kulturama koje datiraju iz doba pre istorije, sve potiče iz većeg izvora. Ljudske moralne vrednosti su se promenile, iskvarile; promenilo se čak i ono što važi za dobro i loše. Ali dok je čovečanstvo prolazilo kroz te promene, osobine i standard univerzuma

koji su isključivi kriterijum za ocenu osobe - *džen, šan, ren* - nisu se promenili, niti će ikad. Ako želi da se uzdigne iz običnog, praktikant se mora vladati po *njima*, a ne po onom što je opšte prihvaćeno. Osim ovog što sam sada opisao, mogle bi vrebati i druge spoljne stvari, poput homoseksualizma, seksualnih iskušenja, droga i druge neprikladne stvari.

Sad kad se dospelo do ove tačke, može se samo zamisliti šta bi se dogodilo sa ovim svetom kad bi se nastavilo istim pravcem. Ali to neće biti dopušteno. Ako ljudi ne isprave stvari, bogovi hoće. Kad katastrofe zadese čovečanstvo, to je uvek u vremenima poput ovih. Na mojim predavanjima, ja se uzdržavam od priče o katastrofama. Ali religije uče o njima, i to je postalo nešto kao vruća tema. Samo bih postavio pitanje koliko opasna može biti tolika drastična promena morala, i to što ljudi sada žive u tolikom neprijateljstvu. To znači da je naš duhovni napredak ozbiljno otežan našim okruženjem; čak i u javnosti se suočavate sa nepristojnim prizorima.

Taoistički mudrac Laoce je napisao: „Kad superioran čovek čuje Put, on će ga vredno upražnjavati.“ Superiorna osoba će shvatiti koliko je teško naići na ispravno učenje, i znaće da ugrabi priliku i počne da vežba. Kako ja to vidim, dobro je imati složeno okruženje poput današnjeg sveta, jer to je ono što je neophodno da bi se proizveo neko zbilja izuzetan. Da biste se u ovakvim uslovima uzdigli iznad drugih, morate biti istinski postojani u svojoj praksi.

Za nekog ko je stvarno odlučan u svojoj praksi, verujem da su složeni uslovi nešto dobro. Da oko vas nema sukoba i prilika da radite na svom karakteru, ne biste ni mogli imati duhovni napredak. Kad bi se svi lepo slagali, to ne bi bilo moguće. Laoce je takođe pisao o „prosečnom čoveku koji je čuo Put“. To je samo prosečan učenik, kome je u redu bez obzira da li vežba ili ne, i kome će na kraju biti teško da uspe. Ovde danas ima ljudi koji mogu da se slože s ovim što predajem, ali jednom kad se vrate u spoljni svet, privlačnost svetovnih stvari ponovo će prevagnuti. Koliko god te stvari izgledale stvarne, čak i milioneri, ultra bogataši, na kraju života shvate da zapravo nemaju ništa – da se materijalna bogatstva ne mogu poneti sa sobom izvan ovog života, i da su na kraju prazna. S druge strane, ono zbog čega je viša energija toliko dragocena, je to što ona ide s vama u trenutku smrti. Nosi je duša na početak vašeg novog života. Mi verujemo u besmrtnost duše, i te stvari ne smatramo pogrešnim ili teorijskim. U trenutku smrti, ćelije vašeg fizičkog tela u ovoj dimenziji možda se odbacuju, ali u drugim dimenzijama, sačinjenim od komponenti sitnijih čestica, telo zapravo ne nestaje. Takoreći, samo se njegova ljuska odbacuje.

Sve o čemu sam govorio svodi se na karakter. I Buda i Bodidarma su rekli da je orijentalna zemlja Kina mesto gde se rađaju ljudi velike vrline. Ovim su se ponosile generacije kineskih stanovnika i monaha. Ali to proističe iz nerazumevanja: oni su shvatili kao da to znači da su Kinezi duhovno obdareni. Mnoge to čak čini srećnim, samozadovoljnim, oni misle da su zbilja posebni i da je Kina dom podvižnicima*. Većinu, ovo, ipak zbunjuje i nisu razmislili o tome zašto bi se u *Kini* sretale takve ličnosti. Kao što je često slučaj, malo njih može da shvati reči duhovno osvešćenih, [poput Bude i Bodidarme], jer njihov misaoni domen i stanje svesnosti nisu poznati ljudima. Mislim da nije neophodno da vam ja kažem šta je ideja: veliki duhovni podvig moguć je samo u najsloženijim uslovima, u okruženju najsloženijih ljudi.

Urođeni osnov

Urođeni osnov čoveka određuje koliko materije poznate kao vrlina njegovo telo nosi u drugoj dimenziji. Onaj ko ima manje vrline i više crne materije - što znači da je u njemu prisutnija karma - ima loš osnov. Neko će imati dobar osnov ako ima više vrline, i na taj način puno bele materije; karma je manje prisutna. Znači, ljudi nose ove dve vrste materije, crnu i belu, a one se mogu transformisati jedna u drugu. Setite se da se bela materija može dobiti kroz teškoće, bol i muke, i kad se čine dobre stvari. Crna materija dolazi kad se rade pogrešne ili rđave stvari, i poznata je kao karma. Obe su rezultat vaših postupaka. Takođe mogu doći iz prethodnih života. Ovo je moguće jer obe se grade tokom celog života i vode poreklo od daleko unazad, jer putuju s dušom iz jednog života u drugi. Znači, mi verujemo da se vremenom mogu nakupiti i karma i vrlina, kao i da se ovi mogu prenositi unutar porodice, iz generacije u generaciju. Ponekad se setim kako su ljudi u drevnoj *Kini*, ili čak i stariji danas, pričali o tome kako su prethodne generacije u porodici nakupile vrlinu, i podsećali ljude da treba da je sakupljaju, ne gubeći je. Ono što su rekli je izuzetno pronicljivo; u tome ima puno toga.

Kvalitet urođenog osnova pojedinca može opredeliti njegovu sposobnost da veruje. Neko s dobrim osnovom obično ima više vere, zahvaljujući svoj beloj materiji koju poseduje. Ta materija je u harmoniji s univerzumom i osobinama *džen*, *šan*, *ren*, i ništa je ne deli od njih. Ove osobine se bez prepreka mogu manifestovati u njegovom telu i direktno komunicirati s njim. Neko s lošim urođenim osnovom, međutim, obično će imati manje vere. Jer za crnu materiju važi suprotno. Dolazi kad se čine pogrešne

stvari i ide nasuprot osobinama univerzuma, pa razdvaja osobu od istih. Crna materija će svojim vlastitim poljem obložiti telo osobe, ako je ima dovoljno, i dok se bude širila, gustina i debljina će rasti, podrivajući veru te osobe. To se događa jer je crna materija koju je sebi natovarila, odvaja od kosmičkih osobina *džen, šan, ren*. Ljudi poput ovih teško mogu poverovati u duhovnu praksu, njihova vera trpi usled toga, i za njih karma predstavlja veću prepreku. Što je bolnije, oni manje veruju. U ovom scenariju, duhovni napredak je težak.

Duhovna praksa lakša je onima sa više bele materije, jer njihova vrlina će se direktno pretvarati u višu energiju dok god otelovljuju osobine univerzuma i usavršavaju svoj karakter. S druge strane, oni sa više crne materije će morati da prođu dodatni korak. To se može uporediti s proizvodnjom u fabrici. Dok drugi dolaze da vežbaju sa spremnim materijalom, ovakvi pojedinci donose sirov materijal, kome je potreban dodatni postupak obrade. Zato se oni najpre moraju mučiti da bi umanjili karmu i pretvorili je u belu materiju. I tek tada, kad se doradi do materije vrline, oni kroz praksu mogu razviti višu energiju. Međutim, takvi ljudi često imaju manje vere. Kad više moraju da se pomuče, njihova vera samo dodatno slabi, i njima je to nepodnošljivo. Stoga je onima sa više crne materije teže da vežbaju. I zato su učitelji taoističkih praksi i praksi koje su se prenosile na samo jednog učenika, tragali za učenicima, umesto da bude obratno; oni su birali učenike na osnovu toga koliko karme i vrline njihovo telo nosi.

Iako urođeni osnov generalno opredeljuje stepen vere osobe, to ipak nije uvek slučaj. Neki ljudi imaju loš osnov, ali kućna sredina im je duhovno bogata i mnogi članovi porodice su religiozni, ili rade energetske vežbe i veruju u duhovne stvari. Ovo može odnegovati veru kod te osobe, koje inače ne bi puno bilo, i ojačati joj veru. Znači da osim osnova postoje i drugi faktori. S druge strane, takođe ima i slučajeva kad je ljudima s dobrim osnovom sposobnost verovanja ozbiljno narušena, najčešće usled lošeg obrazovanja koje steknu u ovom materijalističkom svetu; to ih može učiniti ograničenim i sumnjičavim prema svemu van onog što se formalno uči. Ovo je u poslednje vreme još naglašenije u Kini, gde školski sistem uči ljude da razmišljaju crno-belo.

Evo primera. Na jednom seminaru, drugog dana sam predavao o unutrašnjem oku. Tu je bio neko sa odličnim urođenim temeljom, i ja sam mu otvorio unutrašnje oko na vrlo visokom domenu. Video je mnoge stvari nevidljive drugima. Sve to ga je veoma iznenadilo i ispričao je ljudima da je video *falune* kako se spuštaju poput

pahuljica na sve prisutne na predavanju, pričao je o tome kako izgleda moje pravo telo i kako se pojavila moja aura; kako *faluni* izgledaju i koliko je duhovnih tela tu bilo prisutno. Takođe je video kako držim predavanje na više ravni istovremeno, i kako *faluni* popravljaju tela ljudi prisutnih na času. Čak je video da dok ja ovde predajem, moja energetska tela istovremeno predaju na mnogim ravnima, kako anđeoske vile od gore bacaju cveće itd. Činjenica da je toliko mogao da vidi sugerise da je njegov osnov odličan. Ali kad je sve ovo opisao, završio je rečima da on u sve te stvari ne veruje. Međutim, nešto od tih stvari potvrdila je nauka, a i mnoge druge bi se dale objasniti onim što današnja nauka može da ponudi. Neke smo ovde objasnili. Uvidi u energetskej praksi zapravo premašuju one u modernoj nauci. Sada bi trebalo da ste stekli sliku o tome kako se dobar osnov ne prevodi uvek u jaku veru.

Prosvetljenje

Šta znači biti „prosvetljen“? Ovaj izraz potiče iz religije. U Budizmu se dovodi u vezu s tim kako osoba shvata učenja Bude; koristi se kako u smislu duhovnog uvida, tako i u smislu konačnog probuđenja, pa ima veze s mudrošću. Ali isti izraz danas se u Kini koristi u svetovnom okruženju za ljude koji su dovitljivi i znaju kako da steknu naklonost svog šefa. Za takve ljude se kaže da su zbilja „prosvetljeni“ jer mnogi ljudi misle da je to pravo značenje. Ali stvari često nisu onakve kakvima ih ljudi smatraju, i ovo ćete sami otkriti ako uspete da ih sagledate s malo višeg stanovišta. Kad mi koristimo izraz „prosvetljen“, to nikako nije u svetovnom smislu. Mi bismo nekog ko je preterano dovitljiv smatrali sasvim *neprosvetljenim*, jer takva vrsta čoveka možda će površno raditi svoj posao da bi dobila pohvale od nadređenih, pa bi na kraju mogla ostati dužna drugima – koji će morati zasukati rukave i obaviti posao koji je ona zanemarila. Njena pamet može da znači da pronalazi načine da preuzme zasluge i prosperira, ali na račun drugih ljudi; ona nikad ne izvlači deblji kraj - što znači da ga drugi izvlače. Neko ovakav će sve više biti upetljan u zemaljske stvari i za uzvrat će postajati sve više ograničen, verujući da materijalne stvari ne treba propuštati. Ovo može navesti tu osobu da sebe smatra nekim ko je „praktičan“ i probitačan.

Zbog nečeg se ljudi tome dive. Ja bih rekao da tu nema ničeg za divljenje. Živeti na ovaj način je zamornije nego što možete zamisliti. Neko ovakav ima loše navike u ishrani i zapostavlja spavanje; taj se verovatno i u snu brine da nešto ne izgubi. On je užasno sitničav povodom zemaljskih stvari. Živeti na ovaj način mora biti zamorno.

Ono što mi učimo, s druge strane, je da tešku situaciju možete promeniti samo malenim kompromisom. Neko poput ovog, međutim, neće ustuknuti, pa je njegov život jako zamoran. On nije neko koga bi na bilo koji način trebalo uzimati za uzor. Ljudi od vere smatraju nekog takvog izgubljenom dušom, jer on je sasvim pao na obične, zemaljske stvari. On verovatno neće mariti za bilo kakav dobronameran savet kako treba biti vrlji, a na ideju o duhovnoj praksi će reagovati totalnom nevericom. On će je smatrati apsurdnom i misliće da je to jednako mazohizmu —ili onom što bi učinio neko koga zovu „Akju“ - jer podrazumeva da se na zlo nikad ne uzvrati, ne odgovori, već da se čak bude zahvalan. Neko poput njega neće razumeti ovako nešto, i verovatno će misliti da vi radite nešto besmisleno, da ste budale. Kao što možete zamisliti, takvom čoveku teško je da ugleda svetlost.

Naravno da za takvu osobu ne bismo upotrebili izraz „prosvetljen“. Mi bismo ljude koji su „budalasti“ – da upotrebimo njegov izraz – smatrali prosvetljenijim od njega. Ali naravno, nema ničeg budalastog u tome kakvi smo mi. Mi samo manje marimo za zemaljske stvari bez kojih ljudi obično ne mogu i koje smatraju strašno važnim; istovremeno, mi smo vrlo mudri po drugim pitanjima. U onom što radimo, mi smo vrlo savesni i pažljivi, bilo da je to naučno istraživanje ili zaduženja na poslu, i dobro ih obavljamo. Ono što olako uzimamo su trivijalne stvari poput zemaljskih dobiti, ili međuljudskih stvari. Možete biti uvereni da niko do čijeg mišljenja vam je stalo neće zbog ovog misliti da ste budale.

Pa čak i neko ko bi se zaista mogao smatrati „budalom“, ispada nešto sasvim suprotno kad se sagleda višom logikom. Neko s mentalnim hendikepom ne može učiniti ništa zbilja rđavo u zemaljskom smislu, niti je sposoban da spletkari protiv drugih; on neće raditi stvari zarad svog ega. Tako on neće potrošiti svoju vrlinu. Ali drugi bi mu mogli dati vlastitu vrlinu. Mogli bi ga fizički zlostavljati ili ga ismevati, a obe stvari će mu dati vrlinu – nešto izuzetno dragoceno. Kao što smo ustanovili, sve što se dobije u ovom univerzumu nešto košta. Zato, ako se neko ruga hendikepiranoj osobi ili je naziva imenima, čim zine, segment vrline prelazi na nju. On gubi tu vrlinu jer se radi vlastitih, sebičnih ciljeva loše poneo prema toj osobi. Na sličan način će još jedna količina vrline biti poslata toj hendikepiranoj osobi u slučaju da je neko fizički zlostavlja. Dok je vređaju ili fizički zlostavljaju, možda se ta hendikepirana osoba samo smeška, skoro kao da je sve to dobrodošlo i kao da na nekom nivou zna da dobija vrlinu, i ne bi ni delić vratila. Ako ovo sagledamo višom logikom, ko je pametniji od ovo dvoje? Ispada da je to mentalno hendikepirana osoba. U svemu tome, ona ne gubi

nimalo vrline, dok je druga strana zasipa svojom vrlinom, koju ona ne vraća natrag već je rado svu prihvata. Možda je „budala“ u ovom životu, ali neće biti u narednom, jer njena duša nije budala. U religiji se veruje da će onaj ko ima vrlinu biti blagosloven u narednom životu, jer blagoslovi nastaju usled vrline. Tu ima istine.

Mi verujemo da se vrlina može transformisati u višu energiju, bez potrebe za bilo kakvim među koracima. Ovo znači da je vrlina, u svom transformisanom obliku, ono što određuje nivo vašeg duhovnog dostignuća; jer postaje viša energija. Znači da vrlina, posle transformacije, odlučuje o vašem dostignutom nivou i vašoj duhovnoj moći. Stoga je treba ceniti, zar ne? Pri tom vas prati iz jednog u drugi život. U Budizmu se smatra da vaš nebeski rang oslikava vaš dostignuti nivo; što znači da svedoči o vašem trudu. U religiji postoji verovanje da bi oni koji su rođeni s više vrline, ili blagoslova, mogli postati bogataši ili ljudi na visokom položaju. S druge strane, oni koji je nemaju mogli bi imati malo uspeha čak i proseći hranu, budući da nema vrline koju bi razmenili - a ništa u životu nije besplatno, na kraju. Ono s čime se neko bez vrline suočava je istinska smrt – propast duše i tela.

Postojao je jedan *čigong* majstor, čiji je dostignuti nivo bio dosta visok u doba kad je svojevremeno izašao da predaje u javnosti. Kasnije je, međutim, uhvaćen u slavu i bogatstvo, pa je njegov učitelj odveo njegovu sporednu dušu; zapravo je njegova sporedna duša izvodila praksu. Pre ovoga, dok je sporedna duša i dalje bila prisutna, ona je diktirala njegovim postupcima. Jedan primer je kad su na njegovom radnom mestu dodeljivali stanove. Nadređeni je objavio da svako kome treba stan može da dođe i opiše svoje okolnosti i potrebe. Dok su svi to činili, taj čovek ništa nije rekao. Onda, kad je došlo vreme da se odluči, odgovorna osoba je zaključila da su njegove potrebe veće nego drugih i da stan treba dati njemu. Drugi su imali primedbe, insistirajući da oni treba da dobiju stan, ističući koliko su velike njihove potrebe. Odgovor ovog čoveka je bio jednostavan: „Onda jedan od vas treba da ga dobije.“ Ljudi će ovakvog nekog normalno nazvati „budalom“, ali neki od prisutnih su znali da se on bavi duhovnom praksom, pa su ga upitali šta bi on pobogu hteo, ako ga ne privlači čak ni besplatan stan. Odgovorio je: „Uzeću sve što drugi neće“. Ovo je rekao ne zato što je bio budala, već zato što je malo mario za zemaljske stvari i verovao je da se treba prepustiti toku; on je sasvim razborito razmišljao. Ljudi su tražili da im da neki primer, jer nisu mogli zamisliti da postoji nešto što „ljudi neće“. Odgovorio je: „Uzeću kamenje na zemlji koje šutiraju, i koje niko neće.“ Za prosečnu osobu ovo ne bi imalo smisla; njena ravan razmišljanja, njen nivo, nije dovoljan da bi se pojmila ova ideja.

Naravno, ovaj čovek ne bi krenuo da skuplja kamenčiće. On je izneo princip, mada običan čovek to ne bi shvatio: ne težiti zemaljskim stvarima. Hajde da pričamo o kamenju. Možda vam je poznato kako sveta pisma religija opisuju sve na nebu kao zlatno – od drveća do zemlje, ptica, cveća i kuća, pa su čak i tela viših bića tamo, prema nekima, sačinjena od bleštavog zlata. Kamen je tamo retkost, pa je rečeno da se kamen kod njih koristi kao valuta. Sad, čovek kog sam opisao nije planirao da sa sobom ponese kamenje. On je ovim nagovestio višu istinu, koja nije shvatljiva prosečnoj osobi. Praktikant svakako neće biti okupiran željama koje normalno izjedaju ljude i pridavaće malo značaja zemaljskim stvarima. Ono što će imati u svom životu, međutim, su više stvari, koje ljudi obično ne mogu imati – čak i kad bi saznali za njih i hteli ih.

Ovo je jedno značenje izraza „prosvetljen“, i u vezi je sa shvatanjima do kojih ljudi dolaze tokom svog duhovnog razvoja. U Kini se sada ovaj izraz koristi na sekularan način, suprotno od našeg značenja. Međutim, prosvetljenje u istinskom smislu ide dalje od onog što sam opisao. U vezi je s tim koliko je čovek od vere sposoban, onda kad se suoči sa teškoćom – koja god praksa ili vera da je u pitanju – da se čvrsto drži uputa svog učitelja i seti se da je njegov život duhovni, da sagleda situaciju u pravom svetlu, i prigrli je postupajući u njoj na način kako to zahteva njegov način prakse. Neki ljudi nikako ne mogu da poveruju u ove stvari i misle da se više može dobiti ako si zemaljski čovek. Ono zbog čega im je tako teško da poveruju je to što nisu spremni da otvore svoj um. Na primer, neki ljudi ovde dolaze samo zbog isceljenja i odbiće ih kad ja objasnim da ovo nije takva vrsta prakse, pa ostatak vremena neće moći da prihvate šta god da kažem.

U nekim slučajevima, ljudi se ne ponašaju baš prosvetljeno, na primer kad pišu po mojim knjigama. Ljudi s otvorenim unutrašnjim okom su videli da se ova knjiga kupa u briljantnim bojama, da isijava zlatnu svetlost, a svaka reč u njoj ima moje duhovno telo u pozadini. Možete biti uvereni da ja ne izmišljam i ne pokušavam da vas obmanem. Sve što neko u njoj napiše je mračno. Ja mislim da ako vam je jasno šta ova knjiga radi – vodi vas na više duhovne visine – onda to nećete ni pomišljati da činite. O nekim stvarima treba više da razmislite. Zar ne treba da cenite knjigu koja vas može usmeravati u praksi? A vi, s druge strane, možda gajite puno poštovanja prema slikama iz religije koje držite kod kuće, pazite da ih često ne dodirujete, i molite im se svaki dan, iako se svo to obožavanje ne smatra istinskom praksom. Ipak ste spremni da

oskrnavite ova jezgrovita učenja Dafe, koja imaju moć da vas istinski vode kroz duhovnu praksu.

Ispravnije upotrebljen, izraz „prosvetljen“ bi trebalo da se odnosi na to koliko dobro neko razume stvari koje se događaju u njegovom duhovnom razvitku, ili upute koje dobija od svog učitelja. Ali ovo ne treba smarati *potpunim* prosvetljenjem. Da bi neko postao potpuno prosvetljen, on će od dana kad započne praksu morati da koristi preostale godine života da konstantno napreduje i uklanja vezanosti, potrebe i želje. Dok to čini, sve više i više će dobijati višu energiju, dok na kraju ne stigne do finalne faze prakse. U tom trenu, sva njegova materijalna vrlina će biti pretvorena u višu energiju, i on će biti na kraju puta koji je učitelj priredio za njega. Sve što je do tog časa zaključavalo njegovo telo, otvoriće se eksplozijom. Njegovo unutrašnje oko će dostići najvišu tačku ravni na kojoj se on nalazi, i on će moći da vidi sve dimenzije koje postoje na njegovom nivou, materiju, kao i natprirodna bića koja postoje u odgovarajućim vreme-prostorima, kao što će moći da vidi Istinu univerzuma. Imaće čudesne moći na raspolaganju, i moći će da vidi i pristupi višim bićima u mnogim domenima. Mislim da ćete se morati složiti da u tom času on predstavlja „prosvetljeno“ biće – nekog ko je doživeo probuđenje putem duhovne prakse. U terminologiji drevne Indije, on je postao „buda“.

Oblik prosvetljenja koji sam sada opisao je jedna vrsta potpunog prosvetljenja pod nazivom „trenutno prosvetljenje“. U slučajevima trenutnog prosvetljenja, osoba je zaključana tokom godina svoje prakse i ne zna koliko energije ima, niti kakva je ona. Ona fizički ništa neće osećati, jer su joj čak i ćelije zapečaćene. Sva energija koju razvije je zaključana i nije joj na raspolaganju. Ovako se nastavlja sve do poslednje faze prakse, u kom času će njena energija biti otključana, a njena čula otvorena. Vežbati na ovaj način je izuzetno teško, i samo neko s jakim duhovnim osnovom može uspeti. Mora se započeti tako što ćemo jednostavno biti dobri ljudi, do nekog ko neprekidno radi na svom karakteru, muči se, čini duhovni napredak i povećava zahteve prema sebi—iako nikad ne može da opazi višu energiju koju dobija na ovaj način. Njegov je put najteži, i on vežba puno godina bez ikakve ideje koliko je napredovao, pa je za to potreban odličan duhovni osnov.

Postoji još jedan oblik prosvetljenja, pod nazivom „postepeno prosvetljenje“. Mnogi praktikanti od starta u sebi osećaju okretanje *faluna*, i ja svima otvaram unutrašnje oko, iako neki u početku ne mogu videti; na kraju će i oni imati vizije, i videće sve jasnije kako vremenom budu učili da koriste oko, i dok im dostignuti nivo

bude rastao. Kod ove grupe takođe će se javiti psihičke moći, dok budu usavršavali svoj karakter i uklanjali svoje vezanosti. Moći će da vide ili osete promene kroz koje prolaze na svom putovanju, kao i transformaciju svog tela. Na ovaj način će napredovati do finalnog stadijuma, kad će dostići za njih najvišu moguću tačku, i istina univerzuma na njihovom nivou će im do kraja biti razotkrivena. Sa ovim će se njihova urođena tela transformisati, a moći će im znatno ojačati. Kod njih se svi ovi ciljevi postižu postepeno, i otud naziv „postepeno prosvetljenje“. Nema ničeg lakog ni u ovom pristupu. Na primer, za one koji možda i dalje nedre vezanosti, prisutno je iskušenje da se pokažu i velika je šansa da će učiniti nešto loše, s obzirom da su im moći na raspolaganju. Ako podlegnu tom iskušenju, izgubiće višu energiju do koje su došli napornim radom, i čak bi mogli propasti. Ili bi oni koji imaju vizije mogli opaziti natprirodna bića s drugih ravni, koja bi mogla pokušati da ih nagovore da učine neke stvari, ili da postanu sledbenici njihovih praksi. Ali ta bića nemaju načina da vode osobu do pravog božanskog ranga, budući da ga ni sama nisu dostigla.

Ono što predstavlja još veći izazov je to što su entiteti u višim dimenzijama u najmanju ruku polu-bogovi, sposobni da postanu ogromne veličine i prikažu impresivne moći. Ako te ovo dojmi, mogao bi završiti sledeći ih, što bi uništilo tvoju praksu. Čak i ako su ta bića zaista pravi bogovi, ipak bi iznova morao da započneš praksu, od nule. Mnoštvo bića koja se mogu naći na nebu širom [tri domena], na kraju su samo transcendentalne ličnosti. Oni nisu dostigli najviše nivoe dostignuća i ispunili krajnji cilj prakse; njima i dalje preostaje da se iskobeljaju iz tri domena. Ali za regularnu osobu, oni zbilja izgledaju ogromni, imponantni i svemogućí, čak i ako nemaju božanski rang. Znači da ostaje da se vidi možete li ostati nedirnuti onda kad vam dolaze signali, energije iz drugih dimenzija, ili ako vizije počnu da vas mame. Zato kažemo da je teško vežbati s otvorenim unutrašnjim okom. Vaš um tada trpi još veće izazove. Dobra vest je da najverovatnije nećete započeti postepeno prosvetljenje i steći takve moći sve dok ne stignete do sredine svog putovanja. Iako vam ja otvaram unutrašnje oko, mnoge moći u početku nisu na raspolaganju; one se otvaraju tek kasnije, kad se karakter dovoljno razvije i um vam postane dovoljno stabilan, kad možete da se savladate. Postepeno prosvetljenje će otpočeti tek kad dođete do nekog dostignutog nivoa, a do tada bi trebalo da možete da se kontrolišete po pitanju mnogih moći koje ste dobili. Zatim ćete na ovaj način nastaviti praksu, dok vam na kraju sve vaše moći ne budu na raspolaganju. Mnogi od vas pripadaju ovoj grupi, u kojoj na

sredini puta započinje postepeno prosvetljenje. Zato ne treba da budete nestrpljivi da doživite vizije.

Možda vam je poznato kako se u *zen* budizmu pravi razlika između trenutnog i postepenog prosvetljenja. Šesti prvosveštenik *zena*, Huineng, je verovao u trenutno prosvetljenje, dok je Šen Šiu, iz severne škole *zena* verovao u postepeno prosvetljenje. Ova dva pristupa su dugo bila predmet rasprava među budistima. Ali prema mom mišljenju, ta rasprava je bespredmetna jer ono na šta su oni mislili je samo stepen uvida u učenja tokom prakse. Neki dođu do uvida u iznenadnom bljesku, dok drugi do toga dolaze sporije, vremenom. Ipak, oba bi trebalo da su u redu, jer u oba slučaja osoba se prosvetljava u nešto. Prirodno je da je to bolje odjednom, ali u redu je i postepeno; u oba slučaja osoba dolazi do novih razumevanja. Znači da nijedan od dva pristupa nije pogrešan.

Podvižnici

Potrebno je više od samo dobrog urođenog osnova da bi se zaslužio naziv „podvižnika*“. Podvižnici su retki, i u istoriji ih je bilo malo, na velikim vremenskim rastojanjima. Kao što možete zamisliti, takvi za početak moraju imati puno vrline. To svakako moraju biti pojedinci koji su sposobni da trpe preko praga normalnog, koji imaju superiornu samo-kontrolu, koji su sposobni za svaku neophodnu žrtvu, koji ne rasipaju svoju vrlinu, i koji imaju dobre duhovne spoznaje, između ostalog.

Hajde da istražimo šta to znači „trpeti preko praga normalnog“. Postoji budističko verovanje da su ljudska bića stvorena da pate - dok god je neko čovek, on neizbežno mora patiti. Oni veruju da bića u drugim dimenzijama nemaju tela kao ljudi, da su slobodna od svih bolesti, kao i rutinskih životnih jada - tako da ona nisu podložna bolu kao mi. Kao bića u drugim dimenzijama, mogu da lebde bez napora i bestežinska su, što je jednostavno čudesno. Normalna ljudska bića, opterećena telom koje imaju, moraju da podnose toplotu i hladnoću, žeđ i glad, kao i umor, a povrh toga postoji ciklus rađanja, starenja, bolesti i smrti. Jednom reči, nije ugodno.

Sećam se novinskih reportaža o razornom zemljotresu koji je svojevremeno pogodio grad Tangšan. Izvršeno je ispitivanje na onima koji su zamalo stradali, ali su bili reanimirani, sa zahtevom da opišu eventualna iskustva bliska smrti. Za čudo, oni koji su to učinili, dosledno su opisali nešto izuzetno: u trenutku smrti, oni nisu imali osećaj straha, već naprotiv - imali su osećaj olakšanja i neku vrstu uzbuđenja. Neki su

opisali kako su odjednom oslobođeni veza za svoje telo i kako su uživali u neverovatnom iskustvu slobodnog lebdenja, a čineći to, od gore su posmatrali svoje telo. Neki su opisali da su videli bića s drugog sveta, iz drugih dimenzija, dok su neki ispričali o putovanju na mesta van ovog sveta. U svim slučajevima, opisali su kako su u trenutku smrti bili oslobođeni bola i kako su doživeli osećaj radosti usled slobode koju su odjednom osetili. Ovo sugeriše da je ljudsko telo instrument patnje, samo što mi to ne shvatamo, budući da smo svi na isti način dospeli na ovaj svet.

Zato bih rekao da je ljudskim bićima najteže. Juče sam naznačio da su vreme i prostor u ovom ljudskom svetu drugačiji od onog u drugim, većim dimenzijama. Ono što je ovde dva sata, na primer, na nekom drugom mestu moglo bi biti jednako celoj godini. Ovo znači da je izuzetan svako ko uspe da vežba ovde, u ovim bolnim uslovima; to označava da u svom srcu ima Put, da želi da se duhovno razvije, i da je zbilja izuzetan. Čak ni ovde, na ovom teškom mestu, on nije izgubio urođenu božanstvenost - on i dalje ima želju da učini sebe dostojnim neba. Zato se nekom takvom može bezuslovno pružiti pomoć. Dok viša bića posmatraju ovu osobu kako meditira cele noći, na primer, oni je vrlo visoko cene. Setite se da je nekoliko sati ovde možda jednako godini u drugom domenu, pa bi jedna noć meditacije mogla biti kao šest godina na nekom drugom mestu. Ovo su izuzetni uslovi.

Onda razmislite koliko bi moglo biti teško mučiti se preko praga onog što je normalno. Recimo da neko jednog dana ode na posao, da bi saznao da njegova firma ne stoji dobro, i da postoji višak zaposlenih. Firma se mora restruktuisati i početi da angažuje spoljne saradnike, pa će višak zaposlenih dobiti otkaz. Ovaj čovek je jedan od tih, i on odjednom shvata da je bez posla. Možemo samo zamisliti koliko je to stresno. On više nema izvor prihoda da izdržava porodicu, a ne zna da radi ništa drugo. I tako, sav utučen, odlazi kući. Vrativši se kući, saznaje da se njegov stari roditelj ozbiljno razboleo. Svašta preduzima da bi pozajmio dovoljno novca da roditelja prime u bolnicu, i žuri da ga odvede, sav uzrujan i van sebe. Posle toga se vraća kući da mu odnese neke stvari, da bi se malo kasnije na vratima pojavio nastavnik njegovog deteta koji ga obaveštava da je dete u tuči povredilo nekog, i da je najbolje da on, kao roditelj, ode da sredi stvari s roditeljima drugog deteta. Obavivši sve to, on se vraća kući, seda, i tada stiže telefonski poziv od nekog ko mu saopštava da njegova žena ima ljubavnika. Sad, naravno da vi ne treba da očekujete da prođete kroz ovo isto. Većina ljudi to ne bi mogla izdržati, i mogla bi pomisliti da nema smisla dalje nastaviti na taj način, pa bi čak u očaju pokušala da sebi oduzme život. Moja poenta je da ćete možda morati proći

kroz najteže teškoće koje možete zamisliti. One bi mogle doći u bilo kom obliku. Urote među ljudima, stvari koje vam testiraju karakter, i konkurentska priroda društva nisu ništa manje iskušenje od scenarija koji sam opisao. Neke ljude, na primer, toliko boli poniženje - da takvi sebi oduzmu život. To znači, da bismo vežbali u ovako teškim uslovima, potrebno je moći izdržati najteže od svih oluja i moramo imati izuzetnu samokontrolu, ili *ren*.

A kako to izgleda u praksi? Za početak, praktikant treba da bude sposoban da ne uzvrat kad ga napadnu, i da strpljivo izdrži sve. Svako ko pribegne odmazdi teško se može nazvati praktikantom. Oni koji imaju lošu narav mogli bi pomisliti da je ovo za njih previše teško. Ali ja mislim da oni jednostavno treba da rade na svojoj naravi, jer praktikanti treba da budu u stanju da ostanu staloženi. Neki ljudi izgube strpljenje vaspitavajući svoju decu, i eksplodiraju. Ali tako ne mora biti. Ne treba da se ljutite. Da biste na pravi način odgojili decu, treba da budete mirni i racionalni. Mislite li da možete razviti višu energiju ako vas čak i male stvari dotiču i navode da izgubite strpljenje? Sećam se da mi je jednom neko rekao da bi mogao podneti poniženje u javnosti, pod uslovom da u blizini nema nikog poznatog da to vidi. Ali to nije dovoljno dobro. Jednog dana biste mogli dobiti šamar i biti osramoćeni upravo pred onim do kog vam je najviše stalo da to ne vidi. Vaša reakcija će biti nešto što razotkriva i pokazuje koliko ste staloženi. Da biste zaista prošli ovaj test, moraćete ne samo da ostanete staloženi, već takođe ne smete dopustiti da to deluje na vas. Setite se da sveto biće nikad ne bi dopustilo da bilo šta utiče na njega; svetovne stvari jednostavno nemaju mesta u umu svete osobe. Oni će uvek biti prijatni i optimistični, koliko god da se drugi loše ponašaju prema njima. Ako istinski možeš biti takav, onda si već dostigao početni stepen božanstvenosti, poznat pod nazivom *arhat*.

Ljudi bi mogli brinuti da ako budu pokazivali toliko uzdržanosti, ispašće kukavice, slabići. Ali tu nema ničeg kukavičkog. Starija generacija i oni kulturniji upražnjavaju samoobuzdavanje i ne upuštaju se u prepirke s drugima. Zato mi, kao praktikanti, još manje treba da budemo takvi. To se teško može zvati kukavičlukom. Ja bih rekao da je to znak velike staloženosti i snage volje. Samo praktikanti mogu dosledno upražnjavati ovu vrstu samokontrole. Postoji stara kineska izreka koja kaže: „Običan čovek će mačem uzvratiti na uvredu“. Od tipične osobe se može očekivati samo da uzvrat na napad. I to je ono što je čini običnom, za razliku od praktikanta. Uraditi ovo što sam opisao znači da imaš jaku snagu volje i samokontrolu.

U drevnoj Kini postojao je čovek po imenu Han Šin, koji je bio izuzetno sposoban; služio je kao vrhovni general budućem caru Liu Bangu i bio je instrument stvaranja njegovog carstva. Treba istaći ono što ga je činilo posebnim. Kažu da se od rane mladosti razlikovao od drugih, i poznata je anegdota o tome kako je svojom voljom podneo poniženje puzeći nekome između nogu, na rukama i kolenima. Po toj priči, u mladosti je bio aktivan u borilačkim veštinama i nosio je mač, kao što je bio običaj. Jednom je hodao ulicom, kad mu je put preprečio lokalni probisvet, stojeći s podbočenim rukama. Probisvet ga izazva rečima: „Što nosiš taj mač? Imaš li hrabrosti da ubiješ čoveka? Odrubi mi glavu i dokaži.“ Rekavši to, on se sagnu i ispruži vrat. Ali Han nije video nikakvog smisla da obezglavi čoveka. I baš kao danas, to bi se moralo prijaviti vlasti i koštalo bi ga života, pa stoga nije nešto što treba ishitreno uraditi. Kad je probisvet video da ga Han neće ubiti, reče: „Ako želiš da prođeš, a ne usuđuješ se da me ubiješ, onda ćeš morati da puzeš na rukama i nogama.“ I on je upravo to uradio. Iz Hanove izuzetne staloženosti vidimo da se razlikovao od drugih, i tu leži ključ njegovog uspeha. Stav da se vredi boriti za čast je pogrešna, zemaljska predstava. Život koji se vrti oko ponosa, kao što možete zamisliti, biće zamoran i bolan, i ne vredi ga živeti. Kao ljudi koji teže duhovnom uzdizanju, mi treba da budemo još bolji od Han Šina, koji je, na kraju krajeva, vodio običan život. Naš cilj je da se uzdignemo iznad običnog i napredujemo prema višim domenima. Iako nećemo proći kroz isto što i Han, dok vežbamo na ovom svetu ipak ćemo se suočavati s uvredama i poniženjima, a to može biti jednako teško za podneti. Sukobi s drugima zbilja mogu teško pasti, i biti sasvim jednaki onom kroz šta je Han prošao – ako ne i teži od toga.

Takođe morate biti u stanju da se odreknete stvari za kojima ljudi normalno žude i za koje su vezani. Da bi se ovo postiglo, potrebno je vreme. To nije nešto što se preko noći može postići, kao što se preko noći ne može postati svetac. Ipak ne treba da imate relaksiran pristup samo zato što znamo da treba vremena. Ako moje reči uzmete kao dopuštenje da budete labavi, to je problem. Slediti sveti put zahteva maksimalnu posvećenost i trud.

Takođe je potrebno čuvati svoju vrlinu, održavati svoj integritet i suzdržavati se od impulsivnih postupaka. Ne možete naprosto raditi šta god vam se sviđa; morate uzdizati svoj karakter. U azijskoj kulturi je uobičajeno verovati da se dobrim delima „stiču zasluge“. Ali kao praktikanti, mi se trudimo da sačuvamo svoje zasluge, ili vrlinu koju imamo, umesto da pokušavamo da steknemo dodatne. Ljudi se često trude da dobrim delima steknu vrlinu ili blagoslove, i nadaju se da će obezbediti da im naredni

život bude bolji. Ali iz naše perspektive, naredni život vas se ne tiče, jer ako dostignete prosvetljenje, bićete oslobođeni reinkarnacije. Drugi razlog što biramo da *sačuvamo* vrlinu je to što se dve vrste materije koje naše telo nosi ne grade tokom samo jednog života, već potiču iz mnogo života unazad. Osim toga, mogao bi pretražiti čitav grad i ne naći ni jedno jedino dobro delo za učiniti – makar to radio svaki dan.

Ovo ima još jedan aspekt. Na izgled dobre stvari koje ljudi rade u nastojanju da steknu vrlinu mogle bi ispasti loše stvari; a na izgled loše stvari koje vidite da ljudi rade mogle bi ispasti dobre stvari. Događaji imaju razloge u pozadini, koji možda nisu očigledni. Na ovom svetu važe obični zakoni, koji regulišu ljudske stvari, i to tako treba da bude. Praktikant, međutim, je neko ko deluje na višoj ravni. A kao više biće, ti treba da slediš višu logiku; ne treba stalno da gledaš stvari kroz vizuru običnog. Ako se umešaš, moguće je da ćeš pogrešno postupiti, budući da ne poznaješ razloge u pozadini. Zato se mi vladamo u skladu sa doktrinom „nemešanja“ i kažemo da ne možete jednostavno uskočiti na osnovu impulsa. Jednom je neko pokušao da mi objasni svoj postupak rečima da je zbilja samo želeo da se „zadovolji pravda“. Moj odgovor je bio da u tom slučaju treba da se zaposli u policiji. Ali ja vam ne kažem da zažmurite kad ugledate situaciju u kojoj je ugrožen život. Govorim o intervenisanju u borbama među ljudima, bilo da su verbalne ili fizičke, jer ako ih sprečiš, to bi moglo značiti da oni neće raščistiti dug iz prošlosti, koji je trebalo namiriti. U tom slučaju će morati da sačekaju narednu priliku, da bi kroz to ponovo prošli. Moja poenta je da ćete u takvoj situaciji lako pogrešiti i izgubiti vrlinu, budući da ne poznajete razloge u pozadini.

Kad se obični ljudi mešaju u tuđe poslove, ne možete ih kritikovati, jer oni imaju svoja pravila koja slede. Ali vi treba da sledite višu logiku i uzdržavate se od uplitanja, sem u slučaju da naiđete na nešto poput stravičnog zločina. Ako u tim okolnostima ništa ne preduzmete, to će se loše odraziti na vaš karakter - jer dobar čovek bi na to reagovao. Ako te ne zanima čak ni ako je posredi ubistvo ili požar, šta te uopšte zanima? Ali treba napomenuti da takvi događaji kod nas imaju malo svrhe, i možda neće biti deo plana za vas, ili nešto što ćete videti. Mi se trudimo da sačuvamo svoju vrlinu ne čineći loše stvari. U mnogim slučajevima, za vas bi bilo pogrešno uključiti se i preduzeti bilo šta, makar i malo, jer to bi vas koštalo vrline. A ulozi su krupni. Gubitak vrline će značiti da je mnogo teže napredovati u praksi i postići krajnji cilj. Znači da treba doneti ispravan sud u kojoj situaciji intervenisati, a to može proisteći iz dobrog osnova, ili dobrih uticaja.

Mislim da bi ovaj svet bio bolje mesto kad bi svako radio na sebi i pazio na svoj karakter ili misli, kako bi prepoznao izvor svakog problema s kojim se sretne, a onda dao poentu tome tako što bi sledeći put postupio bolje, uvek se trudeći da misli na druge. Moral bi se popravio, ljudi bi postali civilizovaniji, a svet bi bio sigurnije mesto. Možda ne bi bilo potrebe za policijom; ljudi bi sami sebi bili policija, tako reći, time što bi razmišljali o svojim postupcima. Kakav bi to bio svet. A danas, čak i u vrlo sveobuhvatnom pravosudnom sistemu, ljudi pred licem pravde i dalje postupaju loše. Zakoni ne mogu promeniti ljudsko srce, pa kad nema nikog da ih spreči, ljudi i dalje čine loše stvari. Kad bi svako radio na sebi, kao što mi to činimo, verujem da bi svet bio drugačiji, i niko ne bi imao potrebu da misli o intervenisanju i ispravljanju krivih stvari.

Ovo je ono dokle mogu ići u svom predavanju, jer sve što je više od ovog mora vam se ostaviti da sami kroz praksu otkrijete. Niti ja mogu izreći sve male stvari u životu, o kojima biste vi mogli postaviti pitanje, jer tada vam ništa ne bi ostalo da radite. Treba sami da vežbate, sami da dolazite do vlastitih razumevanja. Kad bih sve izrekao, ne bi vam ništa ostalo da sami uradite. Ali neka vas uteši saznanje da učenja Dafe koja sam obznanio mogu da vam služe kao kompas.

Verovatno ću uskoro prestati da držim seminare. U očekivanju toga, plan mi je da moja istinska učenja učinim raspoloživim svima, tako da vas ona mogu voditi u praksi. Od starta sam bio motivisan osećajem odgovornosti prema svim svojim učenicima, kao i prema svetu u celini, a to je i dalje slučaj. Reakcija javnosti trebalo bi da je dobar pokazatelj onog što smo uradili, pa više neću reći. Ovu praksu sam obznanio da bi, kao prvo, više ljudi imalo koristi od nje, a drugo, da bi oni koji su iskreni povodom duhovnog rasta imali učenja da ih vode. Usput sam takođe objasnio šta znači biti dobar čovek i nadam se da nakon mojih uputa, radi boljitka ovog sveta, barem to možete postići, ako već ne možete postati praktikanti. Sada u rukama imate alat da postanete bolja osoba. Verujem da ćete posle predavanja to i biti.

Tokom mog seminara, nije sve išlo glatko, jer bilo je raznih ometanja. Časovi su ipak dobro prošli, zahvaljujući velikoj podršci sponzorskih organizacija i lidera iz različitih segmenata društva, kao i trudu našeg osoblja.

Sve o čemu sam predavao treba da vam pomogne da uspete u svojoj praksi, i ja sam razotkrio stvari koje nikad ranije nisu bile obelodanjene. Ono što je jedinstveno s mojim predavanjima je to što ona, da bi stvari učinila pristupačnijim, uključuju savremenu nauku i nauku tela, dok su učenja istovremeno duhovno vrlo napredna. Ovo

se čini pre svega u nadi da ćete vremenom istinski prigriliti učenja i negde dospeti u praksi. To je moj cilj. Naišli smo na puno ljudi koji nalaze da su učenja prihvatljiva, ali smatraju da je teško sprovesti ih u praksi. Međutim, ja mislim da to uistinu zavisi od same osobe. Prosečnoj osobi, koju ne zanima duhovni rast, izgledaće teško, ili nemoguće, pa ovo nije nešto u čemu će ona uspeti. Znači da će nekom takvom, koga ne zanima duhovni razvoj, izgledati teško. Kao što je Laoce napisao: „Kad superioran čovek čuje Put, on će ga marljivo vežbati; kad prosečan čovek čuje Put, on će nekad verovati, a nekad sumnjati; kad inferioran čovek čuje Put, on će mu se nasmejati. Ako mu se taj ne naruga, onda to i nije istinski duhovni put.“ Onima koji su iskreni u vezi prakse ovo će biti nešto sasvim izvodljivo, a ne nemoguća misija. Ovo su doživeli mnogi među nama koji su kroz praksu napredovali do velikih duhovnih visina, a neki od njih su danas ovde prisutni. Ovo nisam razotkrio ranije, strahujući da bi oni mogli postati ponositi ili vezani, što bi uticalo na rast njihove duhovne moći. Ova praksa nije teška dok god ste iskreni u vezi duhovnog rasta, spremni da prolazite kroz šta treba, i sposobni da materijalne stvari ovog sveta sagledavate bez vezanosti, indiferentno. Praksa izgleda teška samo onima koji se i dalje drže zemaljskih stvari. Nema ničeg samog po sebi teškog u vezi prakse ili napredovanja do viših stadijuma - samo što ljude zadržavaju njihove vezanosti. Teškoća leži u primamljivosti zemaljskih stvari, koje su tako opipljive i neposredne, i teško je ostaviti ih. Druga zamka u koju se može upasti je bes koji ljudi osećaju kad se dogodi konflikt, a koji ih tada može sasvim obuzeti ako ne uspeju da ga suzbiju. Svojevremeno kad sam ja vežbao, više nego jednom učitelj mi je rekao: „Ništa nije istinski nepodnošljivo ili nemoguće.“ I zbilja je tako. To su izgledi od kojih možete imati samo korist. Pa kad sledeći put budete prolazili kroz istinski test ili poteškoću, probajte ovo imati na umu, vidite možete li izdržati. Ili kad ste suočeni s nečim što izgleda nemoguće, pa čak i drugi kažu da je tako, probajte da imate ovo na umu i vidite je li zaista nemoguće. Ako za to budete sposobni, verujem da ćete uvek ugledati svetlost na kraju tunela.

Posle svega što je rečeno, možda je teško zapamtiti sve što sam vas ovde učio. Na kraju bih hteo da iskažem svoju najveću nadu: da ćete zaista postati praktikanti i ozbiljno se baviti duhovnom praksom; da će kako oni koji su stari u praksi, tako i oni koji su novi, jednog dana biti dovoljno duhovno usavršeni Dufom; i da ćete se od danas potruditi da na najbolji način iskoristite svoje vreme za praksu.

POGOVOR

Džuan Falun nije previđen da bude književno delo, i kao takav se ne povinuje današnjim književnim ili stilskim konvencijama, niti obavezno koristi izraze na način kako su ljudi danas navikli.

Da je ovim konvencijama dat prioritet, cena bi bila previsoka; dok bi tekst možda bio više u skladu sa nekim očekivanjima, retorički elegantan, njegove poruke bi bile ograničene i svedene na površinske. Ovo je knjiga koja nudi duhovne upute višeg reda i koja se obraća brojnim stadijumima u praksi, koja nudi uvide u Put na brojnim nivoima. Sve ovo služi da proizvede stvarne, obimne promene u čitaocu – počev od njegovog tela, njegove energije, ili samog njegovog duhovnog stanja – a velik deo ovog ne bi bio moguć da smo ovom tekstu drugačije pristupili.

Li Hongdži, 5. januar, 1996

Fusnote (primedbe prevodilaca):

Lunju

**Dafa*: Na kineskom postoje najmanje dva glavna značenja. Jedno je u istorijskom i religijskom kontekstu, dolazi iz budističke tradicije, i znači „Veliki put“, „Veliki Zakon“, ili „Veliko Učenje“. Razne prakse se na kineskom nazivaju „Dafa“. Drugo značenje ovog izraza se odnosi na praksu Falun Dafe.

**džen, šan, ren*: *Džen* se prevodi kao istinito i istinsko, pravo; *šan* je milostivo, milosrdno, saosećajno, milosrdno, dobro i blago; *ren* je tolerantno, trpeljivo, strpljivo, izdržljivo, istrajno.

Predavanje 1

**nuditi upute*: Sadržaj ove knjige je originalno bio predstavljen u vidu kursa, putem predavanja držanim dan za danom u nizu od nekoliko dana.

**Lei Feng*: Poznato ime u savremenoj Kini. Usled njegovih nesebičnih postupaka u službi svoje zemlje i sugrađana, ličnost Lei Fenga koristi se kao moralni egzemplar od šezdesetih godina na ovamo,

**či*: Termin *či* (ili *ći*) se često povezuje i izjednačuje sa indijskim terminom *prana* i starogrčkim *pneuma*. To isto se u Japanu naziva *ki*.

**darma*: Kineski izraz *fa*, koji se ovde koristi, se prevodi u zavisnosti od konteksta, budući da ima veoma široko značenje. U kineskoj budističkoj tradiciji, *fa* je prevod originalnog termina iz Sanskrita – *darma*, koji se inicijalno odnosio na Budina učenja i stoga dugo predstavlja sinonim za „istinu“, „put“, ili „zakon“ (u moralnom ili duhovnom smislu) U ovoj knjizi, izraz se različito prevodi kao „Put“ „učenja“ i „duhove istine“. Treba primetiti da se ovaj izraz, *fa*, javlja u reči Dafa, koja je deo naziva prakse.

**Buda, Šakjamuni*: U skladu sa zapadnjačkim jezičkim konvencijama, istorijski Buda – “Buda Gautama”, tj. “Buda Šakjamuni” – u ostatku teksta se pominje kao „Buda“. Da bi se izbegao nesporazum, njegova titula se koristi na onim mestima gde se pominje više buda. Titula “Šakjamuni“ znači “Mudrac klana Šakja”. Ista ličnost, pre njenog prosvetljenja, poznata je kao Sidarta.

**čigong*: Falun Dafa se smatra vrstom čigonga, ili „energetske prakse“

**falun*: Bukvalan prevod je „točak zakona“ ili „točak darne“, i odnosi se na točkoliki entitet ilustriran u kolor umetku na početku knjige. To je izraz koji se koristio u budističkoj tradiciji, hiljadama godina unazad.

Predavanje 2

**unutrašnje oko*: kineski izraz (*tianmu*) takođe se odnosi na „treće oko“, „duhovno oko“, ili u ranijim vekovima „oko uma“.

**duhovna tela*: Ovo je prevod kineskog izraza *fašen*, koji je istorijski prevod budističkog izraza iz Sanskrita *darmakaja*. Treba primetiti da upotreba i značenje ovog izraza u Falun Dafi nije obavezno isto kao u drugim budističkim tradicijama (gde tumačenja znatno variraju). O izrazu se detaljno govori u Predavanju 5.

Predavanje 3

**opšta javnost*: Misli se na one praktikante koji se pre učenja Dafe nisu prethodno zamonašili, zaredili itd.

Predavanje 4

**Mandorla*: Ovo je ukorenjeni izraz za prsten kružnog oblika, ili često oblika badema, koji uokviruje božanske ikone u umetnostima Azijskih religija, kao i umetnosti Renesanse i srednjeg veka u Evropi. Ponekad se naziva i „aureola“. Kineski izraz (*šuanguan*), koji ima drevne korene, bukvalno znači „tajanstveni spoj“ ili „opskurni prolaz“.

**diejin*: Ova mudra je poznatija kao *diani*, što je iz Sanskrita. Sastoji se od postavljanja prstiju jedne ruke preko prstiju druge, dok su oba dlana okrenuta na gore, a dva palca se dodiruju formirajući oval.

Predavanje 5

**četiri strane... osam pravaca*: Za kineske čitaoce, „četiri strane“ treba razumeti kao istok, zapad, sever, jug, dok se „osam pravaca“ dobija kad se dodaju severoistok, severozapad, jugoistok i jugozapad.

**ceremonija osveštenja*: Možda je od pomoći napomenuti da se kineski izraz koji se ovde koristi, *kai-guang*, sastoji od dva znaka koji bukvalno znače „otvaranje svetla“, ili „otvaranje svetlom“. Ovo objašnjava neobične postupke nekih ljudi, koji pokušavaju da „otvore“ oči statue „svetlošću“. Ceremonije osveštenja ikona su uobičajene u budizmu južne i istočne Azije.

Predavanje 6

**bljuvati vatru*: Ova fraza, “zou-huo”. na kineskom ima dvojako značenje. Uglavnom se njom označava “gubitak razuma” I ima negativnu asocijaciju na energetske prakse u Kini (o čemu govori ovaj odeljak knjige). Isti izraz bukvalno znači “bljuvati vatru” ili “prizvati vatru”

Predavanje 8

* *post*: Ovo se odnosi na dugotrajnu apstinenciju od hrane i vode, i predstavlja nešto na šta se nailazilo u svim verskim i duhovnim tradicijama širom sveta. 80-ih i 90-ih u Kini, „*bigu*“ je postao poznata pojava u vezi sa *čigongom*, i bio je predmet mnogih debata i istraživanja. Kod nas, ova vrsta totalnog posta se često naziva „suvi post“.

Predavanje 9

* *podvižnik*: onaj koji nastoji i istrajava na duhovnom uzdizanju postom, molitvom, očišćenjem i kajanjem. *rus.* podvižnik: isposnik.